

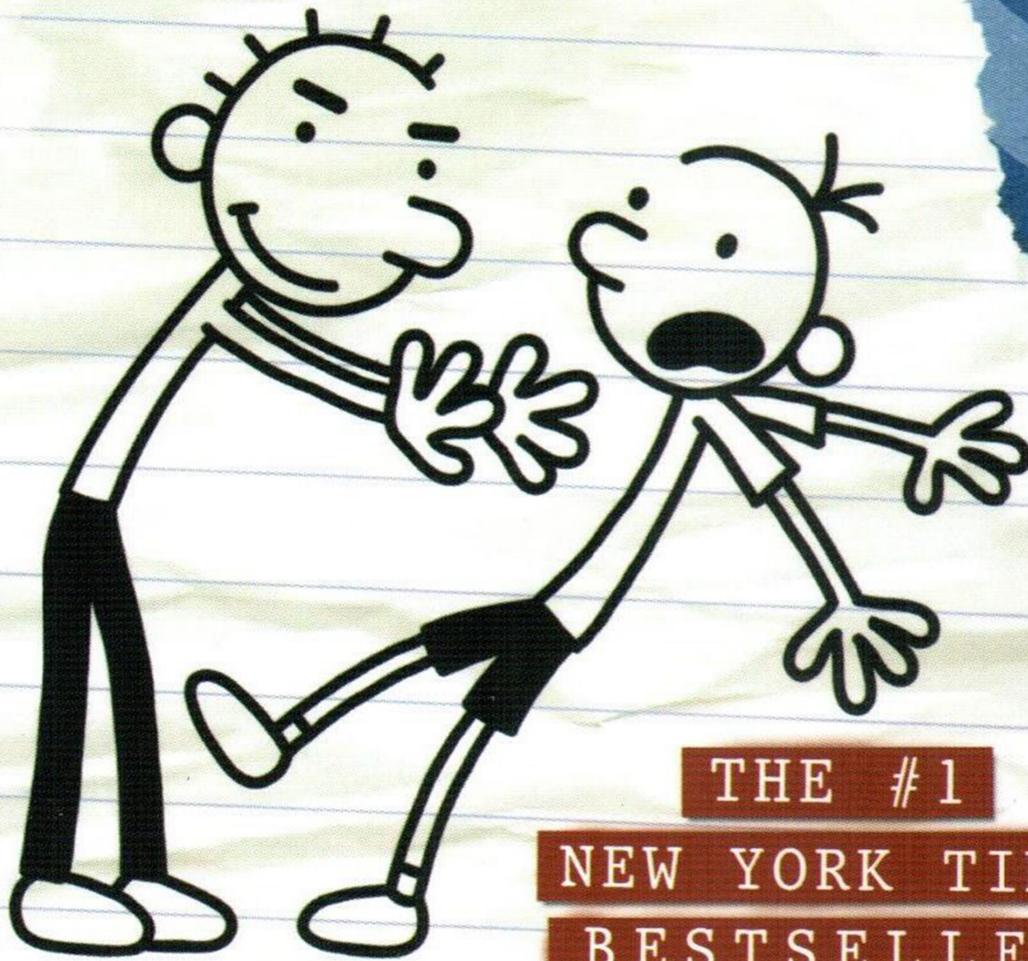
NHẬT KÝ

Chú bé nhút nhát

LUẬT CỦA RODRICK

CAPPUCCINO
EBOOK

THE #1

NEW YORK TIME
BESTSELLER

Jeff Kinney

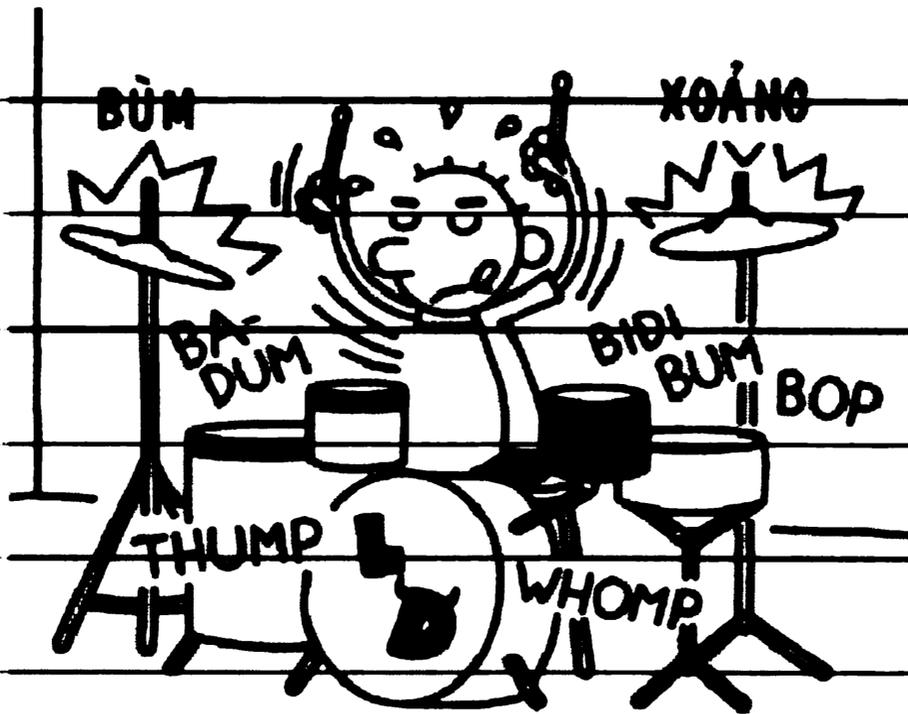
Giang Vũ dịch

HA GIANG
BOOKS

vh NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

yeukindlevietnam.com

NHỮNG CUỐN SÁCH KHÁC CỦA TÁC GIẢ JEFF KINNEY

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 1

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 2: "Luật của Rodrick"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 3: "Giọt nước tràn ly"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 4: "Mùa hè tuyết vùi"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 5: "Sự thật phũ phàng"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 6: "Mắc kẹt"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 7: "Kỳ đà cắn mũi"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 8: "Thánh nhọ"

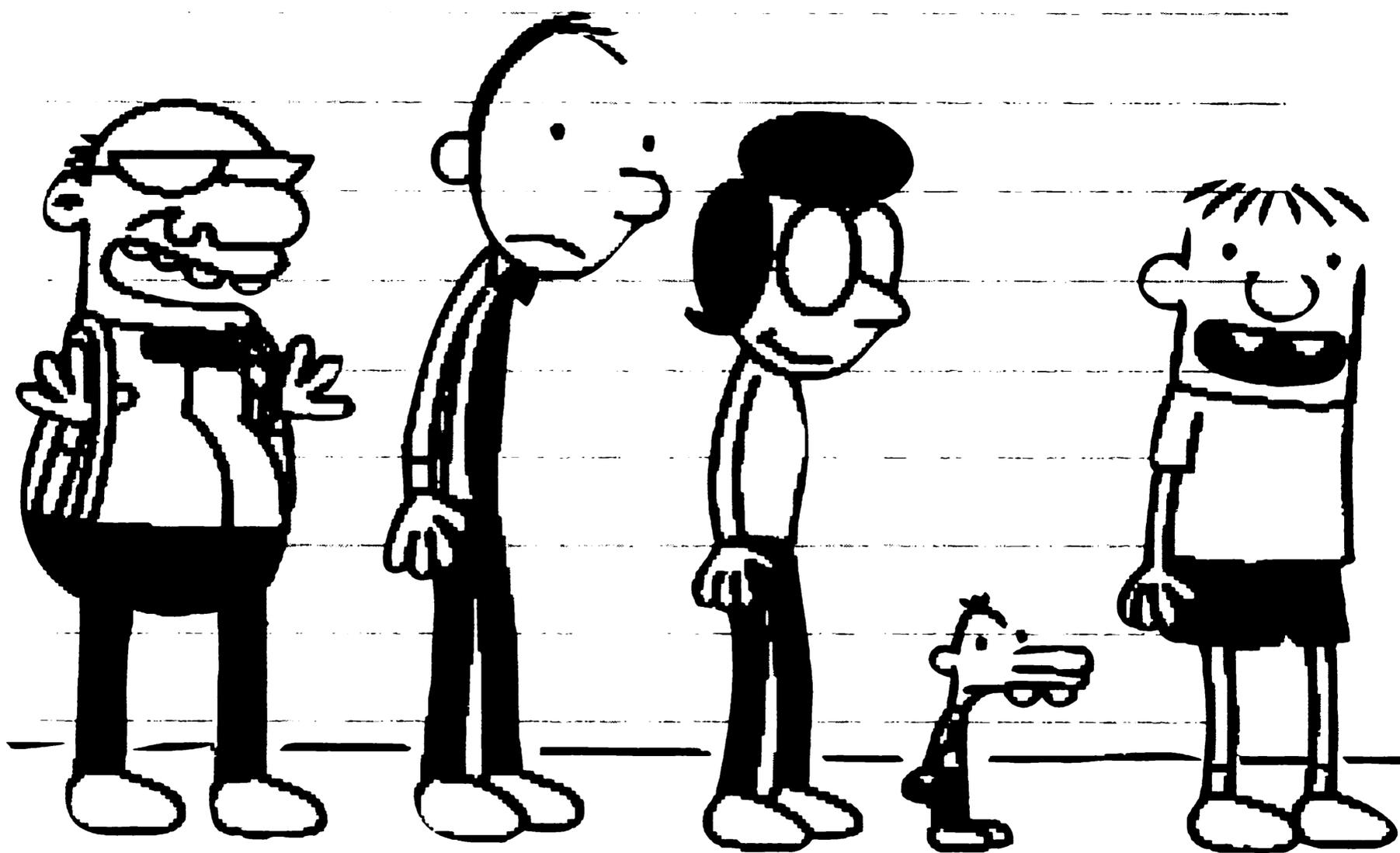
Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 9: "Kỳ nghỉ thảm khốc"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 10: "Những ngày xưa cũ"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 11: "Cuộc gặp đôi"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 12: "Chuyến đi bão táp"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 13: "Đại chiến trên tuyết"

NHẬT KÝ

**chủ bẽ
nhứt nhứt**

Của Jeff Kinney

Dịch giả: GIANG VU

**NXB VĂN HỌC
HAGIANGBOOKS**

Wimpy Kid text & illustrations copyright © 2008 Wimpy Kid, Inc.

DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg Heffley design™ are trademarks of Wimpy Kid, Inc., and the design of this work's jacket is trade dress of Wimpy Kid, Inc. All rights reserved.

First published in the English language in 2008

By Amulet Books, an imprint of Harry N. ABRAMS, Inc., New York
Original English title: Diary of a Wimpy Kid: Rodrick Rule

(All rights reserved in all countries by Harry N. Abrams, Inc.)

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền với

Harry N. Abrams, Inc thông qua Andrew Nurnberg

Associates International Limited 2008

Bản quyền tiếng Việt © Công ty TNHH Sách Hà Giang.

HaGiangBooks

LỜI CẢM ƠN

Tôi sẽ không bao giờ quên sự động viên và giúp đỡ của gia đình để tôi hoàn thành cuốn sách. Một lời cảm ơn đặc biệt dành cho các anh trai của tôi, Scott và Pat, chị gái của tôi, Re, và bố mẹ tôi. Không có bọn họ sẽ không có Heffleys. Cảm ơn vợ của tôi Julie và các con của tôi, chính họ đã biến ước mơ của tôi thành hiện thực. Cảm ơn các luật sư của tôi, Tom và Gail đã giúp đỡ tôi mọi lúc.

Cảm ơn biên tập Abrams đặc biệt là Charlie Kochman luôn bên cạnh và khuyến khích tôi tìm tòi và viết những cuốn sách hay nhất. Cảm ơn Jason Wells, Howard Reeves, Susan Van Metre, Chad Beckerman, Samara Klein, Valerie Ralph và Scott Auerbach. Một lời cảm ơn đặc biệt gửi tới Michael Jacobs.

Cảm ơn Jess Brallier đã mang Greg Heffley đi khắc thế giới. Cảm ơn Betsy Bird đã đưa cuốn sách đến tay mọi đứa trẻ.

TÁC GIẢ JEFF KINNEY

Jeff Kinney sinh ngày 19 tháng 2 năm 1971 tại Maryland, ông đã trải qua thời thơ ấu của mình ở Washington D.C., sau đó chuyển đến New England vào năm 1995. Jeff sống với vợ và hai con trai ở Nam Massachusetts, nơi họ có một hiệu sách. Ông là tác giả có sách bán chạy số 1 New York Times và bốn lần đoạt giải Sách thiếu nhi được yêu thích nhất - Choice Award Nickelodeon. Ông cũng là tác giả của Poptropica - tên của một trong 50 trang Web tốt nhất của tạp chí Time. Ông cũng lọt vào danh sách 100 nhân vật ảnh hưởng nhất thế giới.

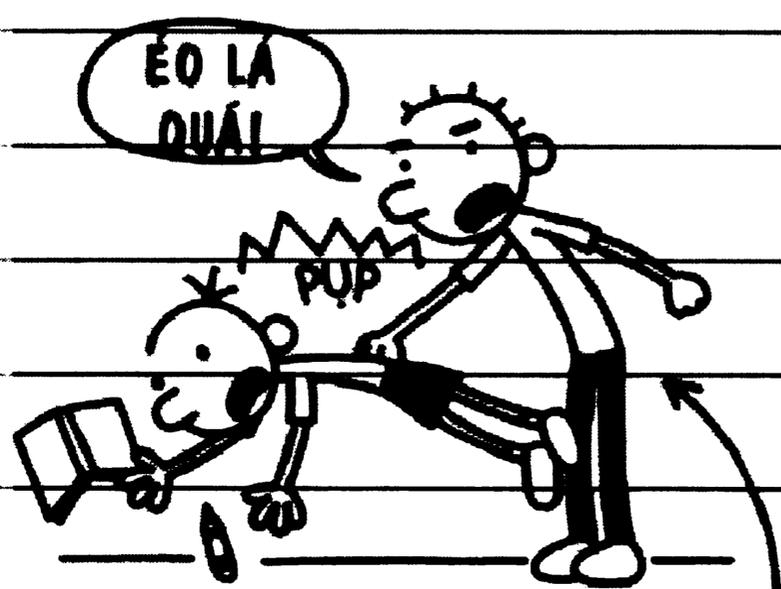
DÀNH TẶNG JULIE, WILL VÀ GRANT

THÁNG CHÍN

Thứ hai

Hắn là mẹ phải tự hào lắm khi năm ngoái đã thực hiện được nhiệm vụ bất khả thi là ép tôi viết cuốn "HỒI KÝ" ngớ ngẩn ấy. Có lẽ đó là lý do mẹ lại "tặng" cho tôi một quyển sổ nữa.

Mẹ đâu có biết rằng quyển sổ có in hai chữ "Nhật ký" sẽ biến tôi thành trò hề nếu mọi người phát hiện ra. Và chính xác điều tồi tệ ấy đã xảy ra vào ngày hôm nay.

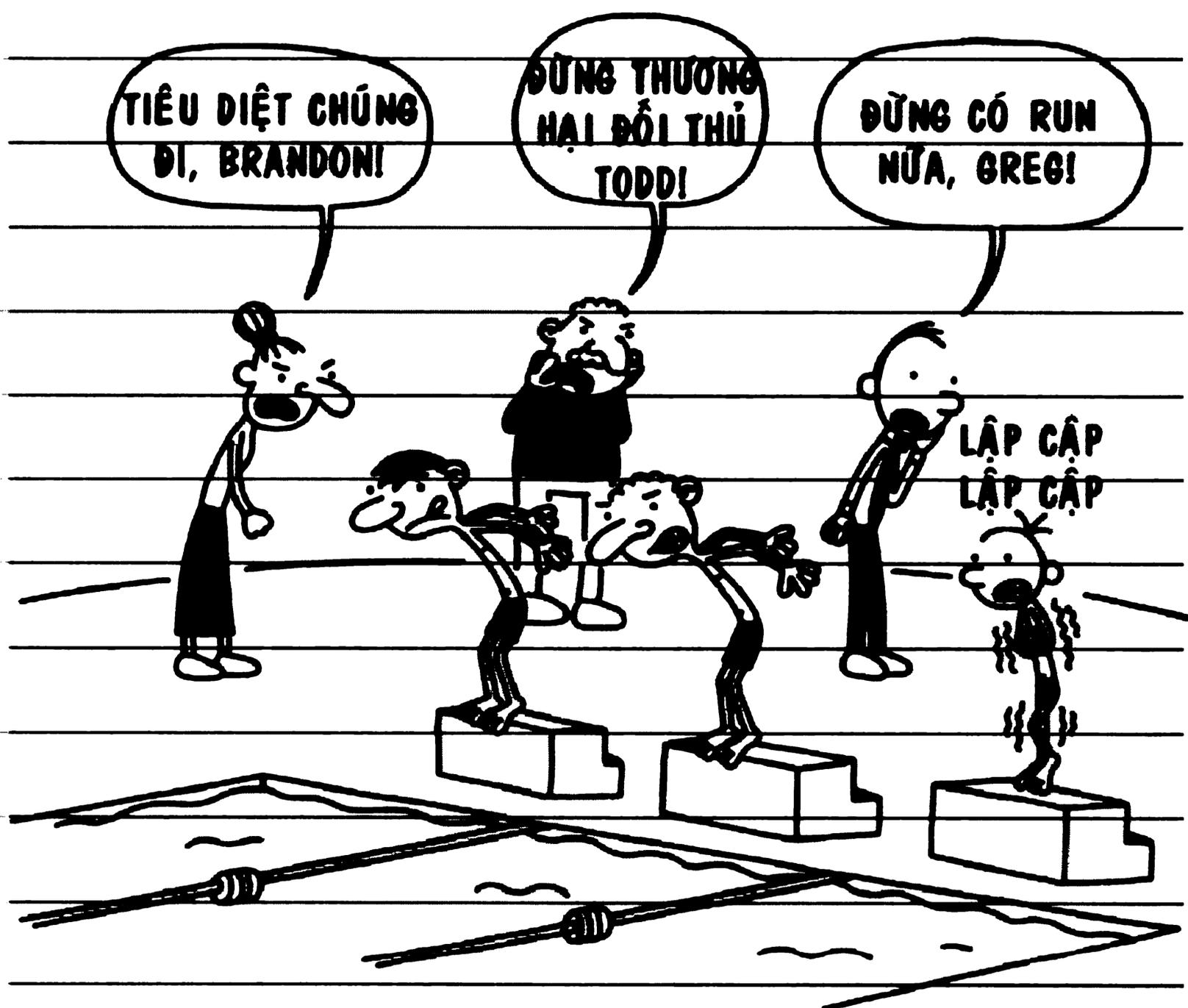

(ÔNG ANH TRAI RODRICK CỦA TÔI ĐÂY)

Từ nay, cuộc sống của tôi chắc chắn sẽ không có lấy một ngày bình yên vì Rodrick đã phát hiện ra một bí mật mà tôi nghĩ sẽ cùng mình xuống mồ: cuốn "HỒI KÝ" năm ngoái. Con ác mộng vẫn chưa chấm dứt khi anh ta thấy mẹ đưa cuốn sổ mới cho tôi. Nhưng tôi không muốn mở đầu cuốn "HỒI KÝ" mới này bằng câu

chuyện không mấy vui vẻ đó. Hơn nữa, nếu không có những "sự cố" với Rodrick, chắc tôi sẽ không qua nổi kỳ nghỉ hè buồn tẻ này mất.

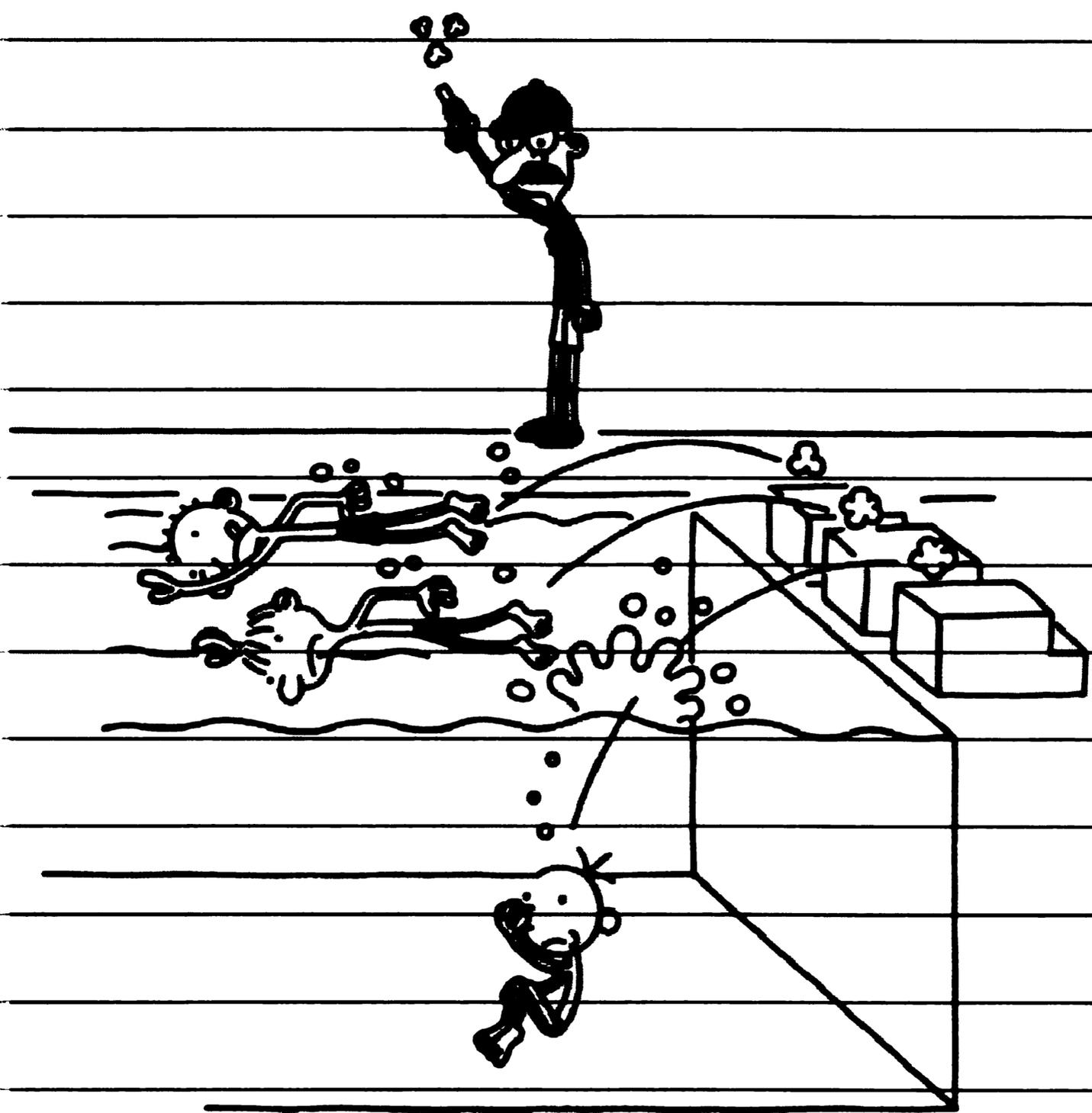
Năm nay, gia đình tôi không đi du lịch hay tham gia bất kỳ trò vui nào và tất cả đều là lỗi của bố. Tôi buộc phải tham gia đội bơi và cả nhà không được đi đâu chỉ vì bố không muốn tôi bỏ lỡ bất cứ một buổi tập luyện nào.

Bố cho rằng tôi sinh ra là để trở thành một "kình ngư" nổi tiếng hay một vận động viên huyền thoại, vì thế mà cứ đến hè là tôi buộc phải tham gia vào đội bơi.

Cách đây vài năm, trong cuộc thi bơi đầu tiên, bố đã dặn: khi trọng tài bắn súng hiệu lệnh để xuất phát, tôi phải lao xuống bể và bơi thật nhanh.

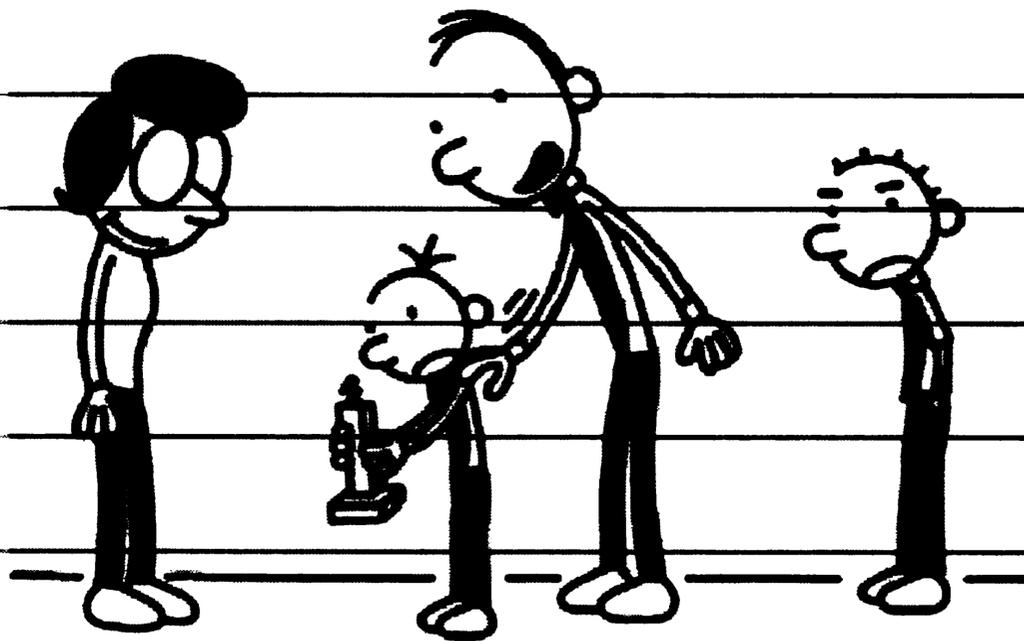
Nhưng bố đã **KHÔNG** nói với tôi rằng đó chỉ bắn đạn giả. Tôi cứ đinh ninh viên đạn từ khẩu súng ấy sẽ nhắm vào mình nên đã cố sống cố chết "cố thủ" dưới đáy bể.

Thực ra ngay cả khi bố đã giải thích cặn kẽ về khái niệm "súng hiệu lệnh" thì tôi vẫn là học viên tồi nhất lớp.

Nhưng cuối mùa hè năm đó, một bất ngờ đã xảy ra. Trong bữa tiệc kết thúc khóa học, tôi bỗng trở thành nhân vật trung tâm với giải thưởng "Học viên tiến bộ nhất". Nguyên nhân sâu xa để giải thưởng đó "lọt" vào tay tôi chính là thành tích của tôi đã được cải thiện vượt bậc: những 10 phút từ bài kiểm tra đầu vào so với bài thi kết thúc khóa học.

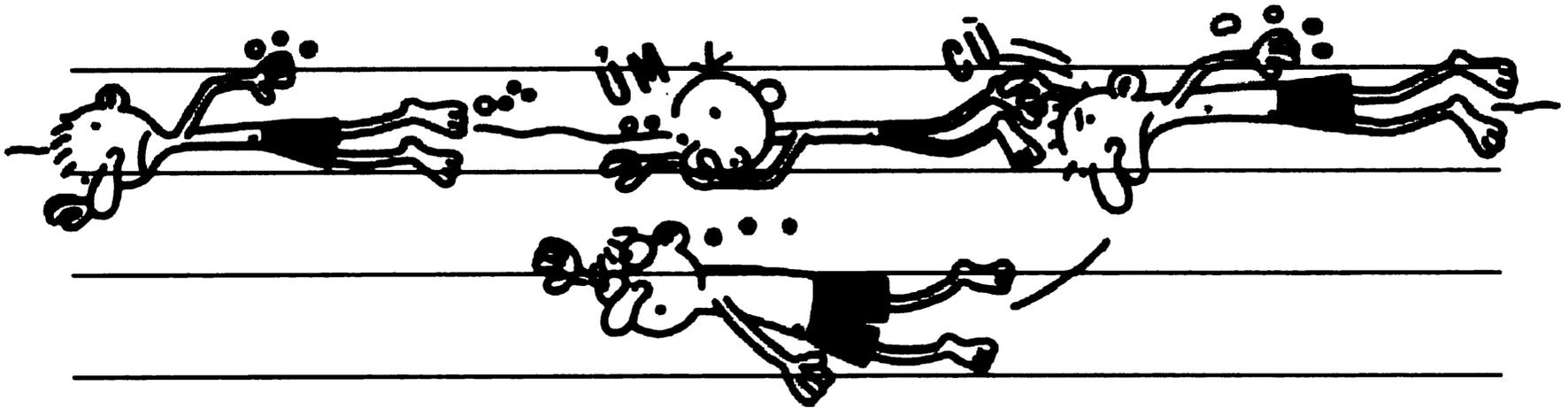
Có lẽ cái cúp bé xíu đó đã khiến bố không ngừng nuôi ảo tưởng về tiềm năng trở thành "kình ngư" vô địch của tôi.

Xét trên nhiều phương diện thì việc có mặt trong đội bơi tẹt hơn rất nhiều so với việc phải đến trường. Biết thế này thà đừng có nghỉ hè còn hơn.

Trước hết, mỗi sáng tôi phải có mặt tại bể bơi lúc 7 rưỡi và nước thì lúc nào cũng lạnh như BĂNG vậy.

Không những thế chúng tôi còn phải bơi thành hai hàng và khó chịu nhất là tôi thường xuyên bị đưa đằng sau cù vào chân vì nó bơi quá nhanh.

Chúng tôi phải bơi thành 2 làn là do lịch tập luyện của đội bơi trùng với lớp khiêu vũ dưới nước của các cụ bà.

Đó là một lớp học khá thú vị. Tôi đã cố gắng thuyết phục bố cho tham gia lớp khiêu vũ dưới nước cùng các quý bà lịch thiệp ấy. Nhưng, tất nhiên là bố không bao giờ để chuyện đó xảy ra.

Sau mấy năm khổ khổ với môn thể thao tẻ ngắt này, đây là lần đầu tiên tôi thấy thoải mái vì huấn luyện viên cho phép chúng tôi được tự do lựa chọn quần bơi. Nhưng mẹ lại nghĩ rằng chiếc quần bơi nhỏ tí xíu của Rodrick sẽ là "sự lựa chọn hoàn hảo" cho tôi.

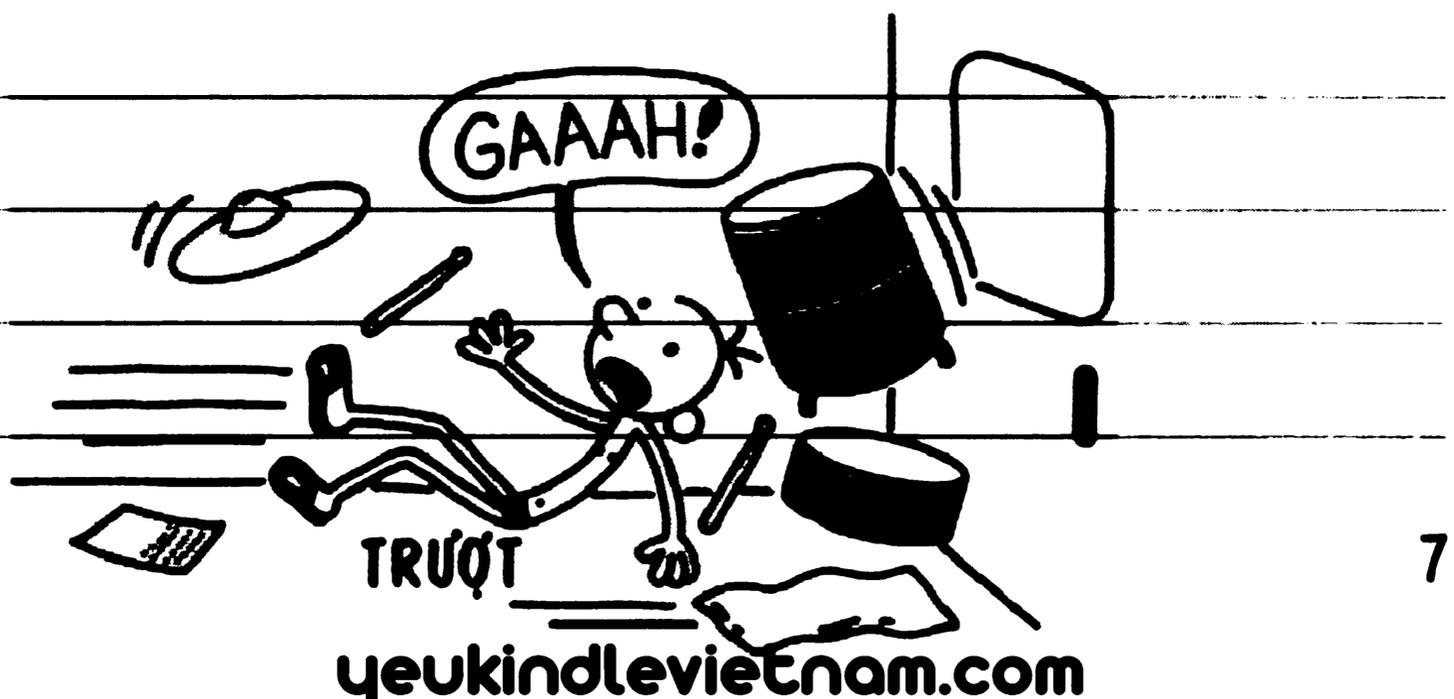

Mọi chuyện còn trở nên tồi tệ hơn sau khi kết thúc giờ học bơi: Rodrick sẽ đón tôi bằng cái xe tải đáng ghét của ban nhạc BỈ M T O. Mẹ đã nảy ra ý tưởng điên rồ đó vì cho rằng: hai anh em sẽ có "thời gian tuyệt vời" để hiểu nhau và chúng tôi sẽ không gây lộn nhiều như trước nữa. Nhưng sáng kiến của mẹ chỉ khiến cho quan hệ của chúng tôi càng trở nên tệ thảm hơn mà thôi.

Rodrick luôn luôn đón tôi muộn tới nửa tiếng. Không những thế, anh ta còn không cho phép tôi ngồi trên carbin vì cho rằng chất Clo của bể bơi sẽ làm hỏng da của cái ghế cũ rích. Rodrick cứ làm như tôi không biết cái xe cà tàng ấy còn già hơn cả tôi: nó được bố mua cách đây khoảng 15 năm gì đó.

Phía sau xe tải của Rodrick không có một chỗ nào khả dĩ để đặt mông lên được và tôi phải "chen lấn xô đẩy" với cả đồng nhạc cụ của ban nhạc BIM TO. Mỗi khi Rodrick dùng xe, tôi đã phải cầu nguyện đủ mọi thánh thần để đầu mình không bị những nhạc cụ ngớ ngẩn ấy đè nát.

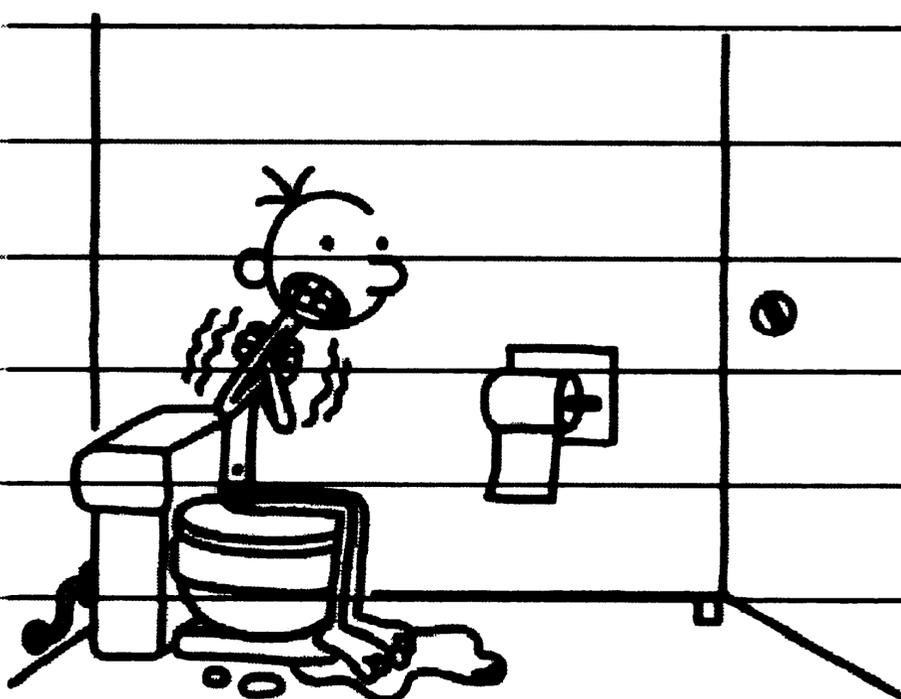

Sau vài lần phải chịu đựng những chuyến xe bão táp của Rodrick, tôi quyết định tự đi bộ về nhà. Mặc dù bẩm sinh tôi đã là thằng đại lười nhưng thà phải cuốc bộ hai dặm còn hơn là để bộ óc siêu việt của mình bị đe dọa khi ngồi sau cái xe quái quỷ đó.

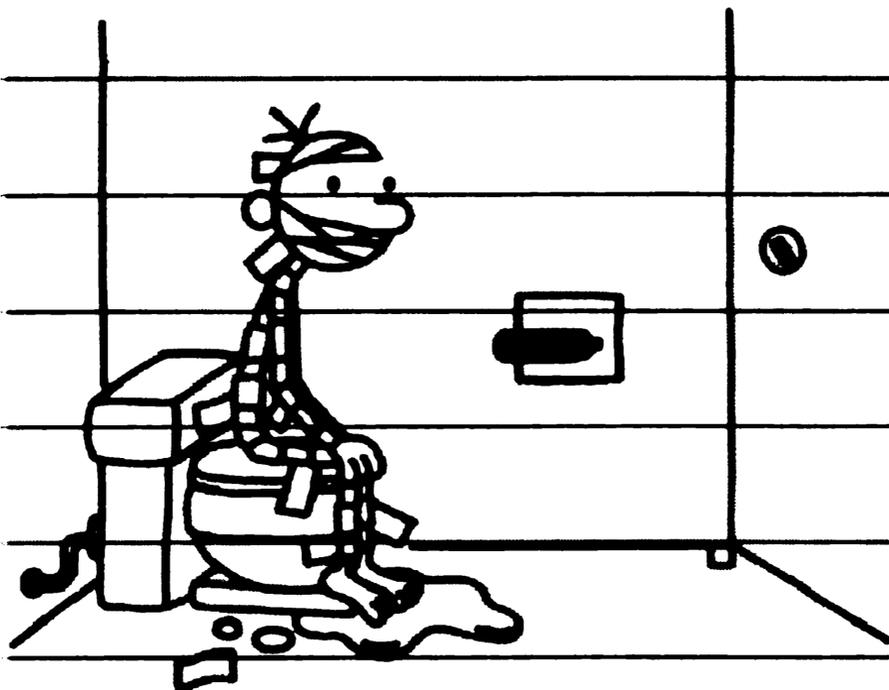
Nửa mùa hè trôi qua, tôi nhận thấy mình đã hoàn thành khá tốt các bài tập của huấn luyện viên nên quyết định dùng tiểu xảo để chuẩn khởi lớp học bơi.

Tôi thường bơi vài vòng rồi xin huấn luyện viên đi vệ sinh. Vậy là tôi đã có chỗ trú ẩn an toàn cho đến khi buổi tập kết thúc.

Trở ngại duy nhất cho kế hoạch hay ho ấy là toàn thân tôi cứ run lên cầm cập như đang giữa mùa đông vậy.

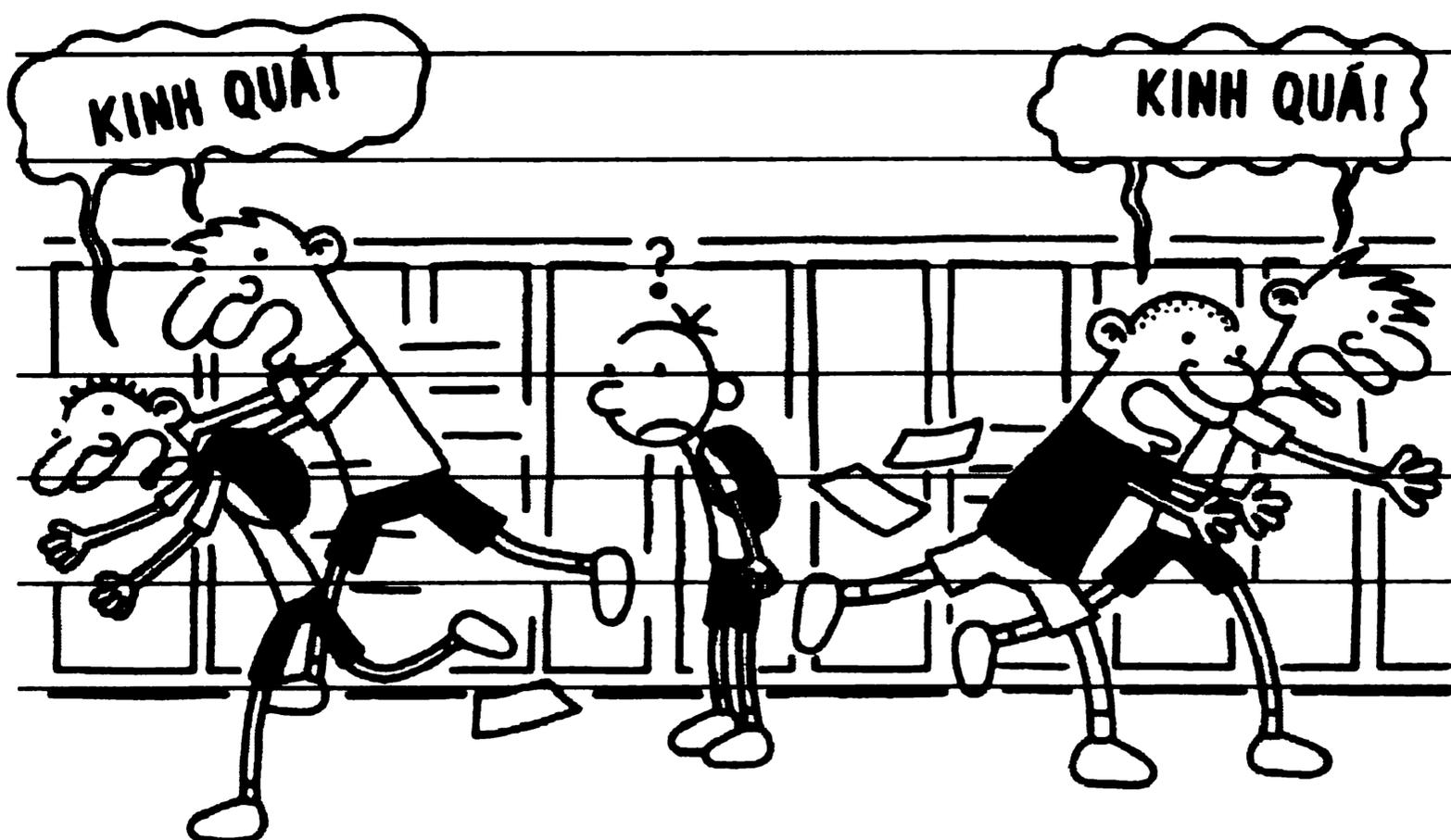
Tôi vớ ngay cuộn giấy vệ sinh cuộn quanh người cho đỡ lạnh và hiệu quả đã vượt quá cả sức tưởng tượng.

Cả mùa hè của tôi đã trôi qua một cách buồn tẻ như thế đấy. Đó là lý do vì sao tôi rất hào hứng được trở lại trường vào ngày mai.

Thứ ba

Sự hào hứng của tôi nhanh chóng bị dập tắt vì hành động kỳ quái của lũ bạn. Thực sự mới đầu tôi chỉ hiểu có chuyện quái quỷ gì đang diễn ra.

Sau đó tôi đã nhớ: Tôi có biệt danh "Pho mát thối" cuối năm ngoái. Hẳn các bạn còn nhớ vì bảo vệ Rowley mà tôi đã phải nhận cái biệt danh gớm ghiếc đó vào tuần cuối cùng của năm học. Vậy mà suốt mùa hè tôi đã HOÀN TOÀN quên mất chuyện khủng khiếp đó.

Như bạn đã biết cái biệt danh ngớ ngẩn ấy sẽ đeo bám tôi suốt đời trừ khi đập tay vào người của "kẻ thế mạng". Nhưng cơ hội tìm được một thằng đàn nào đó thế thân cho tôi gần như là vô vọng. Vì trong phạm vi mười lăm bước, không một ai dám lại gần tôi. Tôi đã tin rằng mình sẽ phải đem theo biệt danh tủi hổ ấy xuống mồ.

Thật may, một học sinh mới chuyển đến tên là Jeremy Pindle đã giúp tôi giải quyết được vấn đề hóc búa đó.

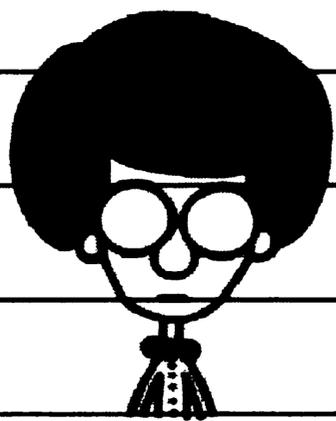

Môn học đầu tiên là Đại số sơ cấp và tôi được giáo viên cho ngồi cạnh Alex Aruda - thằng thông minh nhất của lớp.

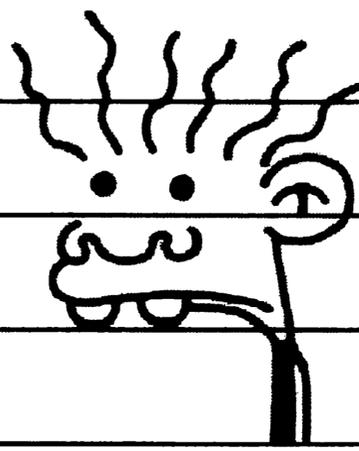
Alex là đứa SIÊU dễ để copy bài vì nó luôn làm xong bài rất sớm và không có vẻ gì là muốn che đậy thành quả của mình. Vì vậy, tôi biết mình có thể trông cậy vào nó mỗi khi không làm được bài.

Sau bao năm miệt mài đèn sách, tôi có thể kết luận một điều: những đứa có họ bắt đầu bằng những chữ cái trên cùng của bảng chữ cái thường được giáo viên gọi lên bảng rất nhiều và đó chính là lý do chúng trở nên thông minh đến kỳ lạ.

Có lẽ mọi người nghĩ điều đó thật điên rồ, nhưng quả thật ở trường tôi chuyện ấy đã xảy ra và tôi có thể chứng minh nó.

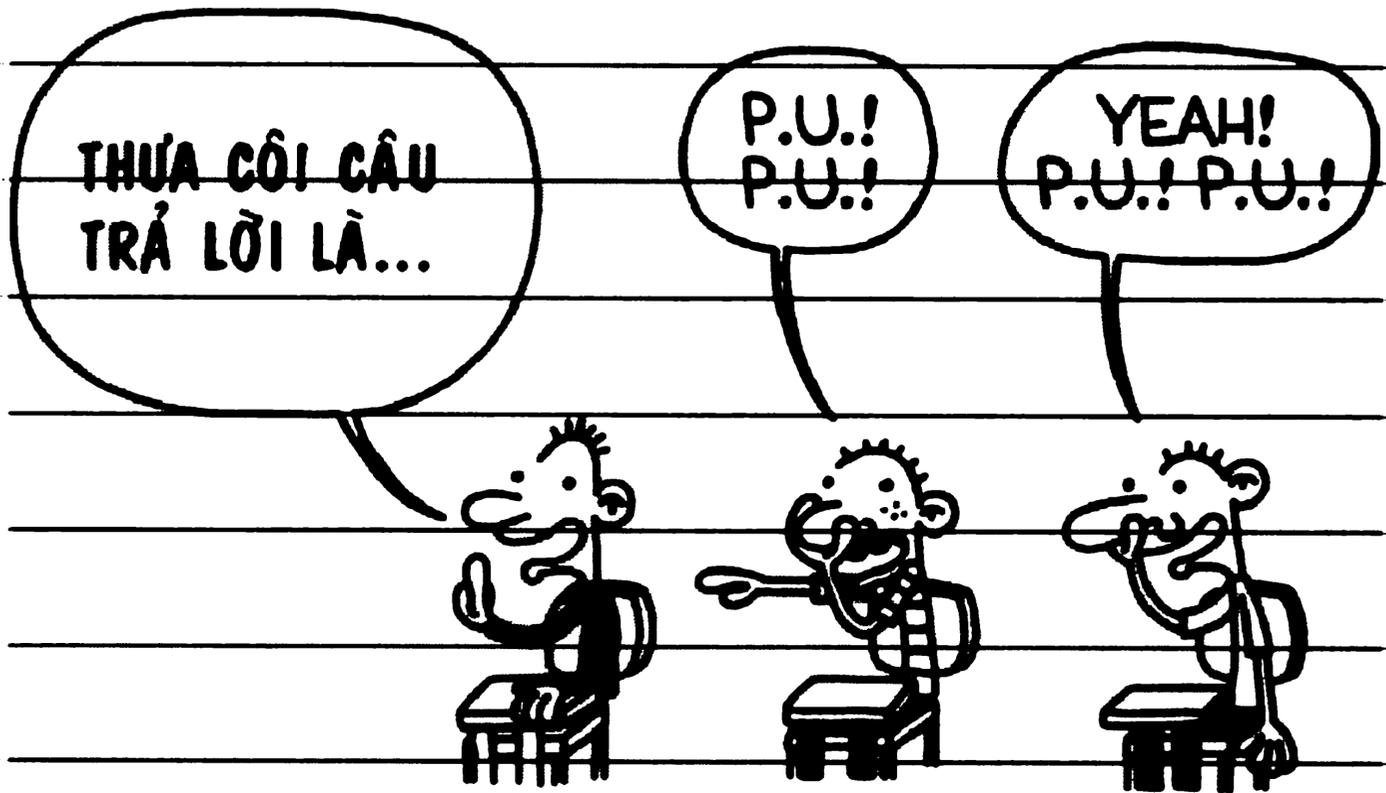
ALEX ARUDA

CHRISTOPHER ZIEGEL

Chỉ có một trường hợp duy nhất đã phá vỡ quy luật về họ đó và khiến tôi phải đau đầu là Peter Uteger. Peter là học sinh thông minh nhất lớp và nó đứng đầu tất cả các môn cho đến tận năm lớp 5.

Nhân lúc Peter còn đang tìm cách lý giải ngắn gọn, chúng tôi đã tìm cách chọc nó.

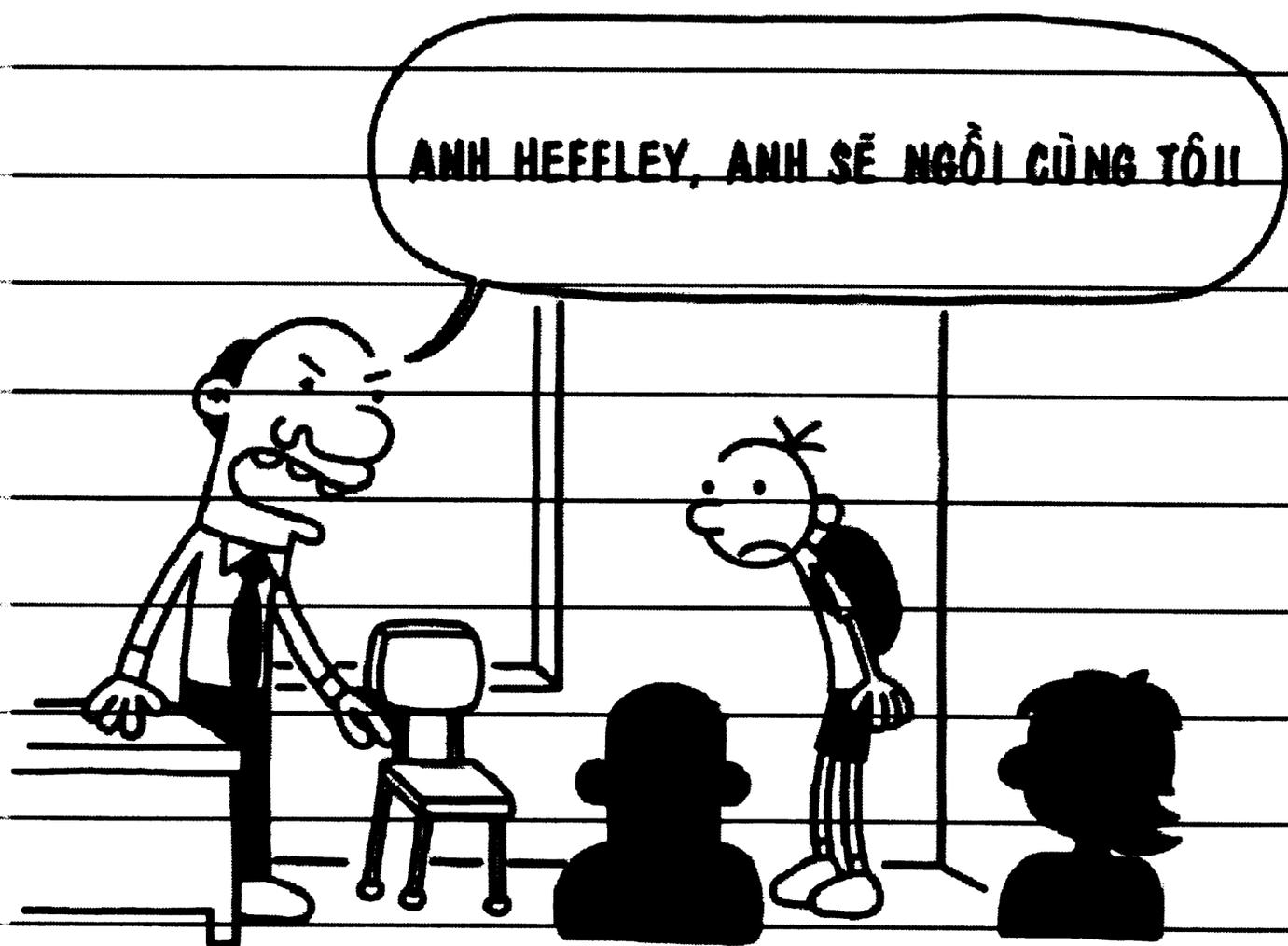

Đó là lý do tại sao từ hôm đó Peter không bao giờ xung phong trả lời câu hỏi nữa. Kết quả là từ học sinh xếp loại A, nó đã tụt xuống thành học sinh loại C.

Thực ra, tôi cũng cảm thấy có lỗi một chút về chuyện P.U.I và những gì đã xảy ra với Peter vì chính tôi là người đã khởi xướng trò đùa ấy. Nhưng rất khó để thay đổi một chuyện gì đó khi nó đã thật sự xảy ra.

Dù sao hôm nay cũng là một ngày may mắn trong lịch sử 7 năm đi học của tôi - vị trí ngồi đặc biệt. Rodrick từng là học sinh của thầy Huff mấy năm trước và thành tích bất hảo của anh ta đã giúp tôi có được chiếc ghế rất oách này.

Thứ tư

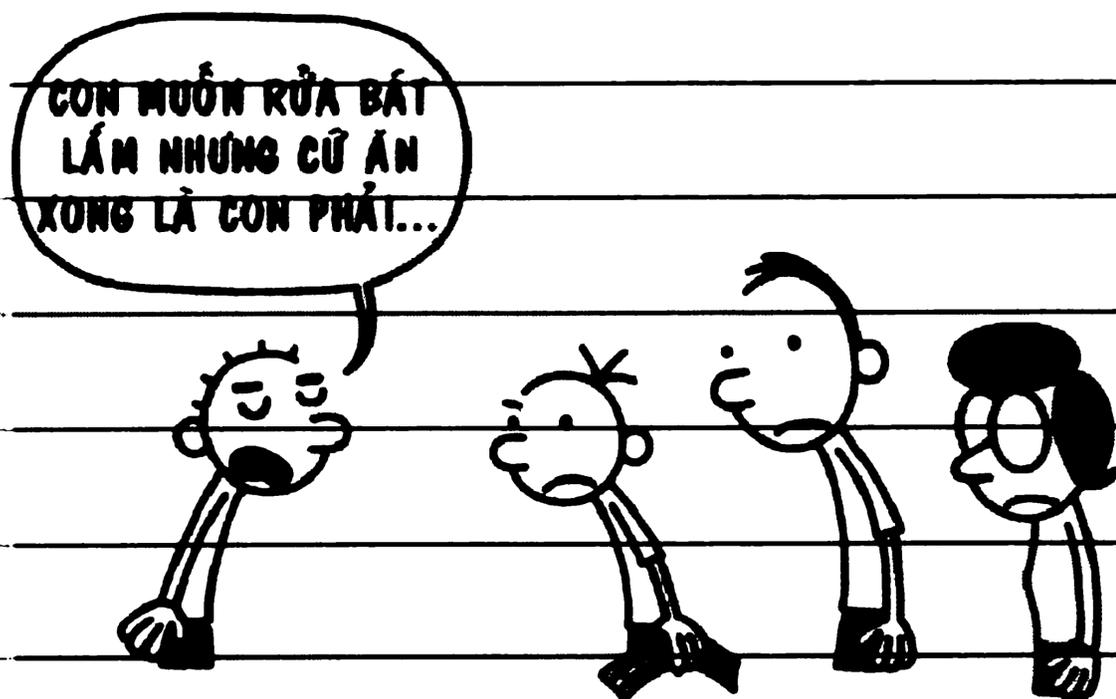
Mẹ vẫn không ngừng cố gắng để tôi và Rodrick thân thiết hơn. Kết quả của nỗ lực đáng khâm phục ấy là anh em tôi phải cùng nhau rửa bát mỗi tối.

Chúng tôi không được phép xem ti vi hay chơi game cho đến khi "xử lý" xong đồng bát đĩa. Nhưng tôi đã có thể khẳng định rằng: Rodrick không chỉ là tên đại lười mà còn là người anh TỆ NHẤT thế giới.

Bữa tối vừa kết thúc là Rodrick đã ba chân bốn cẳng chạy ngay lên gác và "cố thủ" trong nhà vệ sinh đến cả tiếng đồng hồ. Khi anh ta mò xuống bếp thì đồng bát đĩa cao ngất đã được tôi "thanh toán" xong từ lâu rồi.

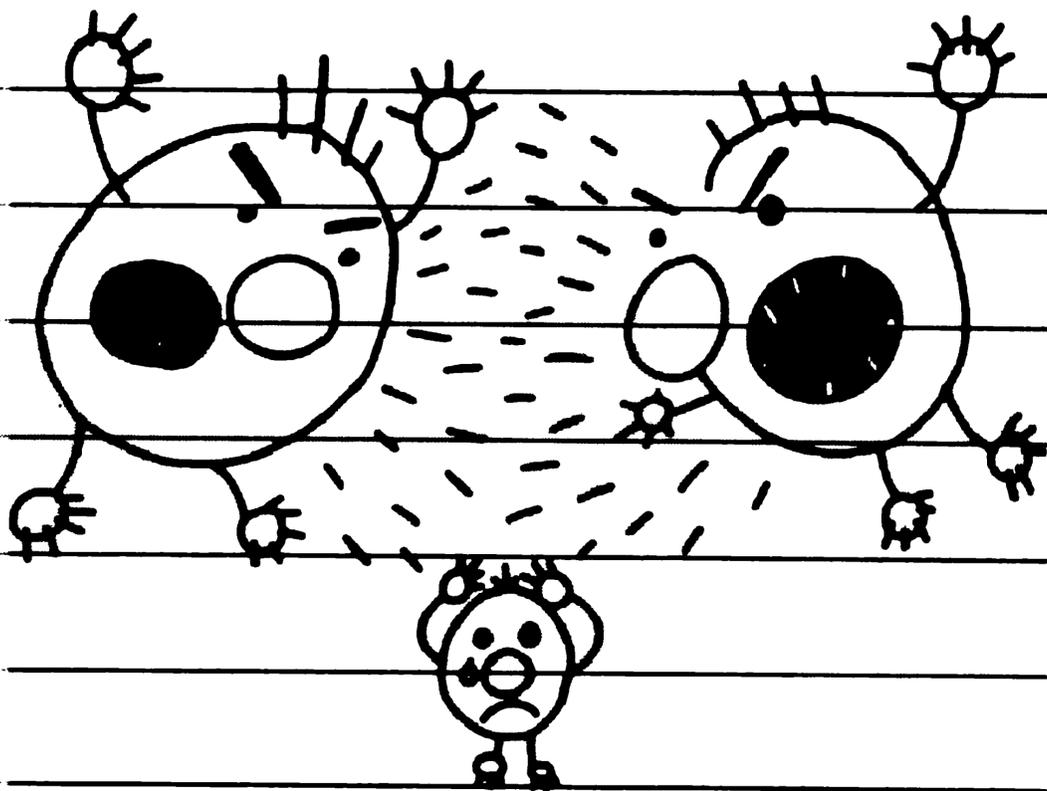

Nhưng khi tôi đem chuyện đó để phàn nàn với bố mẹ, Rodrick đã giải thích một cách vô văn rằng:

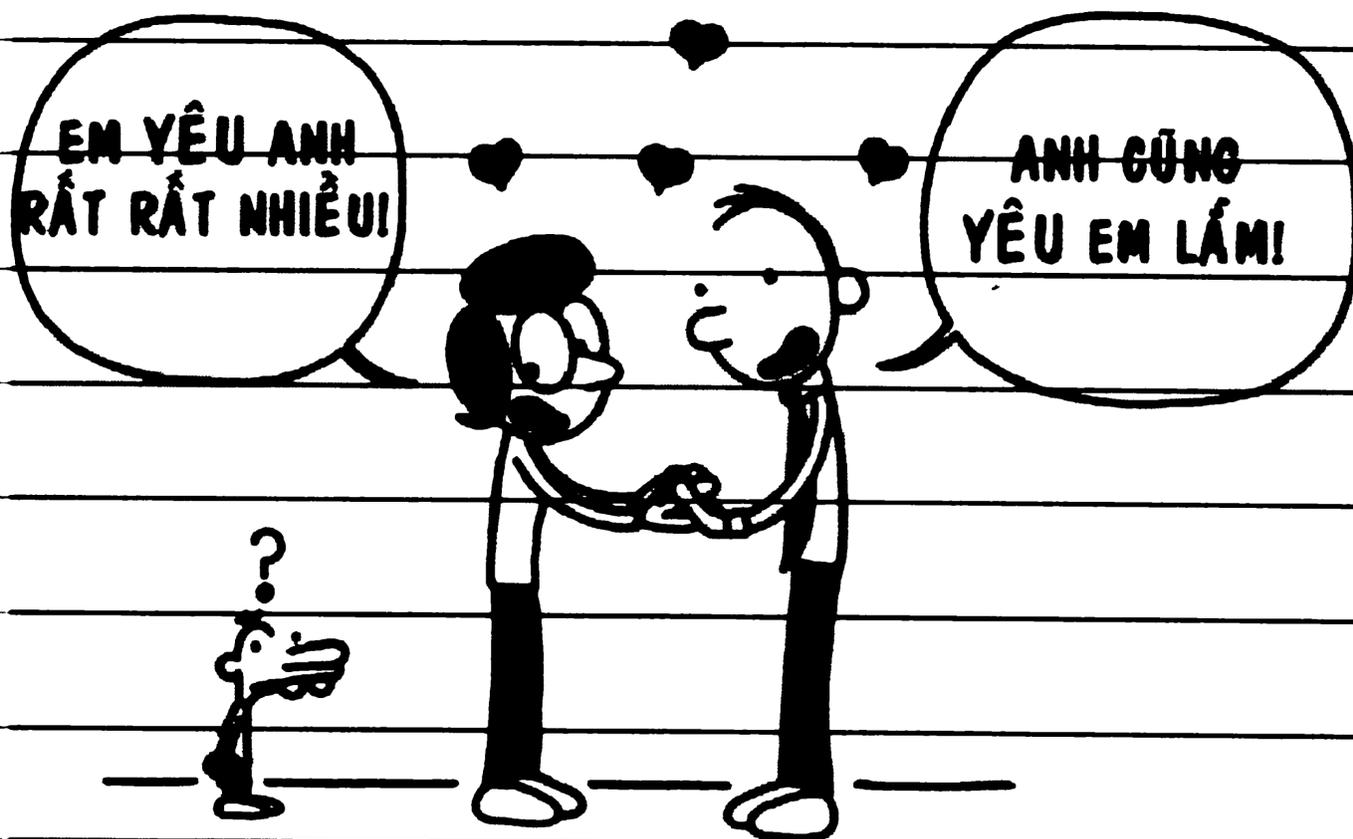

Số tôi thật hẩm hiu vì bố mẹ lo lắng cho thằng Manny đến mức không có thời gian để giải quyết chuyện rửa bát vô cùng phức tạp giữa tôi và Rodrick.

Tất cả đều bắt đầu từ bức tranh mà Manny vẽ ở lớp mẫu giáo ngày hôm qua. Bố mẹ đã rất sốc khi thấy bức tranh ấy.

Bố mẹ định ninh rằng bức tranh đó vẽ cảnh hai người đang "tranh luận" với nhau nên đã cố tình tỏ ra thân mật trước mặt Manny.

Nhưng tôi biết tổng ai mới là nguồn cảm hứng THỰC SỰ để Manny sáng tác bức tranh đó: chính tôi và Rodrick.

Vì đêm nào giữa tôi và Rodick cũng nổ ra một cuộc chiến để giành lấy cái điều khiển tivi trước sự chứng kiến của Manny. Tất nhiên, tôi chả dại gì mà kể với bố mẹ về nguồn cảm hứng sáng tạo của nó.

Thứ năm

Việc Rowley được đi du lịch khắp nơi càng khiến cho kỳ nghỉ hè của tôi chán không chịu nổi. Tôi nghĩ nó đã đến Nam Mỹ hay vùng nào đó đại loại như thế, tôi không biết chắc lắm.

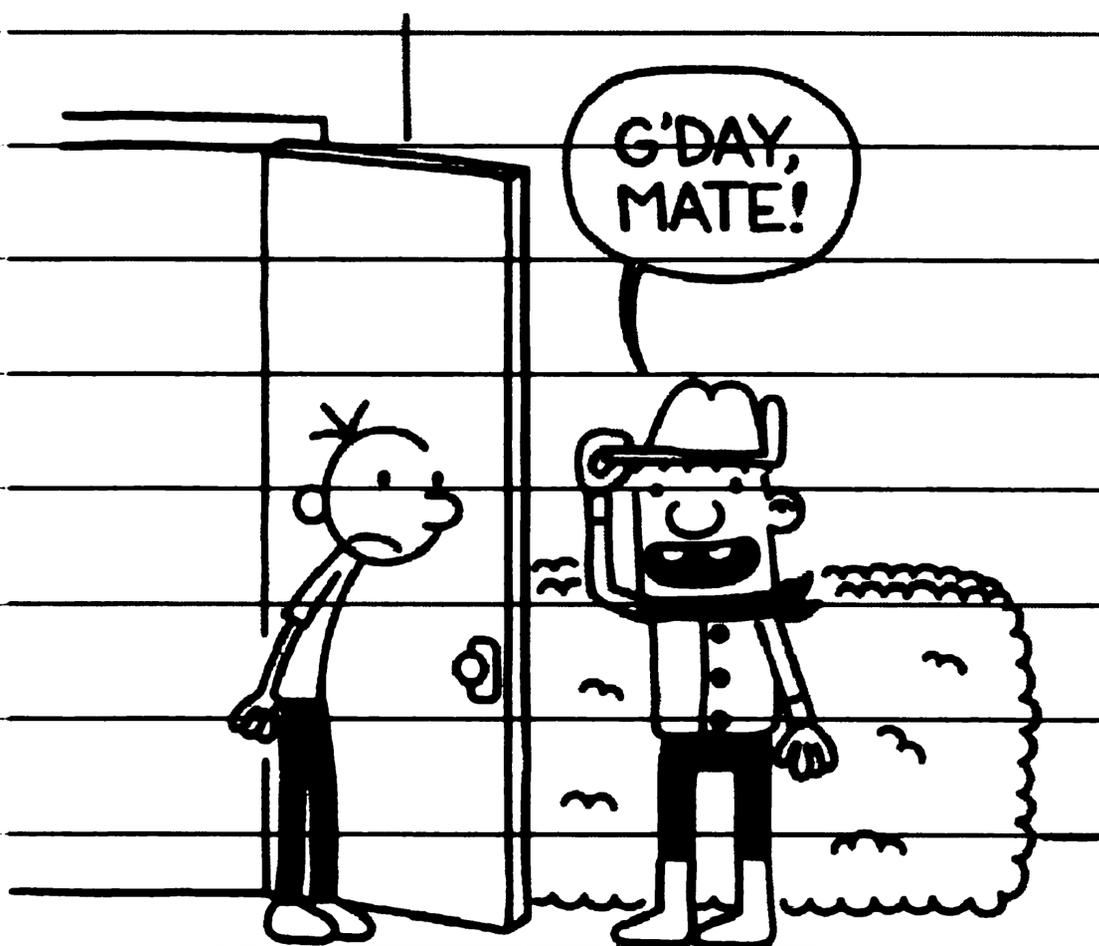
Mọi người có thể cho rằng tôi là thằng tồi khi không nhớ nổi nơi thằng bạn thân đi du lịch nhưng thật là khó khăn để quan tâm đến kỳ nghỉ thú vị của người khác.

Nhất là khi nhà Rowley thường chọn những địa điểm
điên rồ nhất trên thế giới mà cả đời tôi cũng không
bao giờ có cơ hội để đặt chân đến.

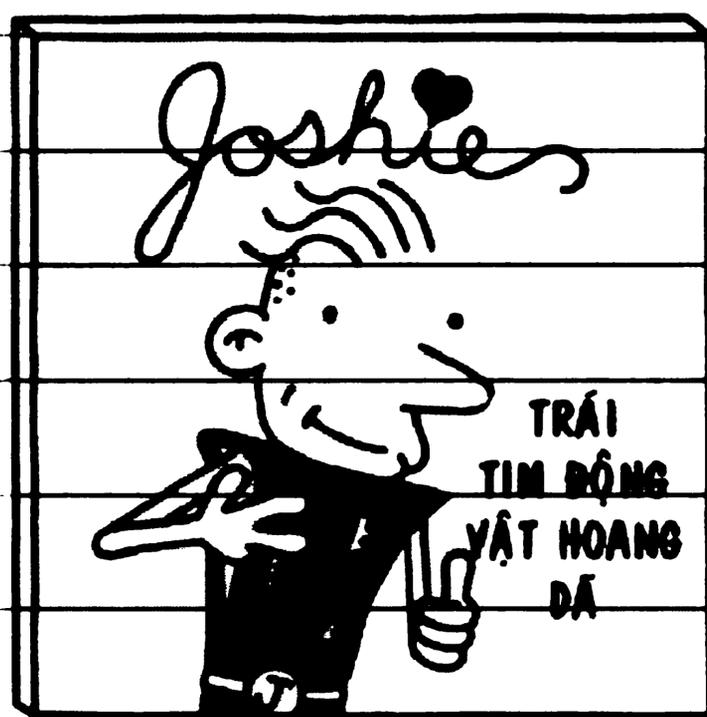
Một lý do khác mà tôi không thêm quan tâm đến các
chuyến du lịch của Rowley là mỗi khi nó trở về thường
làm tôi tức đến nghẹn họng.

Năm ngoái, Rowley và gia đình đến Australia có 10
ngày nhưng lúc trở về nó hành động như thể mình là
người bản xứ được sinh ra ở đó vậy.

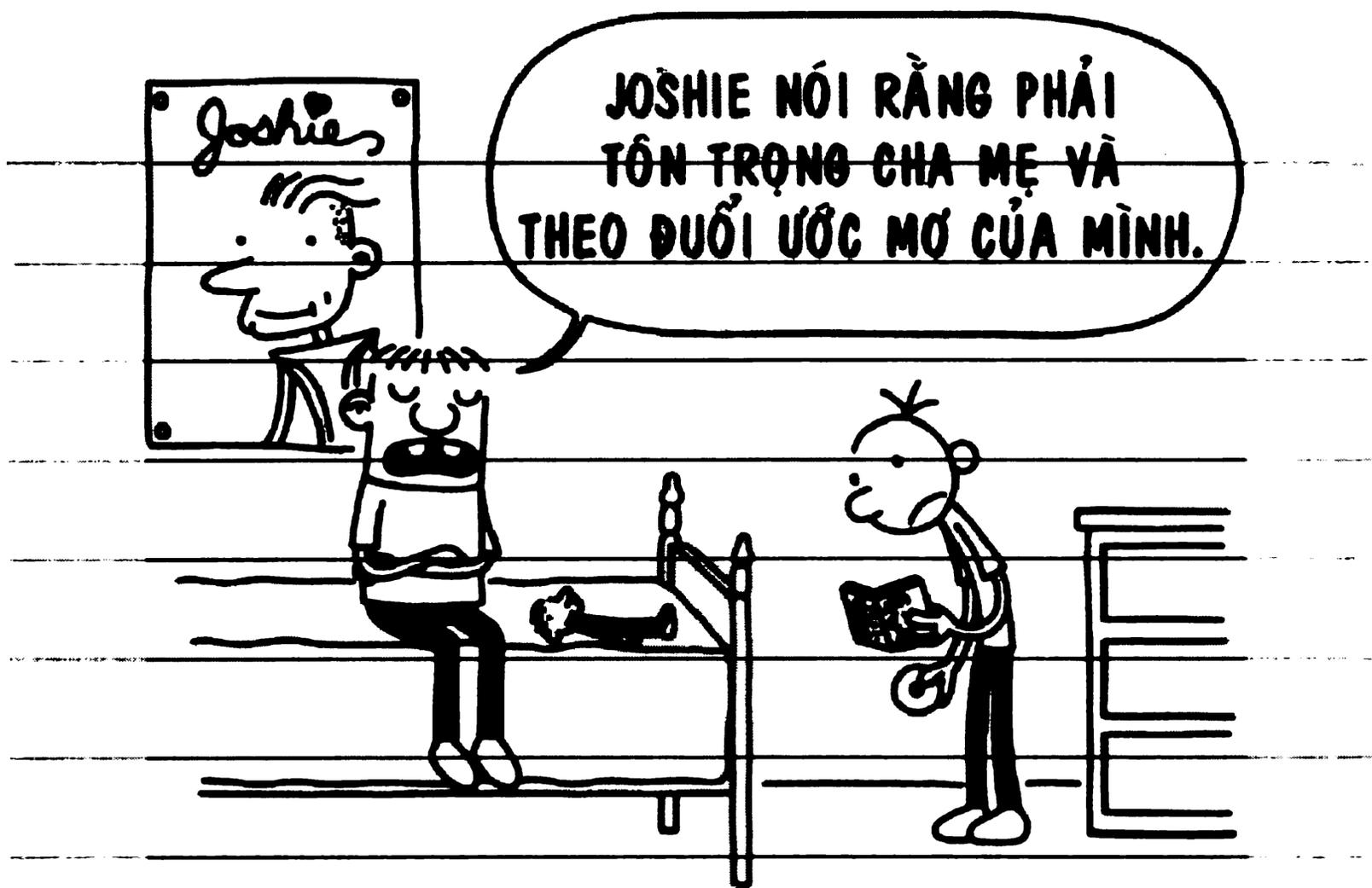
Một lý do nữa khiến tôi thật sự khó chịu với những
chuyến đi của Rowley là nó sẽ tha lời về đủ mọi thứ
đang thịnh hành từ nơi nó vừa đặt chân đến.

Cách đây hai năm, khi trở về từ châu Âu Rowley đã tha về đĩa CD, poster và mọi thứ liên quan đến một ca sĩ tên là "Joshie". Nghe nó hào hức khoe trên điện thoại, tôi đã đoán Joshie chắc chắn phải là một ngôi sao ca nhạc hàng đầu châu Âu hay một nhân vật tiếng tăm nào đó.

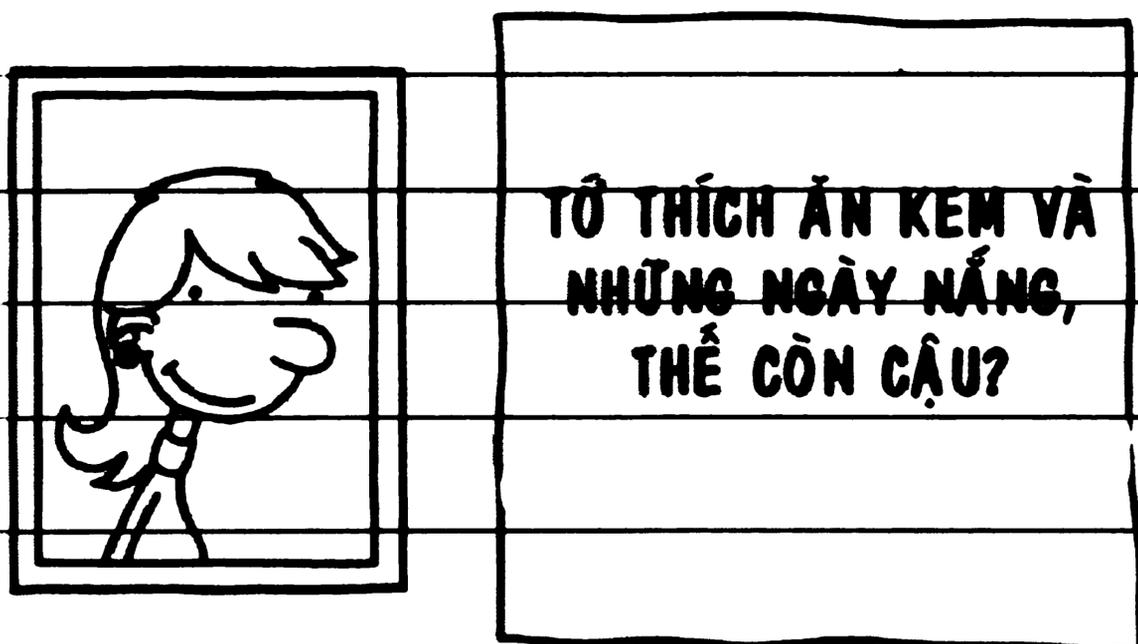
Tuy nhiên, khi nhìn thấy bìa đĩa CD của "ngôi sao" ấy, tôi đã phải thành thật nói với Rowley rằng Joshie chỉ là một cô bé mới 6 tuổi nhưng nó không thêm tin tôi. Rowley nghĩ rằng tôi nói thế vì quá ghen tỵ khi nó là người đã "phát hiện" ra tài năng của Joshie.

Và một điều khủng khiếp mà tôi không ngờ tới là cô bé mới 6 tuổi ấy đã trở thành người hùng, là thần tượng của Rowley. Bất cứ khi nào tôi chỉ trích hay góp ý cho nó, Rowley đều lôi thần tượng ra để biện minh.

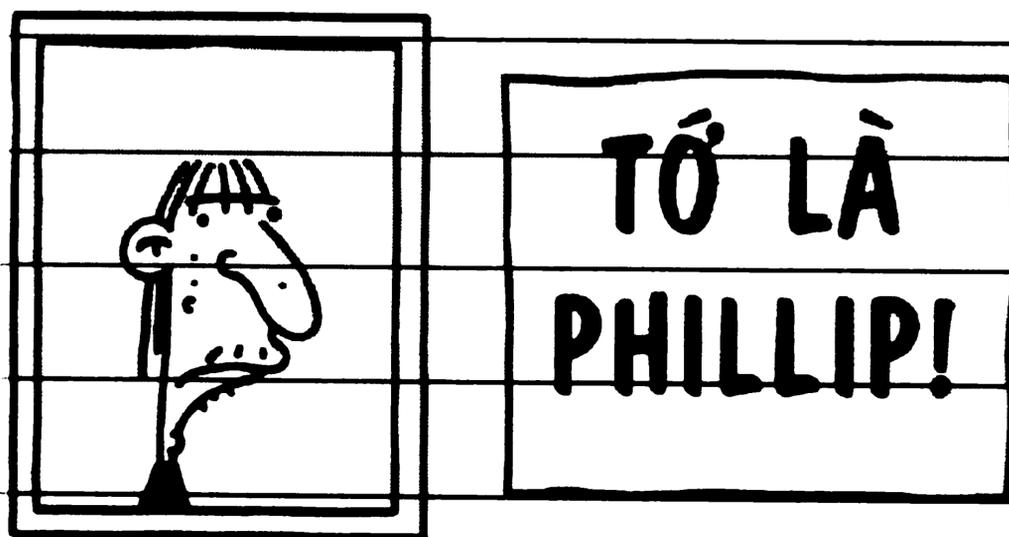
Nhắc đến thần tượng nước ngoài, hôm nay ở lớp Tiếng Pháp, cô Lefrere thông báo năm học này chúng tôi sẽ nâng cao trình độ bằng cách kết bạn qua thư.

Khi Rodrick còn học trung học, anh ta đã viết thư kết bạn với một cô bé 7 tuổi ở Hà Lan. Tôi phát hiện ra bí mật động trời này khi thấy những lá thư được xếp gọn gàng trong cái ngăn kéo bàn thư của anh ta. Hẳn Rodrick phải quý cô bé lắm mới không tổng những lá thư đó vào sọt rác.

Tôi đã viết chính xác những gì đọc được từ lá thư của cô bạn dễ thương mà Rodrick làm quen. Nhưng cô Lefrere đã bắt tôi phải viết một lá thư khác.

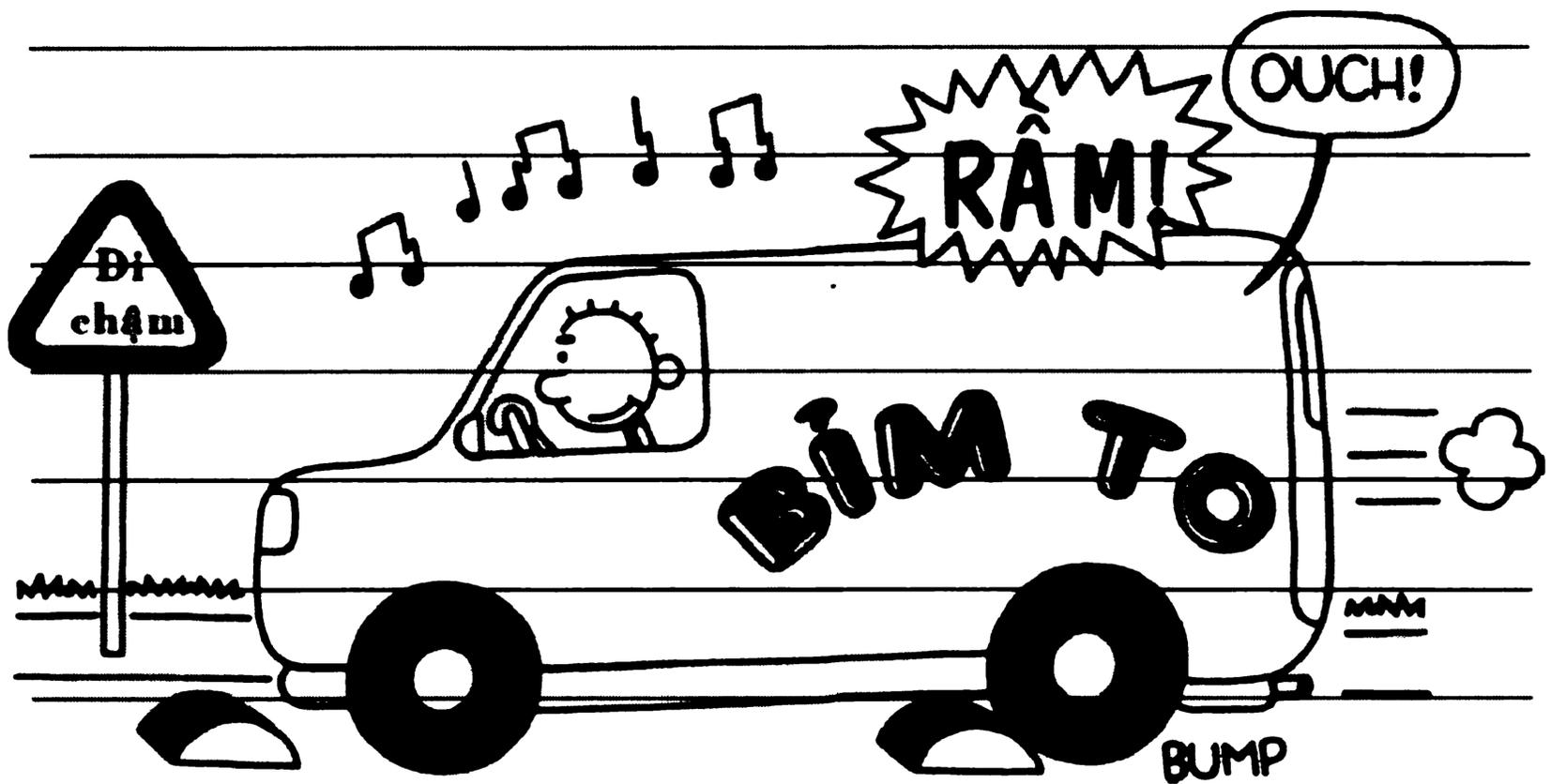
Cô nói rằng tôi nên chọn bạn là con trai, cùng tuổi với mình và quan trọng nhất cậu ta phải là người Pháp. Chỉ cần nghe đến đây là tôi biết mình sẽ chẳng bao giờ nhận được những lá thư thú vị từ một cô bạn xinh xắn như của Rodrick. Cậu bạn người Pháp của tôi chắc sẽ là một thằng nhóc có cái mũi to đùng và mặt đầy mụn cho coi.

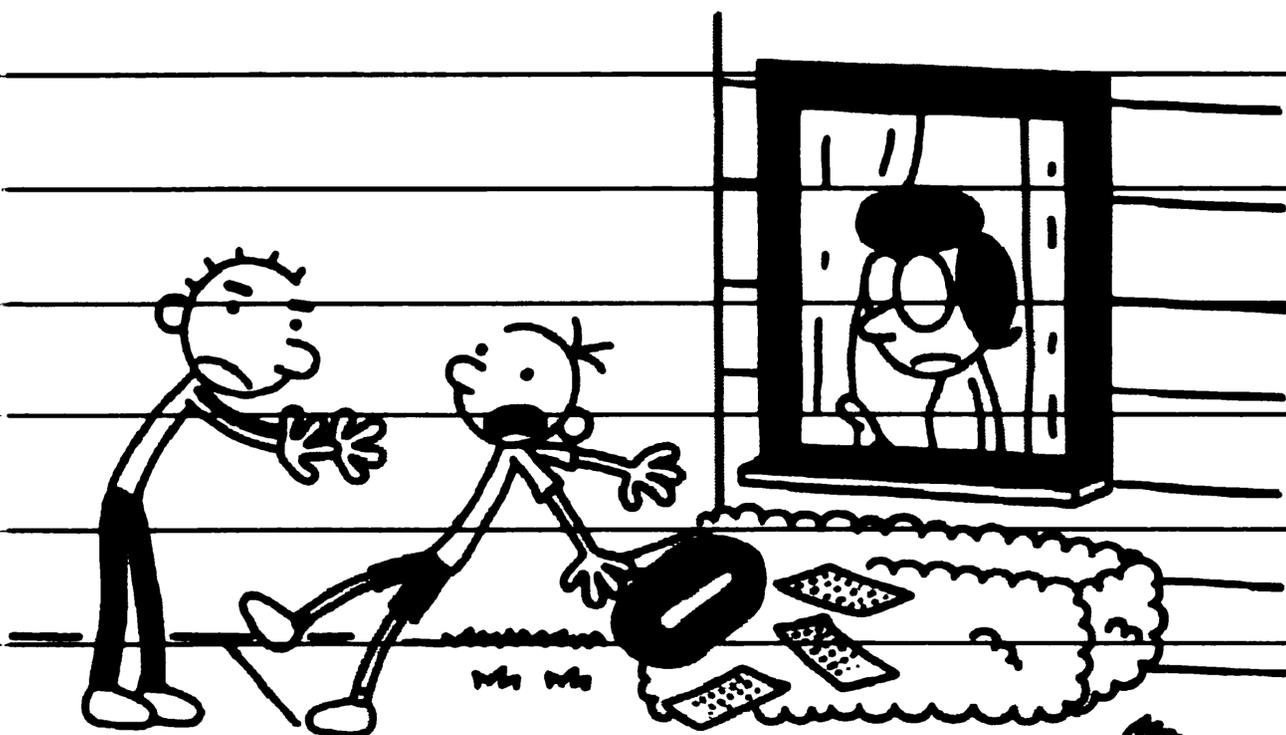
Thứ sáu

Mẹ lại quyết định để Rodrick đón tôi sau giờ tan trường. Vậy là mẹ vẫn chưa chịu đầu hàng sau vụ tôi đi bộ từ bể bơi về nhà. Nhưng lần này, tôi đã có thừa kinh nghiệm để đối phó với anh ta. Hôm nay, khi Rodrick vừa đến nơi, tôi đã ra tối hậu thư yêu cầu anh ta không được phanh gấp khi đi qua các gờ giảm tốc.

Rodrick đồng ý, nhưng sau đó anh ta đã lao vào các gờ giảm tốc như thể đang đi trên đường không người vạy.

Sau một hồi vật lộn mới chui ra khỏi được cái thùng xe đáng ghét ấy, tôi đã gào lên rằng anh ta là thằng tồi nhất trên đời mà tôi từng biết. Tất nhiên là mọi việc sau đó đã vượt quá tầm kiểm soát của hai anh em. Nhất là mẹ đã chứng kiến từ đầu đến cuối qua cửa sổ phòng khách khiến chúng tôi không thể vờ vịt làm lành cho yên chuyện.

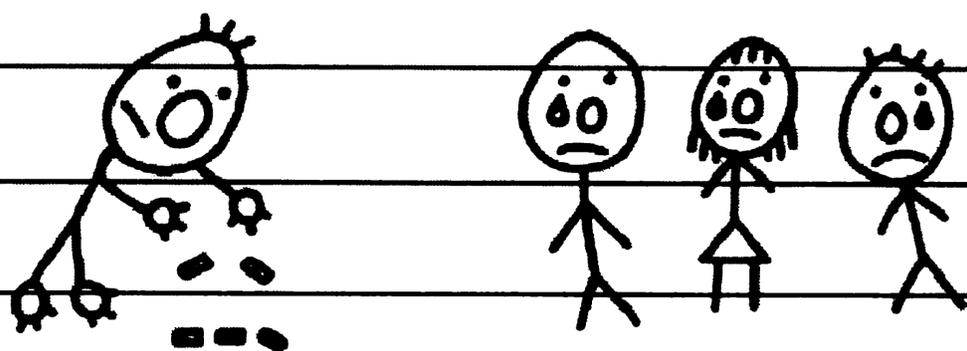

Mẹ lôi chúng tôi vào nhà và bắt hai anh em ngồi xuống bàn ăn. Sau đó mẹ yêu cầu tôi và Rodrick sẽ phải giải quyết mâu thuẫn theo một cách riêng "vẽ tranh biết lỗi."

Chúng tôi sẽ phải liệt kê danh sách tội lỗi của mình rồi vẽ một bức tranh về hành động "đáng xấu hổ" đó.

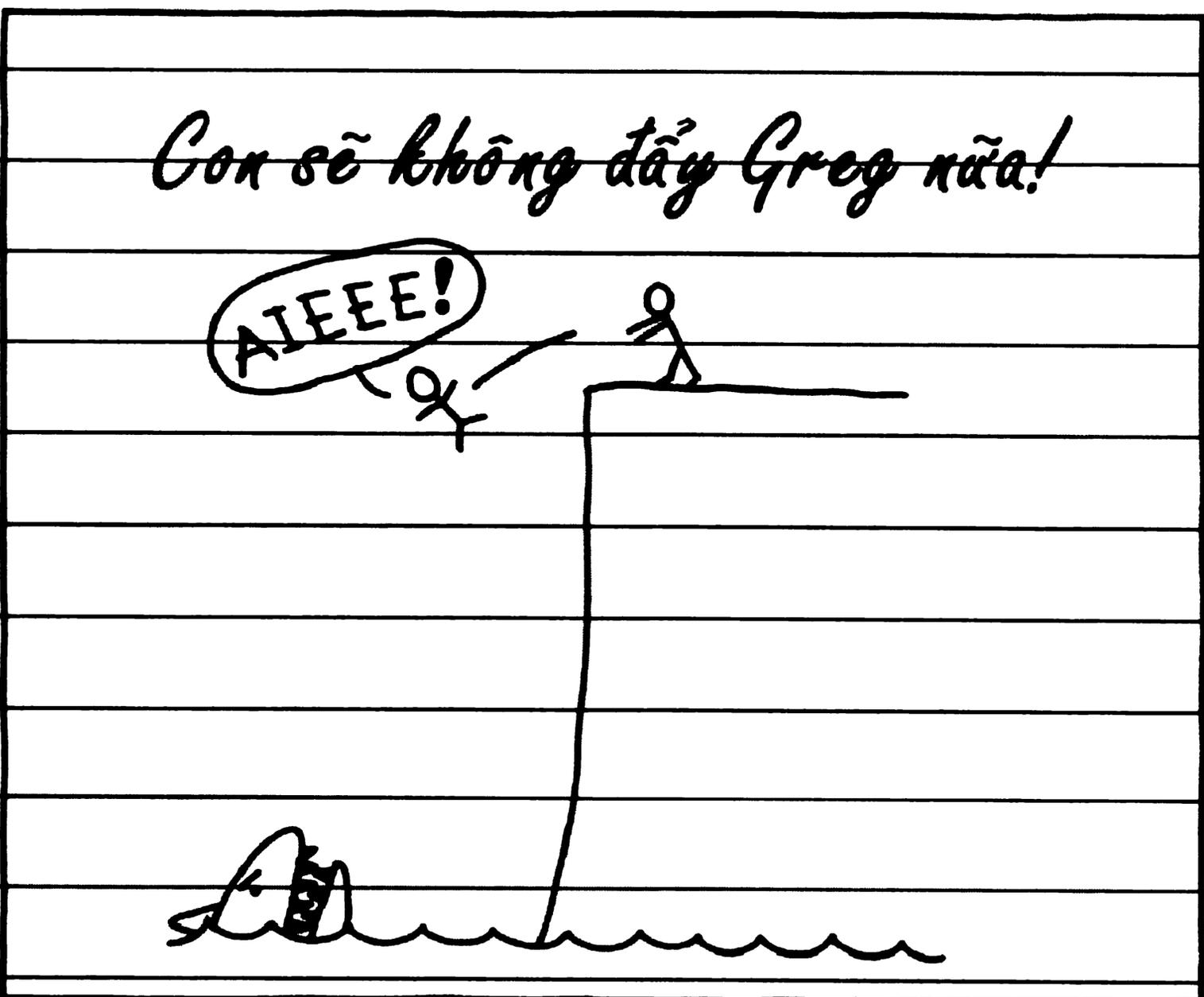
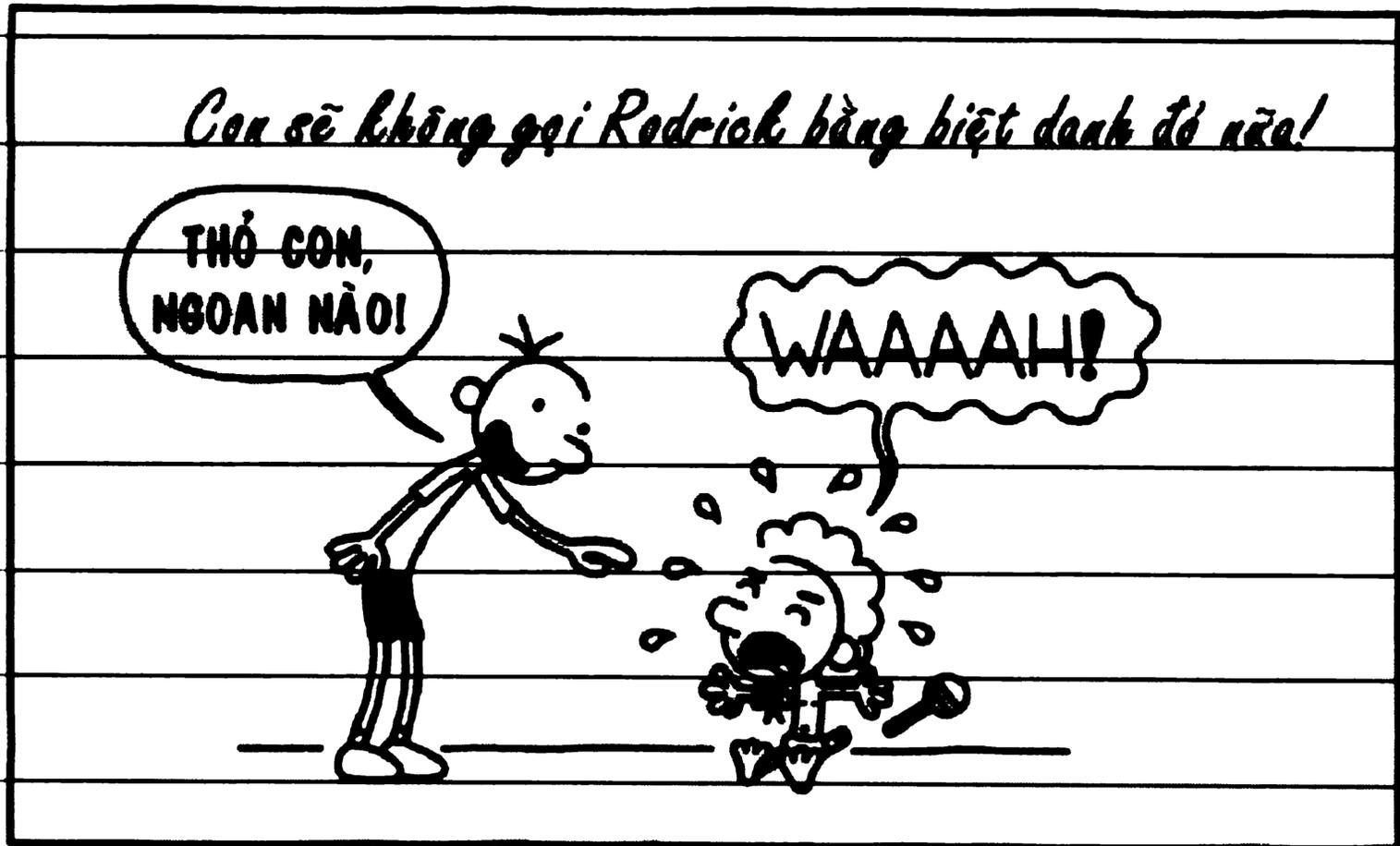
Mẹ từng là giáo viên mầm non và phương pháp mà mẹ áp dụng khi một đứa trẻ mắc lỗi là bắt nó vẽ một bức tranh về việc đó. Tôi đoán là việc vẽ "tranh biết lỗi" khiến đứa trẻ phải xấu hổ với hành vi của mình và không bao giờ tái phạm nữa.

**CON SẼ KHÔNG BÉ BÚT CHÌ NỮA VÌ
NÓ LÀM CÁC BẠN KHÁC BUỒN!**

Thực ra, tôi đánh giá cao phương pháp "tranh biết lỗi" của mẹ và tin rằng đó là cách giáo dục rất khoa học.

và hiệu quả với lũ nhóc 4 tuổi. Nhưng nếu mẹ nghĩ quan hệ giữa tôi và Rodrick sẽ được cải thiện nhờ mấy bức tranh vớ vẩn đó thì mẹ đã nhầm to.

Dù Rodrick có đẩy tôi vào miệng cả chục con cá mập đi nữa thì tôi cũng chẳng làm gì được vì tôi đã bị anh ta khống chế và hoàn toàn bất lực.

Qua việc Rodrick là người phát hiện ra BÍ MẬT đáng xấu hổ nhất của tôi thì đủ biết. Một khi bị Rodrick nắm được điểm yếu, anh ta sẽ tận dụng và khai thác nó mãi mãi. Nếu tôi làm Rodrick khó chịu, anh ta sẽ lu loa cho cả thế giới này biết. Đến lúc đó, tôi chỉ còn cách ra nước ngoài mà sống.

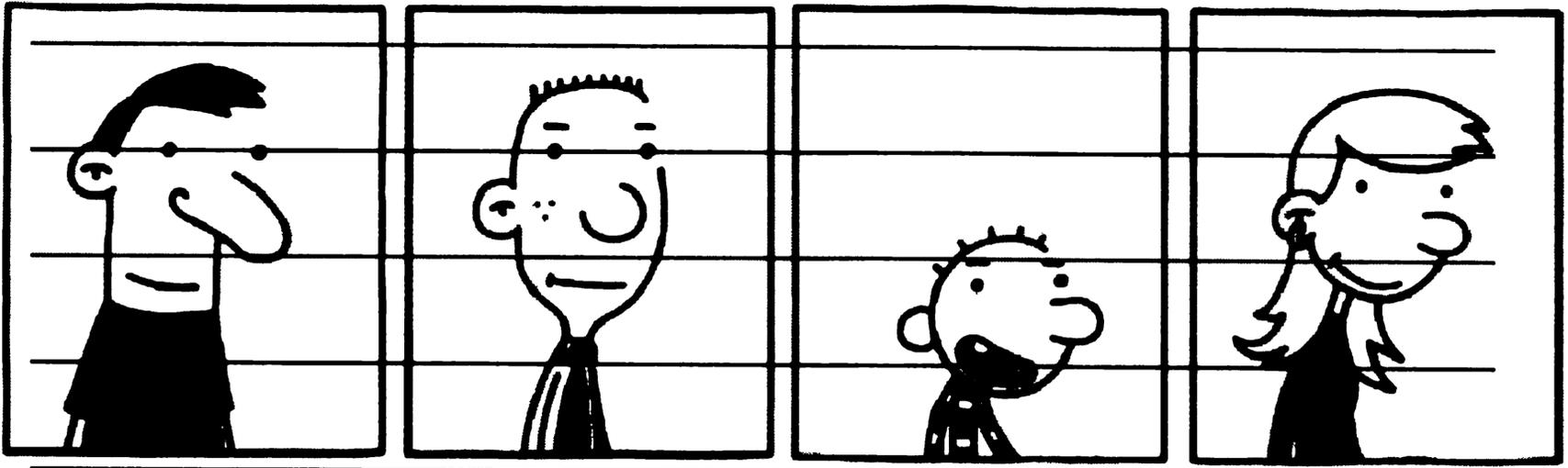
Tôi ước gì mình có đủ can đảm để "bật" lại ANH TA dù chỉ là một lần.

Tôi chỉ biết có đúng MỘT chuyện đáng xấu hổ của Rodrick nhưng tôi chắc nó chưa đủ để khống chế anh ta.

Khi học năm thứ hai, Rodrick bị ốm đúng vào ngày phải chụp ảnh kỷ yếu. Vì vậy mẹ bảo bố tìm một tấm ảnh Rodrick chụp từ năm thứ nhất để đưa vào cuốn kỷ yếu.

Đùng hỏi tôi bố có tỉnh táo hay không khi đã gửi một tấm ảnh chụp Rodrick từ ngày học lớp 2 cho trường.

Và dù bạn có tin hay không thì bộ mặt ngố không thể tả được của anh ta vẫn chễm chệ trong cuốn kỷ yếu.

*Harrington,
Leonard*

*Hatley,
Andrew*

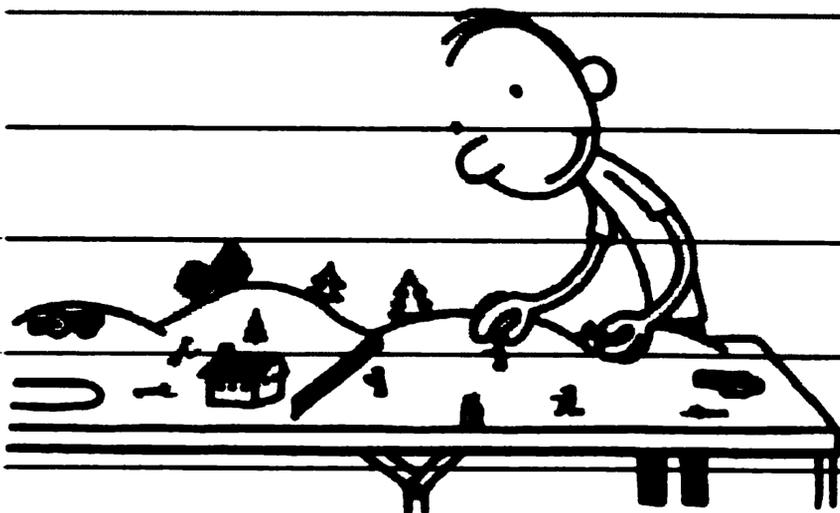
*Heffley,
Rodrick*

*Hills,
Heather*

Tất nhiên là Rodrick đủ thông minh để xé ngay trang có in tấm hình ngớ ngẩn ấy. Tôi cần phải kiên nhẫn để chờ đến ngày gặp được bạn của Rodrick để xin cuốn kỷ yếu ấy. Lúc ấy thì anh ta chết chắc.

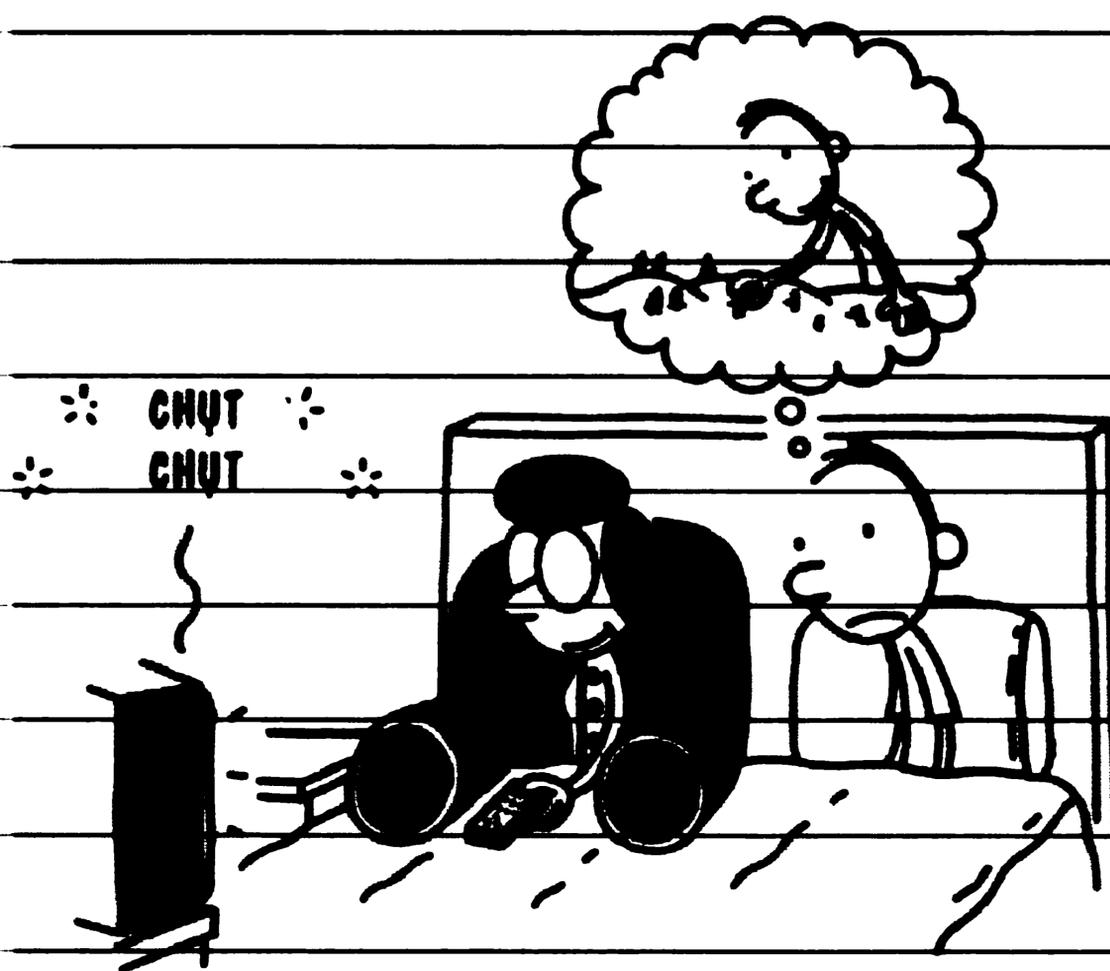
Thứ tư

Mỗi tối mẹ đều phải giám sát tôi và Rodrick rửa bát nên bố thường xuống tầng hầm để lắp ráp mô hình chiến tranh của mình.

Tối nào, bố cũng dành hẳn ba tiếng cho mô hình ấy. Tôi nghĩ bố sẽ thấy hạnh phúc hơn nếu được làm việc đó vào dịp cuối tuần, nhưng mẹ luôn có một kế hoạch KHÁC cho bố.

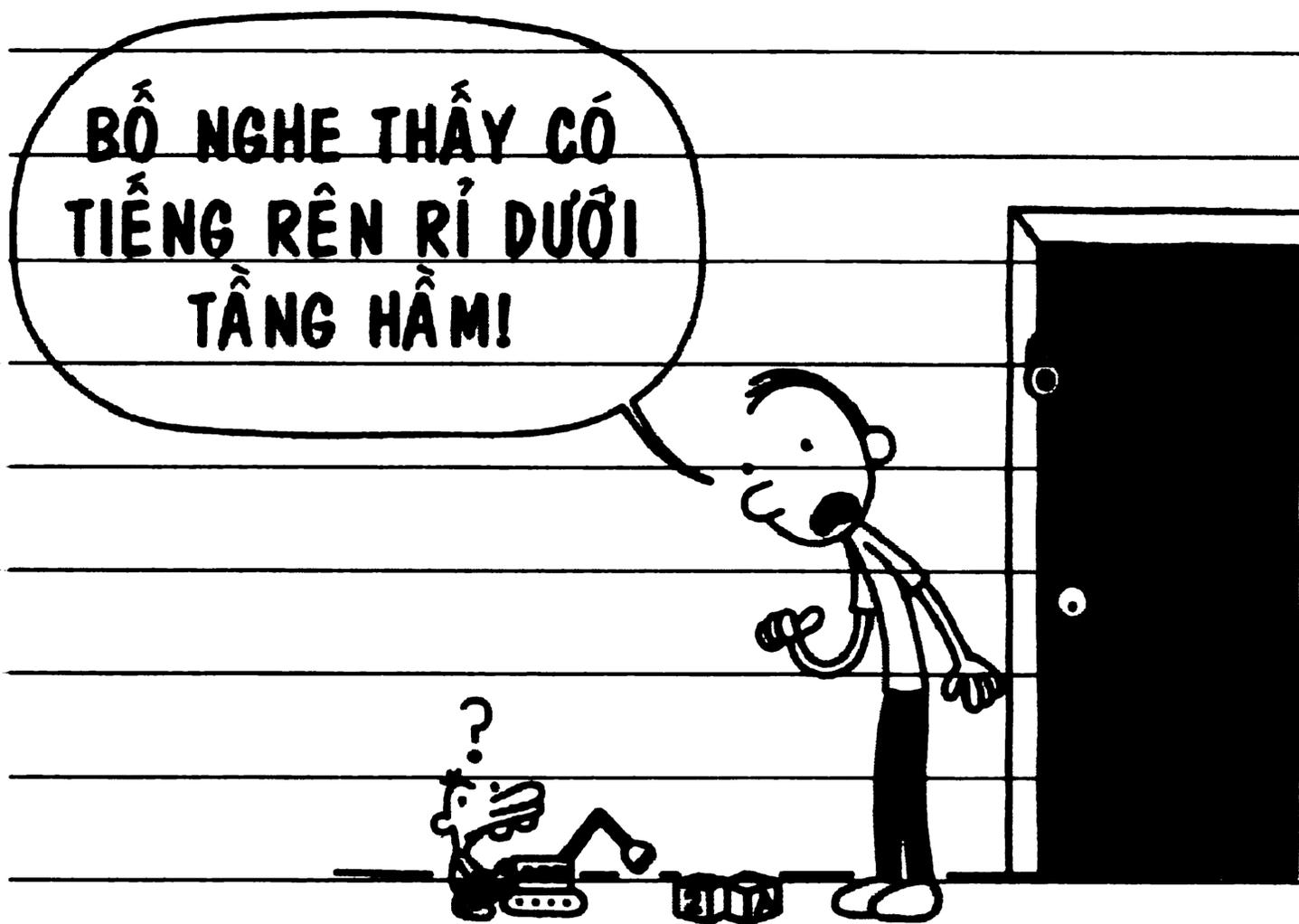
Mẹ nghiện các bộ phim hài tình cảm và cuối tuần nào cũng bắt bố xem cùng. Nhưng tôi biết bố chỉ chờ cảnh đầu tiên vừa kết thúc là bố chuẩn ngay xuống tầng hầm với mô hình yêu quý của mình.

Mỗi khi không có cơ hội để xuống tầng hầm, bố phải tìm đủ mọi cách để chúng tôi tránh mô hình chiến tranh ấy càng xa càng tốt vì bố tin rằng bọn tôi là mối đe dọa lớn nhất với mô hình cưng của mình.

Bố không muốn tôi hoặc Rodrick tới GẦN mô hình chiến tranh của mình bởi vì bố chắc chắn rằng chúng tôi sẽ làm hỏng nó.

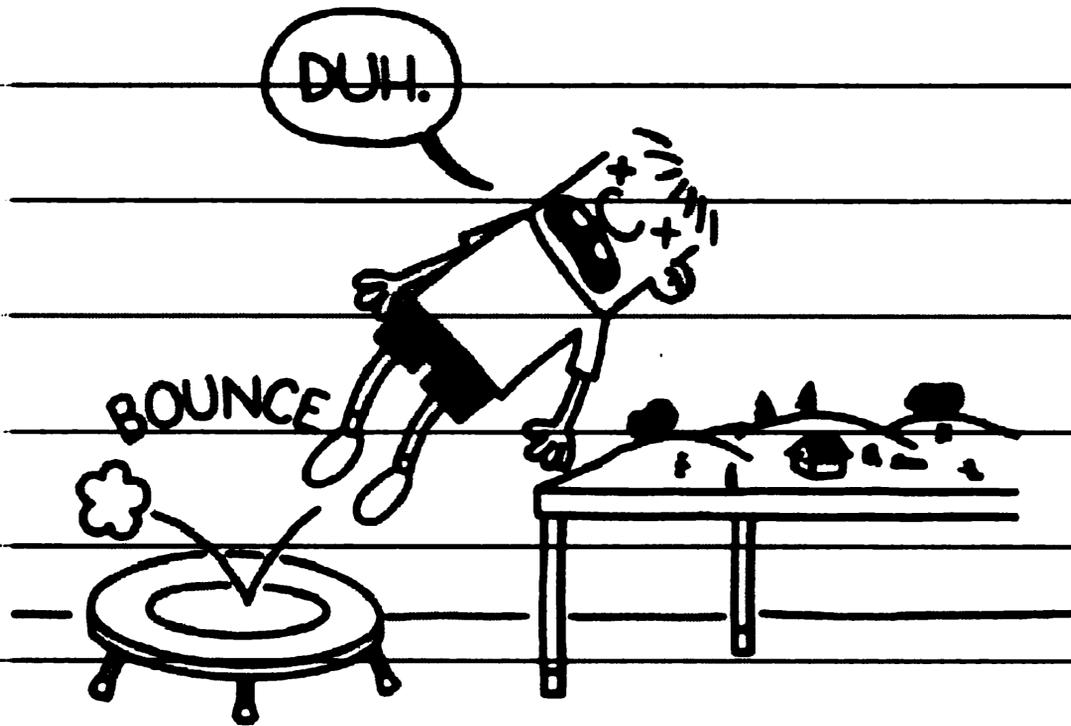
Sáng nay, tôi đã nghe lỏm thấy bố dọa Manny để NÓ không dám bèn mảng xuống tầng hầm.

Thứ bảy

Hôm nay Rowley ghé qua nhà tôi chơi. Bố không thích chuyện này lắm vì bố luôn cho rằng Rowley là "kẻ chuyên gây tai nạn". Tôi nghĩ chắc vụ Rowley đến nhà tôi ăn tối cách đây không lâu và nó đã làm vỡ một cái đĩa. Và bố tưởng tượng ra rằng Rowley sẽ "phá hủy" mô hình của mình nếu chúng tôi chơi dưới tầng hầm.

Có lẽ mô hình chiến tranh ấy đã khiến bố trở nên lập dị hơn. Đầu tiên là trốn xem phim với mẹ, nói dối để dọa cậu con trai cùng Manny và bây giờ đến lượt Rowley.

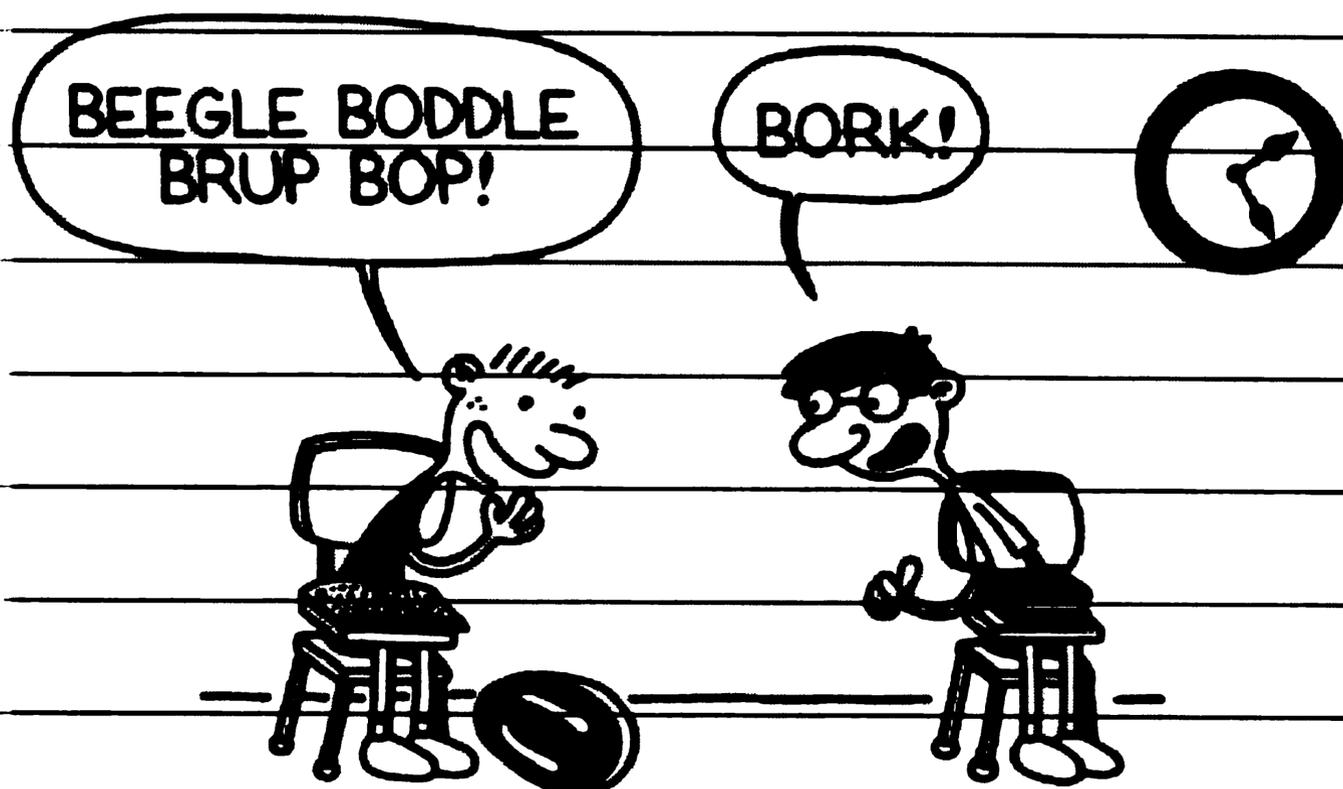

Dạo này, bất cứ khi nào nhìn thấy Rowley là bố đã phủ đầu ngay:

Thực ra thì bố của Rowley cũng chả ưa gì tôi. Đó là lý do tôi không bèn mắng đến nhà nó nữa.

Lần trước khi tôi ngủ lại nhà Rowley, hai đứa đã xem một bộ phim khá thú vị: bọn trẻ con dùng thứ ngôn ngữ mà không người lớn nào hiểu được.

DỊCH: ĐÚNG 2H30, HÃY VỨT HẾT SÁCH XUỐNG SÀN!

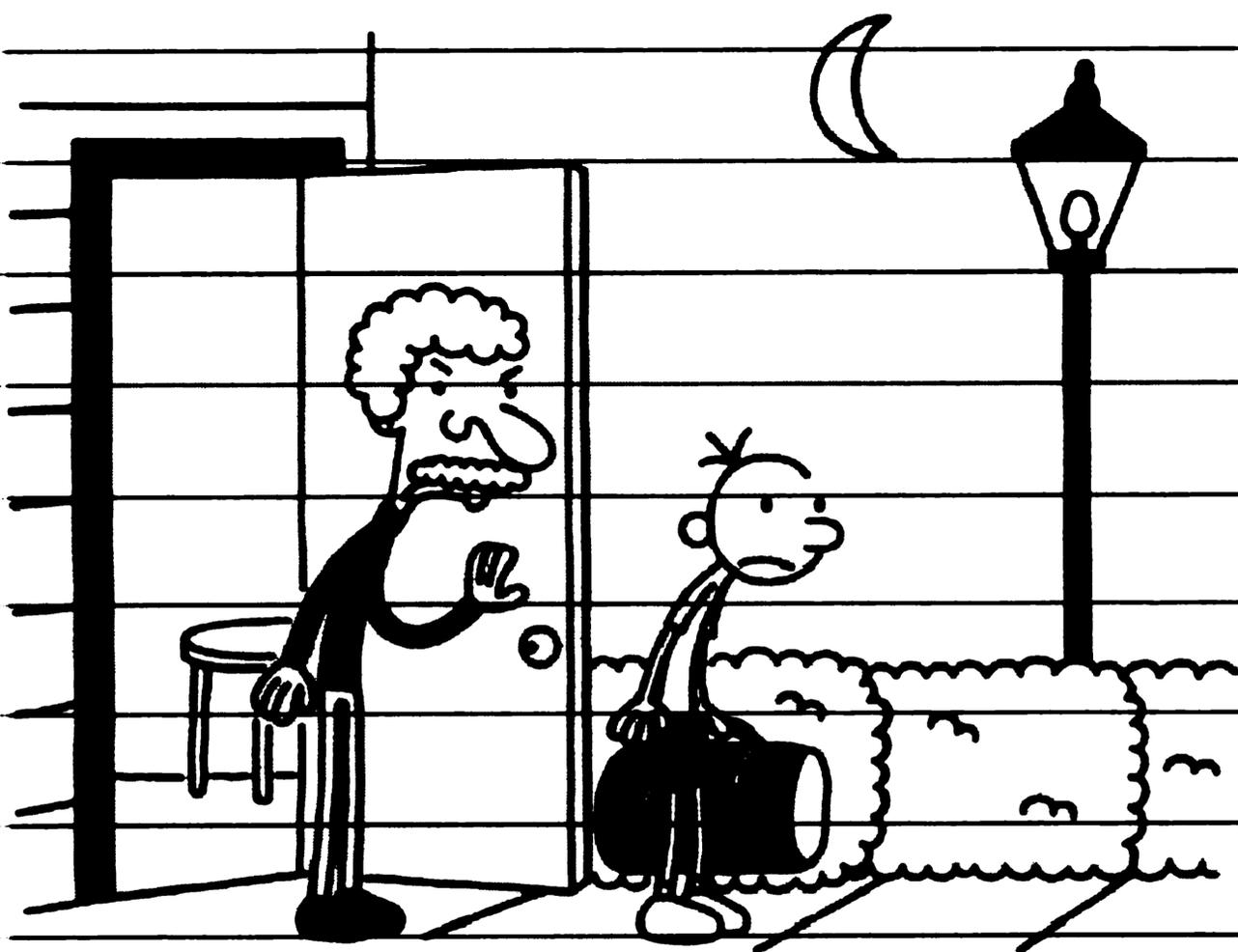
Tôi và Rowley đều nghĩ rằng chuyện đó thật tuyệt và cả hai đã vắt óc suy nghĩ để sáng tạo ra thứ ngôn ngữ giống bọn trẻ trong phim.

Nhưng chuyện đó chẳng dễ dàng gì nên chúng tôi đành bó tay, và quyết định sẽ sáng tạo thứ ngôn ngữ bí mật CỦA riêng mình.

Sau đó, chúng tôi quyết định thực hành nó vào bữa tối.

Có lẽ bố Rowley đã "giải mã" được ngôn ngữ bí mật của hai đứa nên tôi bị tổng cổ về trước khi được thưởng thức món tráng miệng. Và từ hôm đó, tôi chưa bao giờ được mời ngủ lại ở nhà Rowley.

Hôm nay, khi đến nhà tôi Rowley đã mang theo cả một đồng ảnh chụp chuyến du lịch vừa rồi của nó. Rowley kể chuyện thám hiểm trên sông là phần thú vị nhất. Nó còn hãnh diện chỉ cho tôi xem mấy tấm ảnh mờ mờ chụp các loại chim và các vật dụng đi săn nữa.

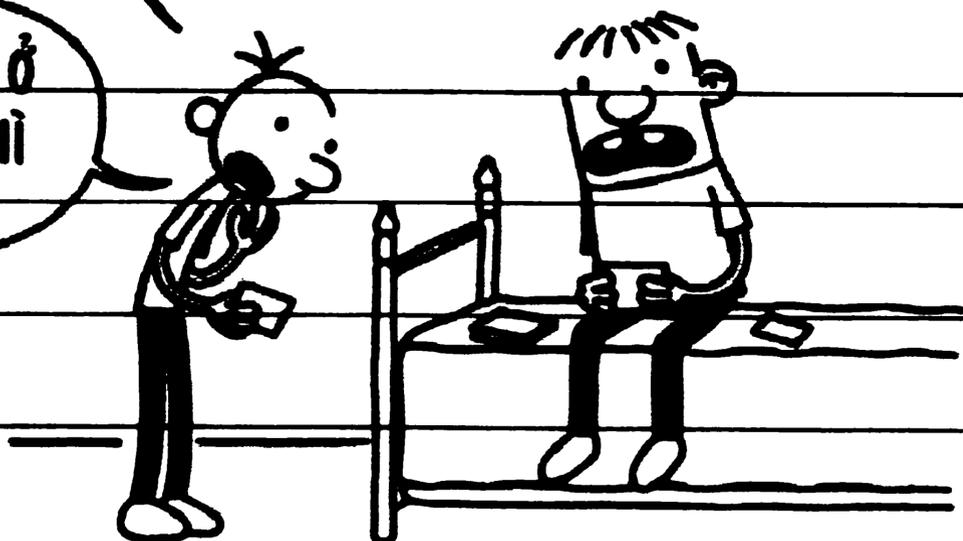
Gia đình tôi từng đến công viên giải trí Wild Kingdom vài lần. Ở đó có rất nhiều thú hay ho như Sông Thỏ, xung quanh được bố trí các con robot hình thú như đuôi ươi hay khủng long.

Tôi cũng chả dám kể lễ nhiều về những điều tuyệt vời ở công viên ấy vì Rowley sẽ đòi bố mẹ đưa đến đó ngay lập tức.

TRONG CHUYẾN THĂM HIỂM,
CẬU CÓ NHÌN THẤY CÁ MẬP
ĐÁNH NHAU VỚI CON NHỆN
KHÔNG LỖ NÀO KHÔNG?

KHÔNG, VÀ CÁ MẬP CHẴNG
BAO GIỜ ĐÁNH NHAU VỚI
NHỆN CÁ.

VẬY SAO? NHƯNG Ở
WILL KINGDOM THÌ
CÓ ĐÂY!

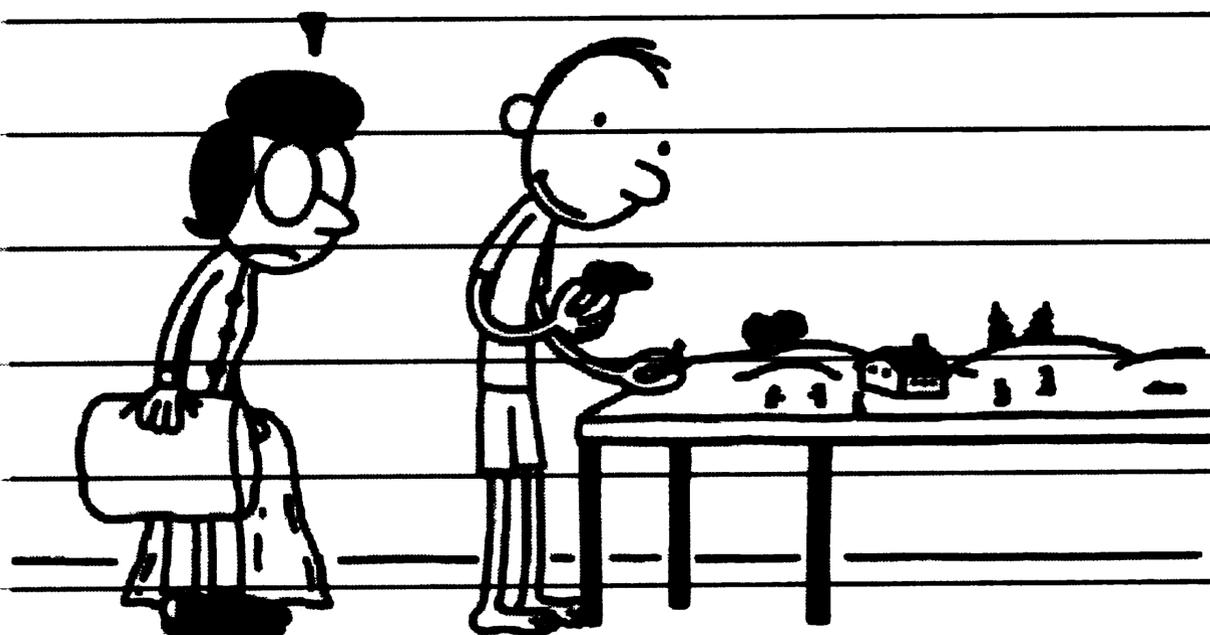

Có lẽ Rowley cảm thấy ghen tỵ với những trải nghiệm thú vị của tôi nên nó lẳng lặng mang hết đồng ảnh đó về nhà.

Hôm nay, sau bữa tối, bố mẹ lại xem một bộ phim mà mẹ đã thuê nhưng bố thực sự chỉ muốn làm việc với mô hình Chiến tranh của mình mà thôi.

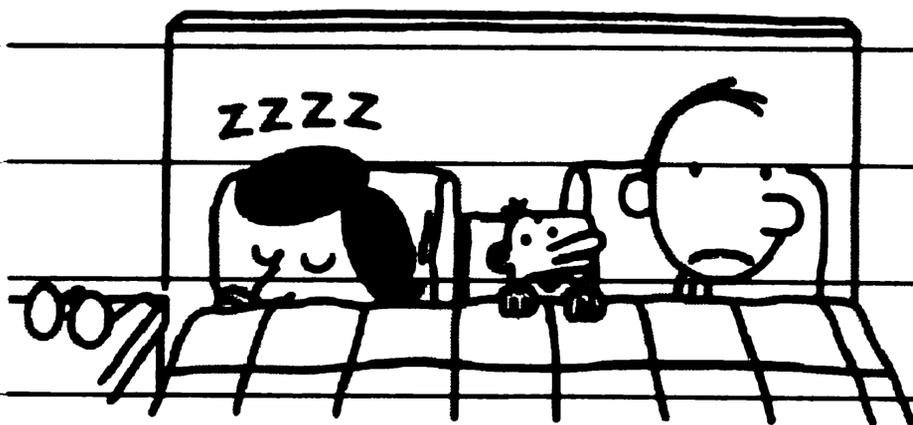
Khi mẹ dậy đi vệ sinh mới phát hiện ra bố đã giấu một cái gối và phủ chăn lên để giả như mình vẫn đang nằm ngủ ở đây.

Mẹ sẽ không phát hiện ra cái bẫy đó của bố cho đến khi bộ phim kết thúc.

Bố thật đáng thương khi bị mẹ bắt đi ngủ từ lúc 8 rưỡi tối.

Không những thế trên giường còn có thêm Manny vì nó thấy sợ tiếng rên rỉ dưới tầng hầm. Việc này thì bố chỉ có thể tự trách mình vì đã dọa nó mà thôi.

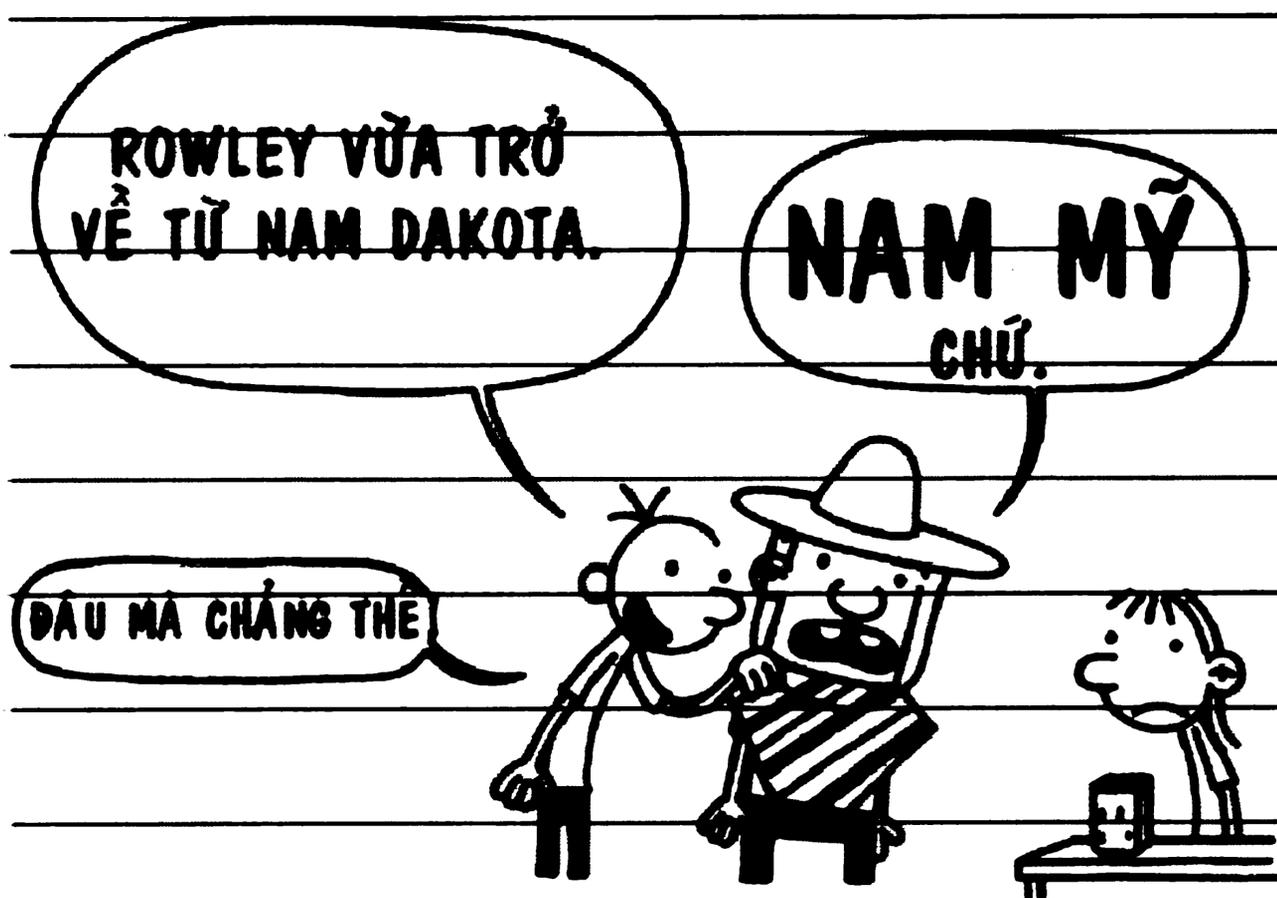

Thứ ba

Tôi đã chắc chắn sẽ không phải nghe Rowley kể về những chuyến đi vớ vẩn của nó nữa, nhưng tôi đã nhầm. Hôm qua, giáo viên môn Xã hội đã yêu cầu nó kể cho cả lớp nghe về chuyến đi của mình, và hôm nay, Rowley đã diện một bộ quần áo quái đản rồi cà kê dè ngỗng hàng tiếng đồng hồ về chuyến du lịch. Nhưng mọi chuyện còn TỒI TỆ hơn tôi tưởng khi trong bữa trưa có vài đứa con gái lân la đến và nịnh nọt Rowley:

Tôi nhận ra đây cũng không hẳn là một điều tồi tệ, nhất là khi có nhiều con gái vây quanh đến thế. Vì vậy tôi đã giúp Rowley thể hiện bản lĩnh với bọn con gái, dù sao thì nó cũng là thằng bạn thân nhất của tôi mà.

Thứ bảy

Vài tuần nay, thứ bảy nào bố cũng đưa tôi đến trung tâm mua sắm. Lúc đầu, tôi tưởng bố muốn dành nhiều thời gian hơn cho mình. Nhưng cuối cùng tôi nhận ra bố muốn lôi tôi ra khỏi nhà trong lúc ban nhạc BỈM TỎ tập luyện. Bố lúc nào cũng sợ rằng tôi sẽ bị thứ âm nhạc của Rodrick tẩy não.

Rodrick và ban nhạc rock quái đản của anh ta thường tập luyện ở nhà tôi vào cuối tuần.

Casi chính của ban nhạc BỈM TỎ là Bill Walter – người mà tôi và bố đã gặp trước cửa.

Bill chả có nghề nghề gì cả và vẫn phải sống cùng bố mẹ dù anh ta đã 35 tuổi.

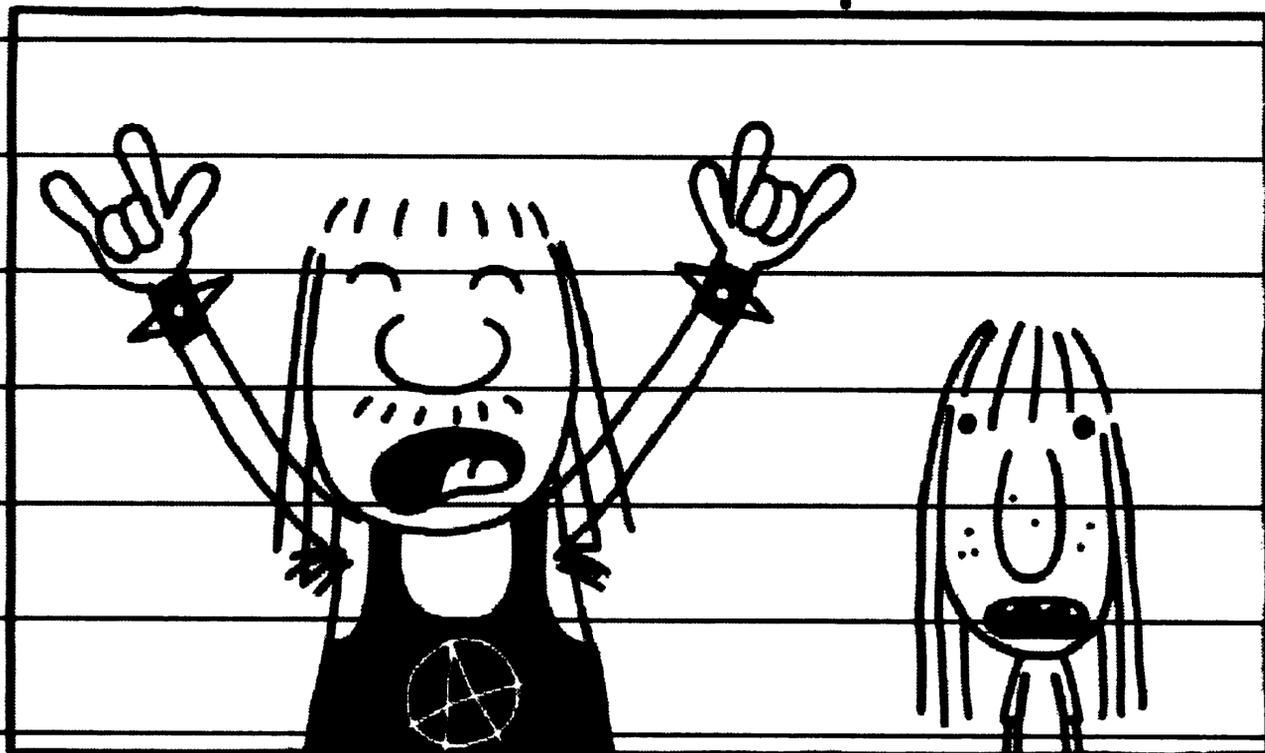
Rodrick luôn coi Bill là "nhân vật quan trọng" nhất của ban nhạc BỈM TỎ, là tài năng âm nhạc chưa được phát hiện,...và tôi tin chắc rằng bố sợ anh ta sẽ là tấm gương xấu cho Rodrick.

Vì thế, mỗi khi gặp Bill là tâm trạng bố u ám y như đám mây mù mùa hè vậy.

Lý do mà Rodrick mời cho bằng được Bill vào ban

nhạc BỈM TÔ là vì anh ta từng nhận được giải "Người giống siêu sao nhạc Rock nhất" khi còn học trung học.

NGƯỜI GIỐNG NGÔI SAO NHẠC ROCK NHẤT

Bill Walter

Anna Wrentham

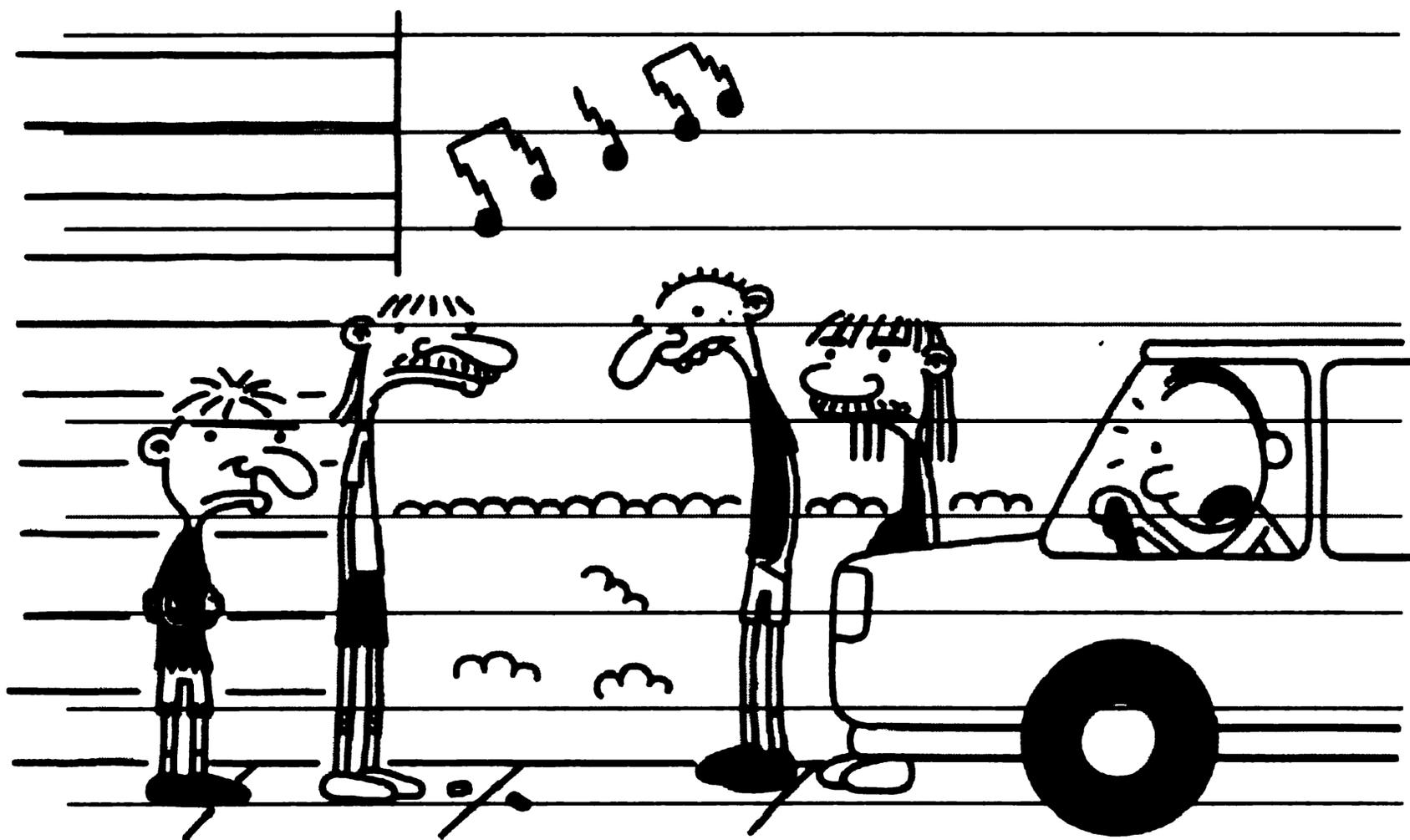
Tất nhiên là cái giải thưởng vớ vẩn ấy chả chúng tớ được điều gì cả. Bill vẫn là đứa trẻ 35 tuổi bám váy bố mẹ trong khi Anna Wrentham hiện đang trong tù.

Hai bố con quyết định ra về sau khi tìm đủ mọi cách để giết thời gian trong trung tâm mua sắm, nhưng ban nhạc BỈM TÔ vẫn chưa tập xong. Bạn có thể nghe thấy tiếng ghi ta và trống ầm ỉ cách cả dãy phố. Không những vậy trước cửa gara còn có một lũ chơai chơai đang đứng nhún nhảy giống y như bọn điên vậy.

Tôi đoán là bọn chúng bị tiếng nhạc "cuốn hút" giống như

lũ thiêu thân lúc nào cũng muốn lao vào ánh sáng vậy.

Khi nhìn thấy lũ choai choai đang "thưởng thức" âm nhạc của Rodrick, bố đã hoàn toàn mất kiểm soát.

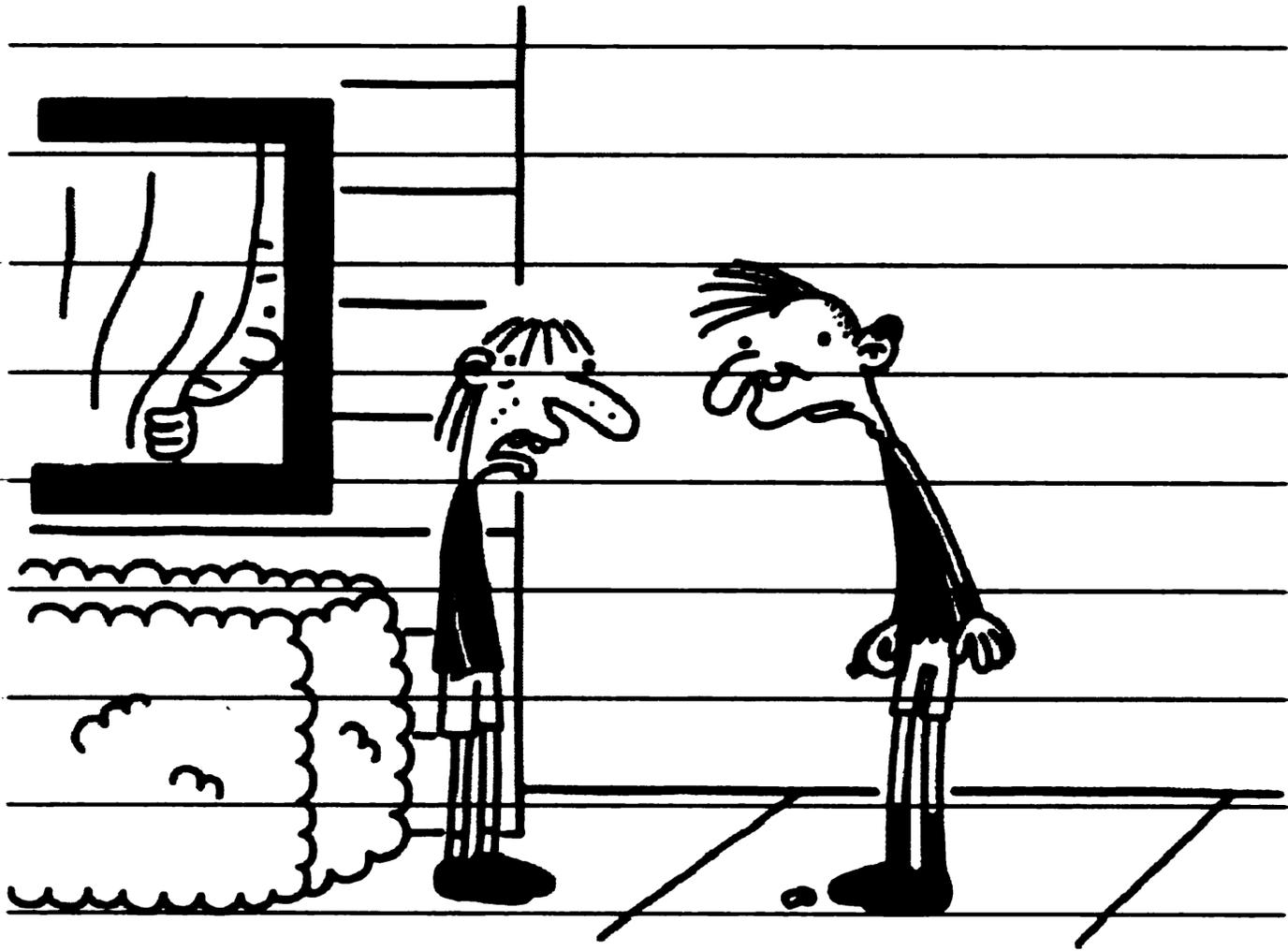

Bố lao vào nhà để gọi điện cho cảnh sát nhưng mẹ đã kịp ngăn lại trước khi bố bấm số 911.

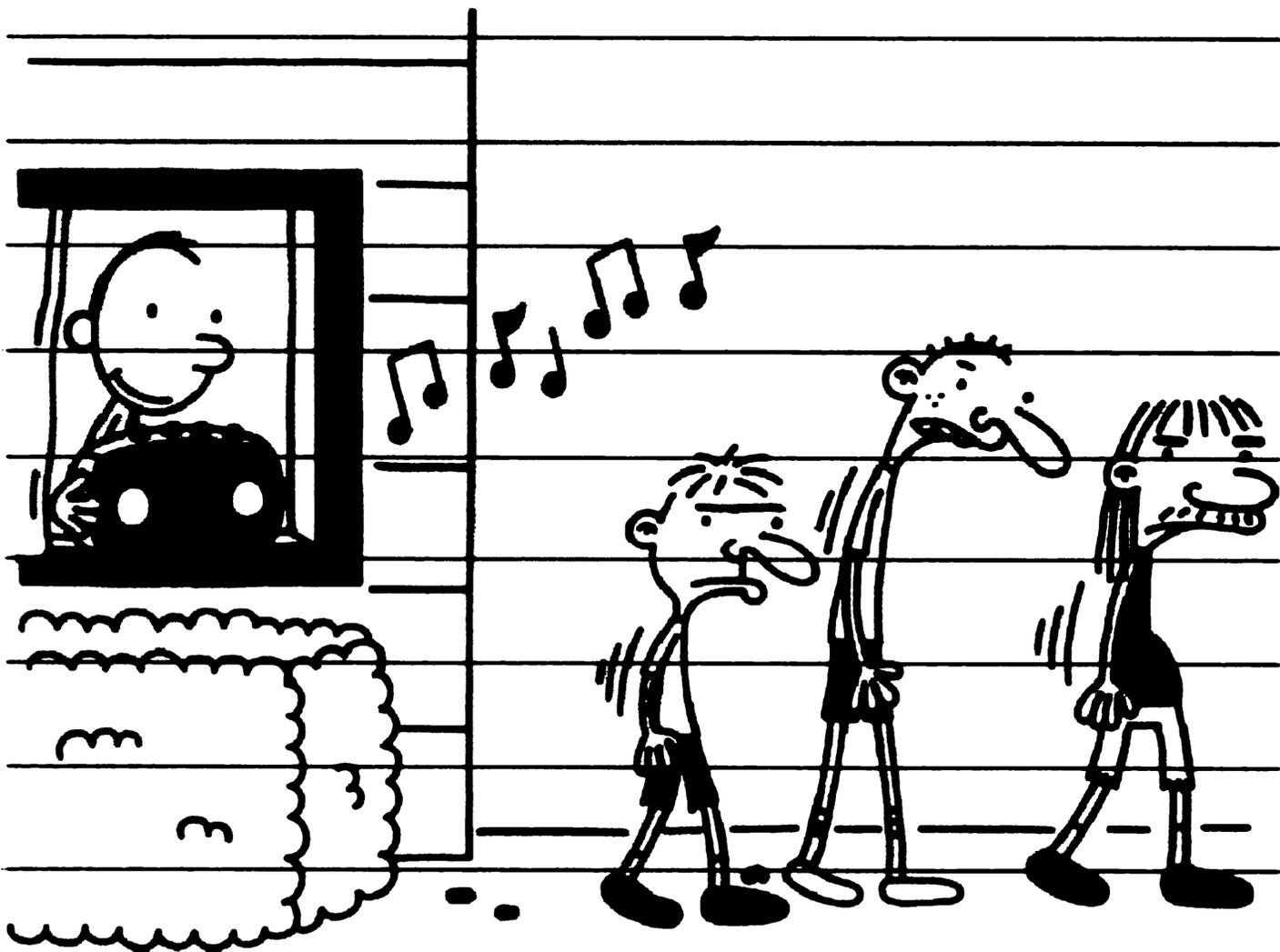
Mẹ nói rằng những đứa trẻ ấy chả gây nguy hại gì, chúng chỉ bị âm nhạc của Rodrick «mê hoặc» mà thôi. Thành thật cả tôi và bố đã rất sốc khi nghe mẹ nói thế. Bạn cứ thử nghe ban nhạc BIM T O của Rodrick chơi một lần thì biết.

Tất nhiên là chúng nào chưa tổng khứ được bọn nhóc

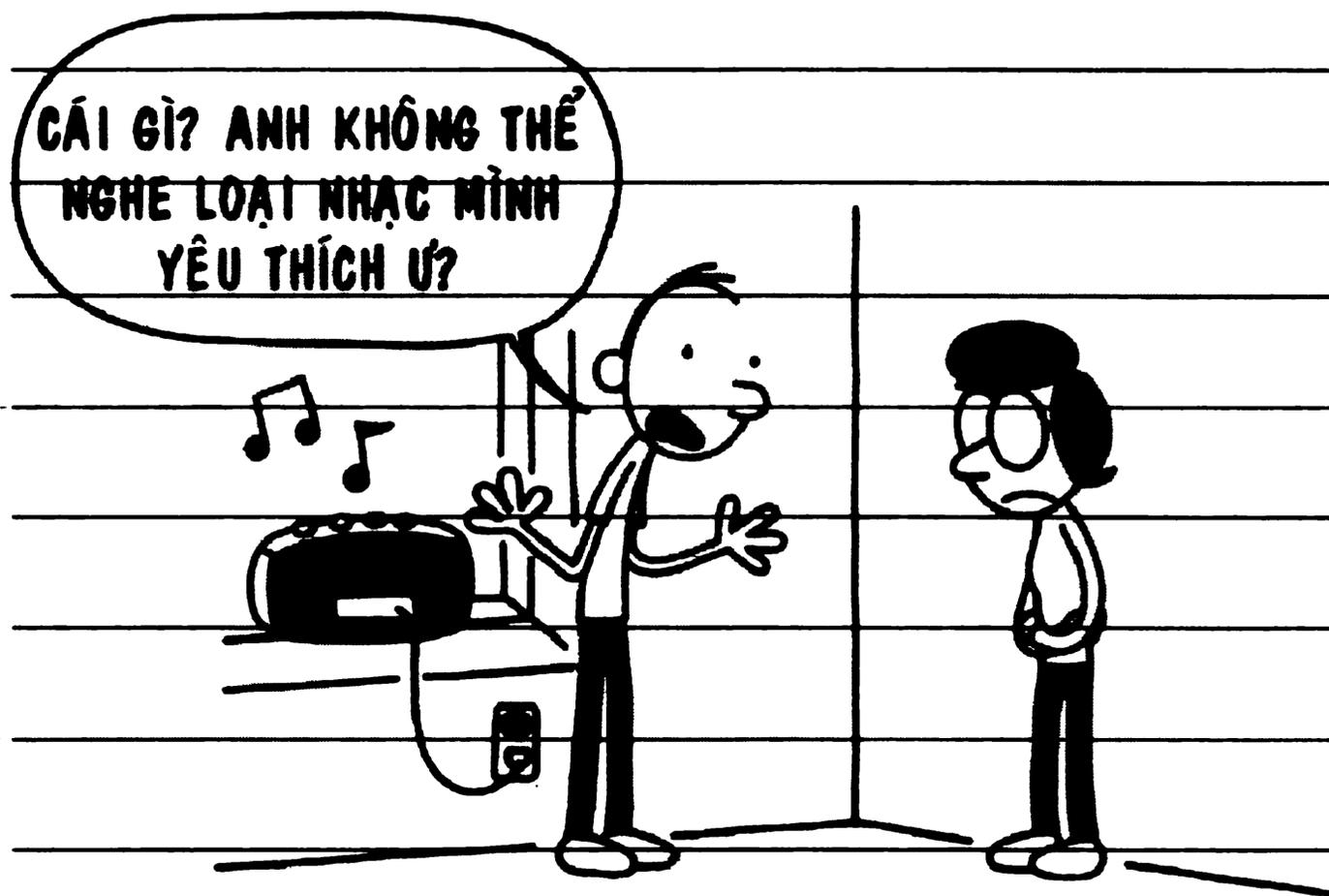
kia đi thì bố sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

Vì vậy, bố chạy lên gác, lấy máy catsell xuống và bật một đĩa nhạc cổ điển. Có thể bạn không TIN nhưng chỉ trong vài giây lỗi vào nhà tôi đã không còn một fan cuồng nào của Rodick nữa.

Bố sống ra mặt khi đuổi được lũ dở hơi nghiện nhạc rock ấy đi. Nhưng mẹ lại không hài lòng chút nào khi bố thẳng tay xua đuổi các "fan" của Rodrick như vậy. Mẹ còn nói rằng nếu tài năng âm nhạc của Rodrick có bị thui chột thì tất cả đều là lỗi của bố.

Chủ nhật

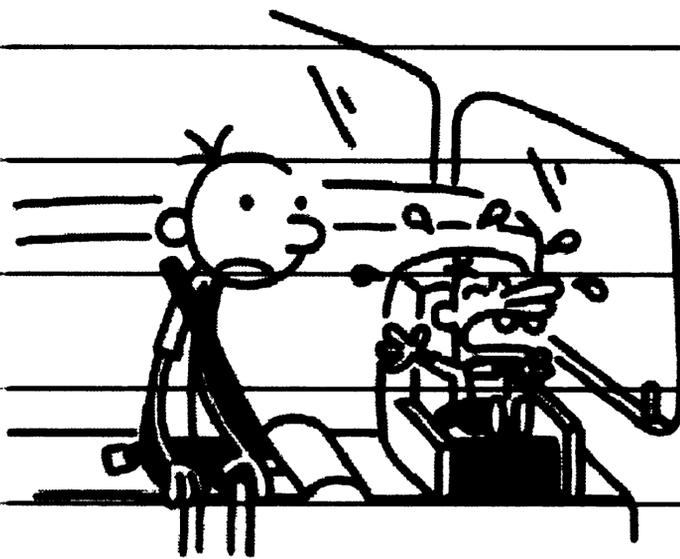
Hôm nay, trong lúc đến nhà thờ, tôi đã cố gắng chọc cười Manny. Tôi làm mặt xấu khiến Manny cười sặc sụa đến mức nước táo sặc cả vào mũi nó.

Nhưng mẹ đã "cảnh cáo" tôi ngay.

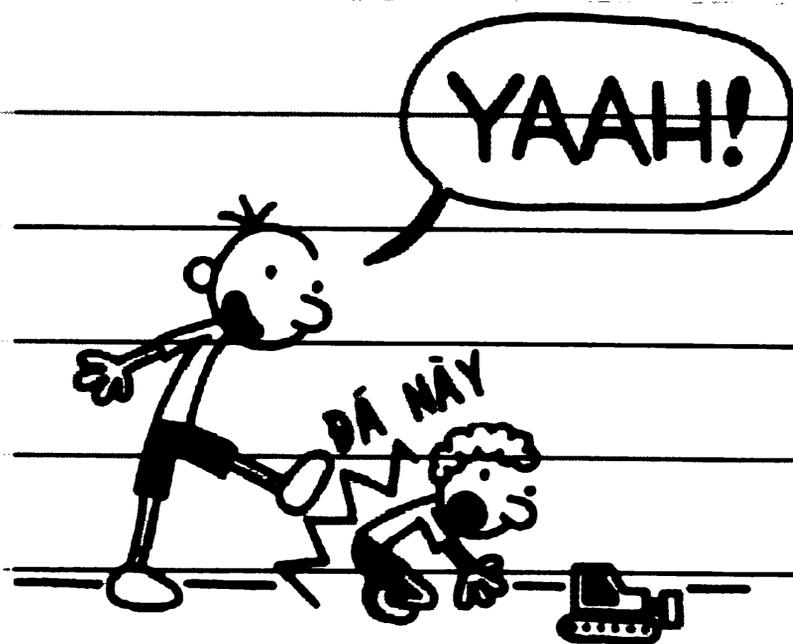
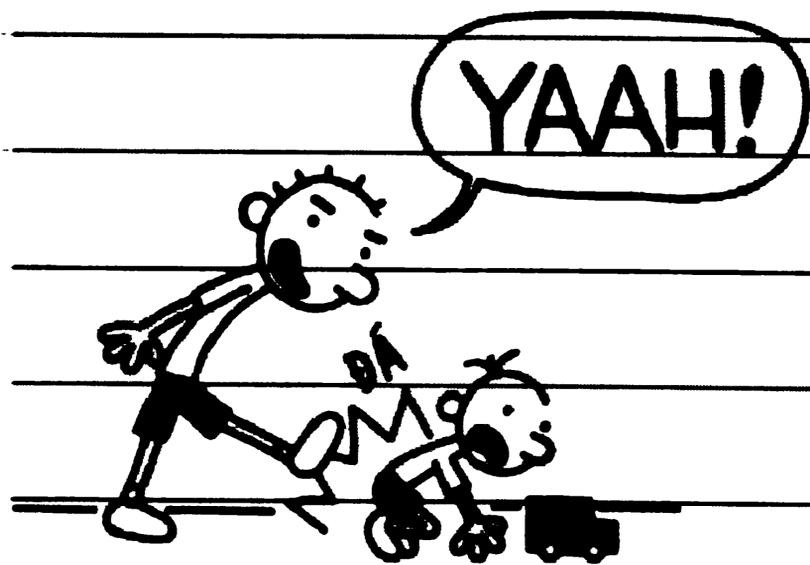
Một khi mẹ đã tiêm cái ý nghĩ đó vào đầu của Manny thì hậu quả sẽ vô cùng khủng khiếp.

Bạn thấy chưa? Đó là lý do vì sao mà tôi cố gắng tránh Manny càng xa càng tốt. Mỗi khi tôi có ý định chơi đùa với nó, tôi sẽ lập tức thấy hối hận ngay.

Còn nhớ cách đây vài năm, tôi THỰC SỰ sướng phát điên khi bố mẹ thông báo tôi sẽ có một cậu em trai. Vậy là, sau bao nhiêu năm bị biến thành "đồ chơi" của

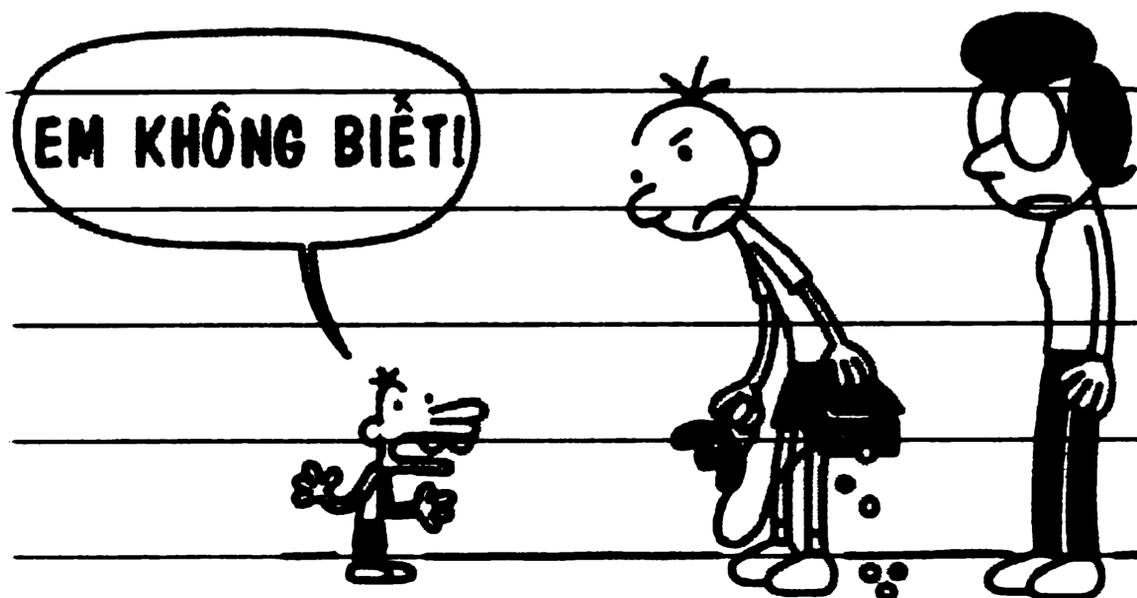
Rodrick, cuối cùng cũng có ngày tôi được tự do, không phải làm thằng em khốn khổ nữa.

Nhưng bố mẹ luôn bảo vệ cho Manny như thể nó là BẢO VẬT quý nhất trên đời vậy, thậm chí tôi còn không có cả cơ hội để chạm một ngón tay lên người Manny dù nó đáng bị như thế hàng trăm lần.

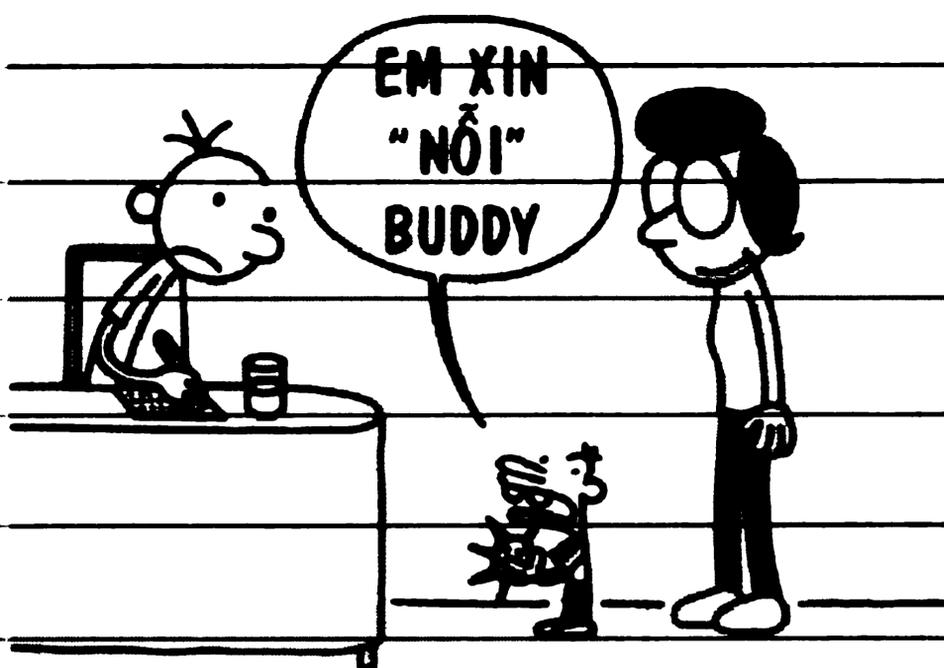
Giống như hôm nay, tôi cắm máy chơi điện tử nhưng mãi không thấy nó hoạt động. Tôi kiểm tra và phát hiện ra rằng Manny đã nhét một cái bánh quy bọc sôcôla vào bên trong cái máy điện tử yêu quý của tôi.

Và tất nhiên là Manny LUÔN LUÔN giả bộ ngây thơ khi bị tôi tra hỏi.

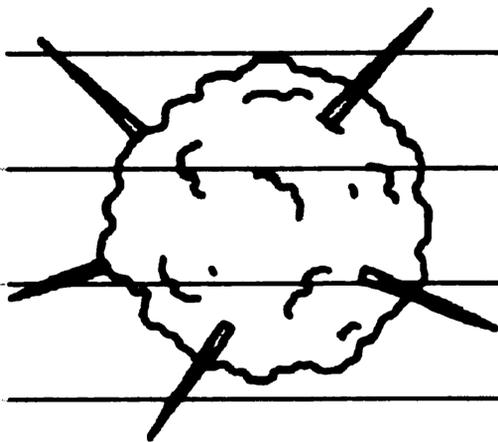
Tôi rất muốn cho Manny một trận nhưng một khi mẹ đứng đây thì tôi chớ dại mà động vào nó.

Mẹ khuyên tôi nên bình tĩnh trong lúc mẹ "nói chuyện" thẳng thắn với Manny. Nửa tiếng sau, mẹ đưa Manny quay lại phòng tôi, nhìn cái vật mà nó cầm trong tay là tôi biết ngay những ngày tới phải thật cẩn thận nếu vẫn muốn được yên thân.

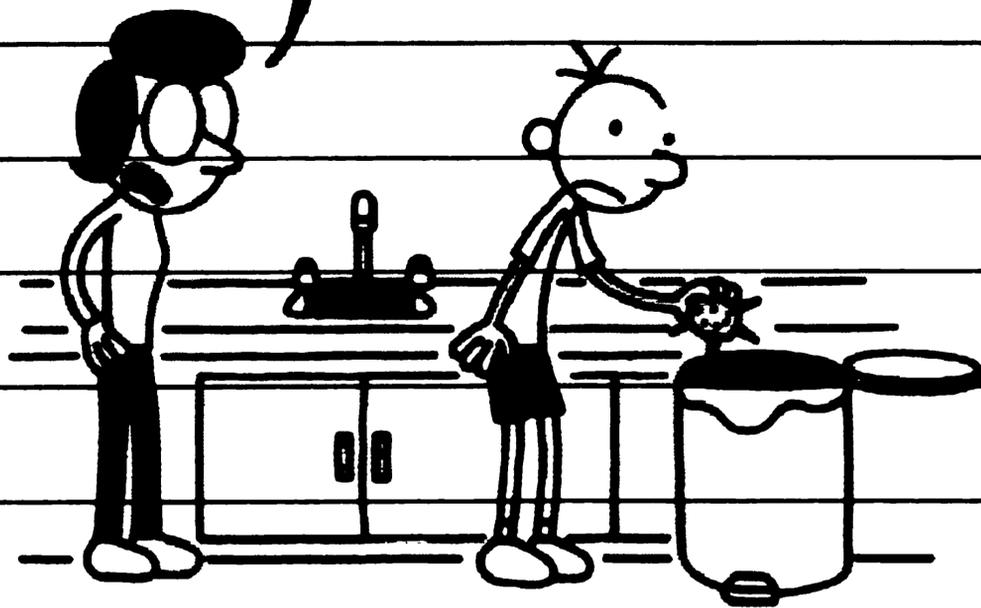
Manny đưa cho tôi món quà tạ lỗi của nó: một quả bóng được làm bằng giấy bạc (loại mẹ vẫn dùng để

bọc thức ăn) với hàng đồng que tăm cắm trên đó.

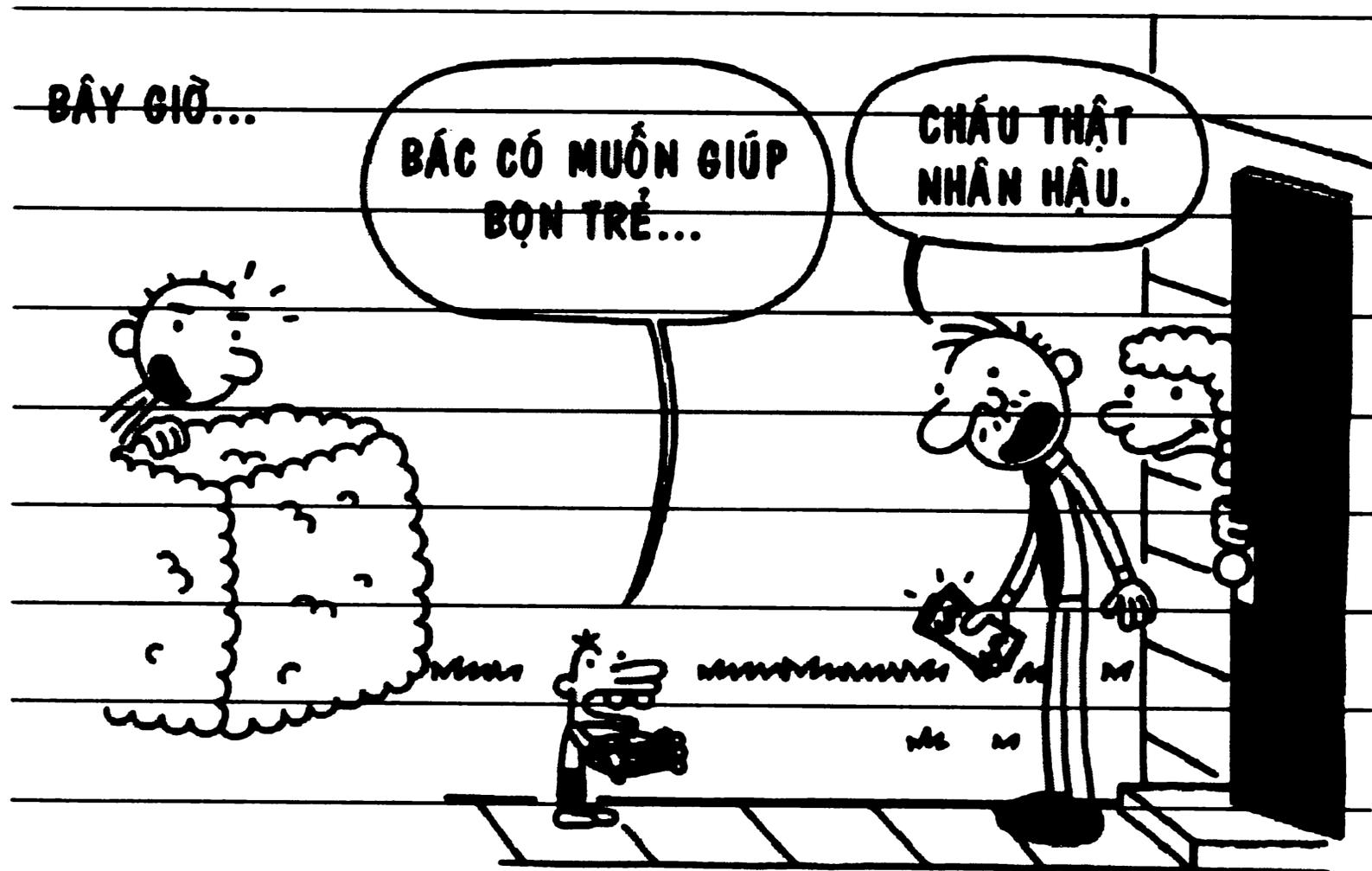
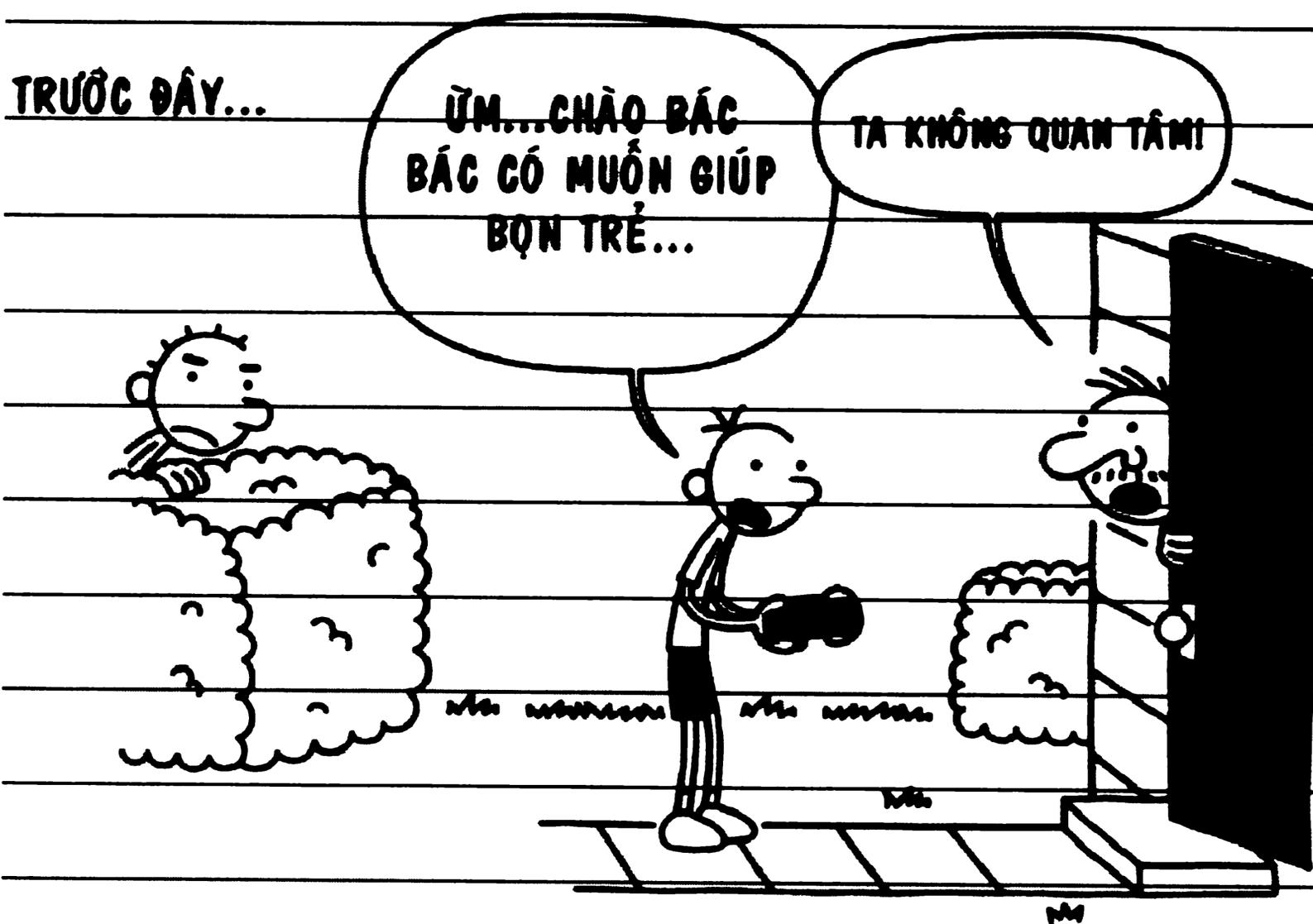
Đừng hỏi tôi tại sao lại nhanh chóng bỏ qua chuyện Manny làm hỏng cái máy chơi điện tử yêu quý của mình. Và tất nhiên tôi rất muốn "thủ tiêu" món quà ghớm ghếc mà Manny vừa tặng nhưng mẹ sẽ không bao giờ cho tôi cơ hội để thực hiện điều ĐÓ.

EM TRAI ĐÃ TỰ
TAY LÀM CHO CON ĐẤY!

Ngay khi tìm được cơ hội khả thi hơn, tôi sẽ vút cái quả bóng quái quỷ ấy vào sọt rác. Vì như tôi đã nói, nếu không cẩn thận thì kiểu gì cũng có ngày tôi bị thương khi ngồi lên cái quả bóng đầy tăm đó cho coi.

Mặc dù Manny thường làm tôi phát điên nhưng có MỘT lý do khiến tôi phải cảm ơn nó. Vì khi Manny biết nói, tôi không bị Rodrick bắt phải đi bán sôcôla để gây quỹ cho trường nữa.

Thứ hai

Hôm nay cô Lefrere yêu cầu chúng tôi phải hoàn thành lá thư đầu tiên để gửi cho người mà mình dự định kết bạn. Tôi được chỉ định viết thư cho Mamadou Montpiere - một cậu bạn sống đâu đó trên đất Pháp.

Tôi sẽ phải viết bằng tiếng Pháp và Mamadou sẽ trả lời bằng tiếng Anh. Nhưng nói một cách thật lòng thì chả dễ dàng gì khi phải viết thư kết bạn bằng một thứ ngôn ngữ xa lạ.

Tôi nhận ra rằng hai đứa tôi đâu nhất thiết phải trải qua chuyện phức tạp này.

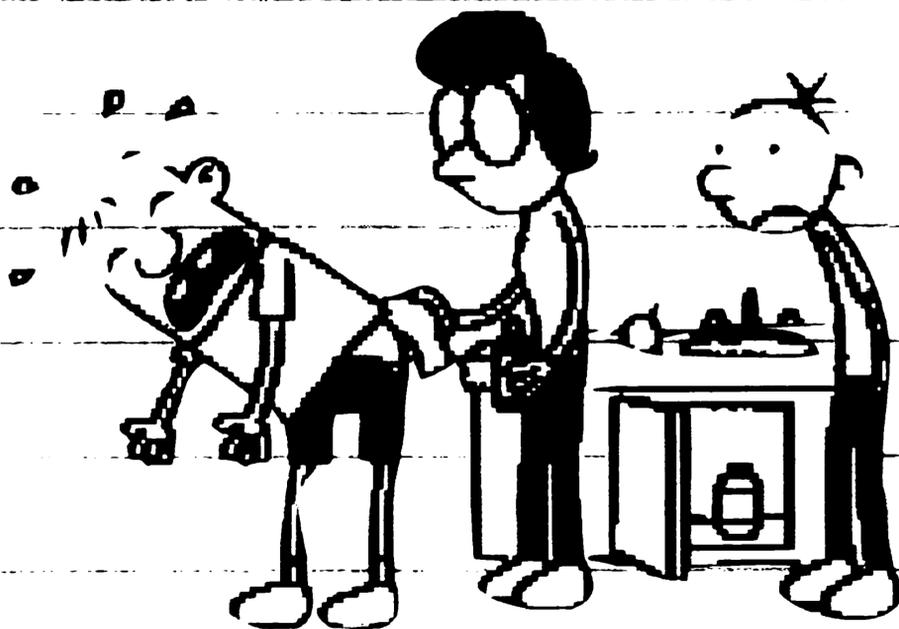
MAMADOU THÂN MẾN

**MÌNH NGHĨ TRƯỚC TIÊN CHÚNG TA NÊN VIẾT THƯ
BẰNG TIẾNG ANH CHO ĐƠN GIẢN.**

Tôi không ngờ hôm nay lại là ngày may mắn đến thế khi tôi có cơ hội để thoát khỏi món quà gốm ghiếc mà Manny đã tặng.

Rowley đến nhà tôi để chơi game và nó thật xui xẻo khi hạ mông trúng quả bóng đầy tâm của Manny.

Tuy thấy thương cho cái mông của ông bạn thân nhưng nói thật là tôi thấy nhẹ cả người. Tôi đã quên bằng quả bóng ấy mấy hôm nay và rất may là toàn thân tôi không bị sút mẻ gì.

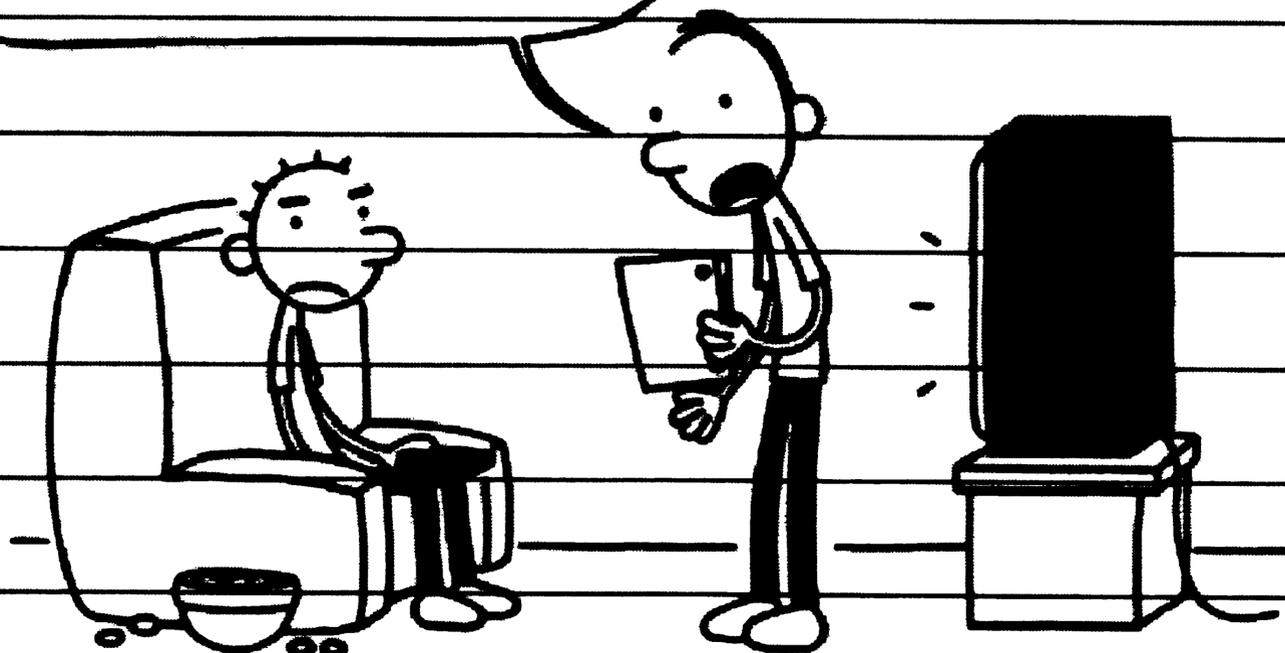
Với tất cả sự phẫn nộ bị dồn nén bấy lâu, tôi đã ném ngay "món quà" của Manny vào thùng rác. Tất nhiên lần này mẹ chẳng có cơ gì để ngăn cản tôi.

Thứ tư

Rodrick có một bài luận phải nộp vào ngày mai, và mẹ bắt anh ta phải tự làm nó. Rodrick không biết đánh máy nên thường viết ra giấy rồi nhờ bố đánh hộ.

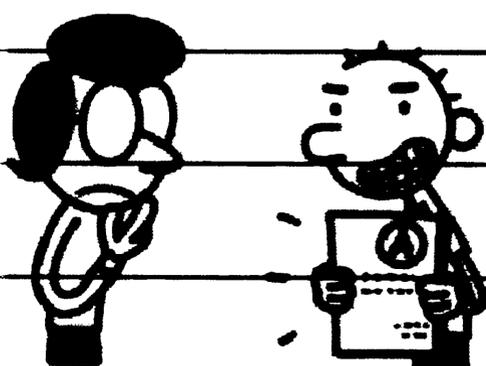
Nhưng mỗi khi đọc bài luận của Rodrick, bố luôn phát hiện ra cả đống lỗi trong đó.

NGAY TỪ ĐẦU ĐÃ SAI RỒI.
ABRAHAM LINCOLN ĐÂU PHẢI LÀ TÁC
GIẢ CỦA "GIẾT CON CHIM NHẠY."

Rodrick chẳng bao giờ quan tâm đến những lỗi đó nên yêu cầu bố cứ đánh nguyên văn những gì anh ta đã viết là được.

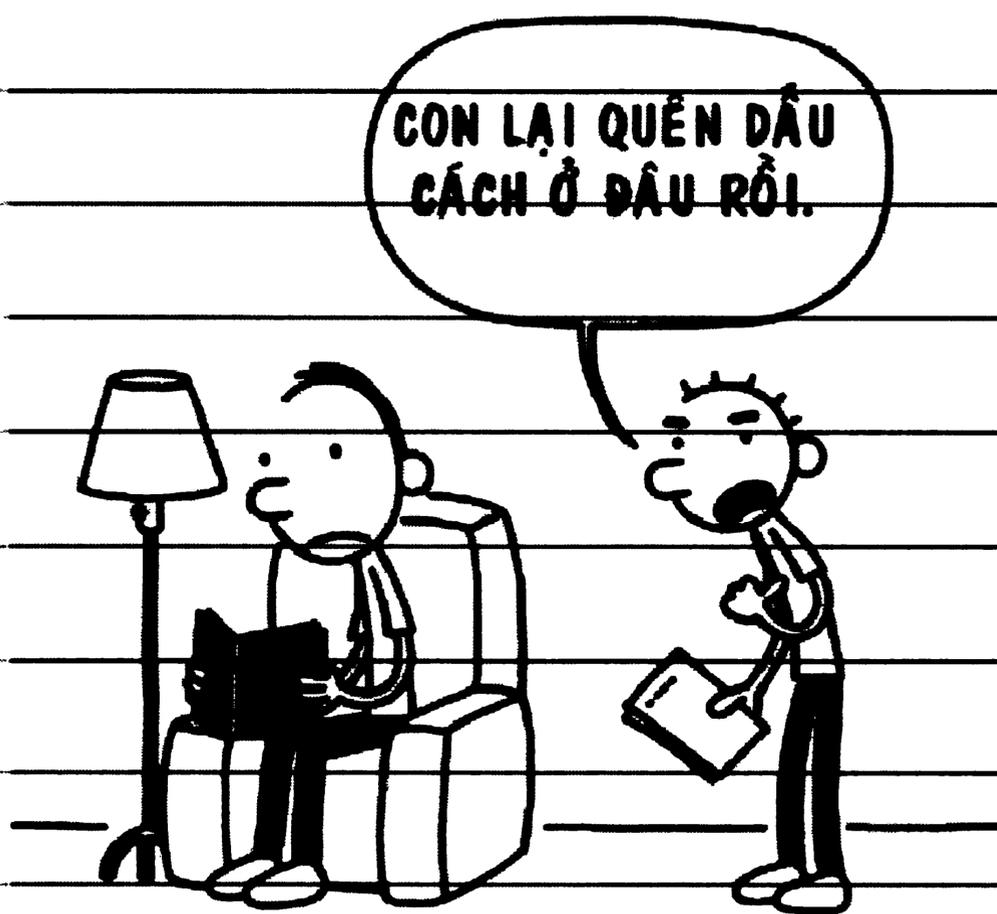
Nhưng đời nào bố lại chịu để những lỗi ngớ ngẩn ấy, vì vậy bố gần như đã viết lại toàn bộ bài luận cho Rodrick. Vài ngày sau, Rodrick vênh vác mang bài luận về và ra vẻ như mình đã làm nó từ đầu đến cuối vậy.

Chuyện đó đã diễn ra được vài năm nay và chắc chắn mẹ nghĩ đã đến lúc phải chấm dứt việc bố gián tiếp làm hộ bài tập cho cậu con trai. Vì thế mà tối nay mẹ đã bắt bố để Rodrick tự đánh máy bài tập CỦA anh ta.

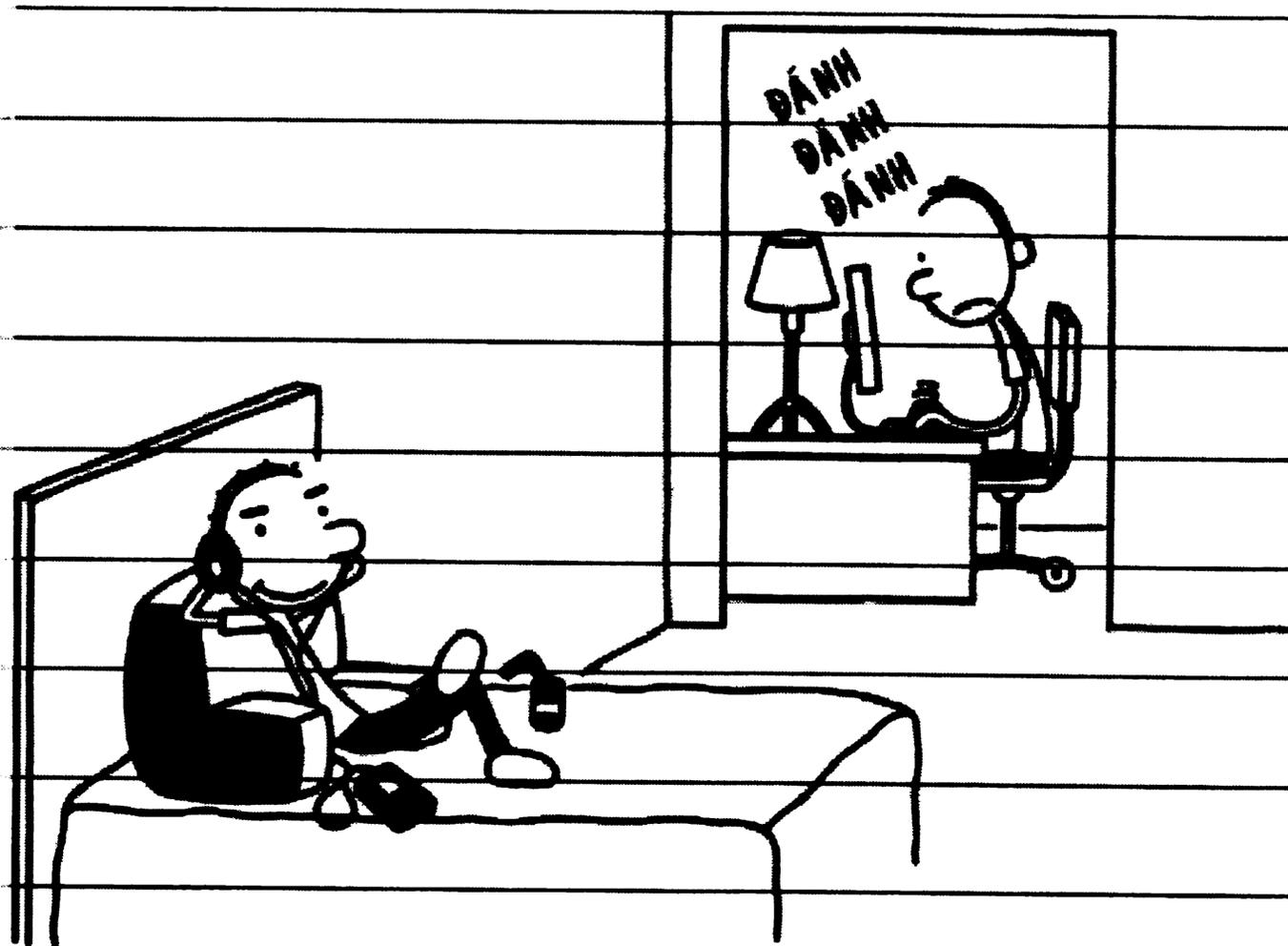
Ngay sau bữa tối, Rodrick đã độc chiếm cái máy tính. Khôi hài nhất là khoảng 1 phút mới nghe thấy anh ta đánh được 1 chữ.

Tôi có thể khẳng định rằng âm thanh phát ra từ bàn phím máy tính của Rodrick khiến bố gần như phát điên. Và kinh khủng hơn cứ 10 phút một lần, Rodrick lại lao ra và hỏi bố vài câu ngu ngốc kiểu như:

Bố đã hoàn toàn đầu hàng sau 2 tiếng bị Rodrick tra tấn bằng cả mớ câu hỏi ngớ ngẩn như vậy.

Bố chờ đến lúc mẹ đi ngủ rồi đánh máy lại cả bài luận cho Rodrick. Tôi đoán là Rodrick đã tìm ra được giải pháp để lừa mẹ và giải pháp này quá an toàn khi được bố giúp sức.

Tôi cũng có một bài báo cáo thu hoạch về sách vào ngày mai nhưng tôi không bao giờ phải lo lắng về chuyện đó cả.

Từ lâu, tôi đã tìm ra được cách làm báo cáo thu hoạch về sách rất hay nên suốt mấy năm học, tôi chỉ làm báo cáo về một cuốn sách duy nhất là "Sherlock Sammy Does It Again."

"Sherlock Sammy Does It Again" gồm 20 truyện ngắn khác nhau, nhưng với tôi thì truyện nào mà chả như nhau. Hơn nữa, giáo viên cũng chẳng có sức để mà kiểm soát tất cả những loại sách học sinh đã đọc.

Hay nhất là hầu hết nội dung các câu truyện về Sherlock Sammy đều giống nhau. Một vụ án phức tạp xảy ra rồi Sherlock Sammy nhanh chóng phá án và biến thủ phạm thành một tên tội phạm cực kỳ ngu ngốc.

Bây giờ tôi đã trở thành cao thủ trong việc viết báo cáo thu hoạch về bất kỳ cuốn sách nào. Thực ra bí quyết được điểm cao của tôi cũng chả có gì ghê gớm cả, tôi chỉ cần viết những gì giáo viên muốn mà thôi.

Em tin rằng Sherlock Sammy
thông minh là nhờ ông ấy đã
đọc nhiều sách.

Cô tin là
em đã đúng!

Cuốn sách này có rất nhiều từ
khó nhưng em đã cố gắng tra
trong từ điển. Giờ em đã hiểu
hết ý nghĩa của chúng rồi.

Em đã trở thành
thần tử chuyên phá
từ khó rồi.

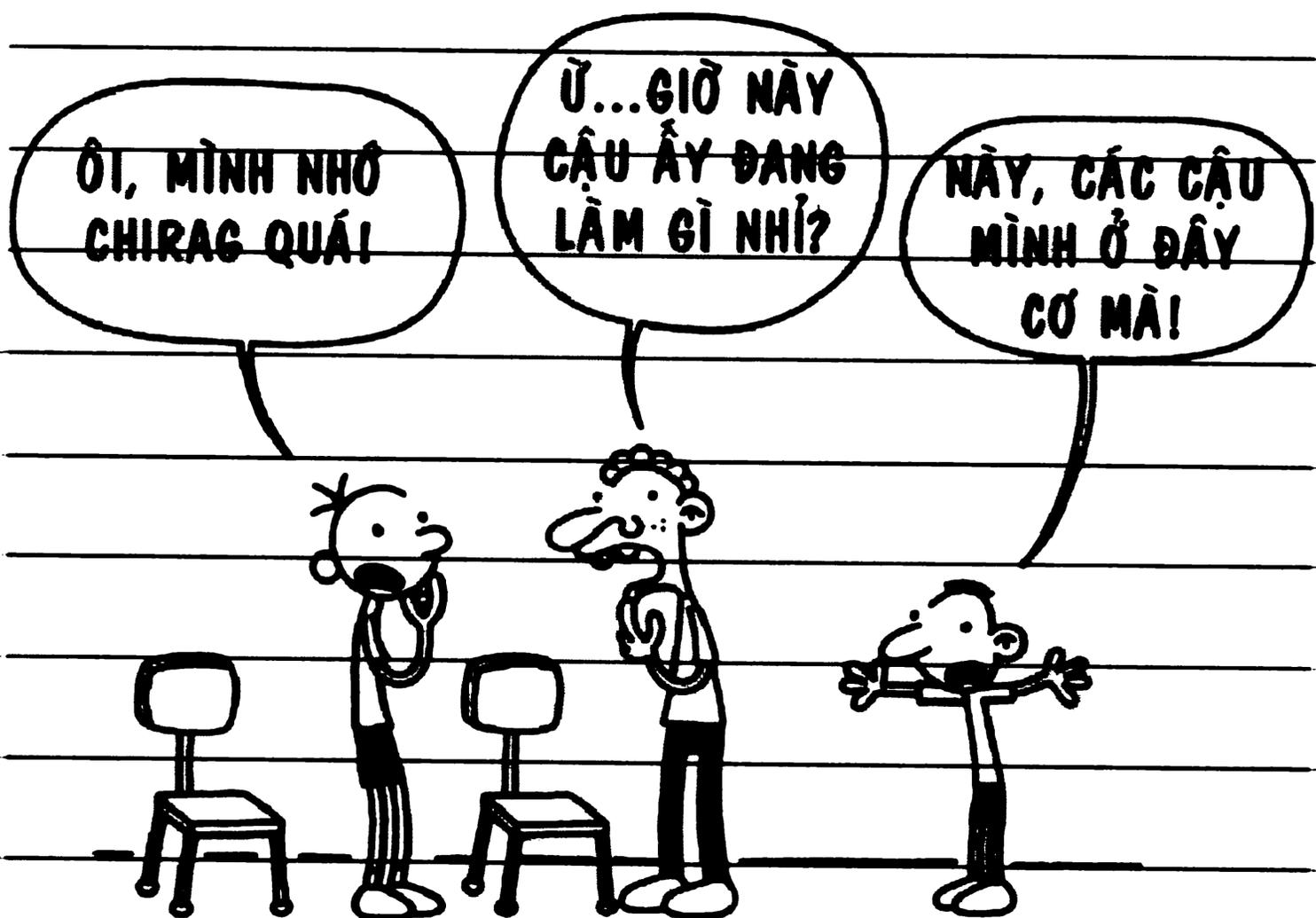
1+

THÁNG MƯỜI

Thứ hai

Hẳn bạn còn nhớ trong lớp tôi có thằng tên là Chirag Gupta "tí hon". Tháng Sáu vừa rồi gia đình nó định chuyển nhà nên đã tổ chức một bữa tiệc chia tay hàng xóm rất hoành tráng. Nhưng tôi đoán gia đình nó đã thay đổi quyết định vì sáng nay tôi vẫn thấy Chirag lù lù ở trường.

Mọi người ai cũng mừng vì không phải chia tay Chirag "tí hon". Nhưng vài đứa trong đó có tôi đã quyết định sẽ trêu Chirag một trận nhớ đời trước khi chính thức chào mừng nó ở lại. Chúng tôi vờ như Chirag đã chuyển đi và hoàn toàn vô hình trước mặt.

Tôi phải thú thật là trò "Chirag Vô hình" này thú vị hơn tôi tưởng rất nhiều.

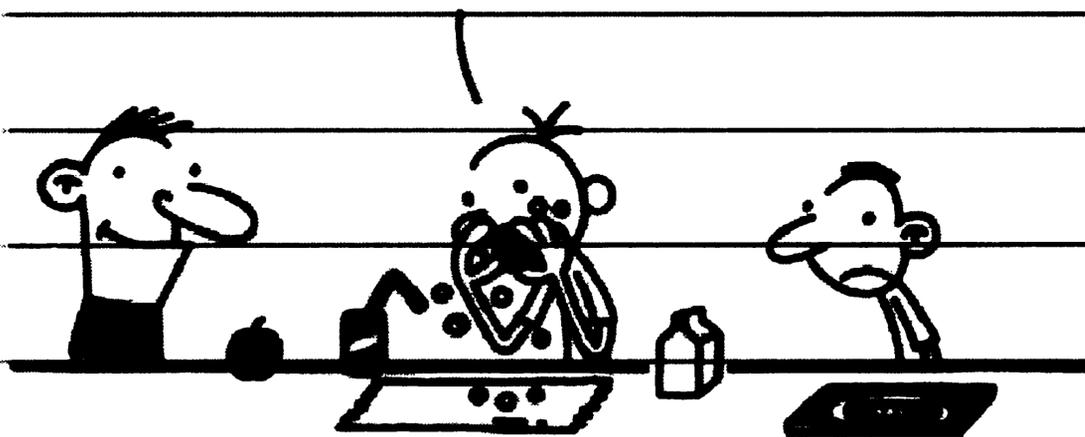

Bữa trưa, tôi ngồi ăn ngay bên cạnh Chirag. Tôi quyết định dùng cái bánh quy sôcôla to bự mà mẹ để trong hộp đồ ăn để trên nó.

Có lẽ tôi đã hơi tàn nhẫn một chút khi bỏ tọt cái bánh quy vào mồm và nhanh chóng "tiêu hóa" nó.

SOAP SOAP

Tôi nghĩ ngày mai chúng tôi sẽ tha cho Chirag. Nhưng sau đó, nó vẫn lặp lại, những thứ về "Chirag vô hình" sẽ trở thành "PU" tiếp theo.

Thứ ba

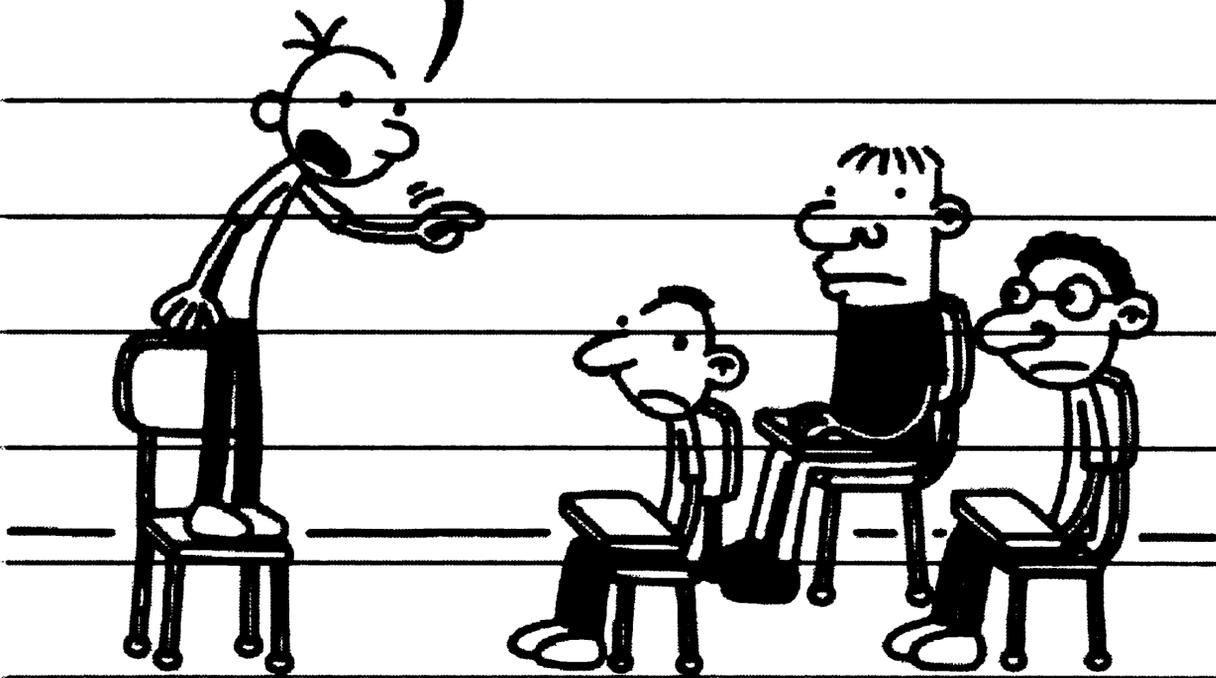
Trò đùa "Chirag vô hình" vẫn tiếp diễn, và đến bây giờ thì nó đã trở thành trò mua vui cho cả lớp. Thực lòng tôi không hề muốn mọi chuyện đi quá xa như thế nhưng nhờ trò này mà giấc mơ "Vua hề của lớp" tôi ấp ủ bấy lâu đã sắp thành sự thật.

Trong giờ Khoa học, cô giáo yêu cầu tôi đếm số học sinh trong lớp để lấy kính bảo hộ.

Thế là tôi đã có cơ hội để diễn màn hài kịch của riêng

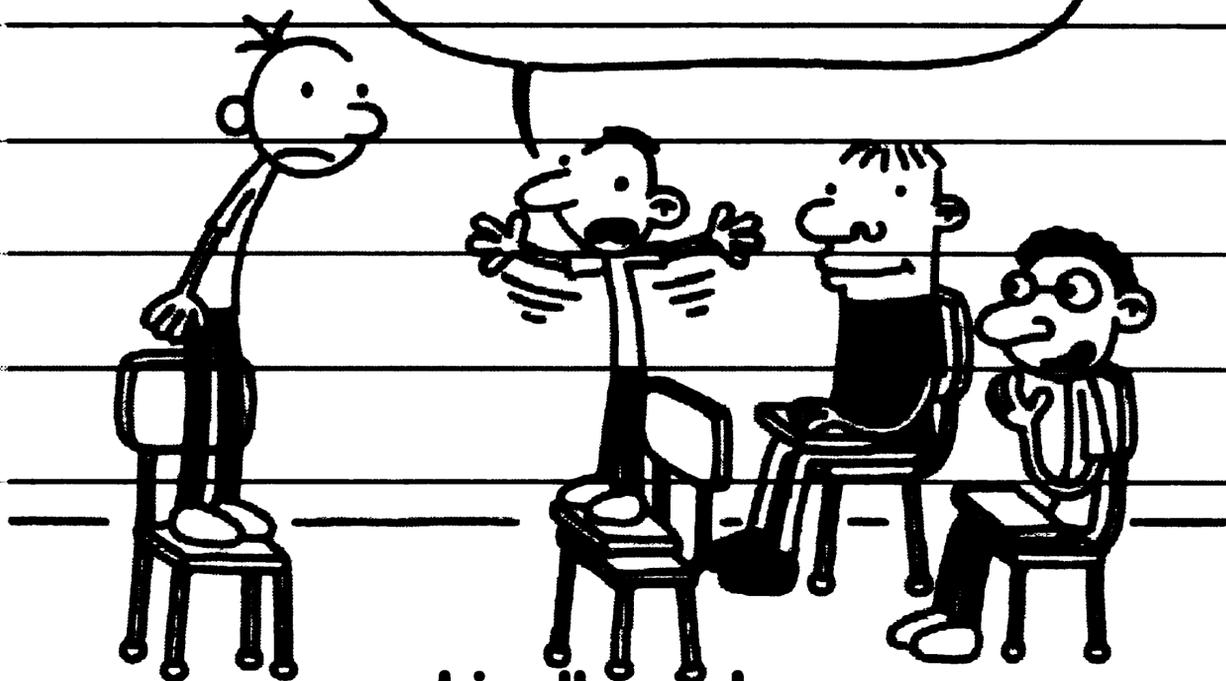
mình: đếm tất cả mọi người trừ Chirag.

...33...34
CHỈ CÓ 34 NGƯỜI
THÔI.

Có lẽ sự kiên nhẫn của Chirag chỉ có giới hạn nên nó trèo hẳn lên ghế và gào lên. Thật là khó để làm ra vẻ như không nhìn thấy một người vừa đứng lù lù trước mặt mình vừa la hét ầm ĩ.

TỔ...CŨNG LÀ...MỘT
CON NGƯỜI MÀ.

Tôi rất muốn nói với Chirag rằng không cần phải gào lên như thế vì tôi chỉ giả vờ coi nó là người VÔ HÌNH mà thôi. Nhưng chỉ cần tôi phun ra một từ thì trò "Chirag Vô hình" này coi như đi tong nên tôi đã phải vận hết nội công để không mở miệng với nó.

Đừng vội cho tôi là một thằng tồi vì đã trêu chọc Chirag "tí hon". Hãy để tôi nói điều này như là một sự bào chữa của mình: Tôi còi hơn khoảng 95% những đứa ở trường, vì vậy cơ hội để tìm được một ai đó mà tôi thực sự có thể trêu ghẹo quả là rất hiếm hoi.

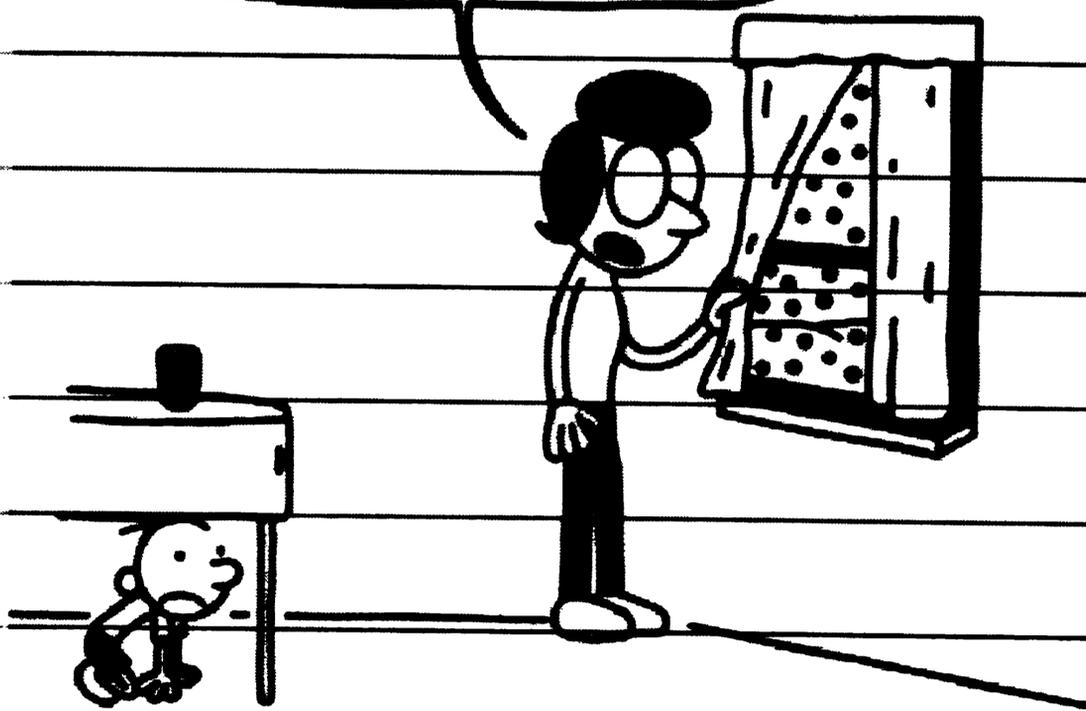
Hơn nữa, tôi không đáng trách 100% với những gì đã xảy ra với nó. Dù bạn có tin hay không thì tôi đã «đánh cắp» ý tưởng của trò "Chirag Vô hình" từ mẹ. Khi còn nhỏ, có lần tôi đang chơi dưới gầm bàn thì mẹ tìm tôi.

Để trêu mẹ, tôi đã quyết định ngồi im thin thít dưới gầm bàn khiến mẹ phải chạy khắp nhà để tìm.

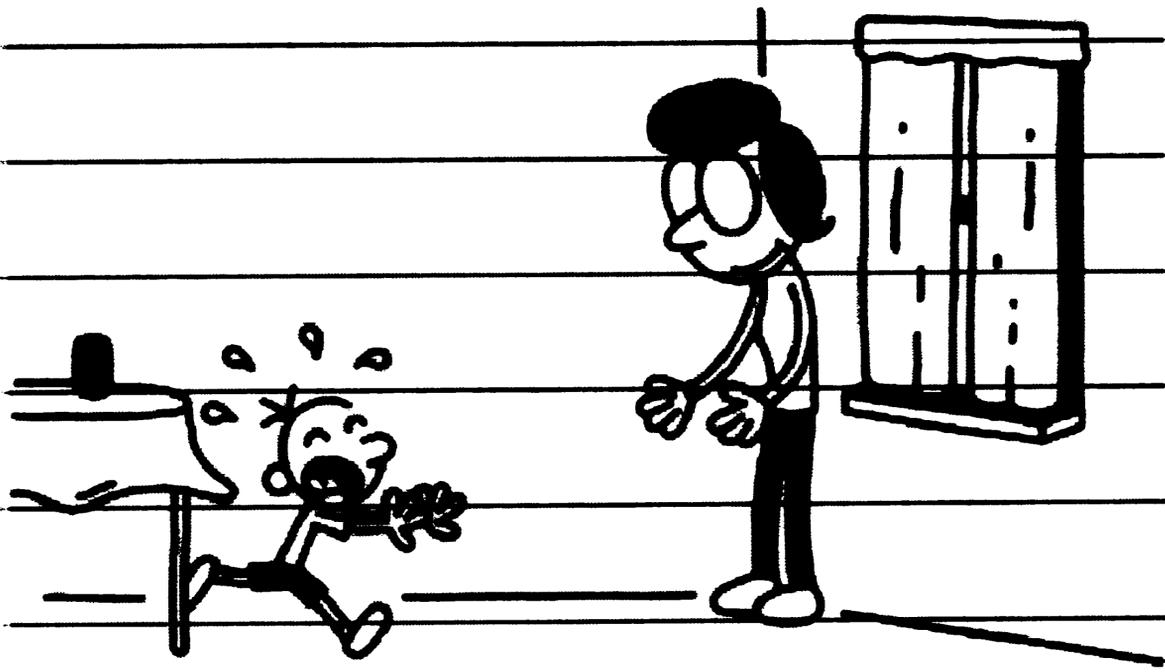
Mẹ vừa đi vòng quanh vừa gọi tên tôi. Tôi nghĩ là chỉ một lát sau mẹ đã biết tôi trốn ở dưới bàn ăn, nhưng mẹ vẫn vờ như không thấy.

Ồ! TỘI NGHIỆP GREG
TUYẾT ĐANG RƠI MÀ NÓ
PHẢI Ở NGOÀI ĐÓ MỘT MÌNH.

Tôi nghĩ trò trốn tìm này thật tuyệt và quyết định sẽ trốn dưới gầm bàn thêm một lúc nữa. Nhưng mẹ đã làm hỏng trò trốn tìm hay ho ấy bằng cách dọa sẽ cho Rodrick hết số kẹo của tôi.

Bây giờ thì bạn biết ai là người phải chịu trách nhiệm về vụ "Chirag Vô hình" rồi nhé.

Thứ ba

Hôm qua, Chirag gần như đã đầu hàng và bắt đầu từ bỏ việc bắt chuyện với mọi người trong lớp. Nhưng hôm nay thì nó đã tìm ra được điểm yếu của chúng tôi: đó là Rowley.

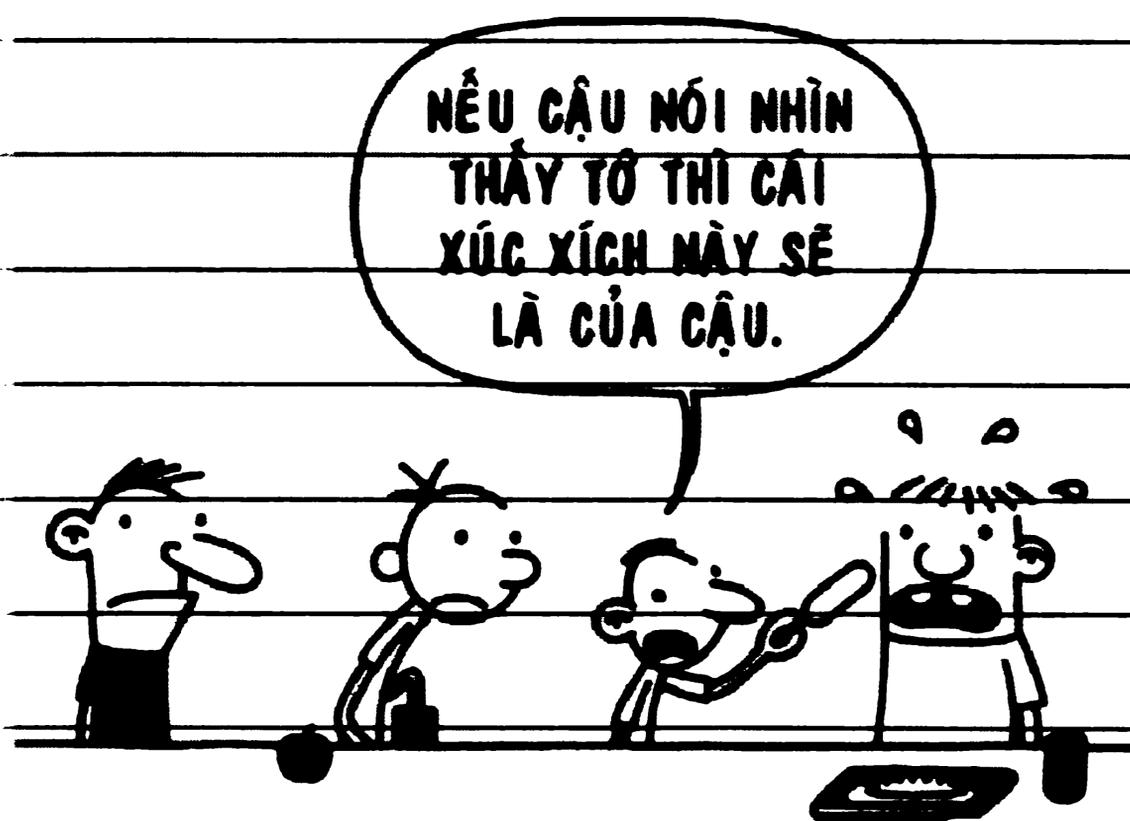

Đúng là tôi đã hoàn toàn quên mất Rowley. Khi trò "Chirag Vô hình" vừa bắt đầu, tôi đã cố gắng giữ

Rowley cách Chirag càng xa càng tốt. Bởi tôi có linh cảm rằng chính nó sẽ là người phá tan tàch giấc mơ "Vua hề của lớp" mà tôi ấp ủ bấy lâu.

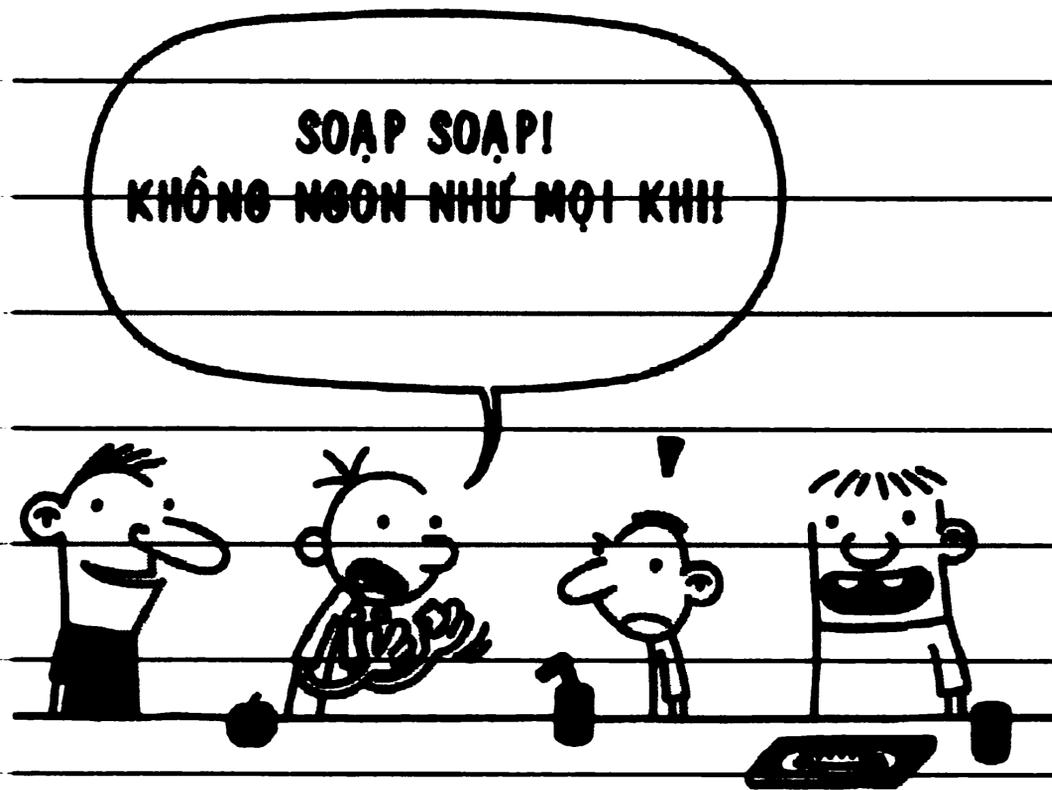
Nhung có lẽ vì quá tự tin vào khả năng của mình mà tôi đã để Chirag có cơ hội tiếp cận Rowley.

Chả cần chờ lâu, ngay bữa trưa Chirag đã bắt đầu tập trung khai thác vào yếu điểm của chúng tôi và nó gần như đã khiến Rowley phải đầu hàng.

Tôi cần phải hành động thật nhanh nếu không để Rowley buột miệng trả lời Chirag thì hỏng việc mất. Tôi vừa giật lấy cái xúc xích trong tay Chirag vừa giả vờ như chộp được nó trong không khí. Tôi chỉ mất hai giây để tiêu hóa xong cái xúc xích to đùng ấy.

Vậy là nhờ sự nhanh trí của tôi mà trò "Chirag Vô hình" vẫn sống sót.

Có lẽ việc bị cướp mất cái xúc xích đã khiến Chirag gần như phát điên và bắt đầu dấn thật lực vào tay tôi. Vì giấc mơ trở thành "Vua hề của lớp" mà tôi đành phải nghiên răng nghiên lợi để vờ như nó không hề tồn tại.

Điều đó thật không dễ dàng chút nào vì Chirag tuy "tí hon" thật đấy nhưng những cú dấn của nó thật đáng sợ.

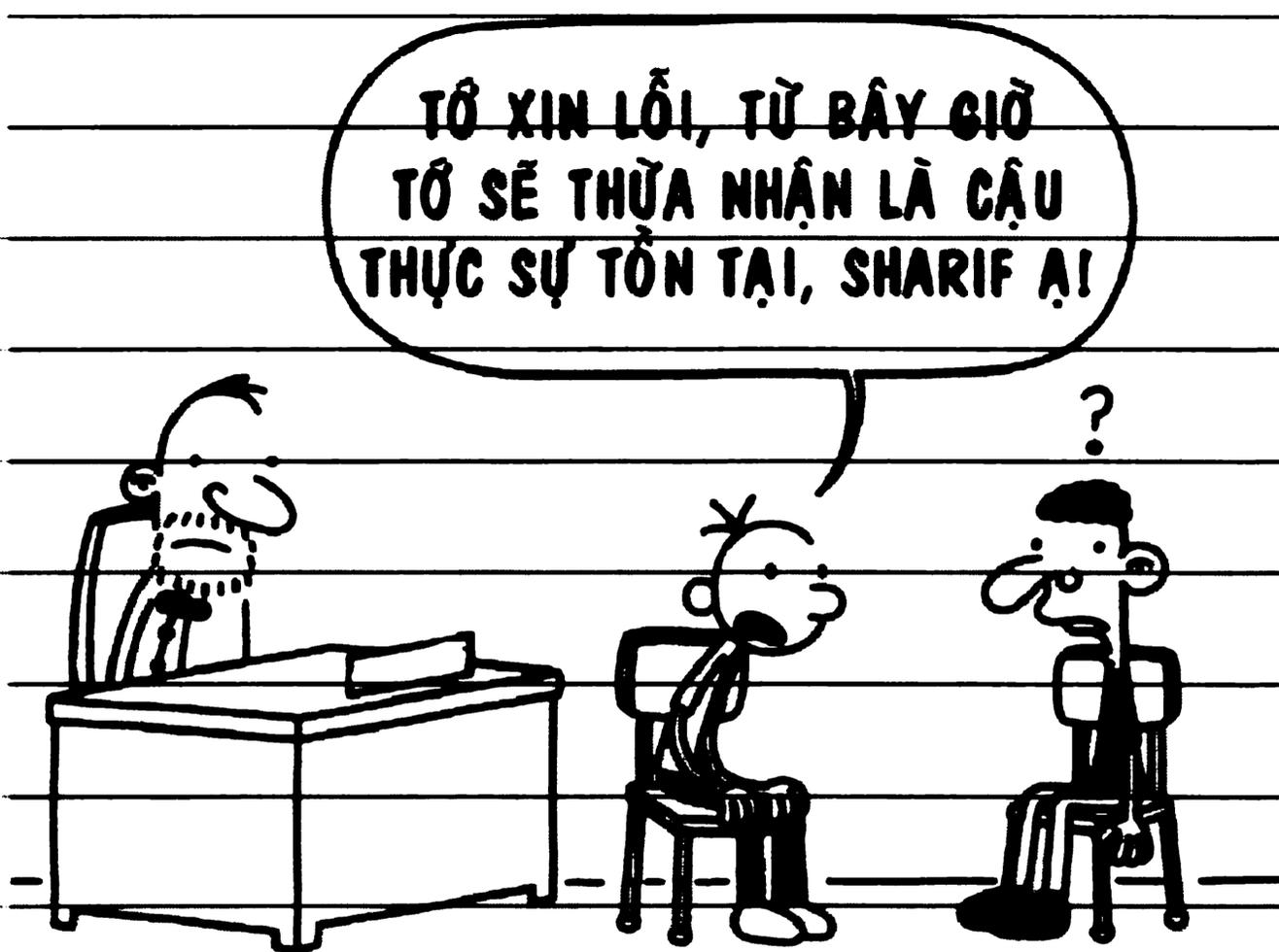

Thứ sáu

Tôi đoán là cuối cùng Chirag đã không chịu nổi và đi mách lẻo với giáo viên. Đó chính là lý do hôm nay tôi được gọi lên văn phòng.

Thầy Roy - Hiệu phó đã rất tức giận vì tôi đã bày ra trò đùa ấy. Thầy đọc một bài diễn thuyết rõ dài về "sự tôn trọng" bạn bè và những thứ đại loại như thế.

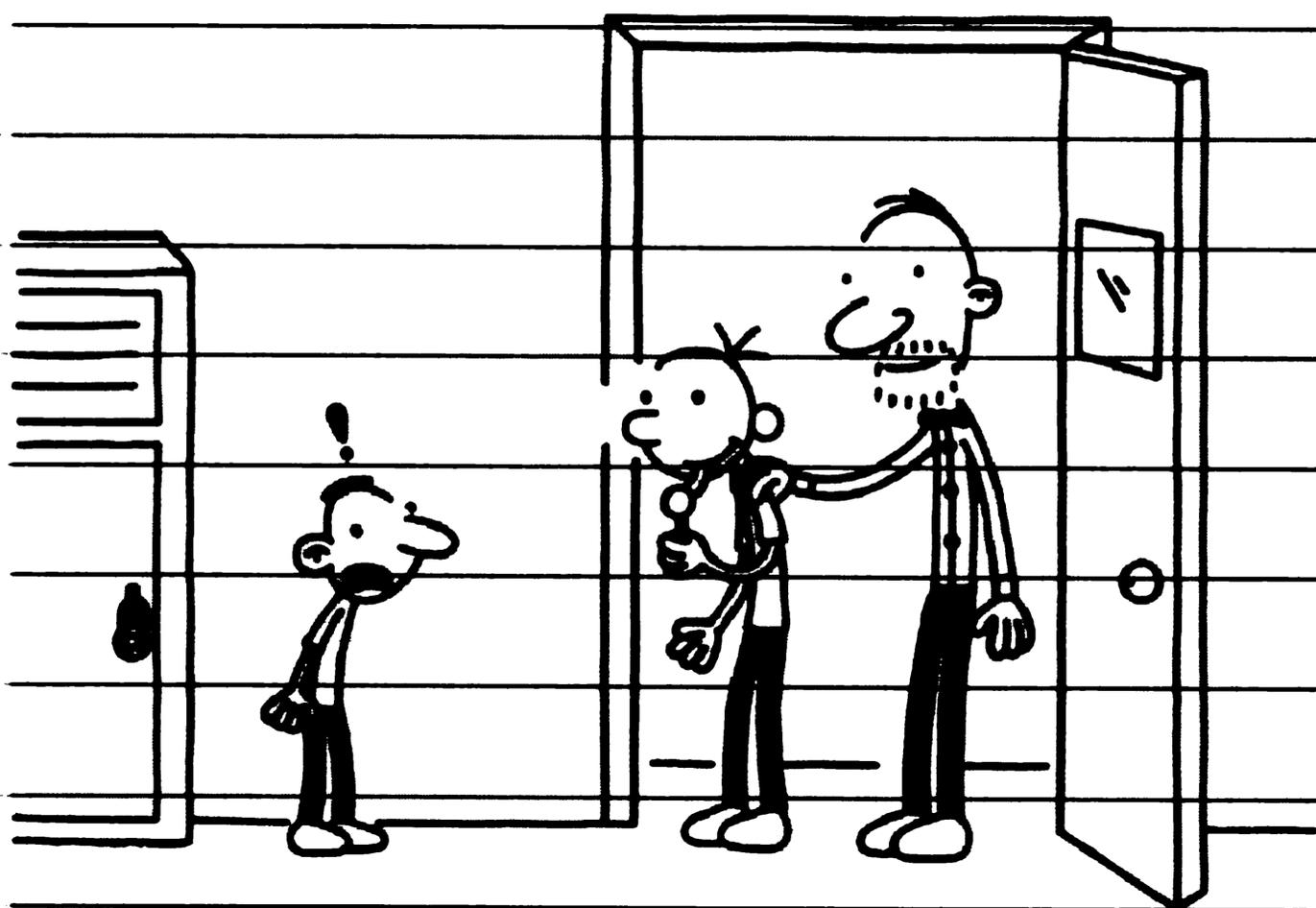
Nhưng thật may mắn, thầy Roy lại không nắm được ai là đối tượng của trò đùa. Điều đó giúp cho việc nhận lỗi thật dễ dàng.

Thầy Roy có vẻ rất hài lòng trước sự hối hận của tôi nên

đã cho tôi về mà không phải chịu bất kỳ hình phạt nào.

Mọi người vẫn truyền tai nhau rằng thầy Roy dù nghiêm khắc nhưng sẽ cho một cây kẹo - phần thưởng nhỏ nhỏ cho những học sinh biết nhận lỗi. Và bây giờ tôi có thể khẳng định điều mọi người vẫn rỉ tai nhau là sự thật. Không phải nói Chirag đã sốc thế nào khi thấy tôi liếm láp cái kẹo ngon lành của thầy Roy.

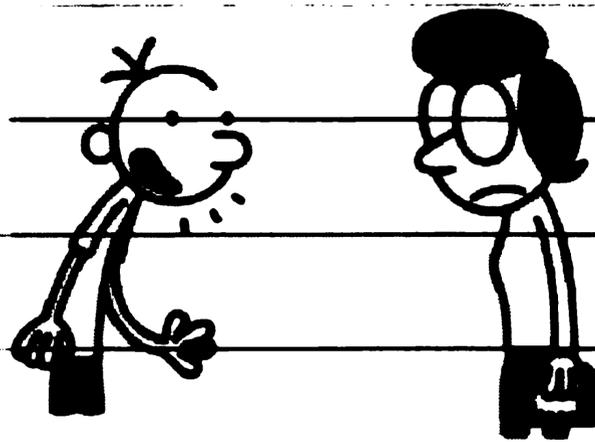

Thứ bảy

Ngày mai là sinh nhật của Rowley và mẹ đưa tôi đến trung tâm mua sắm để chọn quà cho nó. Tôi chọn được một đĩa trò chơi rất tuyệt và đưa nó cho mẹ. Nhưng mẹ nói rằng tôi cần phải mua quà tặng cho bạn bằng chính tiền CỦA mình.

Tôi giải thích với mẹ rằng trước hết tôi không có một xu dính túi.

Thứ hai nếu có, tôi cũng sẽ không phung phí một đồng nào cho ROWLEY.

Mẹ có vẻ không hài lòng với mở lý luận của tôi, và việc tôi trở thành thằng nghèo kiệt xác không phải là lỗi của mẹ. Thực ra mùa hè vừa rồi tôi đã có việc làm thêm nhưng một sự cố xảy ra khiến tôi chả kiếm được một xu tiền công nào cả.

Hàng xóm với nhà tôi là ông bà Fuller, và hè nào họ cũng đi du lịch dài ngày.

Ông bà Fuller thường đưa con chó cưng Princess đi cùng nhưng năm nay họ đã quyết định trả cho tôi 5 đô la một ngày để chăm sóc cho Princess. Chỉ cần nhăm sơ sơ đã thấy công việc nhẹ nhàng này sẽ giúp tôi

mua được cả đồng đĩa trò chơi vừa phát hành.

Tôi đoán Princess thuộc giống chó săn nên ngại giải quyết nhu cầu cá nhân trước mặt những người lạ, vì vậy tôi đã tốn rất nhiều thời gian đứng dưới trời nắng chang chang đợi con chó ngu ngốc ấy giải quyết và đi về.

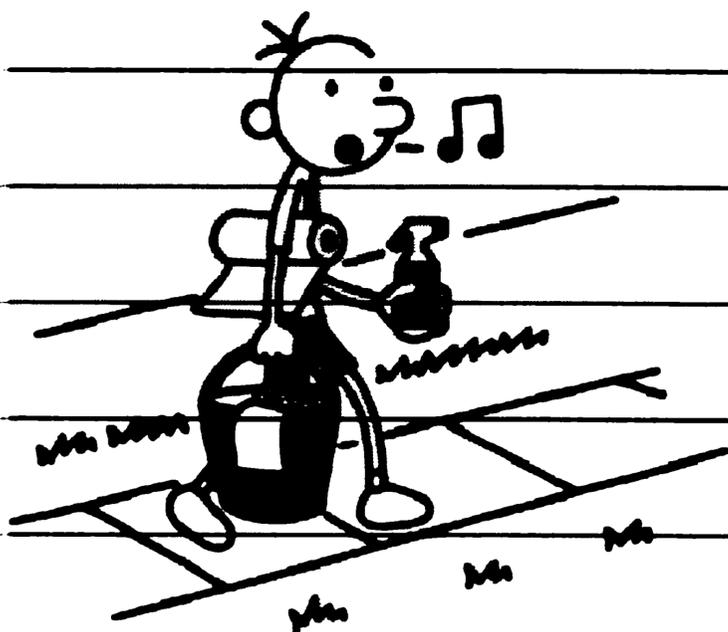

Tôi cố chờ và chờ nhưng nàng Princess khó tính vẫn nhất định không chịu giải quyết nhu cầu cá nhân.

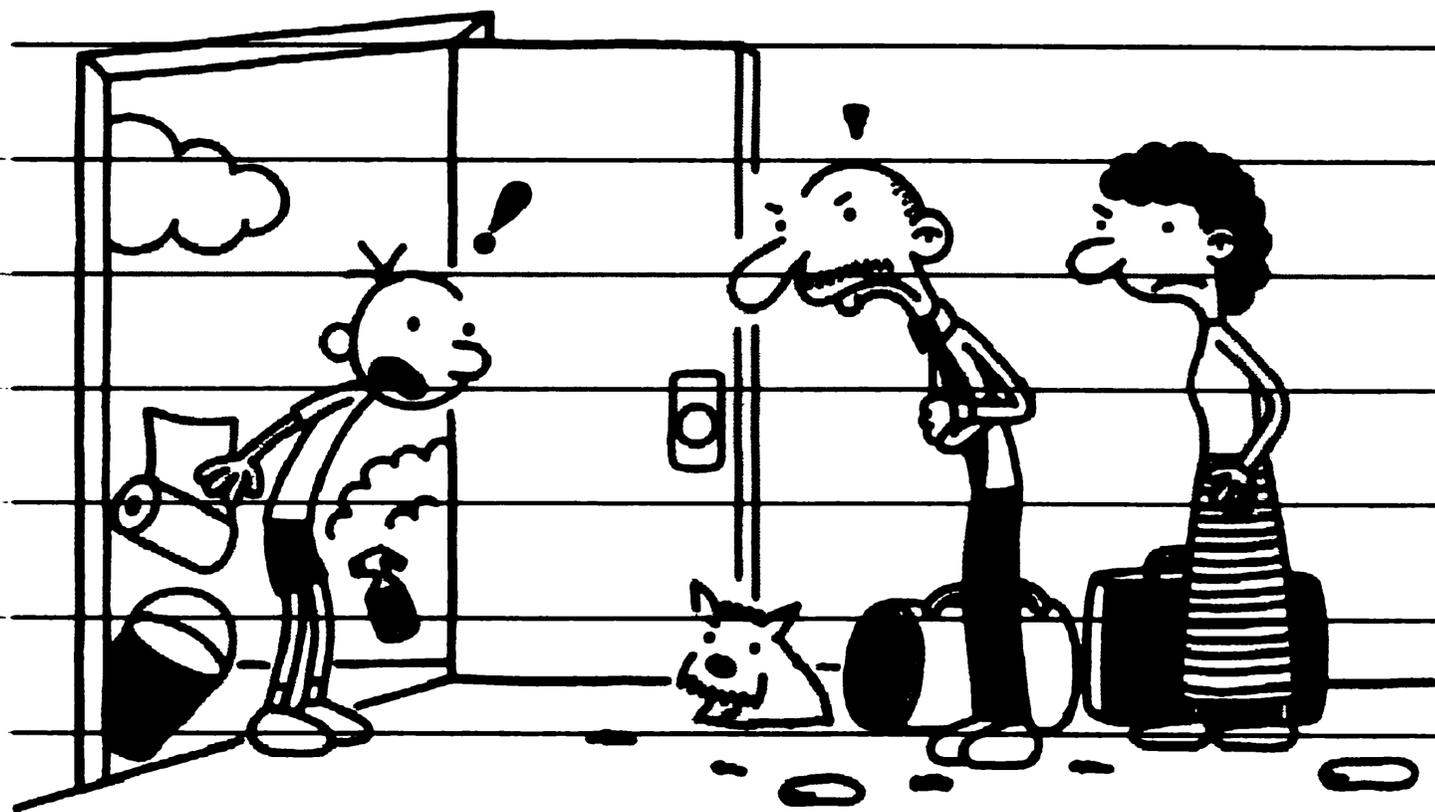
Tôi cũng chả biết được khi nào Princess mới hết xấu hổ để làm chuyện đó nên đành phải đưa nó vào nhà. Princess đúng là cô nàng đỏng đảnh, nó toàn nhè lúc tôi về là "giải quyết" ngay trên sàn nhà, báo hại tôi hôm sau phải bịt mồm bịt mũi để dọn dẹp.

Vì vậy tôi quyết định để cho Princess giải quyết nhu cầu cá nhân ngay trên sàn trong vòng hai tuần.

Sau đó, một ngày trước khi nhà Fuller trở về tôi đem tất cả những vật dụng cần thiết để dọn dẹp.

Nhưng bạn có đoán được không? Ông bà Fuller đã về SỚM hơn dự định một ngày.

Tôi nghĩ ông bà Fuller chẳng lịch sự chút nào khi không gọi điện thông báo kế hoạch đã thay đổi. Và tôi cũng

không nhận được một xu nào tiền công nào mà còn phải dọn dẹp bãi chiến trường mà nó để lại.

Buổi tối, mẹ đã "triệu tập" một cuộc họp khẩn cấp với sự tham gia của tôi và Rodick. Mẹ nói rằng hai anh em tôi suốt ngày chỉ biết than thở không có một xu dính túi nên mẹ quyết định sẽ giúp chúng tôi kiếm tiền.

Mẹ phát cho mỗi đứa một năm tiền lấy từ bộ trò chơi Cờ tỷ phú và gọi đó là "tiền của mẹ". Mẹ bảo chúng tôi có thể biến nó thành tiền thật 100% nếu chịu khó làm việc nhà và "phải cư xử với nhau như những quý ông trưởng thành".

Để khởi đầu mẹ cho mỗi đứa 1.000\$. Tôi đã hý hửng phen này mình sẽ giàu to cho đến khi mẹ giải thích rằng mỗi 1\$ "tiền của mẹ" chỉ có giá trị bằng 1 xu tiền thật mà thôi.

Mẹ nói rằng nếu chúng tôi thật ngoan và biết tiết kiệm thì một ngày nào đó sẽ mua được món đồ mà chúng

Tôi muốn bằng chính những đồng tiền phải vất vả mới
đổi được.

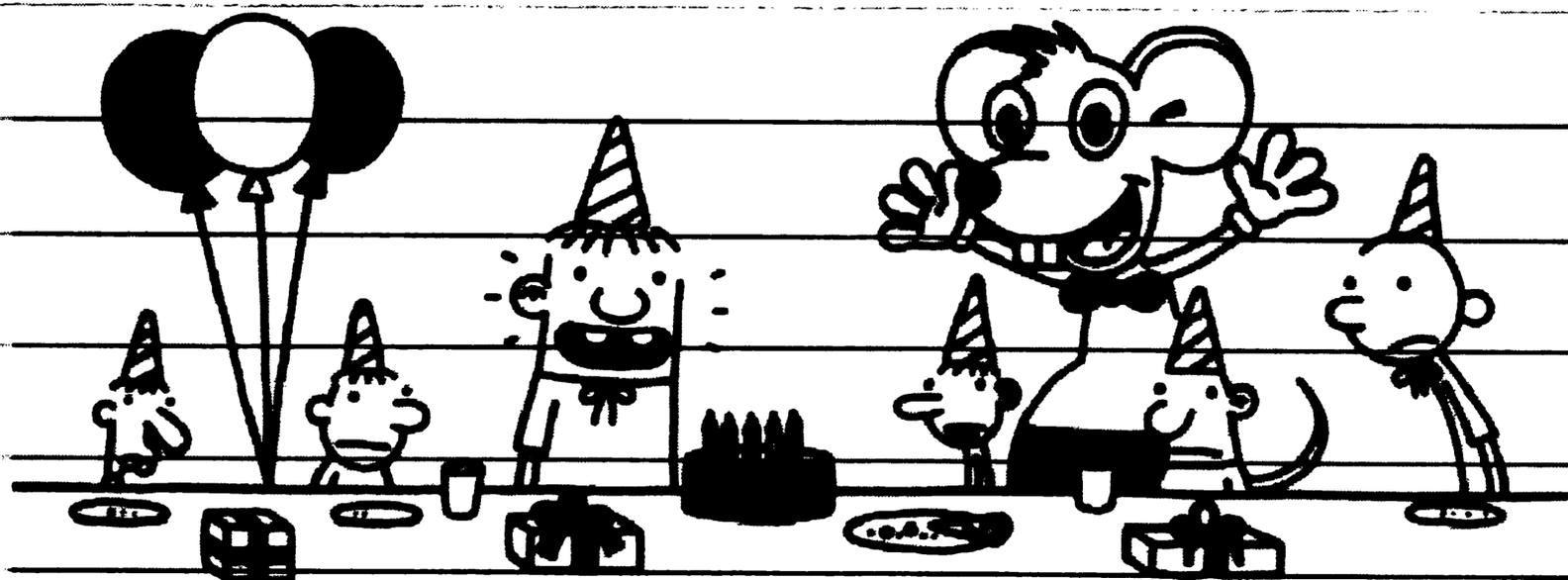
Nhưng khi mẹ chưa kịp kết thúc bài diễn văn dài lê thê,
Rodrick đã đổi hết số "tiền của mẹ" ra tiền mặt.

Sau đó anh ta phóng đi mua ngay một tờ tạp chí về
nhạc rock. Tôi chẳng đại gì mà hoang phí như Rodrick vì
tôi đã có một kế hoạch hoàn hảo để dùng số tiền đó.

Chủ Nhật

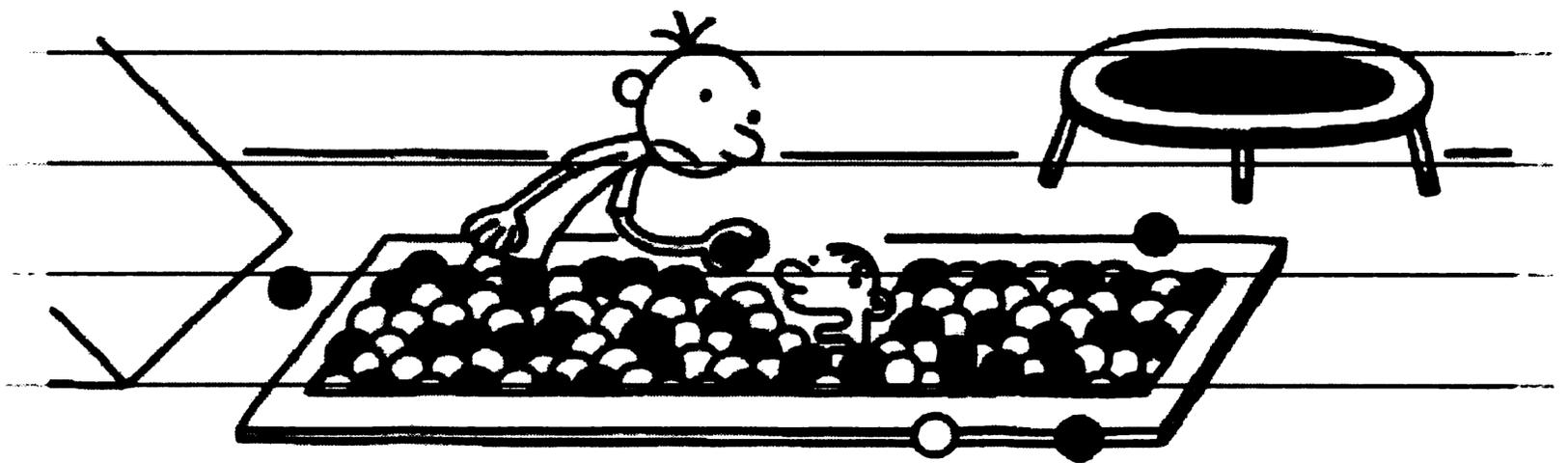
Hôm nay, tiệc sinh nhật của Rowley được tổ chức tại
trung tâm mua sắm. Tôi nghĩ mình sẽ rất thích bữa tiệc
này nếu còn là một đứa trẻ 7 tuổi.

Đúng là một bữa tiệc khôi hài vì khách mời toàn là thành viên lớp karate của Rowley - những đứa oắt con mới học cấp I. Tôi mà biết trước thế này thì đã viện cớ để không tham dự rồi.

Bữa tiệc được bắt đầu bằng một loạt những trò chơi vô vắn và buồn tẻ như Gắn Đuôi Lừa và những trò tương tự như vậy. Trò cuối cùng chúng tôi chơi là Trốn Tìm.

Kế hoạch của tôi là trốn trong bể bóng cho đến khi bữa tiệc điên rồ này kết thúc. Nhưng nó đã bị phá hủy vì một thằng bé ngồi lù lù trong bể bóng.

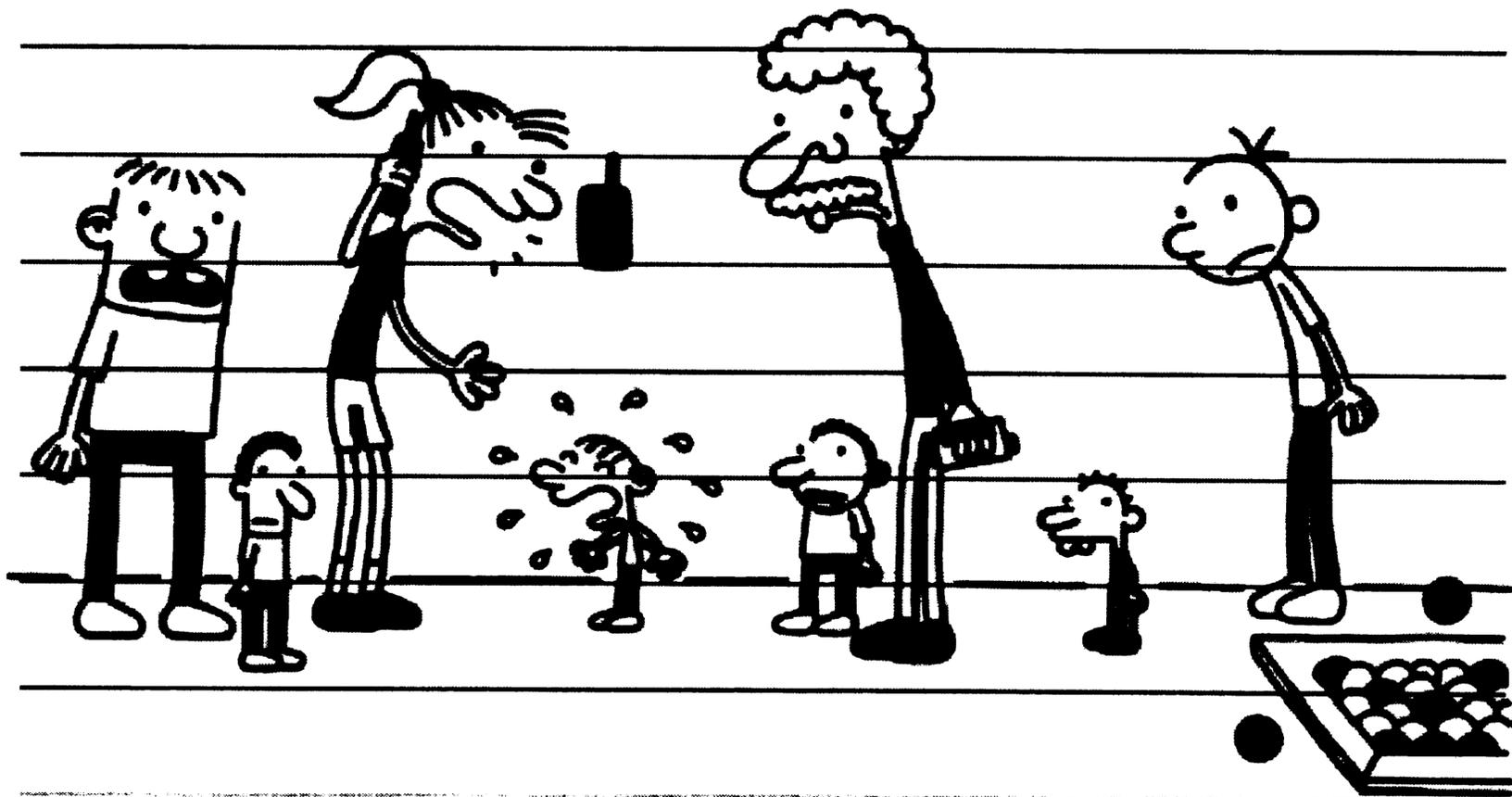

Phức tạp nhất là nó không phải là khách mời trong bữa tiệc của Rowley. Thằng nhóc này tham gia một bữa tiệc sinh nhật TRƯỚC đó và đã kết thúc cách đây cả tiếng đồng hồ.

Tôi đoán chắc thằng nhóc này đã rúc rất sâu trong

bể bóng để không ai TÌM thấy.

May cho tôi là những trò chơi ngớ ngẩn mà Rowley nghĩ ra buộc phải dừng lại để các nhân viên gọi điện tìm bố mẹ thằng bé.

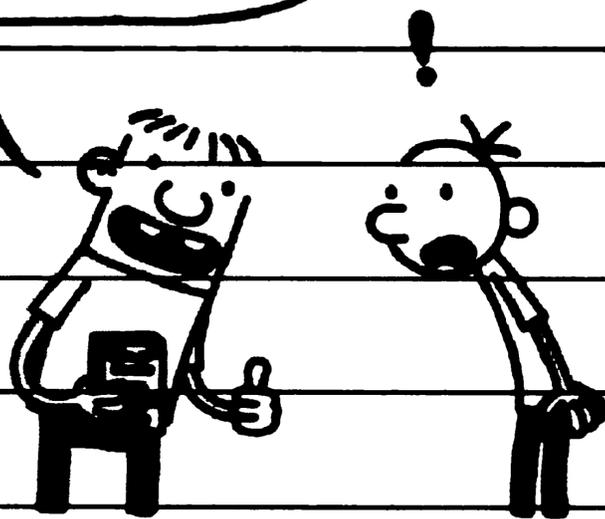
Sau khi giải quyết xong vụ thằng nhóc bị lạc, Rowley mới được thổi nến, cắt bánh và bóc quà. Rowley có vẻ rất hạnh phúc khi nhận được những món quà từ lũ nhóc cùng lớp karate. Nhưng nói thật, đồng quà ấy chỉ phù hợp để tặng cho Manny nhà tôi thôi.

Cuối cùng là món quà của bố mẹ Rowley và bạn có đoán được không? Đó là một cuốn NHẬT KÝ.

Chuyện này khiến tôi phát điên vì chắc chắn Rowley đã xin bố mẹ tặng cho nó cuốn sổ Nhật ký để bắt chước tôi. Vừa nhìn thấy quyển sổ nó đã hí hửng nói:

CHÚNG TA SẼ GỌI NÓ
LÀ NHẬT KÝ SINH ĐÔI.

Sức chịu đựng của tôi chỉ có giới hạn nên dù hôm nay là sinh nhật của Rowley tôi vẫn phải tỏ rõ quan điểm về cái vụ "Nhật ký sinh đôi" với văn này bằng cách cấu thật đau vào tay nó.

OWWW...

Sau khi thấy quyển Nhật ký màu hồng đầy nữ tính của Rowley tôi mới thấy mẹ thật tinh tế vì cuốn sổ của tôi dù sao cũng nam tính chán.

Sau một thời gian chán làm fan hâm mộ của con nhỏ ca sĩ Joshie, gần đây, Rowley lại muốn làm bản sao của tôi. Nó đọc loại truyện tranh mà tôi đọc, uống loại soda mà tôi yêu thích. Mẹ nói rằng việc Rowley bắt chước tôi thật đáng để tự hào nhưng tôi thì muốn phát điên.

Bao nhiêu công sức tạo phong cách riêng để thu hút bọn con gái của tôi đều đổ xuống sông xuống biển vì điệu bộ bắt chước ngớ ngẩn của nó.

Mấy hôm trước, tôi bị đau chân bên phải nên phải kéo một ống quần lên, để tránh bị mọi người va chạm tôi đã cẩn thận buộc vào chân trái một cái khăn rất sắc sỡ.

Ngay ngày hôm sau Rowley đã xuất hiện trong bộ dạng y hệt tôi dù chân nó chẳng mấy may đau đón gì cả.

Đó là lý do mà tuần vừa rồi tôi đã hai lần phải gặp thầy Hiệu phó Roy vì một bà già ở gần trường đã gọi điện báo cảnh sát về vụ "đồng phục" kỳ quái của chúng tôi.

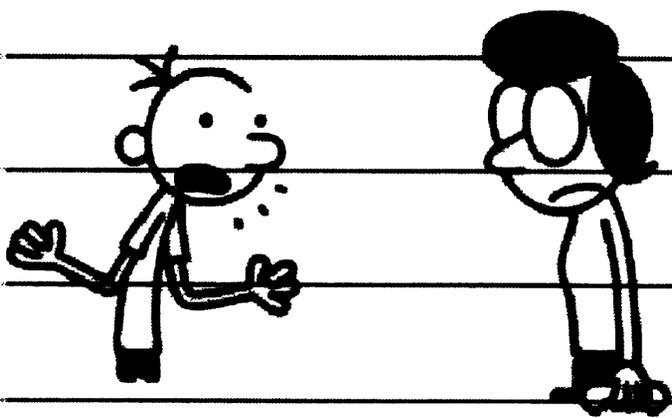

Thứ hai

Tôi chắc chắn là mình đã thoát khỏi vụ "Chirag Vô hình" nhưng tôi đã nhầm.

Tối nay, BỐ Chirag đã gọi điện cho mẹ và tố cáo rằng trò đùa của chúng tôi đã khiến thằng con trai cưng của ông bị khủng hoảng tinh thần, và tôi chính là kẻ cầm đầu.

Tất nhiên khi bị mẹ tra hỏi, tôi đã chối bay chối biến thậm chí còn tỏ ra ngỡ ngàng không biết là bố Chirag đang nói gì.

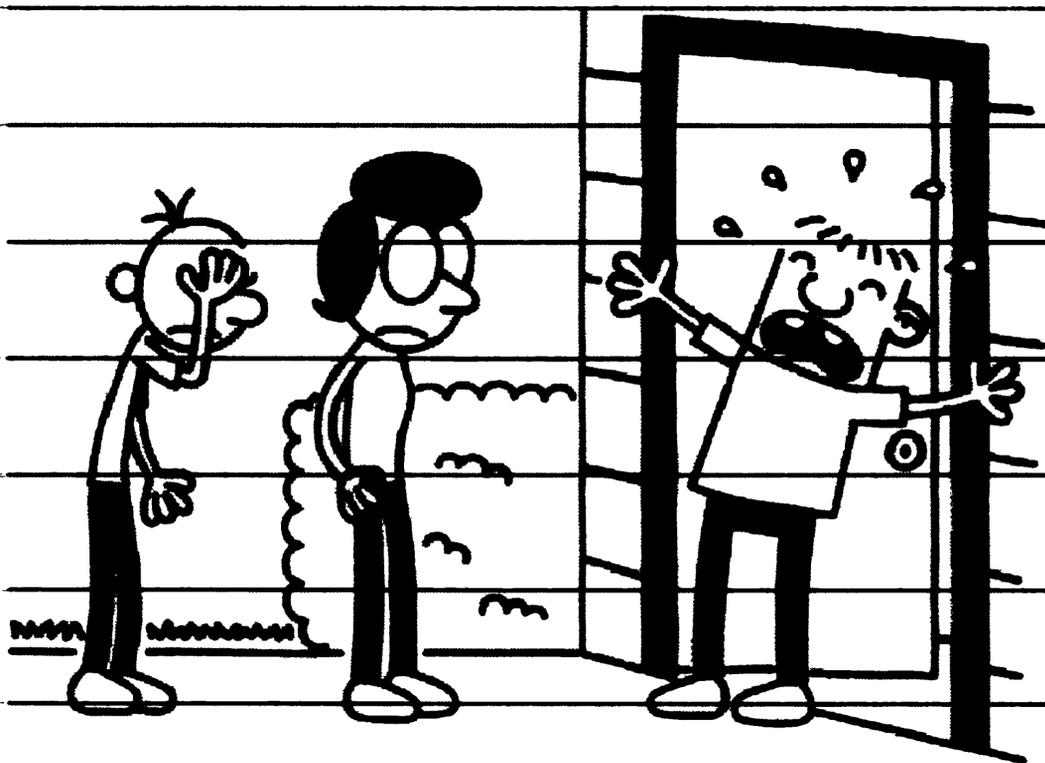

Nhưng mẹ đã có cách để tìm ra sự thật đó là đưa tôi tới nhà Rowley để hỏi NÓ.

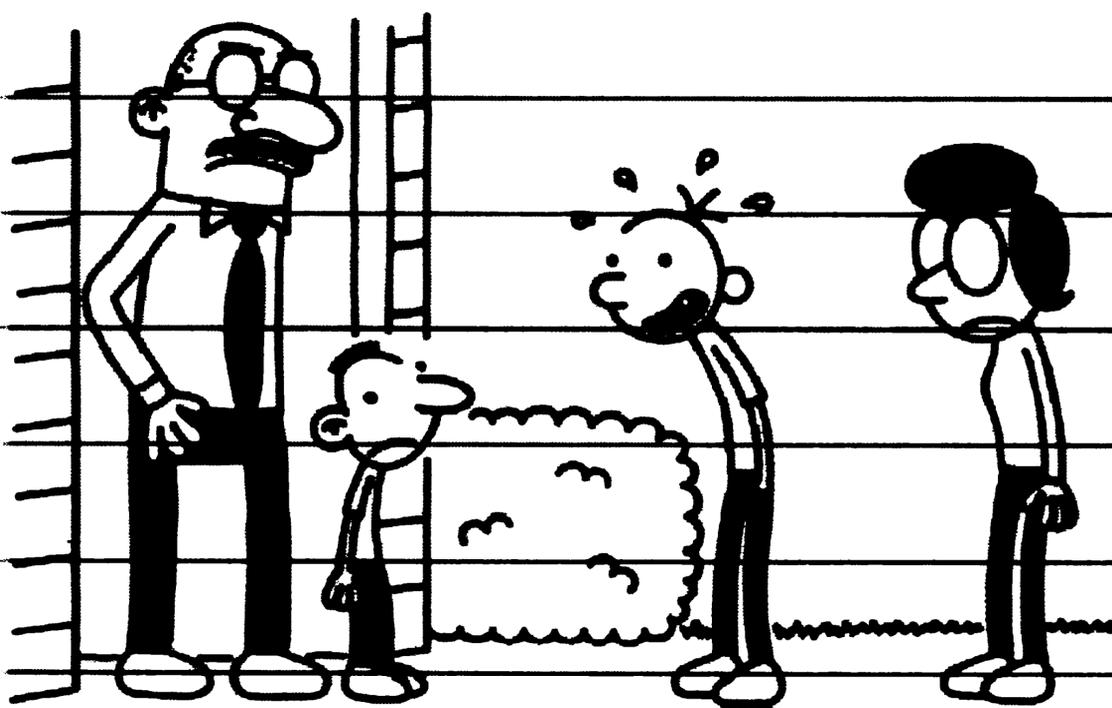
Rất may là tôi đã lường trước được chuyện này và trấn an Rowley rằng nếu chúng tôi kiên quyết phủ nhận thì mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Nhưng khi mẹ vừa hỏi lần thứ hai thì Rowley đã bủn rủn loa và khai ra từ đầu đến cuối không sót một tình tiết nào.

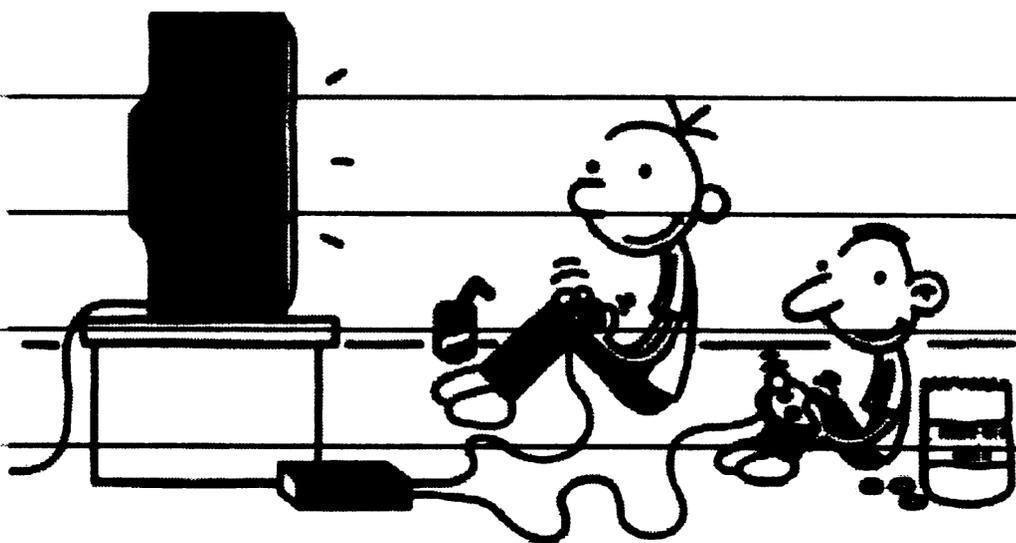

Vậy là mẹ lôi cổ tôi từ nhà Rowley đến nhà Chirag để xin lỗi nó. Thật không dễ chịu chút nào khi phải xin lỗi trước sự chứng kiến của người lớn.

Bố Chirag có vẻ không hài lòng lắm với cách xin lỗi của tôi nhưng Chirag đã thật sự rất vui về nó.

Sau khi tôi xin lỗi, Chirag đã mời tôi cùng chơi điện tử. Tôi nghĩ nguyên nhân chính khiến Chirag nhanh chóng quên đi tội lỗi của tôi là vì cuối cùng cũng có người chịu nói chuyện với nó.

Vì vậy tôi thấy mình cũng nên tha thứ cho nó.

Thứ ba

Dù tôi qua Chirag đã tha thứ cho tôi nhưng mẹ thì không.

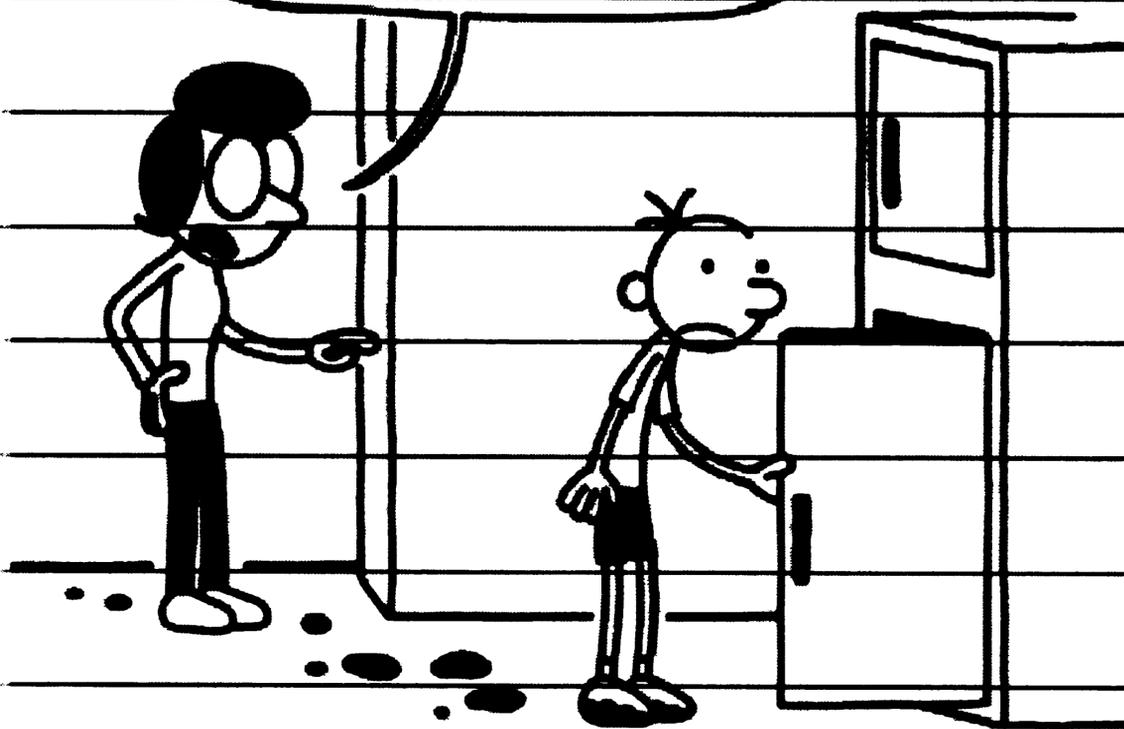
Thực ra mẹ không giận vì tôi bày trò trêu Chirag mà mẹ giận vì tôi đã **NÓI DỐI**.

Mẹ sẽ tha thứ cho tôi với điều kiện tôi cam kết không được nói dối trong vòng một **THÁNG**.

Tốt nhất trong thời gian tới tôi nên chú ý tới lời ăn tiếng

nói của mình vì mẹ không bao giờ quên những gì đã nói.
Đặc biệt là những chuyện liên quan đến tôi, mẹ nhớ
đai như đĩa vậy.

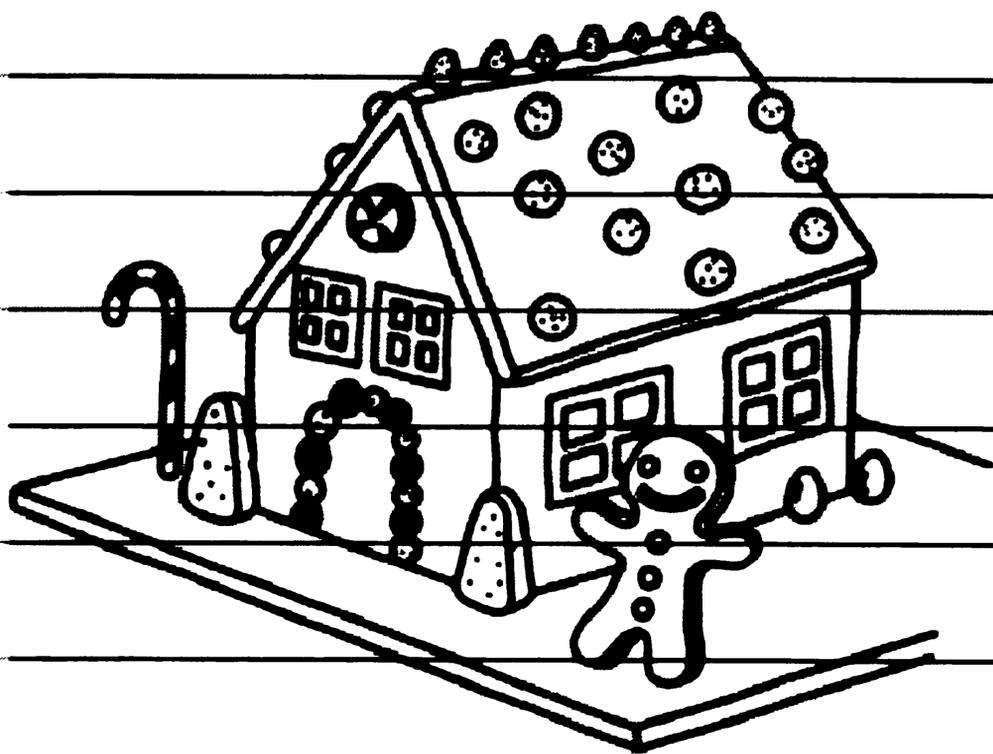
**ĐÂY LÀ LẦN THỨ HAI CON
MANG BÙN VÀO BẾP ĐÂY
NHÉ.**

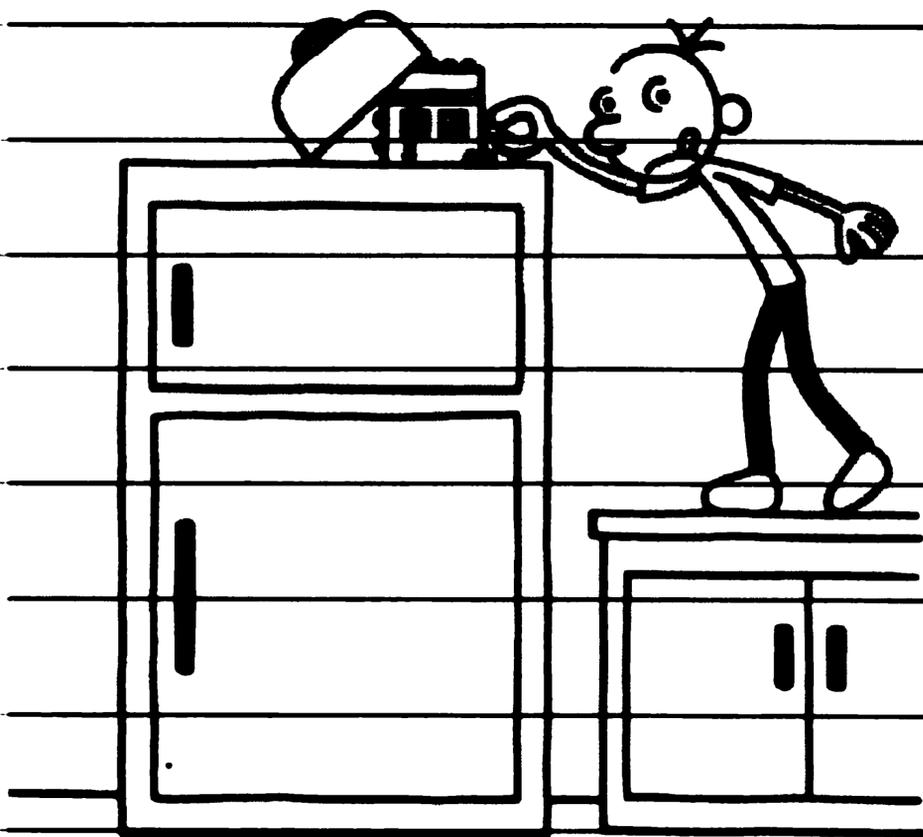
(LẦN ĐẦU TIÊN CÁCH ĐÂY 6 NĂM)

Năm ngoái mẹ phát hiện ra tôi nói dối và tôi đã phải trả
giá đắt cho chuyện đó.

Một tuần trước lễ Giáng sinh, mẹ đã làm một cái bánh
Noel rất tuyệt và để nó trên nóc tủ lạnh. Tất nhiên là
không ai được phép chạm vào nó cho đến bữa tiệc
Giáng sinh.

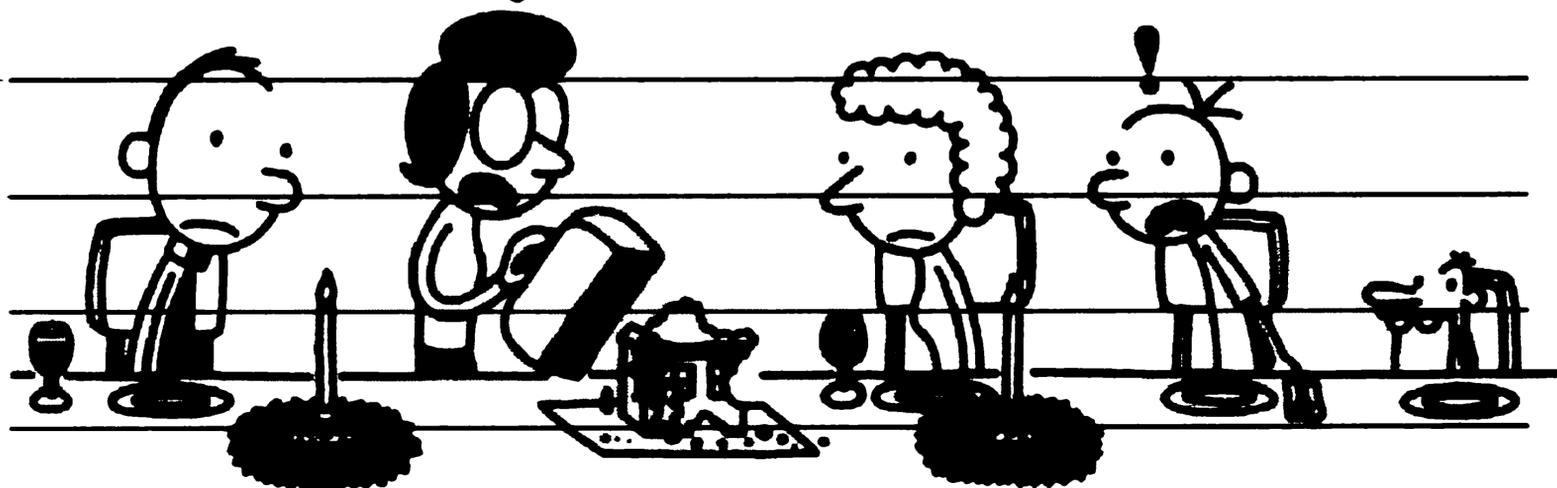

Nhưng tôi không thể kiềm chế được mình vì vậy đêm nào tôi cũng mò xuống bếp để lấy một mẫu nhỏ trong ngôi nhà bánh gừng của mẹ. Tôi cố gắng mỗi lần chỉ ăn một tí tẹo để mẹ không phát hiện ra.

Thật sự rất khó để kiểm soát bản thân mình khi mỗi lần tôi chỉ được lấy một cái kẹo gôm hoặc một chút bánh gừng. Nhưng tôi đã có cách để chế ngự cơn thèm của mình: đó là không nhìn vào nó.

Cứ như vậy, tôi cũng không biết mình đã ăn bao nhiêu cho đến tận khi mẹ lấy chiếc bánh từ nóc tủ lạnh xuống và âm thầm 'lể' Giáng sinh.

Tôi đã cãi sống cãi chết khi bị mẹ buộc tội tôi ăn vụng cái bánh ngon lành ấy. Tôi ước giá như tôi thú tội ngay lúc đó thì mọi chuyện đã tốt hơn.

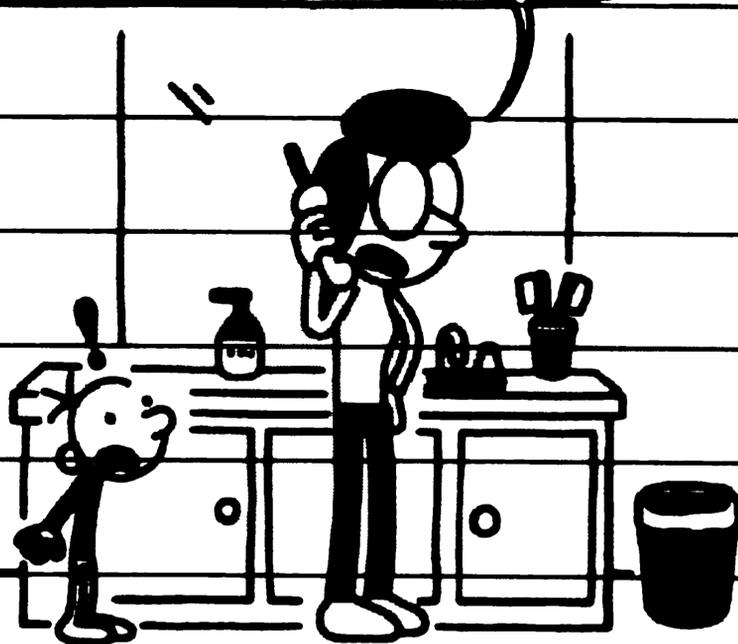
Lúc đó mẹ vừa trở thành cộng tác viên cho chuyên mục gia đình của một tờ báo địa phương nên rất chịu khó tìm tòi tư liệu thực tế để bài viết thêm sinh động. Tất nhiên là vụ tôi ăn vụng bánh Noel đã trở thành dẫn chứng đắt giá để mẹ đưa lên báo.

	<h2>KHI CON NÓI DỐI</h2>
Susan Heffley	Một tuần trước lễ Giáng Sinh là thời điểm rất bận rộn và các bạn có thể bị stress vì phải cảnh chừng các con khỏi những cái bánh ngon lành. Con trai tôi, Gregory đã phát hiện ra cái bánh.

Nhưng bạn biết không, tôi nghĩ không phải lúc nào mẹ cũng tuân thủ đúng nguyên tắc sống trung thực của CHÍNH MÌNH.

Khi bằng tuổi Manny bây giờ, mẹ đã phát hiện tôi không chịu đánh răng trước khi đi ngủ nên giả vờ gọi điện cho nha sĩ để dọa tôi. Và cuộc gọi ấy chính là lý do khiến tôi có thói quen đánh răng tới 4 lần một ngày.

BÁC SĨ KRATZ A, BÁC CÓ BỘ RĂNG GIẢ NÀO CHO CON TRAI TÔI KHÔNG? ỒI, CHỈ CÒN LOẠI BẰNG GỖ THÔI SAO? TÔI ĐÀNH PHẢI LẤY BỘ ĐÓ VẬY.

Thứ sáu

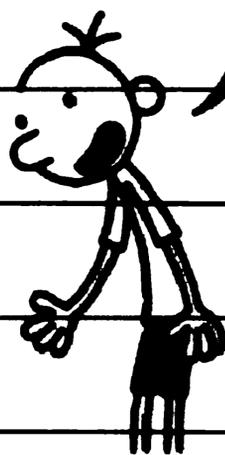
Vậy là suốt ba ngày qua, tôi đã không nói dối một lần nào. Điều bất ngờ nhất là tôi không bao giờ nghĩ rằng không nói dối lại dễ dàng đến thế.

Thật ra nó giống như một sự giải thoát: tôi không cần phải kìm chế để không nói những điều mà lẽ ra phải đào sâu chôn chặt.

Ví dụ như câu chuyện giữa tôi và thằng nhóc hàng xóm Shawn Snella.

LỚN LÊN, EM SẼ TRỞ THÀNH MỘT CẦU THỦ BÓNG CHÀY CHUYÊN NGHIỆP.

SHAWN À, EM HÃY NGHĨ LẠI ĐI. CẢ BỐ MẸ EM KHÔNG AI CAO QUÁ 1,6M, VÀ EM LÀ THẲNG NHÓC 6 TUỔI DUY NHẤT NẶNG TỚI 90KG MÀ ANH TỪNG BIẾT.

WAAAAH!

CHÁU XIN LỖI, NHƯNG CHÁU KHÔNG THỂ NÓI ĐỐI.

Và hôm qua, chuyện ở bữa tiệc sinh nhật ông nội của Rowley:

Rõ ràng là tôi chỉ nói ra sự thật mà mọi người đều biết nhưng hình như không ai khoái những người nói thẳng nói thật thì phải.

Thứ bảy

Hôm nay tôi đã nhận một cú điện thoại từ cô Gillman ở Hội phụ huynh gọi đến và muốn gặp mẹ. Tôi đã cố đưa điện thoại cho mẹ, nhưng mẹ đã thì thầm yêu cầu tôi trả lời cô Gillman là mẹ không có nhà.

Tốt nhất là phải cẩn thận, biết đâu mẹ lại đang thử tôi thì sao. Không có bất cứ cách nào có thể phá vỡ sự trung thực của tôi vì vậy tôi đứng im giống như bị câm vậy.

Vì thế mà giữa trưa nắng chang chang, tôi vẫn bắt mẹ phải ra ngoài sân trước khi trả lời cô Gillman.

Và từ cách mà mẹ nhìn tôi khi bước vào nhà, tôi đoán lệnh cấm không được nói dối trong vòng một tháng của tôi đã hết hiệu lực.

Thứ hai

Hôm nay là ngày Hướng nghiệp - một hoạt động được trường tổ chức hàng năm để giúp học sinh định hướng chọn nghề cho tương lai.

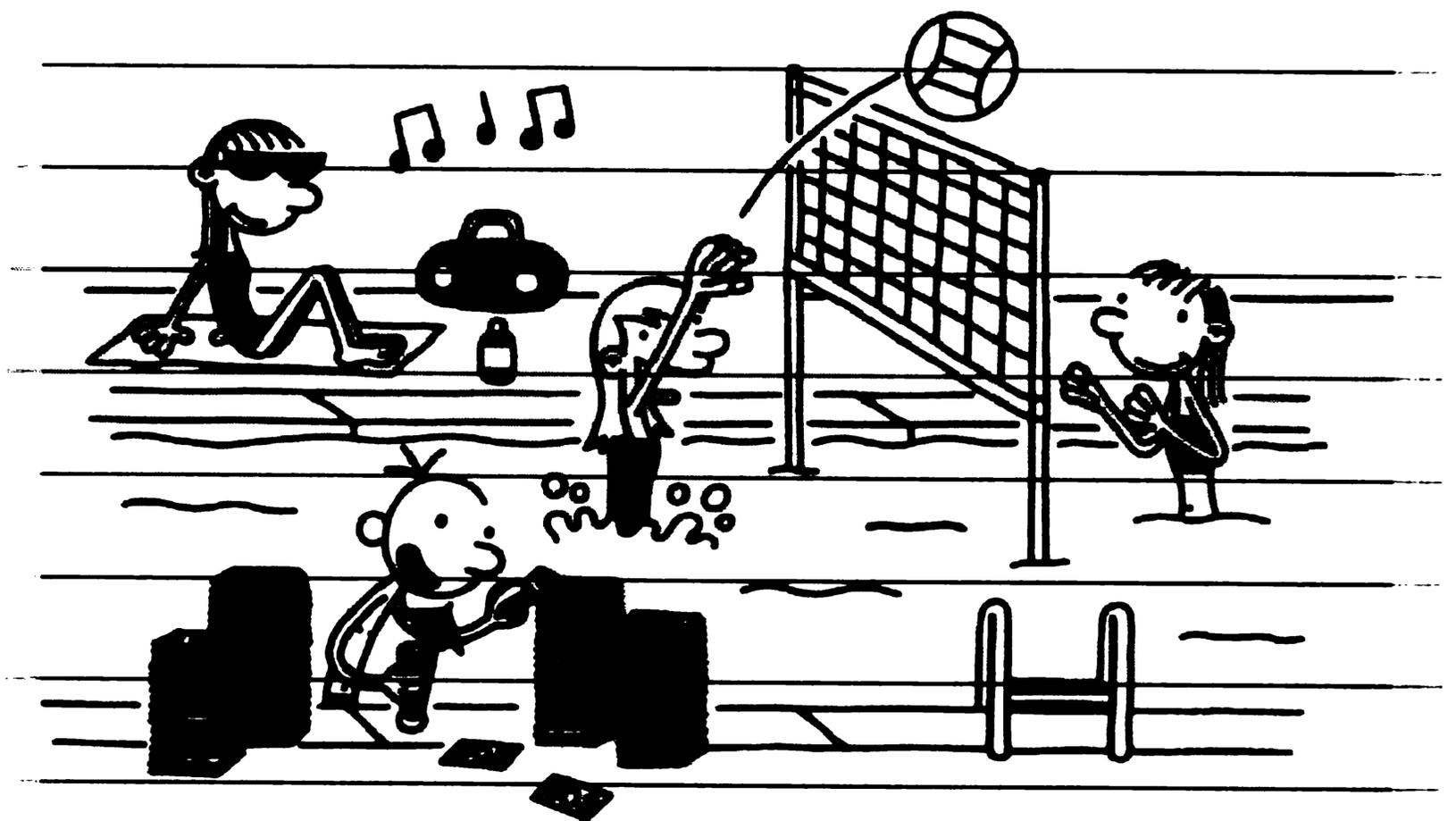
Các giáo viên mời đến rất nhiều người làm trong các lĩnh vực khác nhau. Tôi nghĩ đó là một ý tưởng hay để lũ trẻ chọn được một nghề mà chúng thích, và chúng biết mình phải làm gì khi trưởng thành.

Nhưng THỰC SỰ tôi vừa chọn được nghề phù hợp nhất với mình nhờ loại bỏ những nghề nghiệp ngớ ngẩn khác.

Sau khi nghe các vị khách mời giới thiệu, chúng tôi phải trả lời cả đống câu hỏi. Câu đầu tiên là: "Hãy tưởng tượng xem 15 năm nữa bạn sẽ ở đâu?"

Dù đó là thời tương lai nhưng tôi biết chắc chắn rằng 15 năm nữa tôi sẽ ngồi đếm tiền ở bể bơi trong một biệt thự sang trọng. Nhưng chỉ có hai dòng để trả lời nên tôi không có nhiều chỗ để mô tả hết mọi thứ.

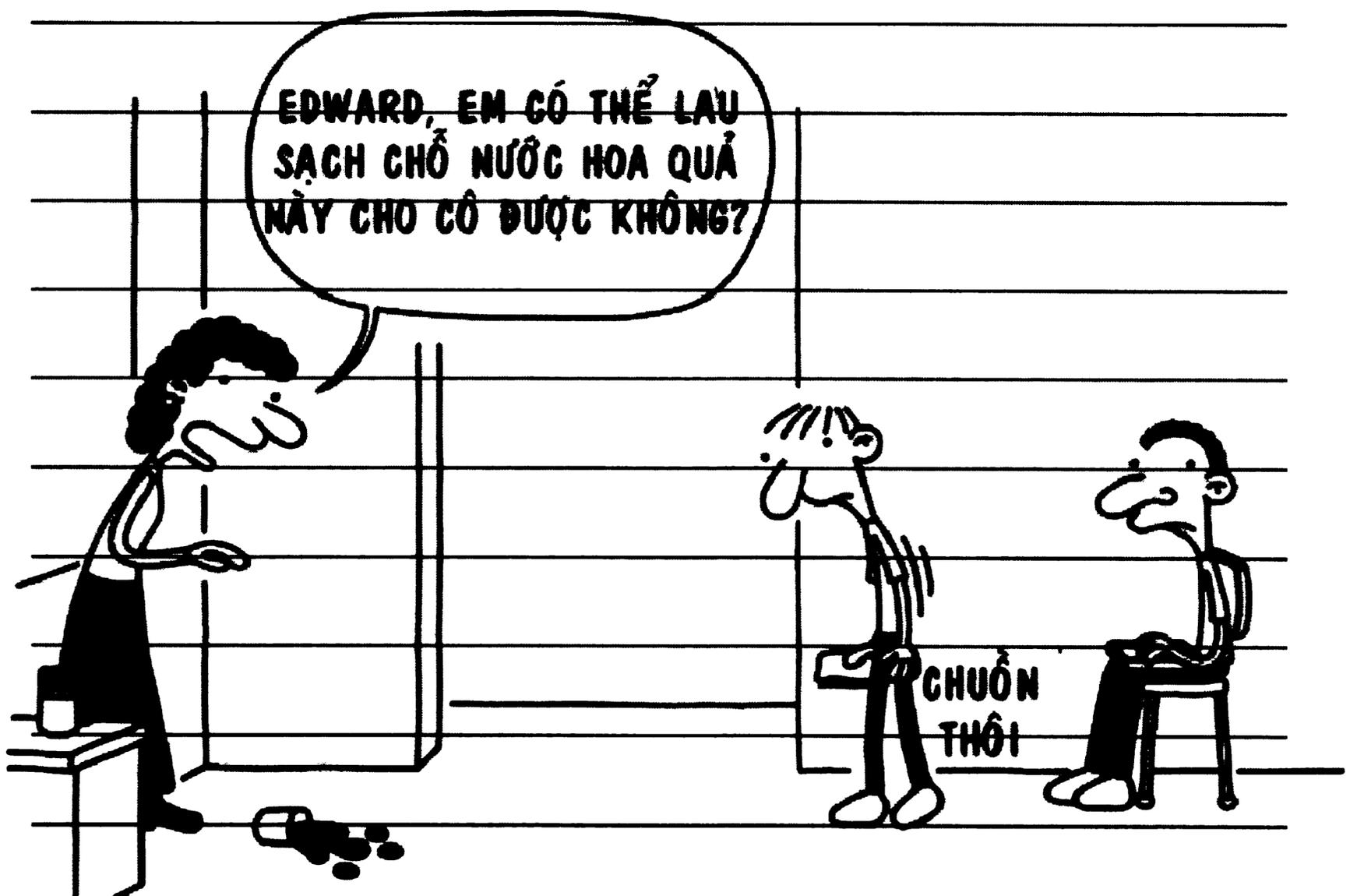

Sau khi trả lời cả một lô lốc câu hỏi, kết quả trắc nghiệm cho nghề nghiệp của tôi là nhân viên "thu ngân". Tôi đoán là chỉ có nghề đó mới phù hợp với sở thích đếm tiền cả ngày của mình.

Nhưng có lẽ có một vài điểm bất hợp lý vì tôi chưa từng thấy một viên thu ngân nào trở thành tỷ phú cả.

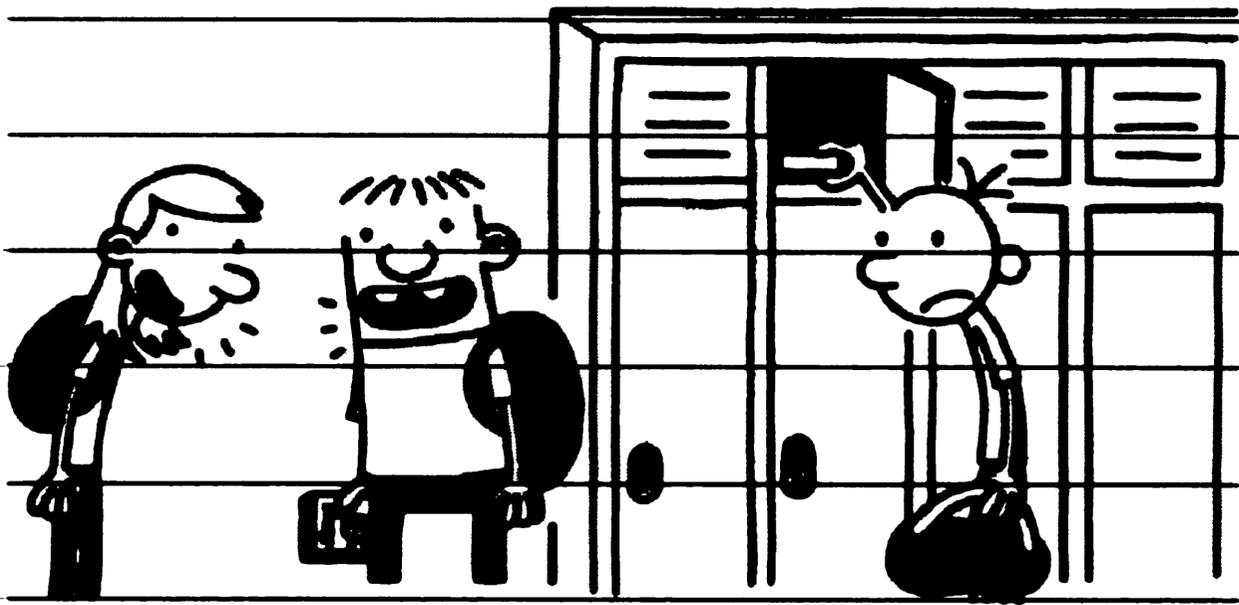
Có vài đứa cũng không được vui lắm với những nghề nghiệp từ trên trời rơi xuống ấy. Nhưng các giáo viên an ủi chúng tôi rằng kết quả trắc nghiệm đó chưa chắc đã chính xác và không nên bị chi phối bởi nó.

Nhưng thử nói đến trường hợp của Edward Mealey. Năm ngoái, kết quả trắc nghiệm trong ngày Hướng nghiệp của Edward là nghề "công nhân vệ sinh môi trường" và từ đó các thầy cô đã đối xử với nó khác hẳn.

Xem ra Rowley rất hài lòng với nghề "y tá" của mình. Nó được mấy đứa con gái chọn cùng nghề vậy lấy để buôn chuyện sau giờ học.

Tốt nhất là ngày Hương nghiệp năm tới tôi nên ngồi cạnh và copy những câu trả lời của Rowley, bọn con gái chắc chắn sẽ vây kín xung quanh tôi cho mà xem.

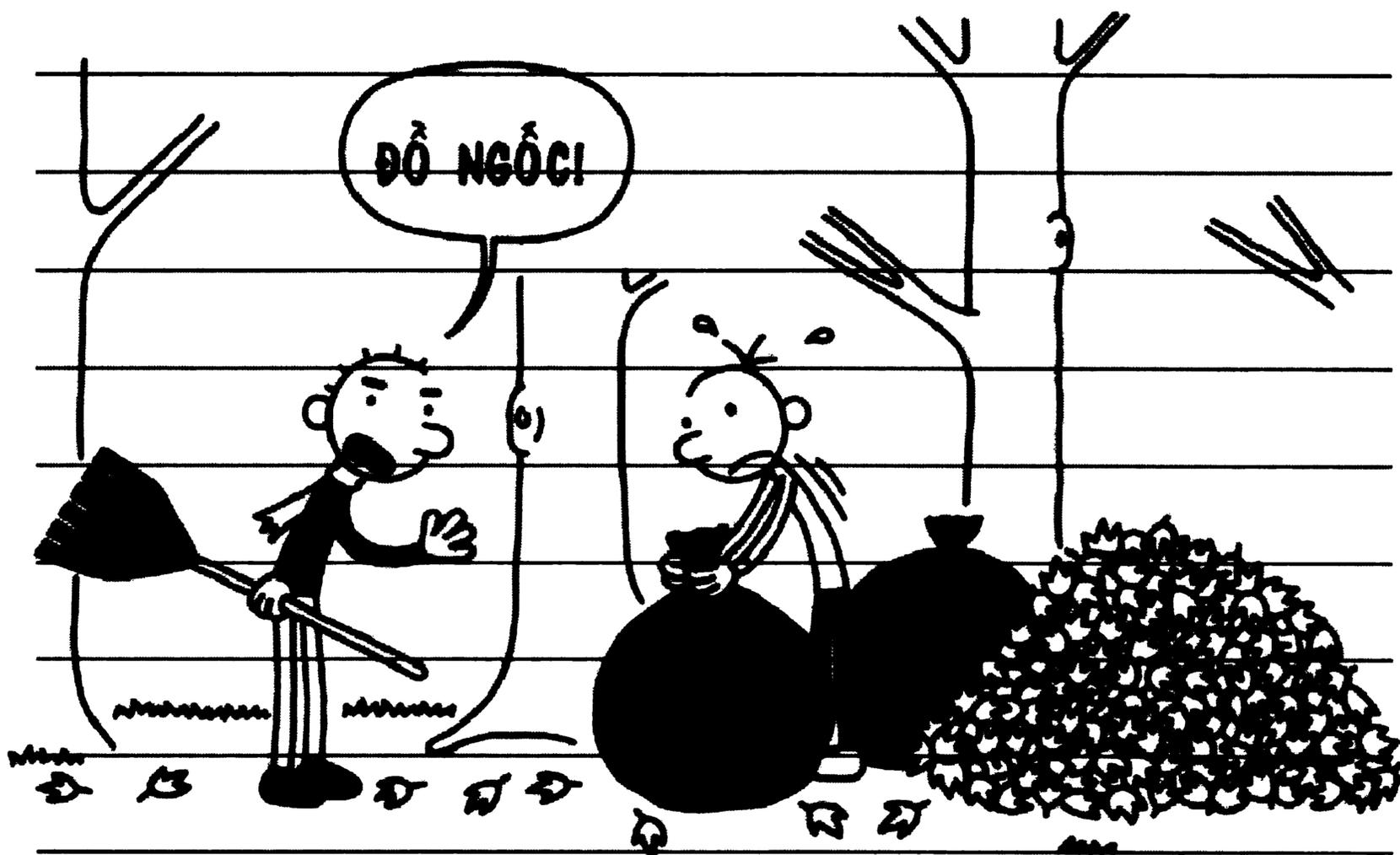
Thứ bảy

Hôm nay, thấy tôi và Rodrick nằm vờ ở nhà, mẹ đã bắt hai anh em đến dọn lá khô trong vườn giúp bà.

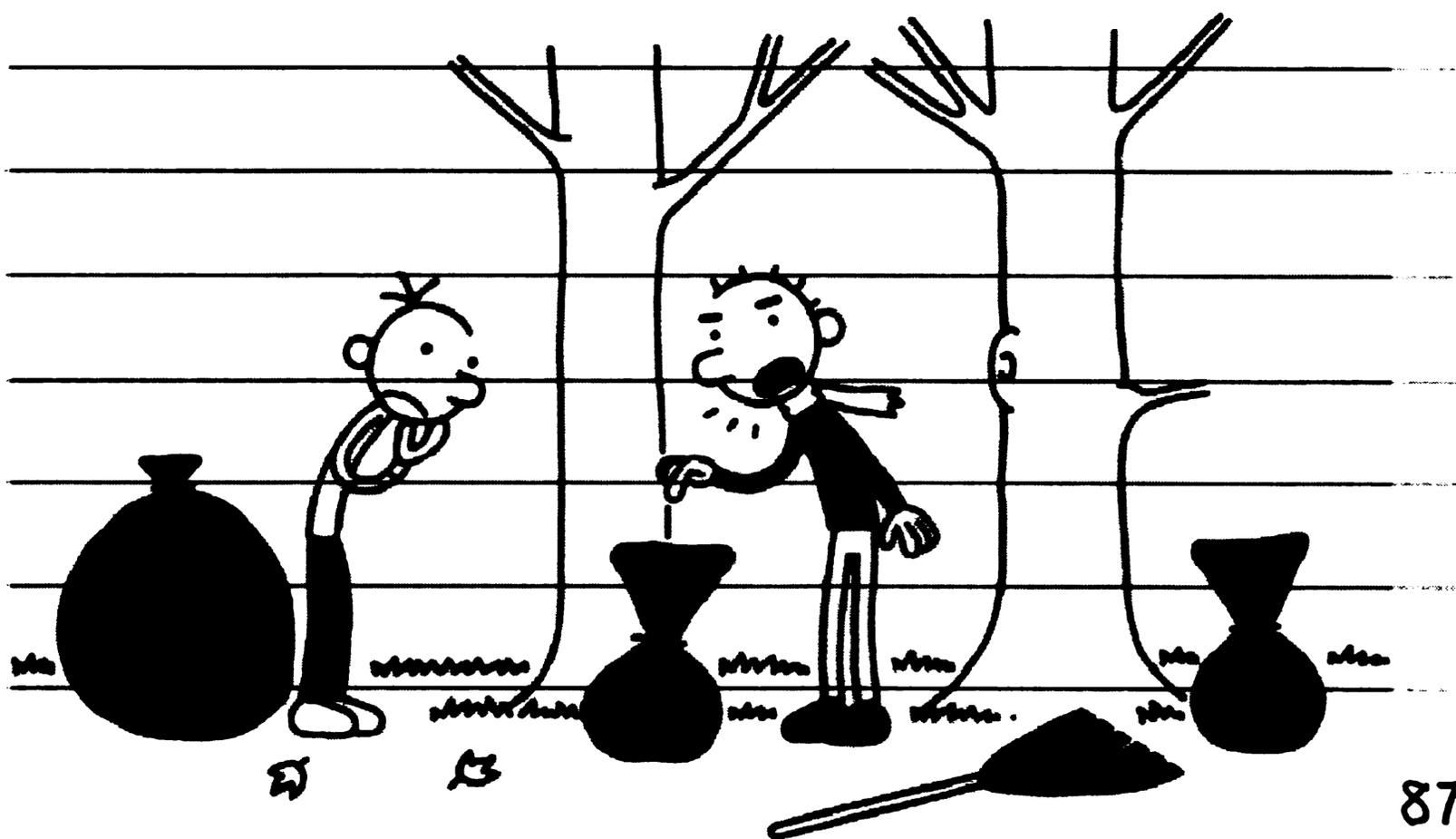
Mẹ nói chúng tôi sẽ nhận được 100\$ "tiền của mẹ" cho mỗi túi lá gom được, không những thế chúng tôi còn được thưởng thức món sôcôla nóng của bà sau khi hoàn thành công việc.

Tôi ghét nhất là phải lăn lung ra lao động vào thứ Bảy nhưng sự thực là tôi đang cần tiền. Hơn nữa, bà ngoại là người làm món sôcôla nóng ngon nhất mà tôi biết. Vì vậy, hai anh em lấy cào và túi nhựa từ ga-ra rồi nhanh chóng tới nhà bà ngoại.

Chúng tôi chia ra mỗi đứa làm một nửa vườn, nhưng khoảng 10 phút sau Rodrick chạy sang và mắng xa xả vào mặt tôi.

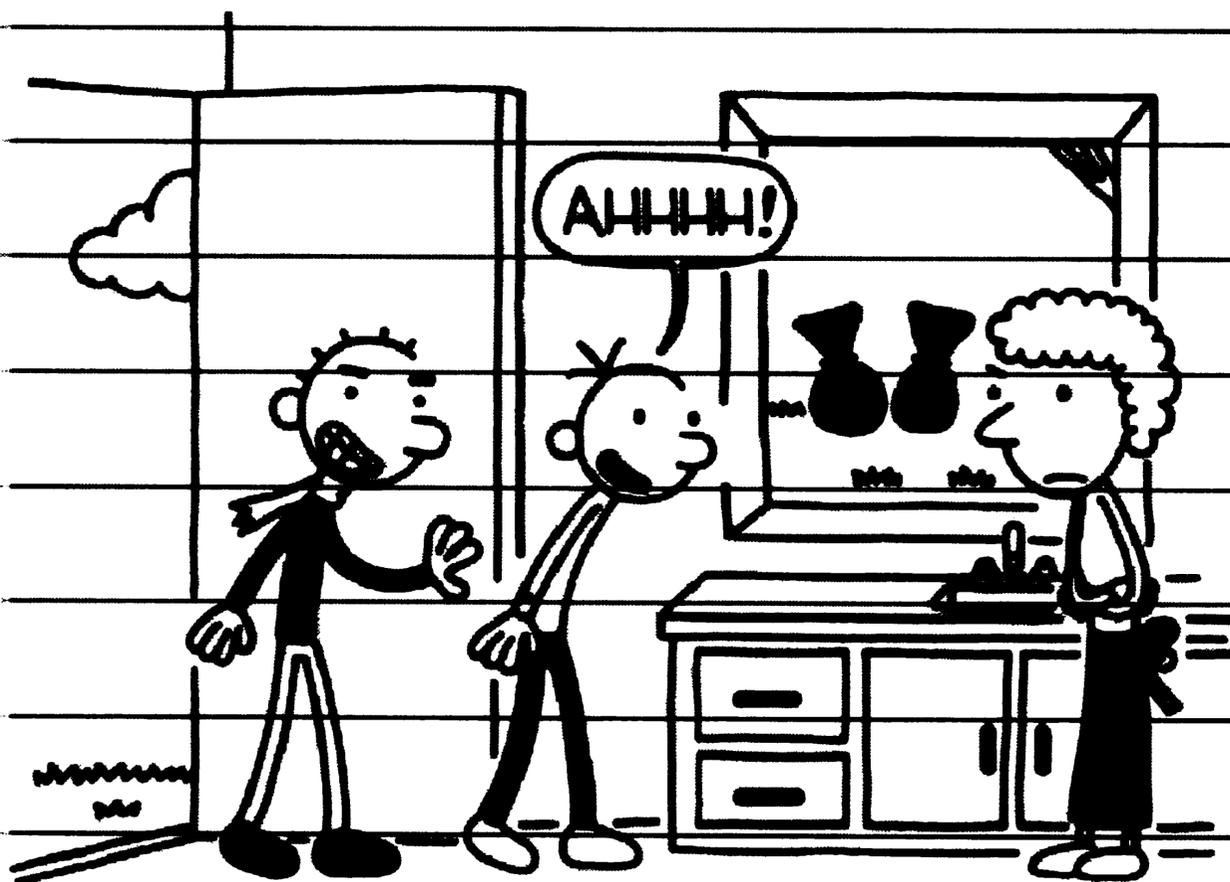
Rodrick nói tôi đã nhặt quá nhiều lá cây vào mỗi túi và anh ta chỉ cho tôi cách làm thế nào để kiếm được tiền nhiều và nhanh hơn: cho lá cây vào thật nhiều túi và buộc chúng gần với đáy hơn.

Và lần đầu tiên trong đời, tôi thấy ông anh mình thật thông minh.

Sau khi Rodrick chỉ cho tôi cách kiếm tiền nhanh chóng đó, công việc đã diễn ra rất trơn tru. Khoảng nửa tiếng sau, chúng tôi đã hoàn thành xong việc mà đáng lẽ phải mất cả buổi chiều để làm.

Bà ngoại có vẻ không hài lòng cho lắm nhưng như mọi người vẫn nói: "thỏa thuận là thỏa thuận" nên chúng tôi vẫn được thưởng thức món sôcôla nóng tuyệt hảo.

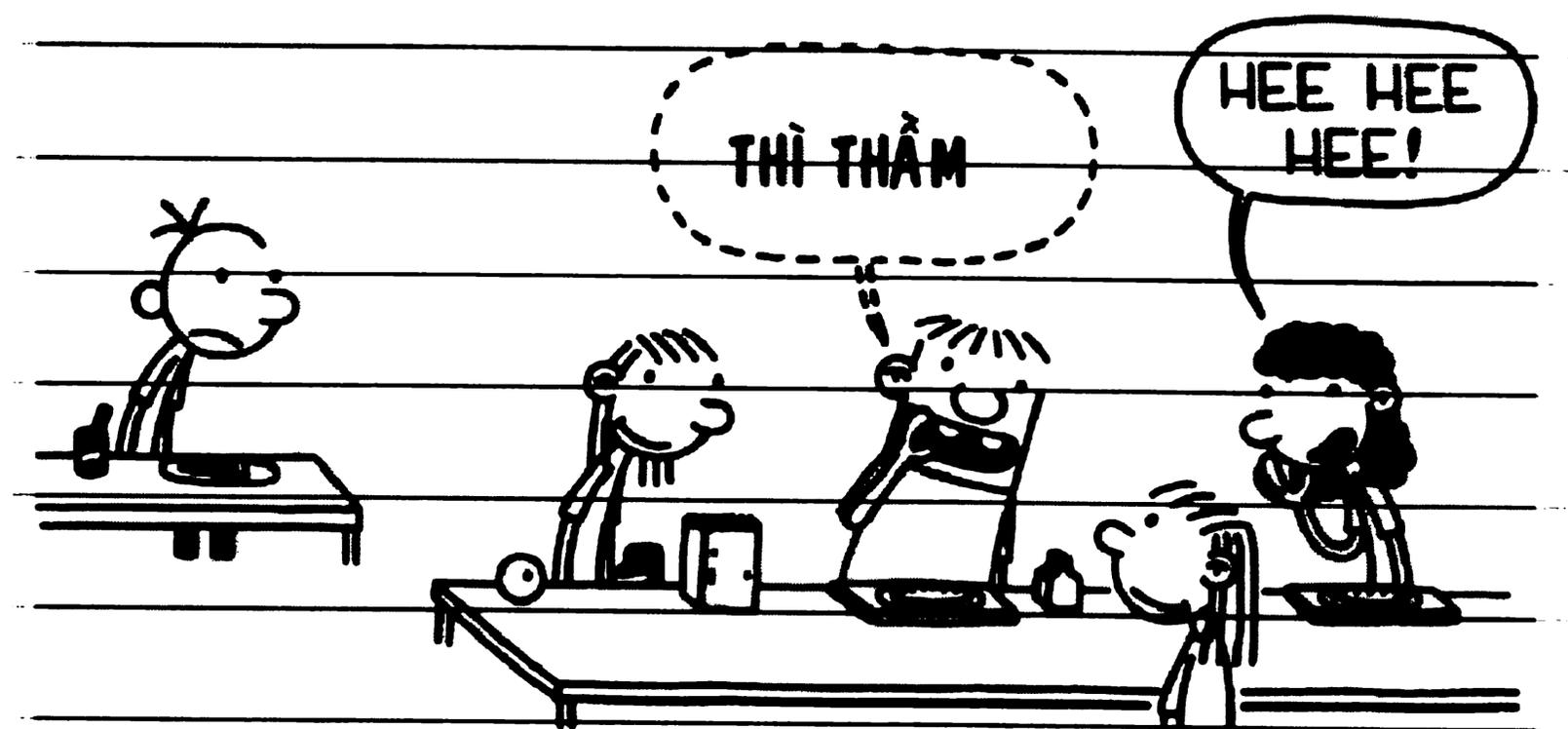

Thứ hai

Sau ngày Hương nghiệp, Rowley thường ăn trưa với một lũ con gái vây quanh. Tôi đoán là bọn chúng đã

thành lập "Hội Y tá tương lai của nước Mỹ" hay những thứ đại loại như vậy.

Tôi rất tò mò muốn biết chúng đã nói những gì vì tôi chỉ nghe thấy tiếng thì thầm vô nghĩa và tiếng cười khúc khích như lũ nhóc học lớp một vậy.

Tốt nhất là chúng đừng có nói xấu sau lưng tôi là được.

Bạn nhớ tôi đã nói Rodrick là người duy nhất biết được bí mật đáng xấu hổ nhất của tôi trong mùa hè này không? Và Rowley chính là người biết được bí mật đáng xấu hổ THỨ HAI và tôi không muốn nó nhai đi nhai lại chuyện đó.

Năm học lớp 5, tôi và Rowley phải cùng đọc một bài thơ trào phúng bằng tiếng Tây Ban Nha trước cả lớp.

Để bài thơ thêm sinh động đúng chất Tây Ba Nha, chúng tôi quyết định Rowley sẽ đọc còn tôi sẽ biểu diễn minh họa.

Khi Rowley đọc đến đoạn trồng cây chuối để lấy kẹo tôi đã bị quá đà và đập đổ cả bức tường phía sau.

Đến tận bây giờ, lỗ thủng to đùng trong phòng cô Gonzales do bộ móng của tôi gây ra vẫn chưa được bịt lại.

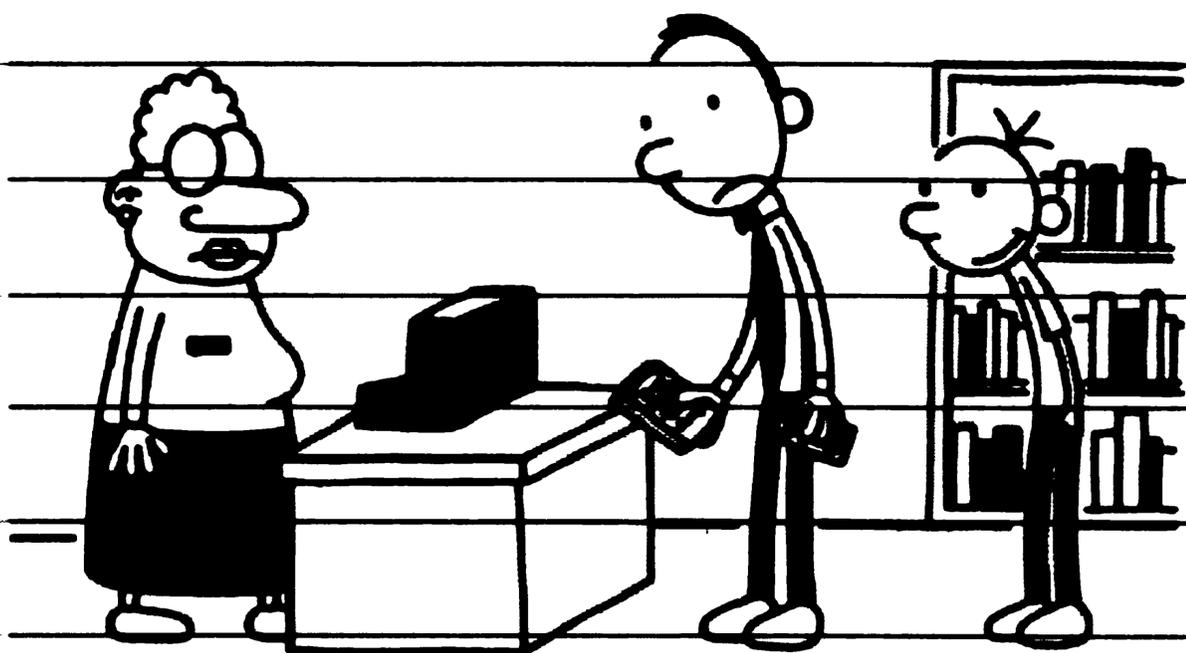
Nếu Rowley dám cả gan nhắc lại vụ tai nạn ngõ ngẩn đó thì dù nó là bạn thân nhất thì tôi cũng sẽ nói cho cả thế giới biết rằng chính Rowley đã ăn miếng Pho mát thời đó.

Thư tu

Hôm nay tôi mới nghĩ ra rằng chỉ cần đọc Nhật ký của Rowley, tôi sẽ biết được nó và lũ con gái đã buôn những gì trong bữa trưa. Tôi tin chắc là NHẬT KÝ của nó sẽ ghi lại tất cả những chuyện đã diễn ra trong ngày.

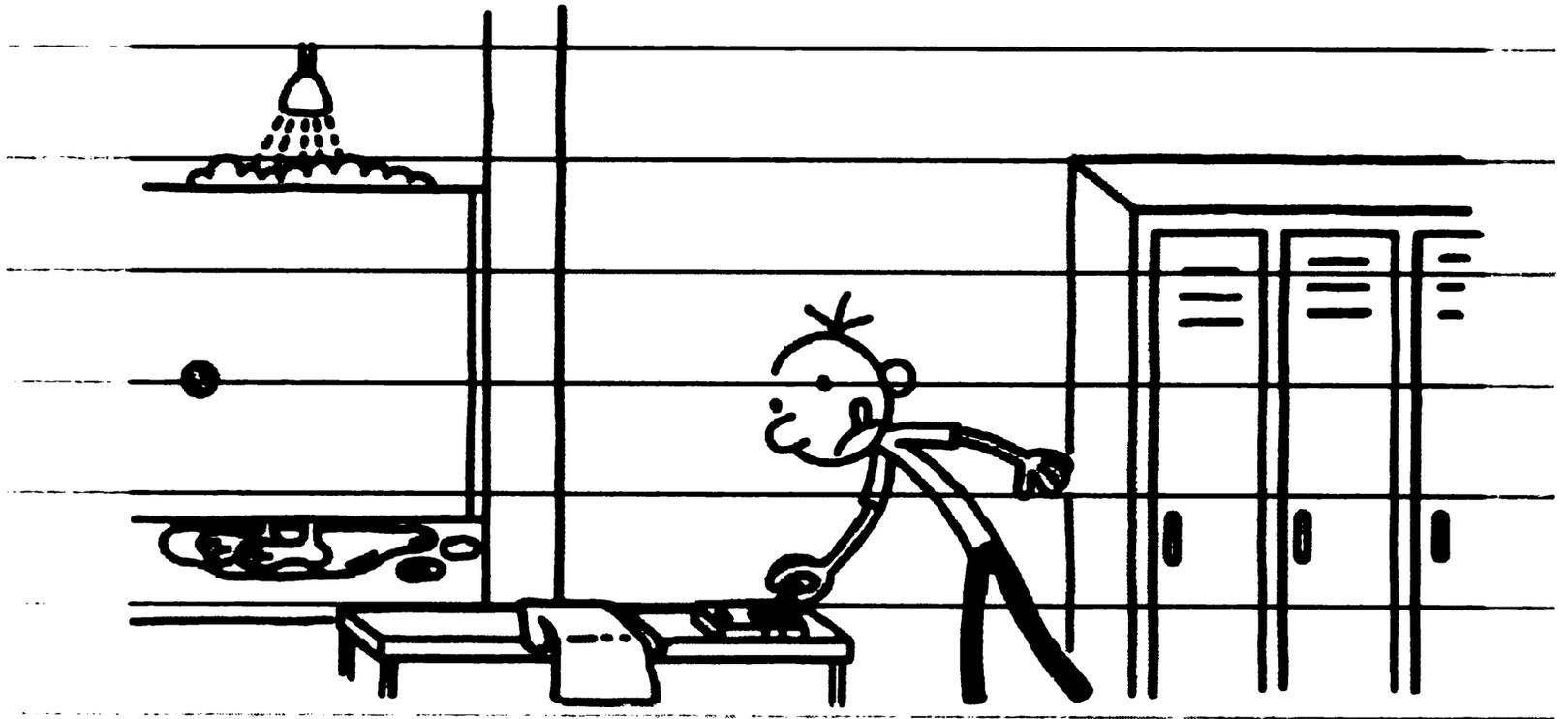
Vấn đề nan giải nhất là Nhật ký của Rowley có KHÓA. Cho dù tôi có lấy được thì cũng chả có cách gì mở ra để đọc cả. Nhưng sau đó tôi đã tìm ra được một giải pháp tuyệt vời: tất cả những gì tôi cần là mua một quyển sổ giống hệt của Rowley để lấy chìa khóa.

Tối nay, tôi đến hiệu sách và thật may mắn khi tôi mua được quyển nhật ký cuối cùng trên giá. Tôi hy vọng chuyện này sẽ xứng đáng với số tiền mà tôi đã vất vả lắm mới tích cóp được. Tôi không nghĩ bố sẽ hài lòng khi thấy tôi mua một quyển Nhật ký nữ tính như thế.

Thứ năm

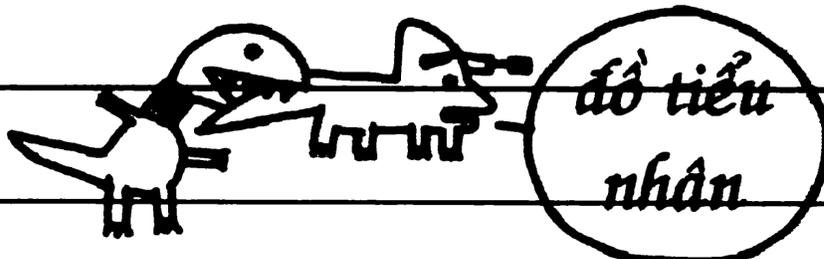
Sau giờ thể dục, Rowley đi tắm và vô tình để quên quyển nhật ký trên ghế. Tất nhiên là tôi không thể bỏ lỡ cơ hội hiếm có này. Chiếc chìa khóa của cuốn sổ tôi mua tối qua vừa khít ổ khóa quyển Nhật ký của Rowley.

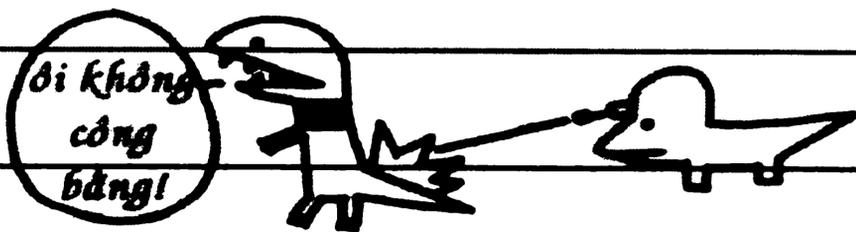
Tôi mở nó ra và bắt đầu đọc.

Nhật ký thân yêu!

Hôm nay mình lại chơi trò khủng long đại chiến: Micharex đấu với Triceraclop. Micharex đã cắn rất mạnh vào đuôi của Triceraclop.

Triceraclop quay lại và hét lên:
"Được đấy, tại sao mày có thể
làm thế? Rồi bất ngờ cán đúng
vào móng Mecharex."

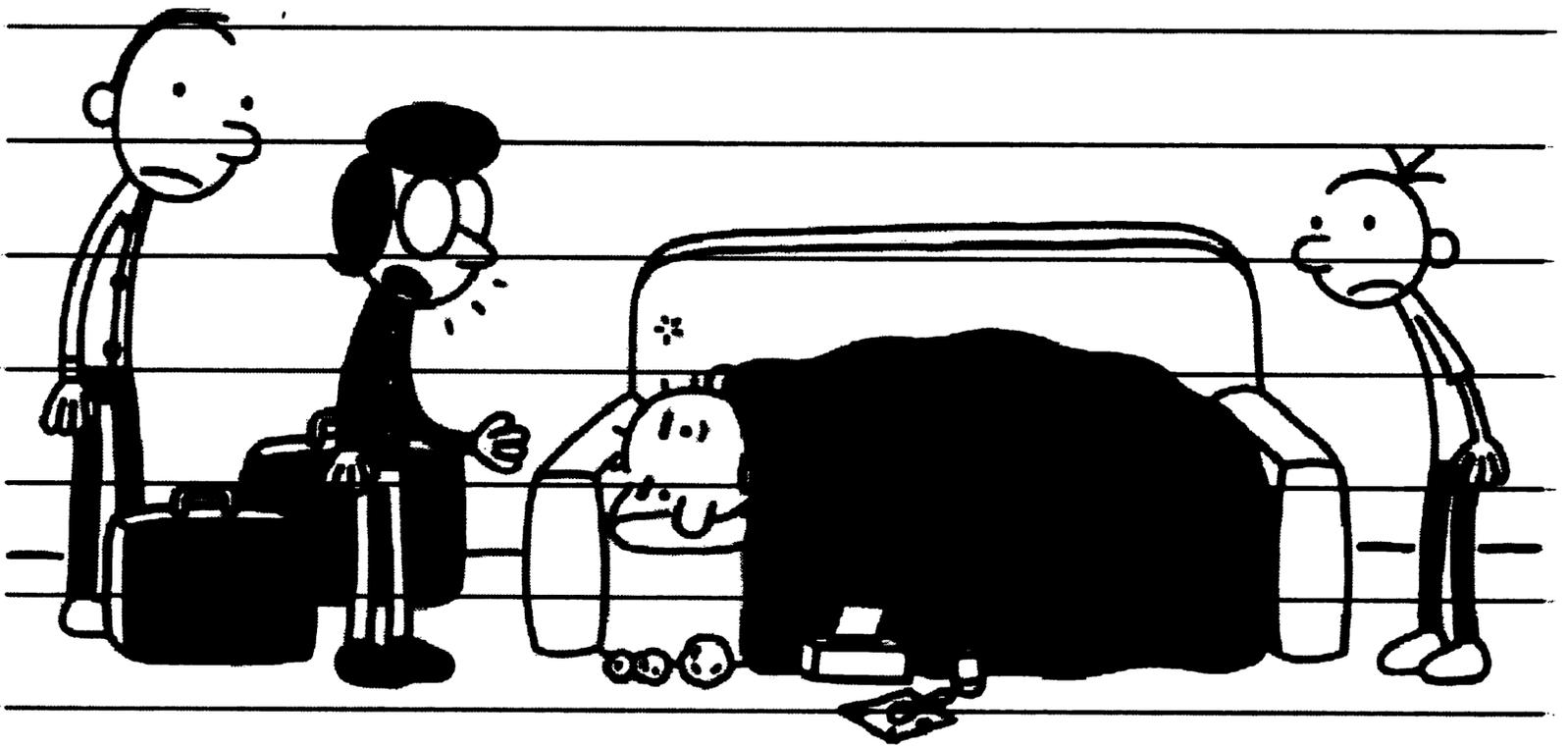
Tôi lướt thật nhanh quyển Nhật ký của Rowley để xem tên mình có xuất hiện đâu đó không. Nhưng cả quyển sổ chỉ toàn thấy những chuyện nhảm nhí kiểu như Khủng long Đại chiến trên.

Sau khi biết được điều gì đang thực sự diễn ra trong đầu Rowley, tôi tự hỏi tại sao mình lại có thể làm bạn được với nó.

Thứ bảy

Cả tuần vừa qua mọi việc ở nhà diễn ra khá suôn sẻ. Rodrick bị cúm nên không còn hơi sức đâu mà trêu chọc tôi. Manny thì tạm trú ở nhà bà ngoại, chỉ còn một mình tôi đọc chiêm tivi.

Mọi chuyện còn tuyệt hơn nữa khi hôm qua bố mẹ thông báo: tôi và Rodrick có nhiệm vụ trông nhà một đêm để bố mẹ đi công tác.

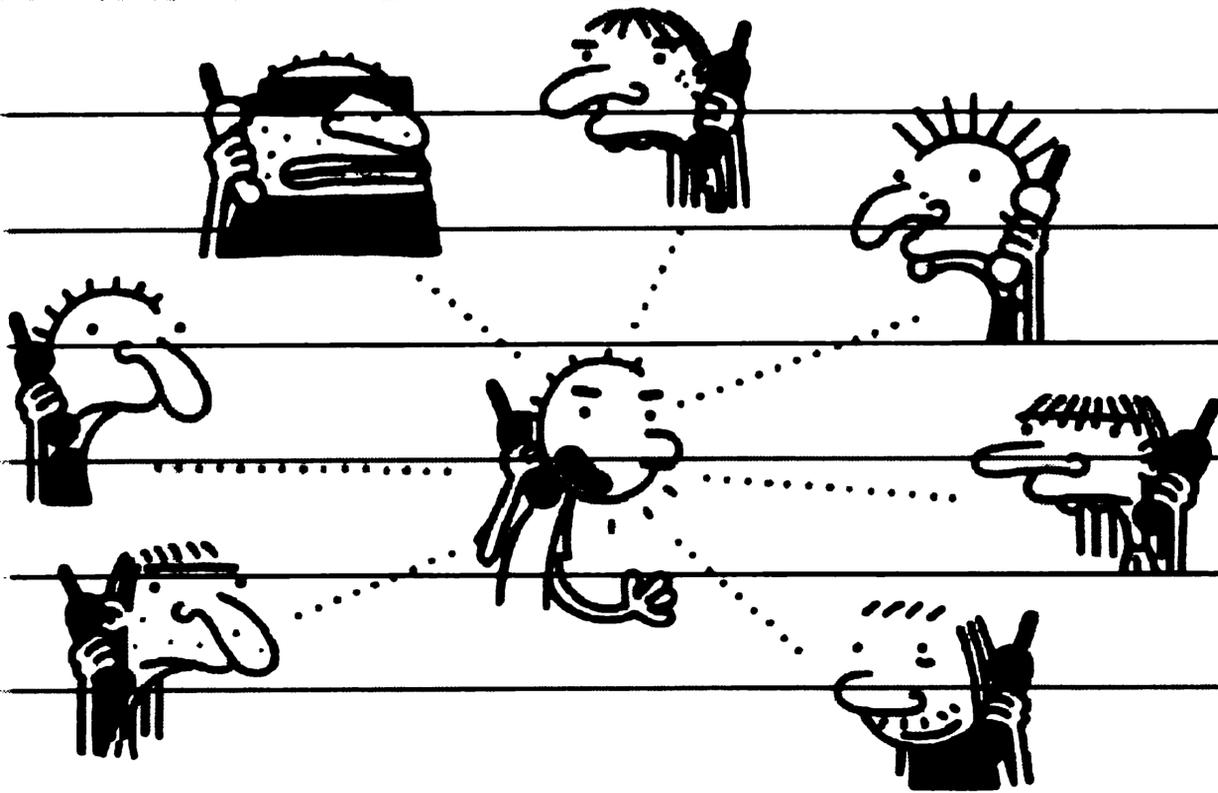

Đây thực sự là một quyết định vô cùng bất ngờ vì bố mẹ CHƯA BAO GIỜ dám để tôi và Rodrick ở nhà một mình.

Tôi nghĩ chắc hẳn bố mẹ sợ rằng Rodrick sẽ tổ chức một bữa tiệc và phá tan cả nhà nếu hai người đi vắng.

Nhưng Rorick đã ốm mấy ngày nay, đến trêu tôi còn chẳng có sức nữa nên bố mẹ nghĩ đây là một cơ hội để thay đổi. Bố mẹ lên đường sau khi thuyết giảng cho chúng tôi một bài rõ dài về "sự tin tưởng" và "trách nhiệm".

Nhưng chỉ một giây sau khi xe của bố mẹ ra khỏi gara, Rodrick đã nhảy khỏi ghế sofa và gọi điện cho tất cả những người mà anh ta biết để mời dự tiệc.

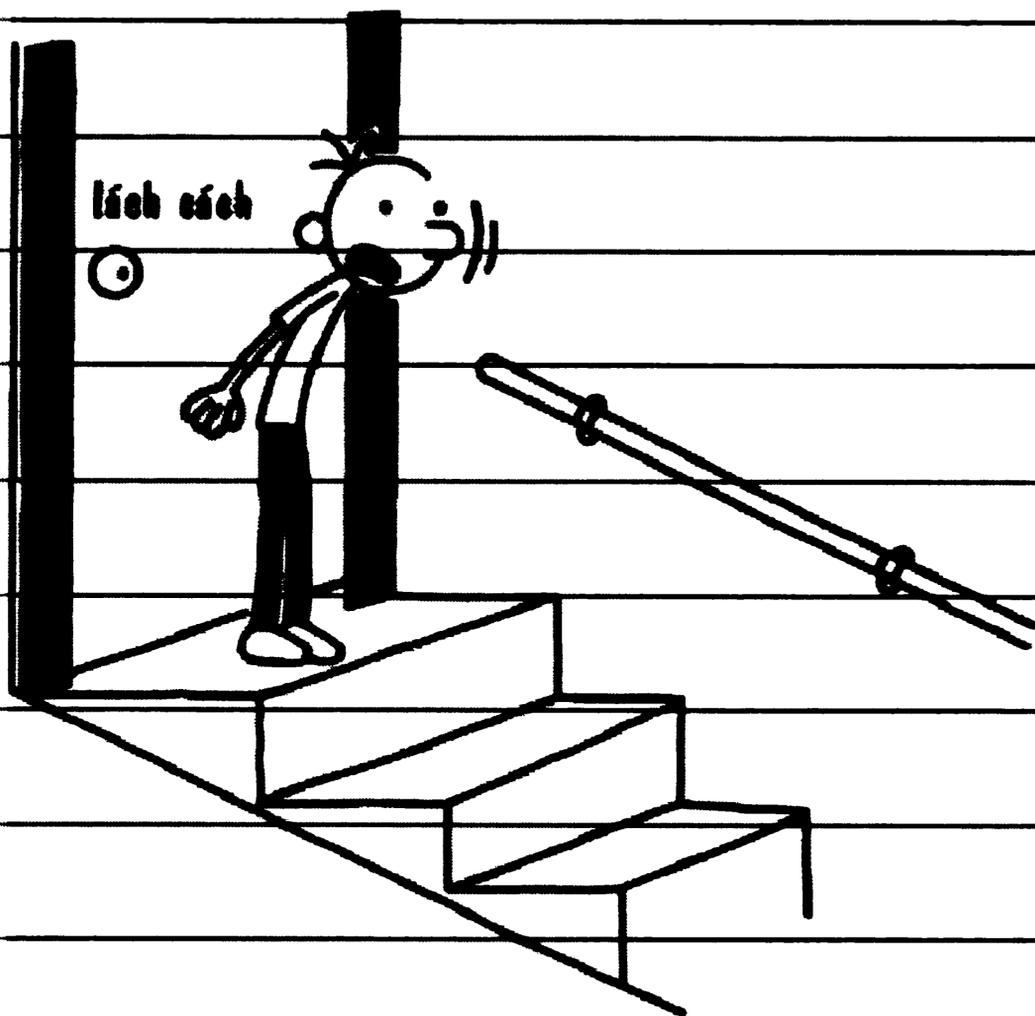

Tôi định gọi điện để mách bố mẹ về bữa tiệc của Rodrick. Nhưng từ trước đến nay tôi chưa từng được THAM DỰ một bữa tiệc của học sinh trung học, vì vậy tôi rất tò mò. Tôi quyết định sẽ giữa mồm giữa miệng để được mở mang tầm mắt.

Rodrick liên tục sai tôi đi lấy bàn ghế bên dưới tầng hầm và bỏ hai túi đá lạnh to đùng ra ngoài tủ lạnh ở tầng trệt. Tôi không nhớ là mình phải chạy xuống tầng hầm bao nhiêu lần để giúp Rodrick chuẩn bị bữa tiệc. 7 giờ tối, lũ bạn của Rodrick bắt đầu lục tục kéo tới và xe của khách dự tiệc đỗ kín cả một dãy phố.

Vị khách đầu tiên bước vào là Ward bạn của Rodrick. Khách đến nhiều hơn số dự kiến nên Rodrick lại sai tôi xuống tầng hầm để lấy thêm bàn ghế.

Nhưng cánh cửa đã đóng sập lại ngay khi tôi vừa đặt chân xuống bậc thang đầu tiên của tầng hầm.

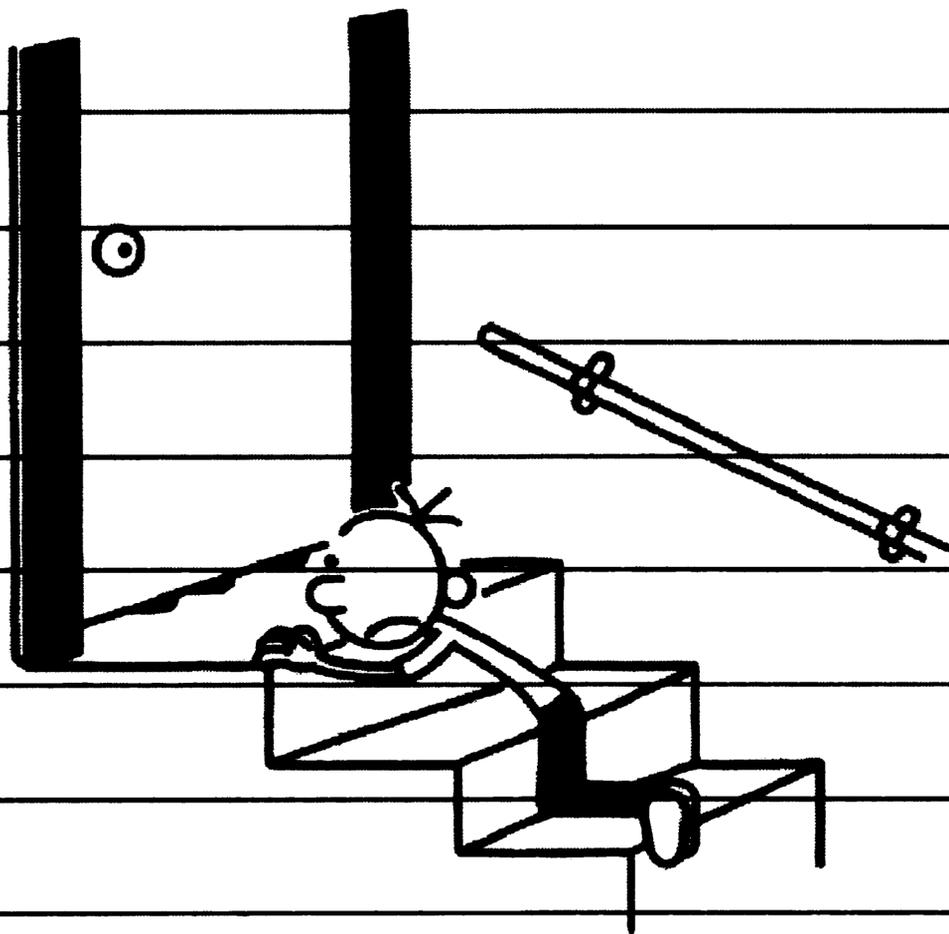
Tôi cố gắng đập cửa thật mạnh nhưng Rodrick đã bật nhạc rất to để át đi tiếng kêu gào của tôi.

Trời ạ, đáng ra tôi phải biết trước Rodrick sẽ cố tình làm trò bỉ ổi đó chứ.

Tôi nghĩ mình thật ngu ngốc khi cho rằng Rodrick sẽ để

tôi tham gia vào bữa tiệc đó.

Nó chắc hẳn là một bữa tiệc phóng túng. Tôi đoán là có vài cô gái xinh đẹp đã tham gia bữa tiệc hay họ ấy, nhưng tôi cũng không chắc lắm vì tất cả những gì tôi nhìn thấy chỉ toàn là đống giày mà thôi.

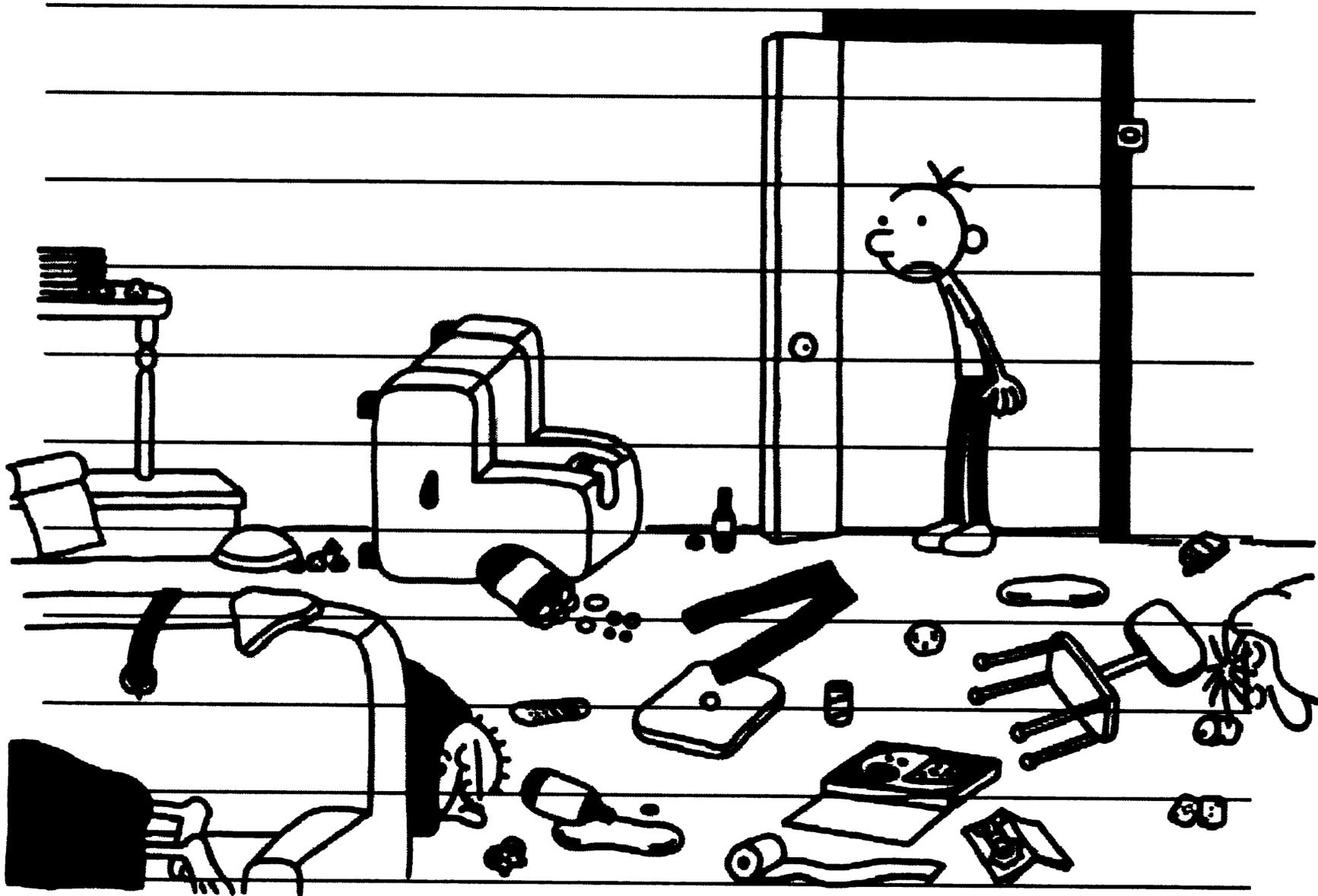

Bữa tiệc cuồng nhiệt kéo dài đến tận 2 giờ sáng, nhưng đó là lúc tôi đã mệt lử và thiếp đi trên chiếc giường bỏ không dưới tầng hầm mặc dù chẳng có cái chăn nào ở đó. Tôi gần như chết cứng vì lạnh, nhưng như vậy còn hơn phải sử dụng cái chăn của Rodrick.

Đêm qua chắc có người đã mở khóa tầng hầm, vì

sáng nay khi tôi tỉnh dậy thì cửa đã mở. Sau khi được giải thoát khỏi tầng hầm, tôi mò lên và choáng váng vì tất cả đều toan hoang giống như có một con bèo dừ đội vừa càn quét qua phòng khách nhà tôi vậy.

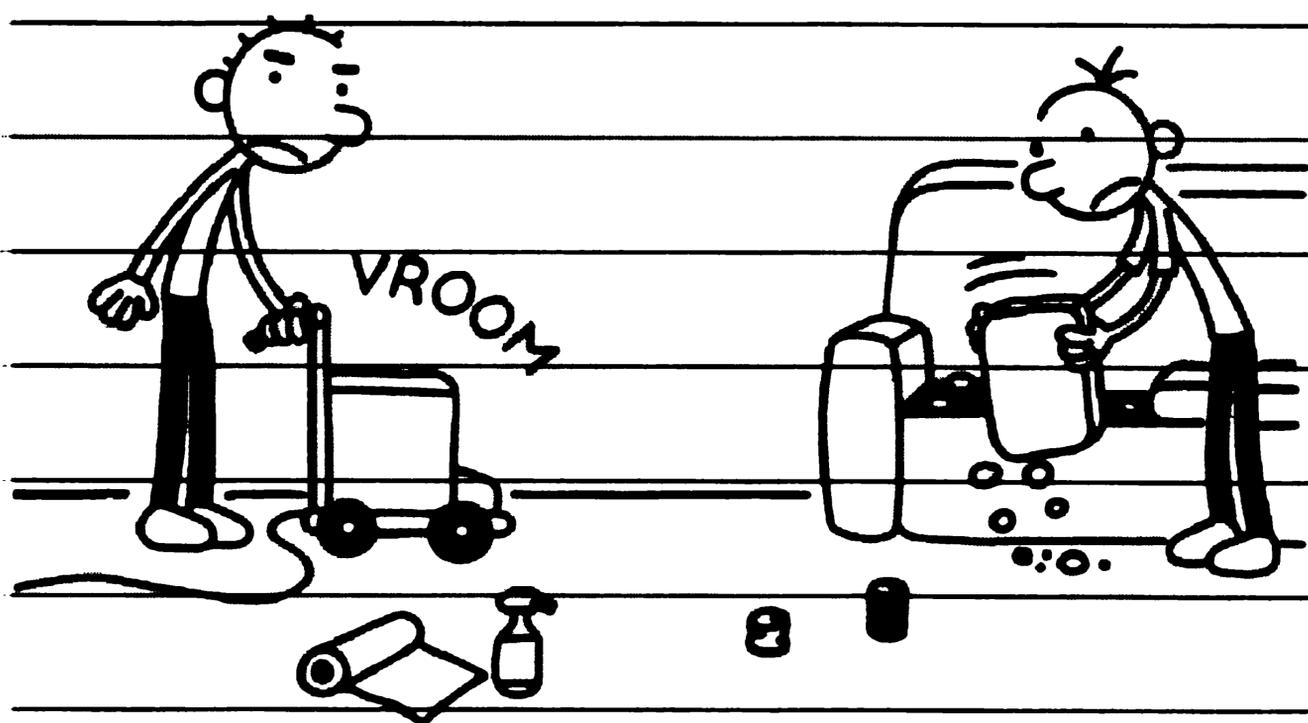
Khoảng 3 giờ chiều, khi tất cả mọi người đã giải tán, Rodrick bắt tôi phải giúp anh ta dọn dẹp.

Chắc chắn là Rodrick không còn tỉnh táo sau khi tiệc tùng cả đêm. Làm sao tôi có thể giải quyết hậu quả của bữa tiệc sau tất cả những gì anh ta đã làm với tôi? Nhưng Rodrick thản nhiên nói rằng tôi là tông phạm nên sẽ không được yên thân nếu bố mẹ phát hiện ra.

Không những thế Rodrick còn dọa rằng cả thế giới này sẽ biết được bí mật đáng xấu hổ của tôi nếu tôi không giúp anh ta dọn dẹp nhà cửa.

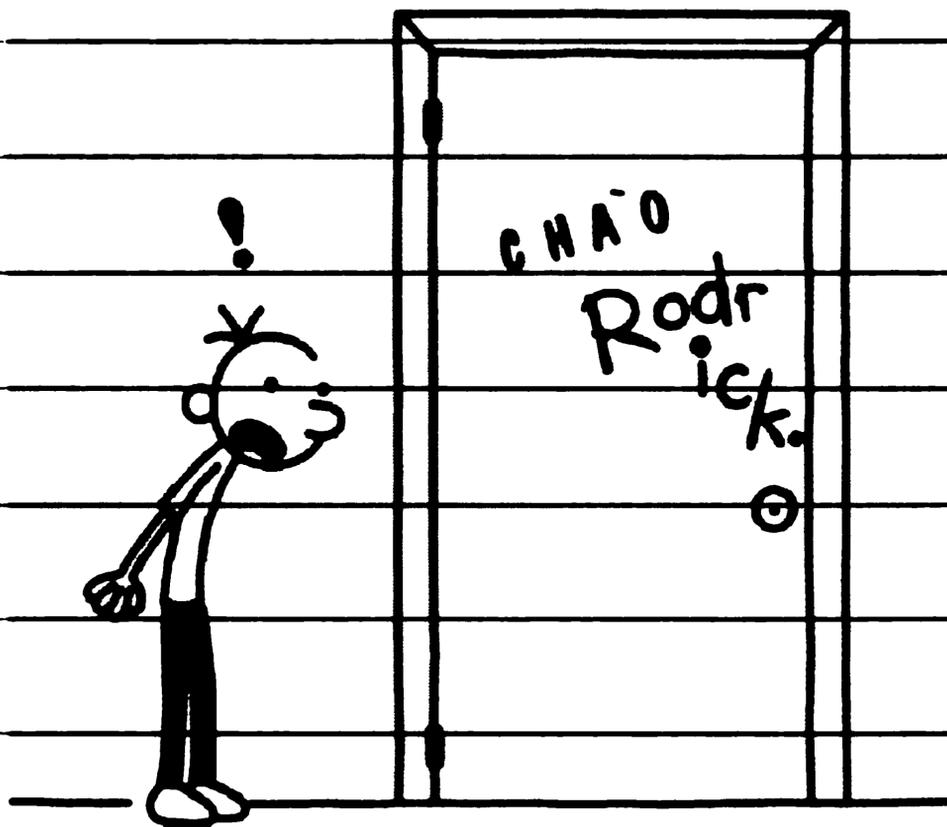
Tôi không ngờ Rodrick lại chơi bẩn đến thế nhưng tôi biết anh ta sẵn sàng dùng mọi thủ đoạn để đạt được mục đích. Vì thế tốt nhất là tôi nên ngoan ngoãn đi dọn dẹp nếu không muốn phải bỏ xứ mà đi vì xấu hổ.

Bố mẹ sẽ về lúc 7 giờ trong khi chúng tôi vẫn còn cả tấn công việc cần phải làm.

Thật không dễ dàng gì để xóa sạch dấu vết của một bữa tiệc nhất là khi lũ bạn của Rodrick thích nhét đồ ăn thừa vào những chỗ ngớ ngẩn nhất. Khi tôi tranh thủ ăn ngũ cốc để lấy sức dọn dẹp thì phát hiện ra một miếng pizza bị găm nham nhở vút trong hộp.

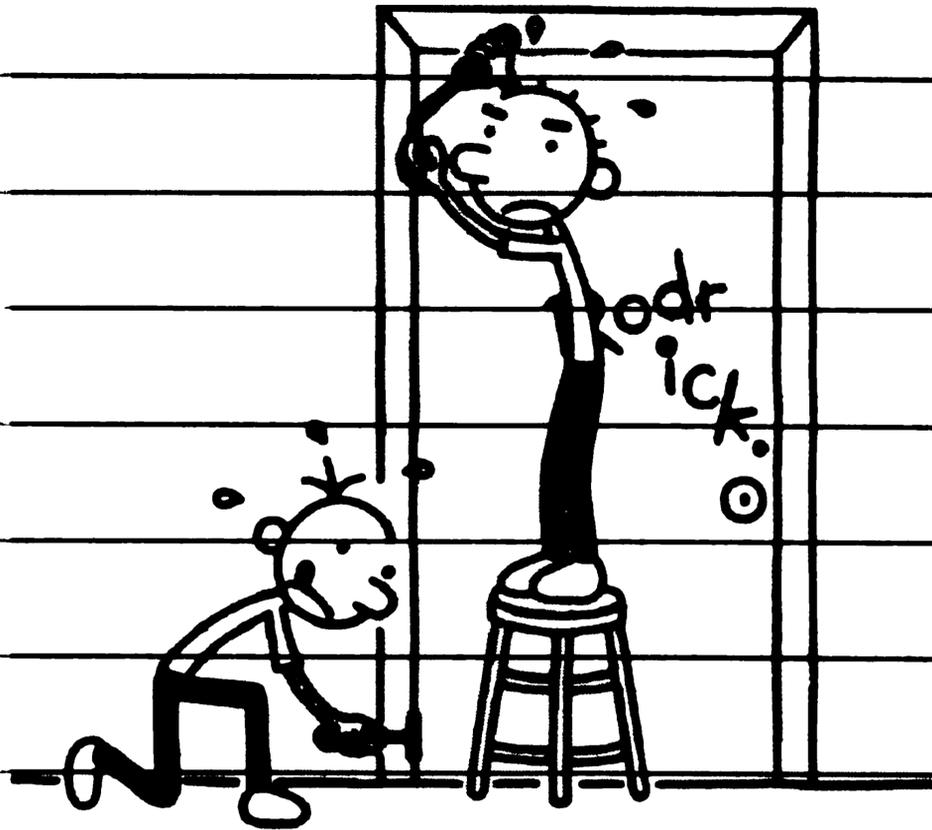
Đến 6 giờ 45, việc dọn dẹp đã hoàn thành. Nhưng khi đi lên gác vào phòng tắm, tôi đã choáng váng vì "tác phẩm nghệ thuật" trên cửa.

Tôi cố gắng dùng xà phòng, nước tẩy để lau mấy chữ ngu ngốc ấy nhưng chắc chắn tác giả của nó đã dùng bút không phai để viết.

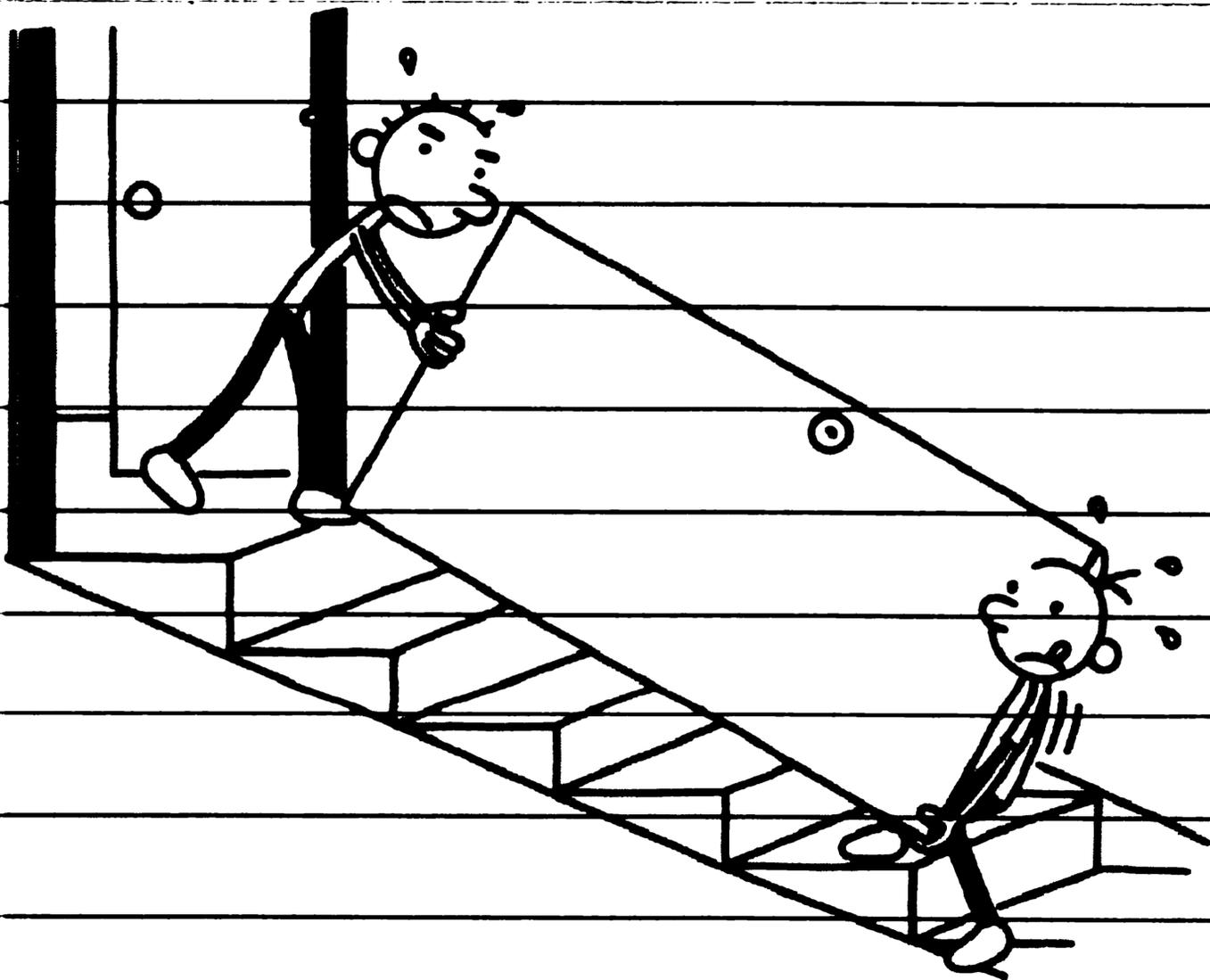
Chỉ vài phút nữa là bố mẹ sẽ về đến nhà nên tôi bắt đầu chuẩn bị tinh thần để đón nhận những ngày tháng bị phạt sắp tới. Nhưng Rodrick đã nảy ra một ý rất hay: chúng tôi phải nhanh chóng THAY cánh cửa phòng tắm.

Chúng tôi cuống cuống lấy tua vít và bắt tay vào tháo cánh cửa nhà tắm.

Phải mất một lúc hai anh em mới tháo được cánh cửa nhà tắm rồi đưa nó xuống tầng hầm.

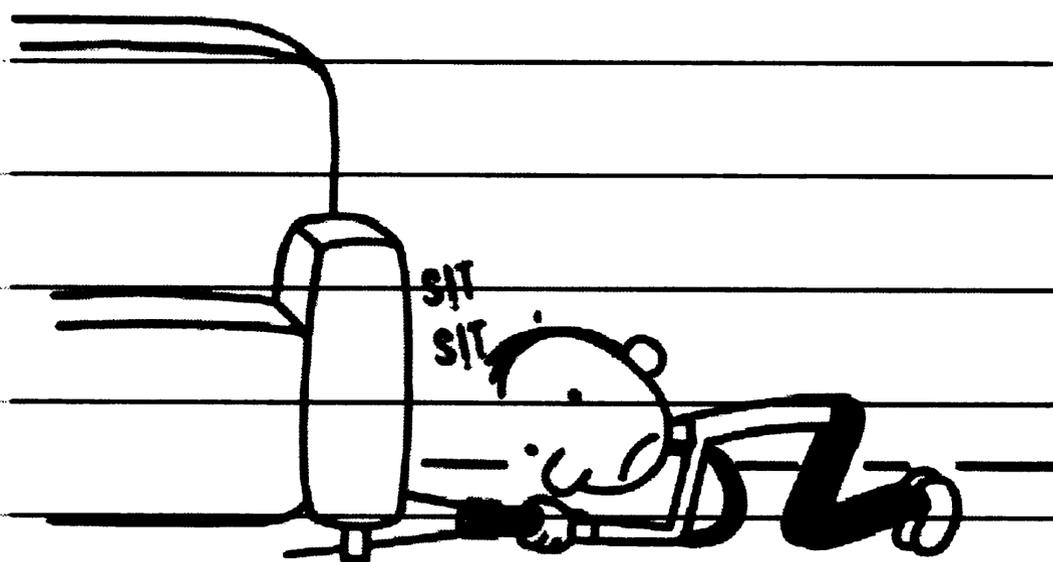
Sau đó chúng tôi tháo cánh cửa phòng Rodrick để lắp vào phòng tắm.

Chúng tôi đã siết xong con ốc cuối cùng đúng lúc xe của bố mẹ tiến vào gara.

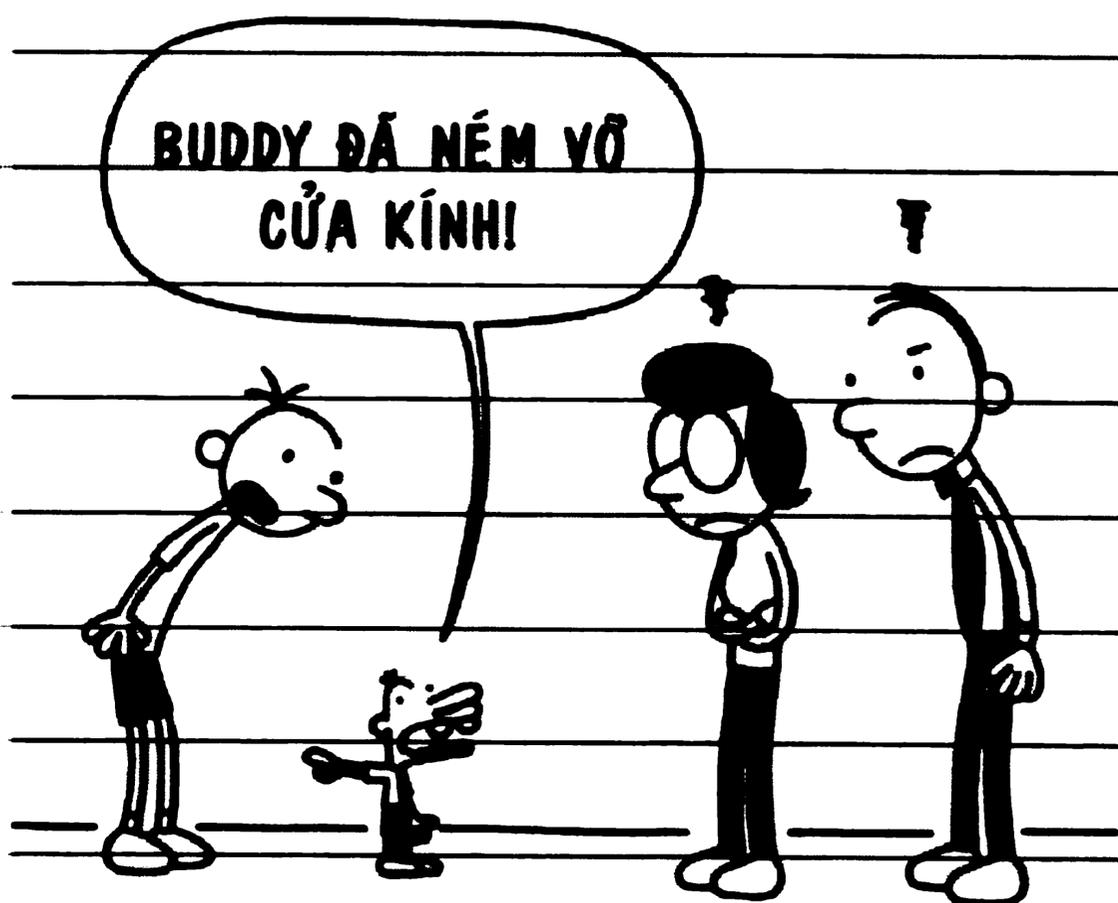
Chỉ cần nhìn mặt bố mẹ là biết ngay cả hai đã sung sướng thế nào khi thấy ngôi nhà thân yêu vẫn bình yên vô sự mà không bốc cháy hay bị tai nạn gì đại loại như thế.

Tôi không nghĩ là chúng tôi sẽ thoát được vụ này vì cả đêm bố đã săm soi từng góc nhà để tìm chúng cứ và tôi tin là chả chóng thì chày bố sẽ tìm ra sự thật mà thôi.

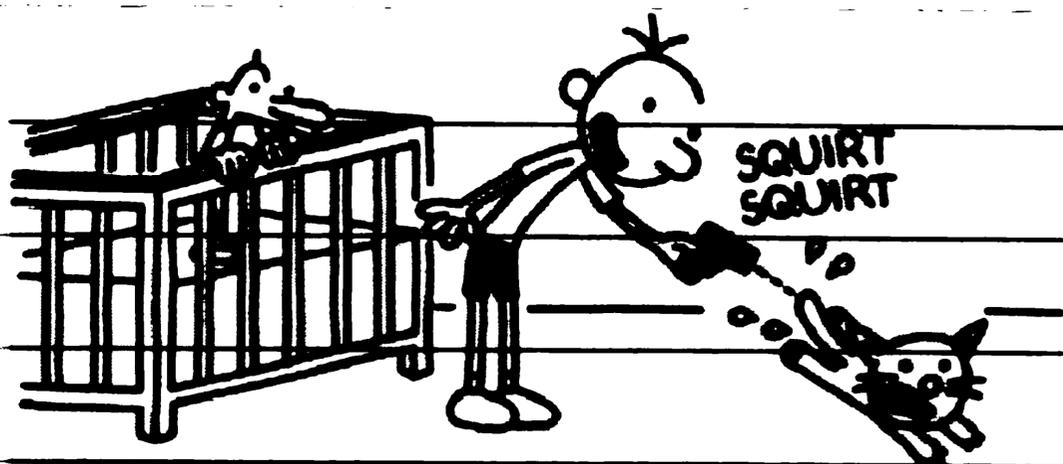

Ừm, lần này Rodrick thật may mắn khi MANNY không có nhà và chúng kiến bữa tiệc khinh khủng của anh ta vì Manny là chuyên gia mánh lẻo. Từ khi Manny biết nói, tôi đã gặp vô vàn rắc rối vì những tội lỗi từ XA LẮC XA LỜ.

Cách đây vài năm, tôi vô ý làm vỡ kính cửa sổ phòng khách. Không ai chịu thú nhận nên bố mẹ đã không phát hiện ra được tôi chính là thủ phạm. Khốn khổ cho tôi là Manny đã chứng kiến từ đầu đến cuối sự việc và 2 năm sau, khi bắt đầu biết nói nó đã tố cáo ngay tội lỗi của tôi.

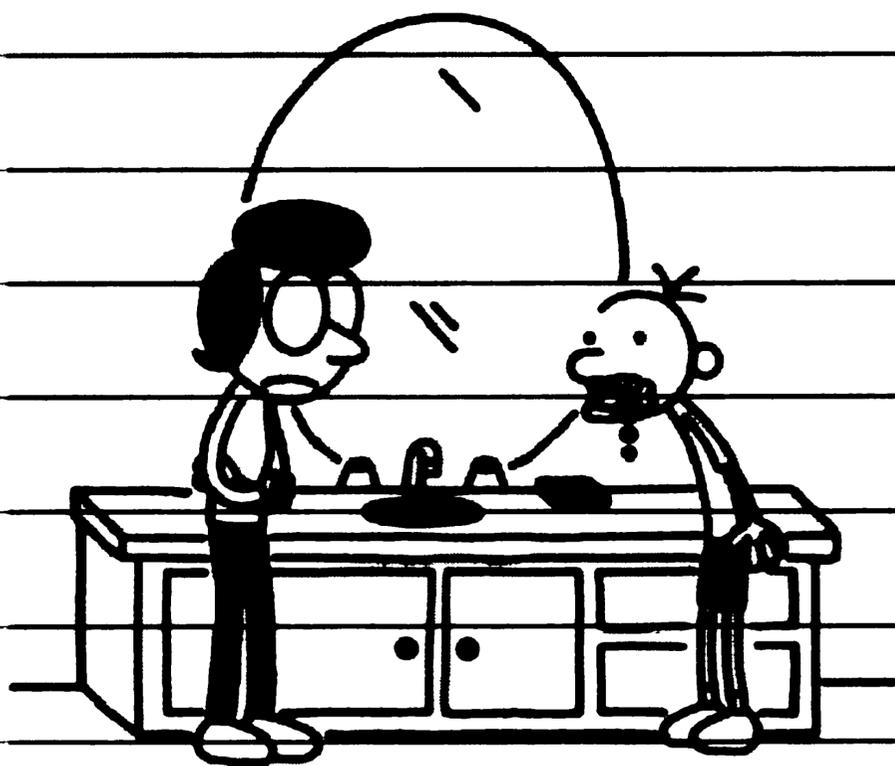

Vì vậy, từ lúc Manny biết nói tôi đã phải cảnh giác cao độ mỗi khi muốn bày trò gì đó. Manny mà bắt gặp thì đời tôi coi như xong.

Thật ra cũng chả trách được Manny vì tôi từng giống nó thậm chí là còn hơn nó. Suốt ngày tôi chỉ chăm chăm rình mò Rodrick để hót lẻo với bố mẹ cho đến khi tôi nhận được một bài học nhớ đời. Một lần, Rodrick nói bậy, tôi đã ba chân bốn cẳng chạy đi kể lể tuốt tuốt với mẹ kể cả cái từ bậy bạ đó.

Kết quả của vụ tố cáo đó là tôi phải ngậm bánh xà phòng vì đã nói bậy trong khi Rodrick ung dung thoát tội.

Thứ hai

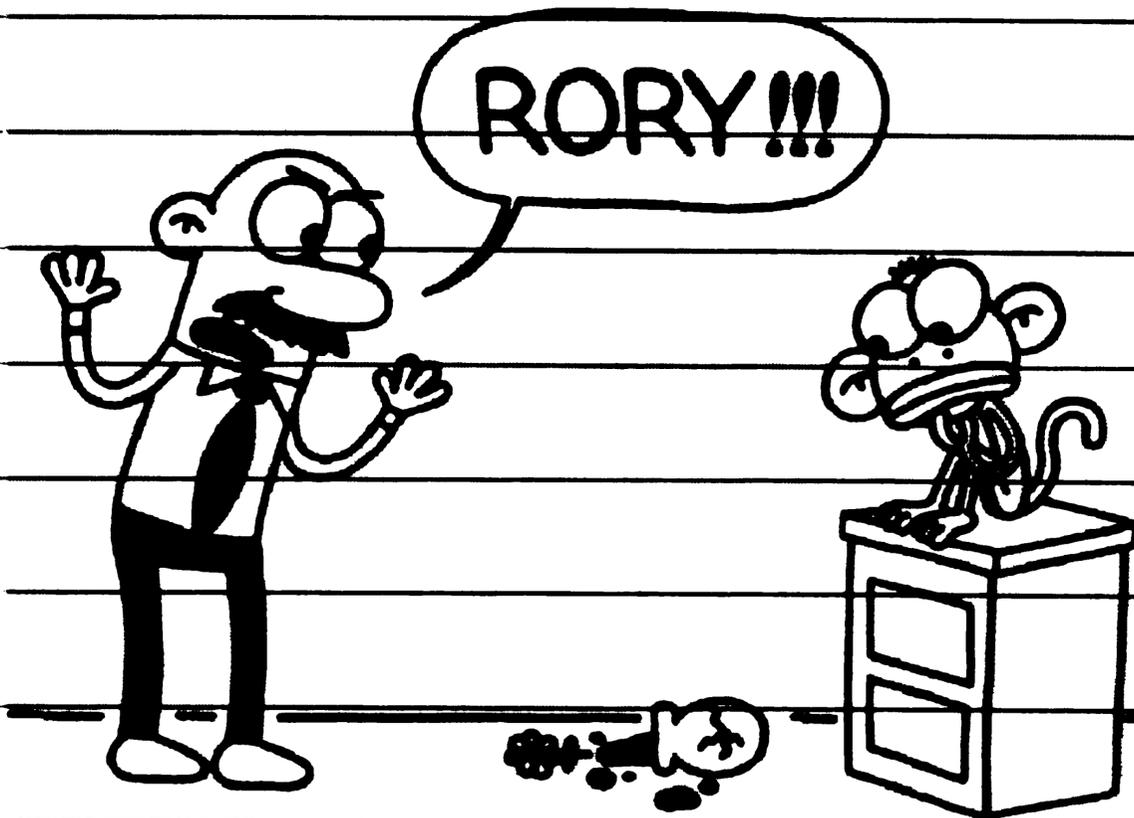
Ngày mai, tôi phải nộp một bài luận minh họa cho phép "ăn dụ".

Tôi đã nghĩ nát óc mà chả tìm ra được ý tưởng hay ho nào cả. Tôi chỉ thở phào nhẹ nhõm khi thấy Rodrick đang loay hoay với cái xe tải rách nát của anh ta.

RORY

Tác giả: Greg Heffley

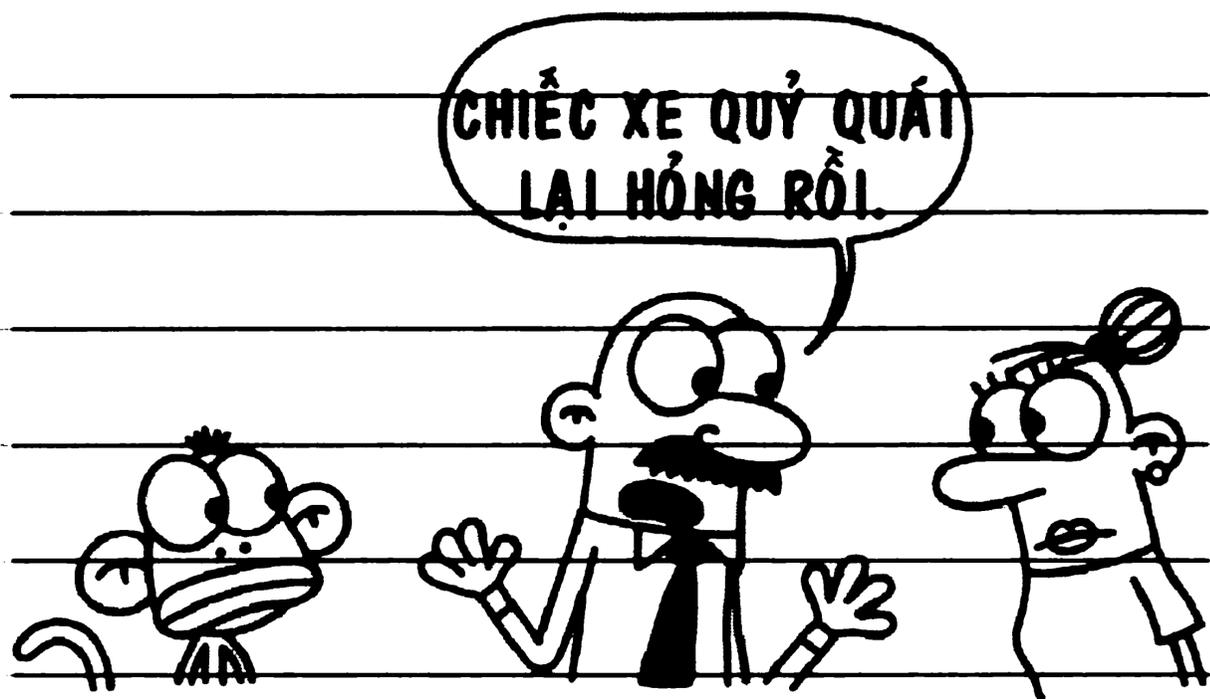
Ngày xưa ngày xưa có một con khỉ tên là Rory. Dù Rory thường xuyên gây rắc rối nhưng mọi người vẫn rất yêu quý nó.

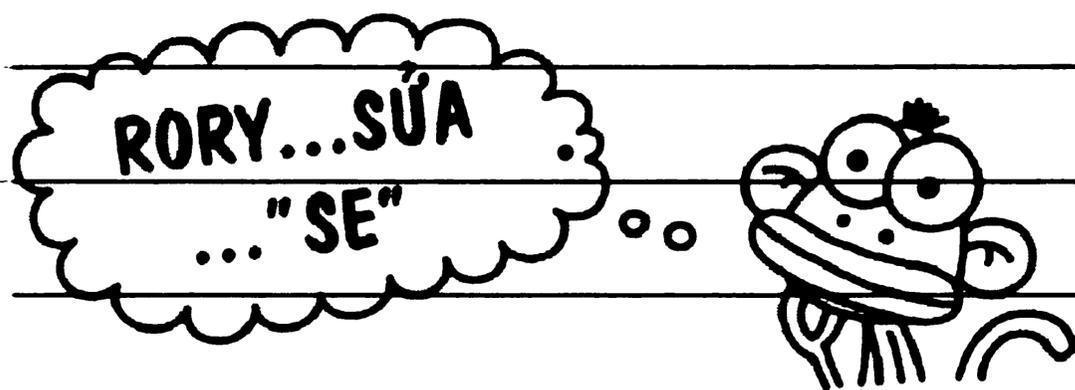
Một hôm Rory vô tình kêu giống tiếng chuông của khiến tất cả mọi người đều bất ngờ và thưởng cho nó một quả chuối.

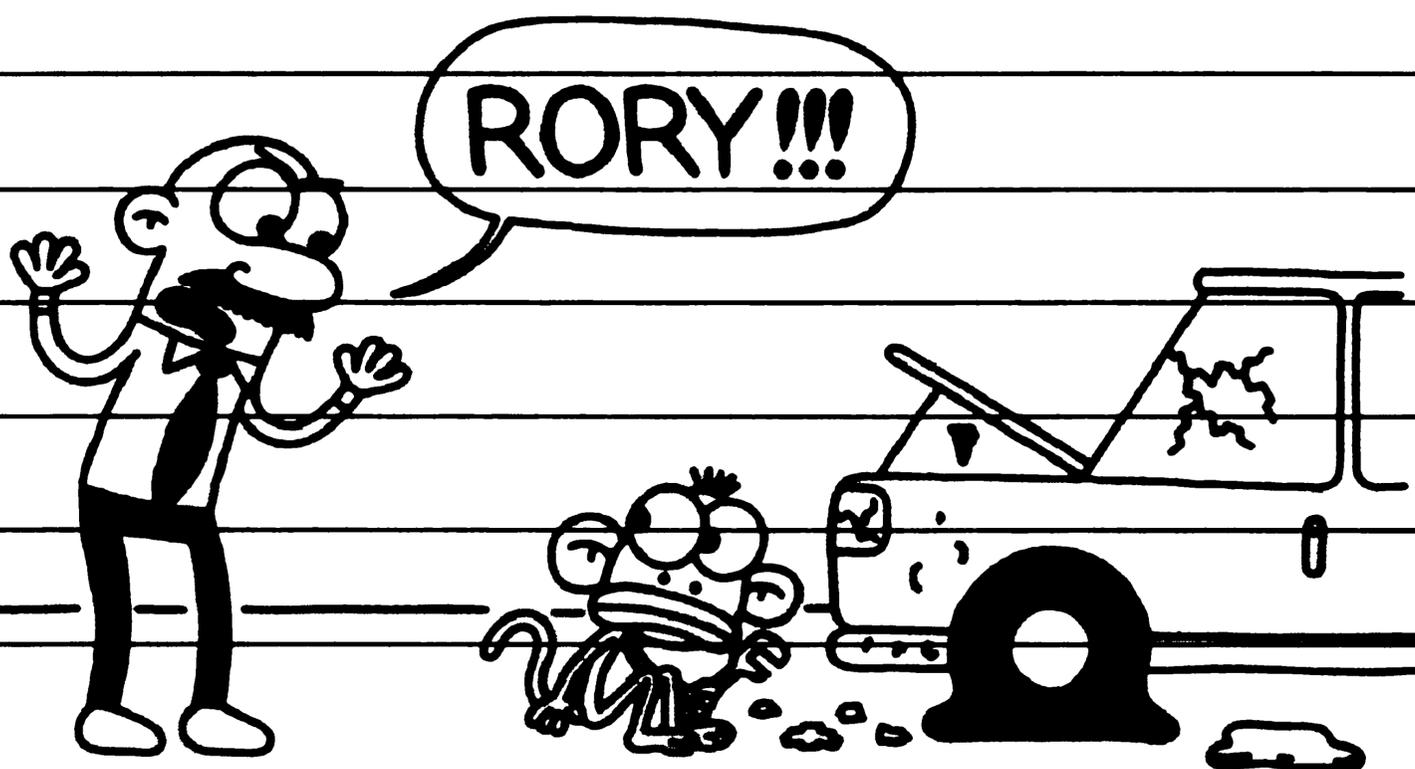
Rory tin rằng mình là con khỉ thông minh nhất trên đời này hay đại loại như thế. Một hôm nó nghe thấy ông chủ phàn nàn:

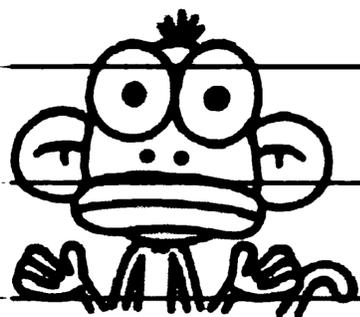
Rory bắt đầu âm thầm lên kế hoạch sửa xe cho ông chủ.

Rory đã làm việc vất vả cả ngày đêm nhưng nói một cách tóm tắt thì nó đã hoàn thành xuất sắc việc "phá hủy" chiếc xe hơi yêu quý của ông chủ.

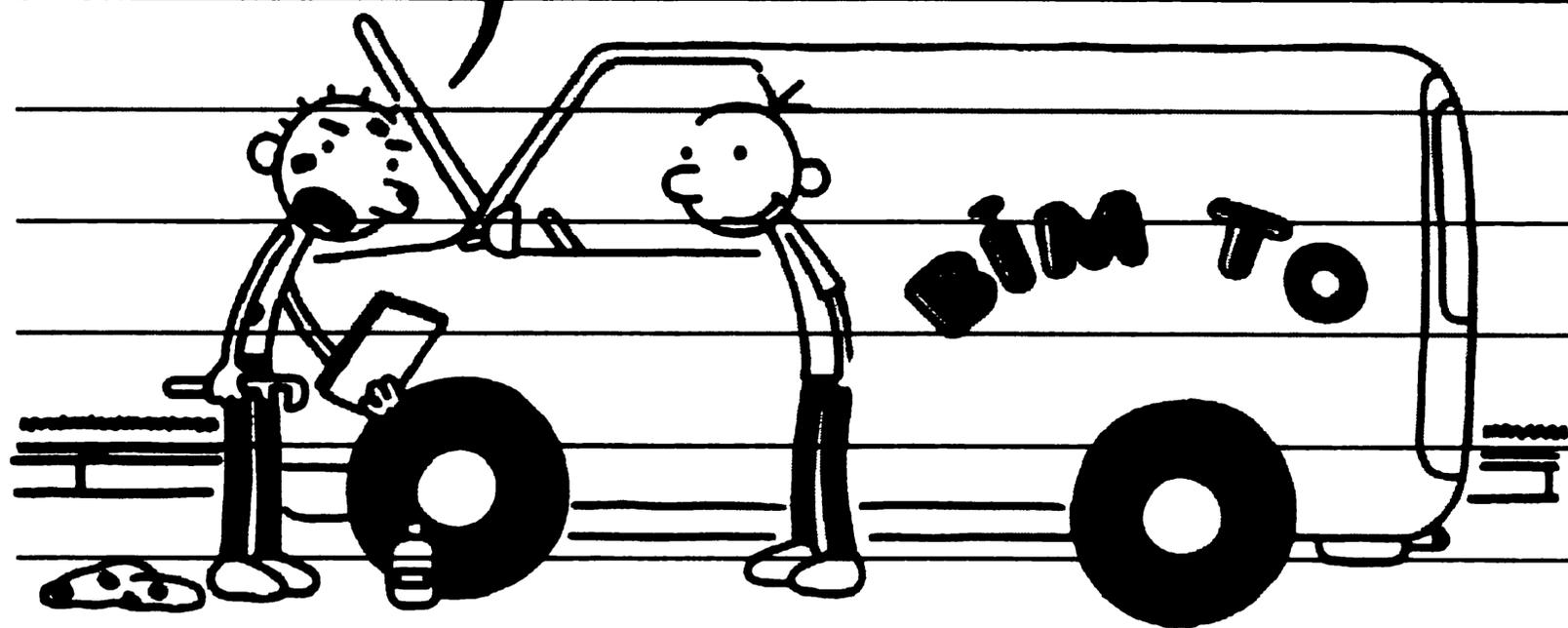
Sau vụ sửa xe đó, Rory đã rút ra một bài học nhớ đời là:
nó chỉ là một con khỉ và khỉ thì không sửa xe.

HẾT!

Sau khi viết xong bài luận, tôi đã đưa nó cho Rodrick xem. Tôi đoán là Rodrick chẳng bao giờ hiểu được ý nghĩa sâu xa đằng sau câu chuyện về Rory. Đúng như tôi dự đoán, anh ta ngạc nhiên hết như Rory vậy.

GON KHỈ NÀY NGỐC THẬT
NÓ KHÔNG BIẾT SỬA XE
LÀ THỂ NÀO À?

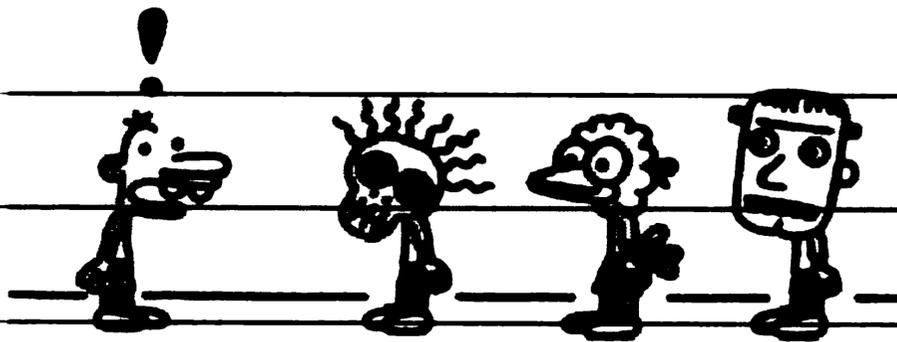
Như các bạn biết đấy, vì bị Rodrick nắm thóp nên tôi không thể trả đũa anh ta một cách quang minh chính đại được. Tôi chỉ có một cách duy nhất là dùng cái đầu thông minh của mình để đối phó với Rodrick.

Thứ tư

Hôm nay là ngày đầu tiên Manny đến lớp mẫu giáo. Và rõ ràng là mọi chuyện không được suôn sẻ cho lắm.

Tất cả bọn trẻ đã đến lớp mẫu giáo từ tháng Chín. Nhưng đến tận tuần trước, Manny mới đủ tuổi "chia tay" nhà trẻ để gia nhập vào lớp mẫu giáo nên nó không quen ai cả.

Khốn khổ nhất là hôm nay ở trường Manny lại tổ chức lễ Halloween và đó không phải là cách hay để nó làm quen với các bạn mới.

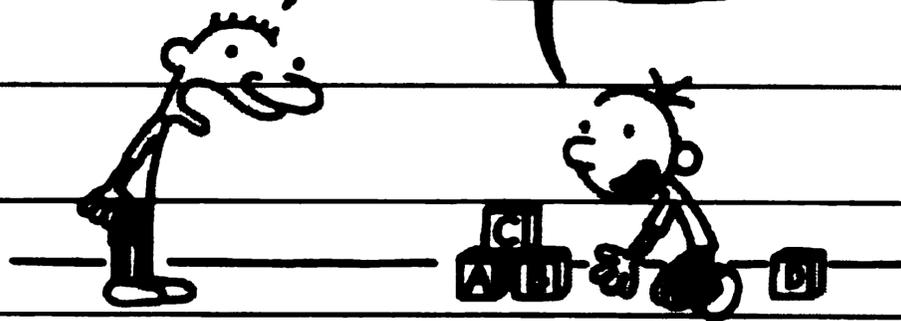
Giáo viên của Manny phải gọi điện cho mẹ đến trường vì nó đã cố thủ trong tủ đựng đồ, nhất định không chịu ra.

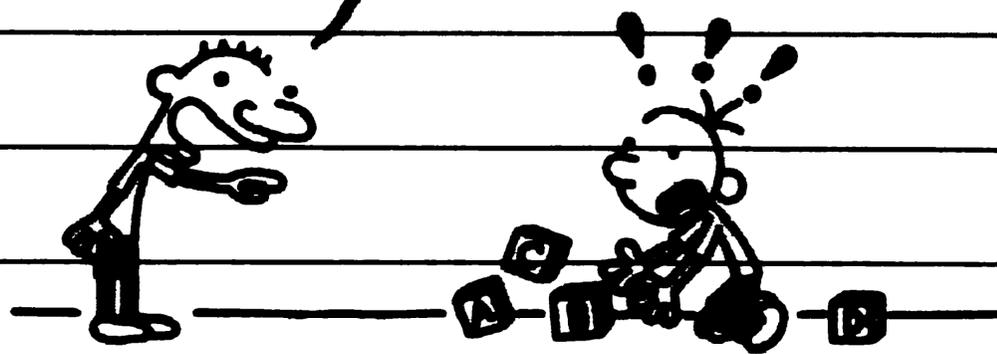
Chuyện của Manny khiến tôi nhớ lại ngày đầu tiên đến lớp mẫu giáo của mình. Tôi cảm thấy sợ hãi khi xung quanh toàn là người xa lạ nhưng một đứa tên là Quinn đã rất tốt bụng khi đến bắt chuyện với tôi.

CẬU CÓ THÍCH
ĂN KEM KHÔNG?

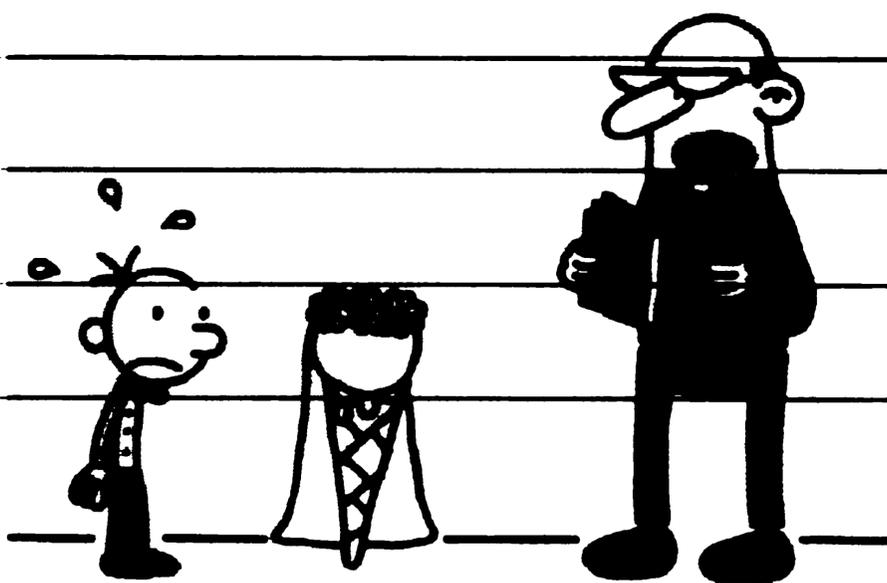
CÓ!

VẬY, TẠI SAO CẬU KHÔNG
CƯỜI MỘT CÁI KEM?

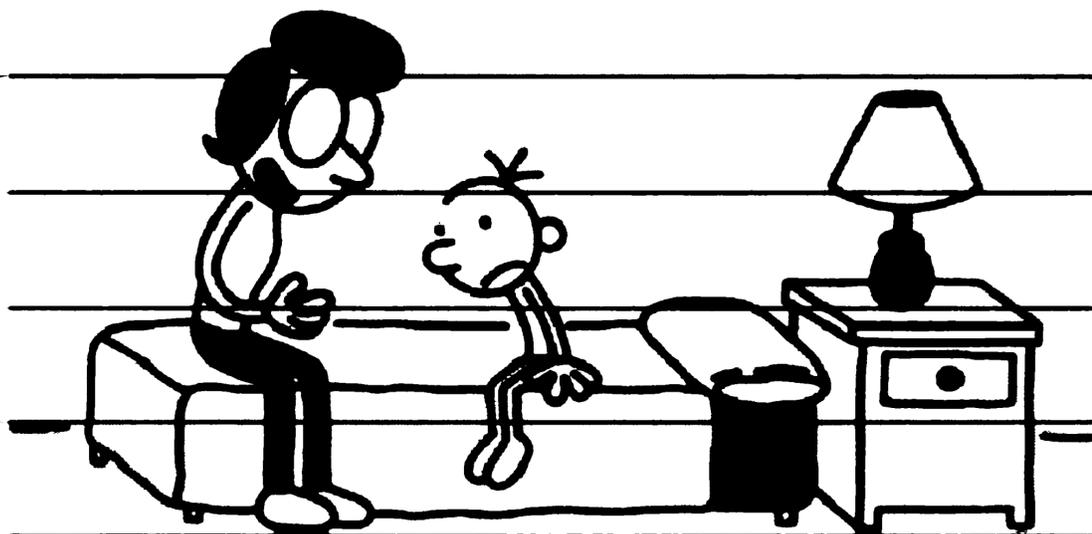

Chỉ cần nghĩ đến cảnh một ngày nào đó phải lấy một cây kem làm vợ đã khiến tôi run lên vì sợ.

Tôi mếu máo kể với mẹ những gì đã xảy ra và nhất quyết không chịu đi học nữa.

Nhưng mẹ đã giải thích rằng Quinn chỉ nói những điều ngu ngốc và tôi không cần phải tin lời nó.

Sau khi được mẹ đã thông tư tưởng, tôi bỗng thấy đó là câu nói đùa hay nhất mà mình từng biết. Hôm sau, tôi đã rất hào hứng để thực hành câu nói đùa tuyệt cú mèo ấy của mình.

Nhưng nó đã không hiệu quả như tôi mong muốn.

THÁNG MƯỜI MỘT

Thứ hai

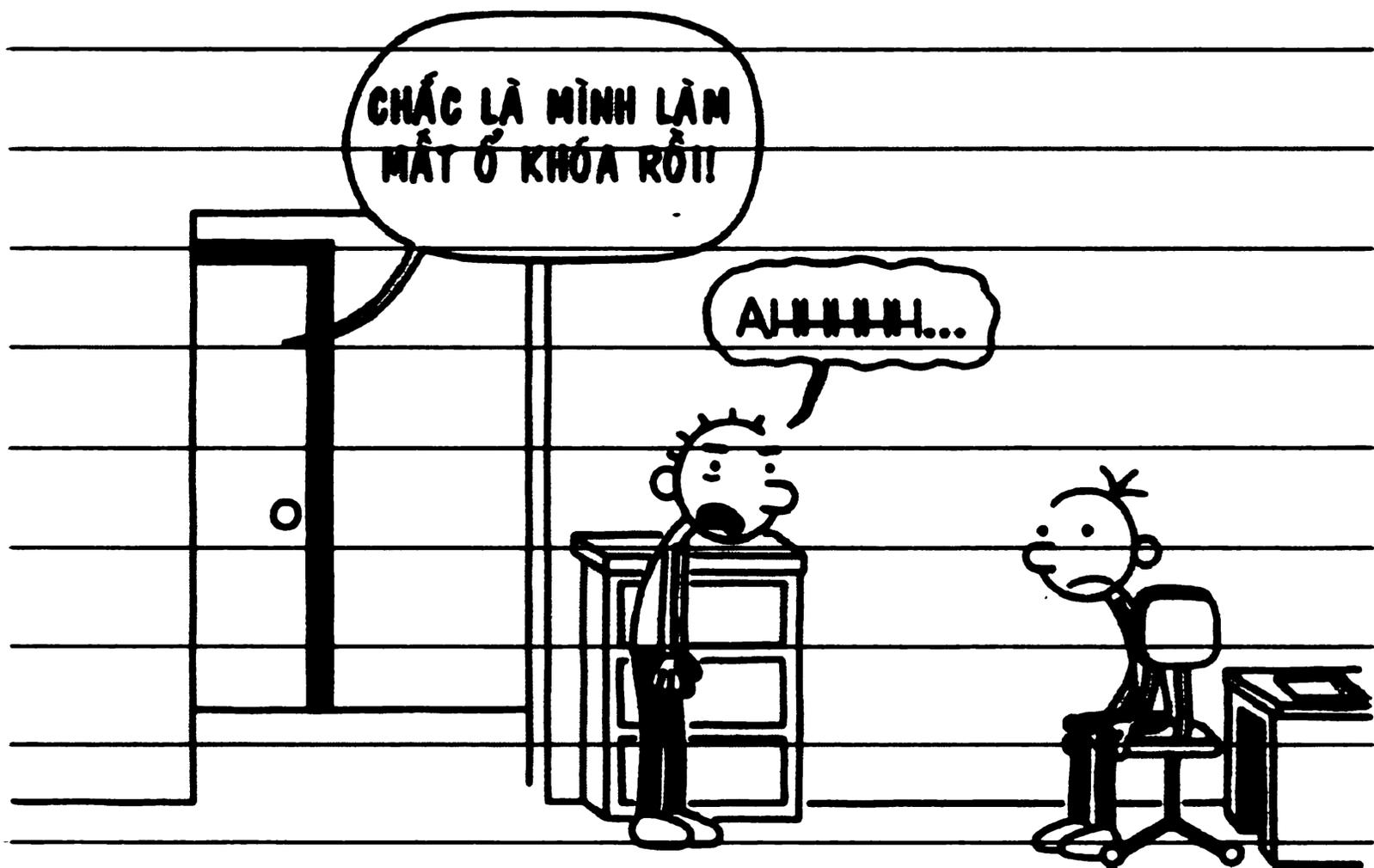
Vậy là bữa tiệc của Rodrick đã diễn ra được một tuần và tôi không còn thấy lo lắng bị bố mẹ phát hiện ra chuyện đó nữa. Nhưng các bạn còn nhớ cánh cửa phòng tắm mà tôi và Rodrick đã thay không? Chúng tôi đã quên bém chuyện đó cho đến tận tối hôm qua.

Lúc đó, Rodrick vừa mò sang phòng tôi để bày trò trêu chọc thì bố vào phòng tắm. Vài giây sau bố hét lên khiến Rodrick sợ rụng tóc gáy.

Tôi nghĩ vậy là xong, một khi bố đã phát hiện ra cái CỬA thì việc phát hiện ra bữa tiệc của Rodrick chỉ còn là vấn đề thời gian.

Nhưng chúng tôi đã thử phào nhẹ nhõm vì hình như bố chưa biết gì cả.

Bạn biết đấy, cũng không quá tệ nếu như bố mẹ phát hiện ra bữa tiệc của Rodrick. Vì như vậy, anh ta sẽ bị nhốt ở nhà, điều này rất TUYỆT VỜI. Có lẽ tôi sẽ tố cáo với bố mẹ ngay khi tìm được cách che giấu để Rodrick không thể nào phát hiện được.

Thứ ba

Hôm nay tôi đã nhận được lá thư đầu tiên từ Mamadou - cậu bạn người Pháp. Tôi quyết định sẽ thay đổi thái độ và dành hết mọi nỗ lực cho tình bạn qua thư này. Vì vậy khi viết thư lại cho Mamadou, tôi đã cố gắng hết sức để tỏ ra mình là người có ích.

Gregory thân mến!

Mình rất vui được làm quen với cậu!

Mamadou

Mamadou thân mến!

**Mình nghĩ là cậu nên học thêm tiếng Anh
nhiều hơn!**

Greg

Tôi nghĩ cô Lefrere thật quá đáng khi bắt chúng tôi phải gửi thư theo đường bưu điện chứ không phải bằng email. Albert Murphy và người bạn của nó đã viết đi viết lại tới 4 lá thư. Và để có được tình bạn xuyên biên giới ấy, cả hai đã phải tiêu tốn khá khá tiền tem.

Jaques thân!

**Cậu bao nhiêu tuổi
vậy?**

Albert thân!

12

Jaques thân!

oh!

TỔNG CỘNG: 14\$

Thứ sáu

Tối nay, bố mẹ Rowley ra ngoài ăn tối, vì vậy họ lại thuê bảo mẫu để trông nom nó.

Tôi không hiểu tại sao bố mẹ Rowley lại không dám để nó ở nhà một mình trong vài tiếng. Nhưng tôi chả dại gì mà thắc mắc chuyện ấy vì bảo mẫu của nó là chị Heather Hills - cô gái đáng yêu nhất của trường cấp III Crossland.

Vì thế mỗi khi bố mẹ Rowley ra ngoài, tôi luôn cố gắng đến đúng giờ chị Heather đọc truyện cho nó nghe.

Tôi đến nhà Rowley lúc 8 giờ. Thú thật là tôi đã phải liều mình xông vào phòng Rodrick để xit trộm ít nước hoa.

Chắc hẳn chị Heather sẽ bị vẻ nam tính của tôi mê hoặc cho mà xem.

Tôi gõ cửa và hồi hộp chờ đợi chị Heather ra mở. Nhưng tôi đã sợ chết khiếp khi thấy anh Leland – hàng xóm của Rowley ra mở cửa.

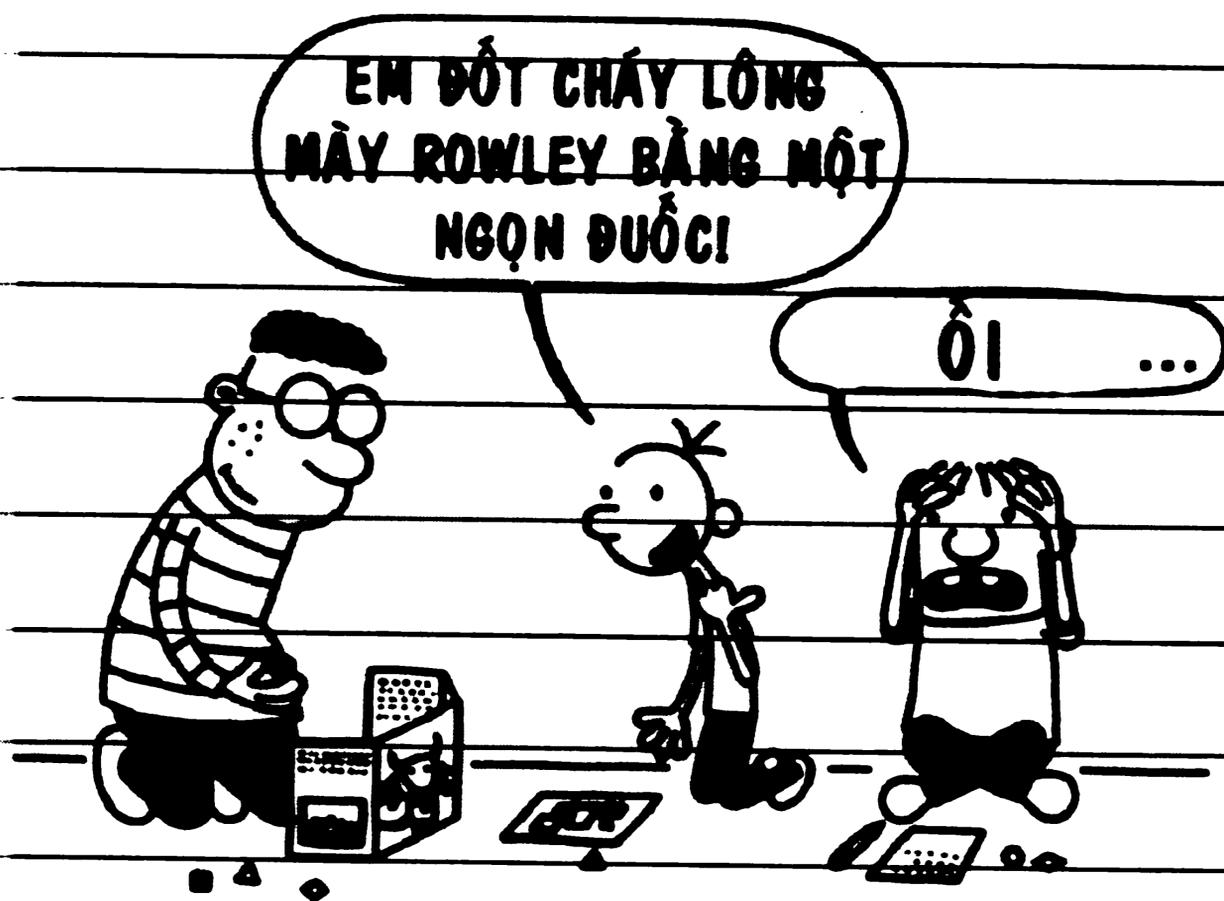
Tôi không thể tin được là bố mẹ Rowley lại THUÊ anh Leland cận lời làm bảo mẫu cho cục cưng của mình. Lẽ ra bố mẹ nó nên hỏi ý kiến của tôi trước khi đưa ra quyết định không thuê chị Heather chứ.

Ngay khi biết sẽ không được gặp Heather, tôi đã tính bài chuẩn để về nhà ngủ sớm cho khỏe. Nhưng Rowley

đã đề nghị tôi chơi trò Săn quái vật với nó và anh Leland.

Tôi hý hửng tưởng đó là trò chơi điện tử vừa được phát hành nên vội vàng gặt đầu. Nhưng ngay sau đó, tôi mới đau đớn phát hiện ra rằng đó là chỉ một trò chơi với giấy, bút chì và một con xúc xắc đặc biệt. Tất cả những gì bạn phải làm là tưởng tượng và tưởng tượng mà thôi.

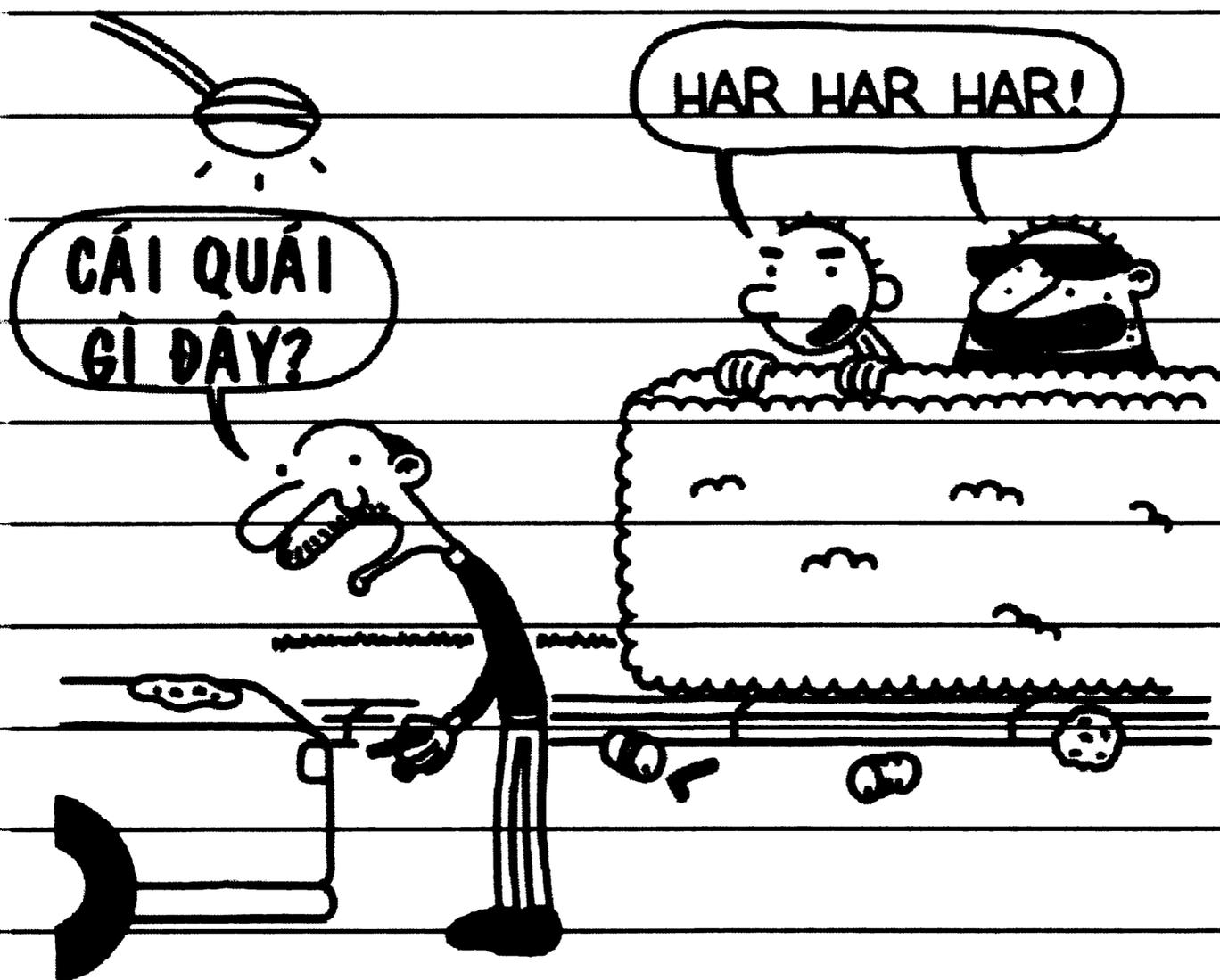
Nhưng tôi không ngờ là trò Săn quái vật lại thú vị đến vậy. Có lẽ vì với trò chơi này bạn có thể làm mọi điều mình không thể làm được ở đời thực.

Khi về nhà, tôi đã hào hứng kể cho mẹ nghe về trò Săn quái vật và hết lòng ca ngợi anh Leland. Có lẽ Rodrick

thấy ghen tỵ với Leland nên chêm vào rằng anh ấy là người dở hơi nhất trường.

Nhưng so với Rodrick - người thừa hơi dành cả buổi tối thứ Bảy để tạo ra một đồng phân giả rồi để lên xe ô tô của người khác trong bãi để xe thì anh Leland tuyệt hơn gấp trăm lần.

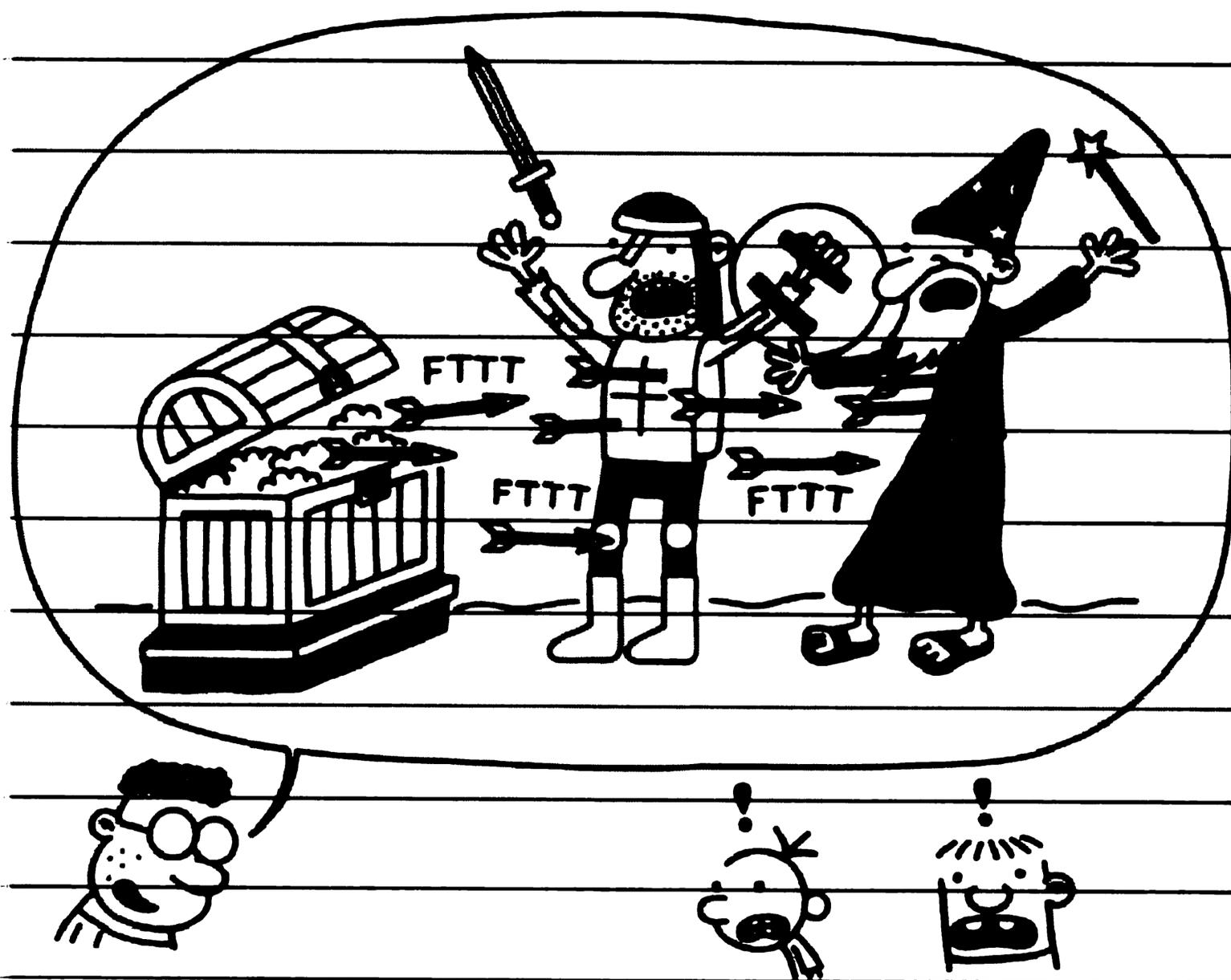
Thứ tư

Từ hôm ở nhà Rowley về, ngày nào sau khi tan học tôi cũng mò sang nhà anh Leland để chơi trò Săn quái vật. Hôm nay, khi tôi đang định chuẩn sang đó thì mẹ chặn tôi ngay ở cửa.

Mẹ tỏ rõ sự nghi ngờ khi biết tôi lại đi chơi trò Săn quái vật.

Từ những câu hỏi của mẹ, tôi đoán là mẹ nghĩ anh Leland đang dạy tôi và Rowley tà thuật hay thứ gì đại loại như thế. Vì thế hôm nay, mẹ bảo muốn đi cùng VỚI tôi đến nhà anh Leland để xem chúng tôi chơi.

Tôi đã VAN XIN dứt lời mẹ đừng tới đó, bởi vì thứ nhất tôi biết mẹ sẽ không bao giờ tán thành những cảnh bạo lực do chúng tôi tưởng tượng ra trong game.

Và thứ hai là sự xuất hiện của mẹ sẽ là nguyên nhân làm mọi người mất hứng.

Nhưng tôi càng van xin mẹ càng tò mò và nhất quyết không thay đổi ý định.

Rowley và anh Leland có vẻ không bị chi phối bởi sự xuất hiện của mẹ. Nhưng tôi không thể tập trung được vì cảm giác mình giống như một thằng ngốc đang thờ thần chơi trước mặt mẹ vậy.

Tôi chỉ hy vọng là mẹ thấy trò chơi này thật vô vị và bỏ về với đồng phim tình cảm ướt át của mình ở nhà. Nhưng cả ba chúng tôi đều không thể ngờ được rằng mẹ lại đề nghị được tham gia trò chơi.

Anh Leland đành phải nát óc tìm một nhân vật phù hợp với mẹ dù tôi đã cố ra hiệu cho anh ấy rằng đó sẽ là một sai lầm khủng khiếp. Mẹ còn quá đáng hơn khi

đề nghị anh Leland cho nhân vật của mình là mẹ nhân vật của tôi.

Tôi đã nhanh trí trả lời rằng tất cả các nhân vật trong trò Săn quái vật đều mồ côi nên nhân vật của tôi không thể có mẹ được.

Dù tin lời nói dối của tôi nhưng mẹ vẫn không chịu từ bỏ ý định khi đề nghị Leland đặt tên nhân vật của mình là "MẸ" và anh ấy đã đồng ý.

Tôi phải tạo cho mẹ niềm tin để tiếp tục được chơi, nhưng chính điều đó đã làm mất hết sức hấp dẫn của trò chơi này.

Mặc dù nhân vật MẸ không phải là mẹ thực sự của tôi trong trò chơi, nhưng chắc chắn mẹ sẽ hành động giống như ngoài đời.

Lúc đó, các nhân vật trong trò chơi đang có mặt trong một quán rượu để chờ các điệp viên đến ứng cứu. Grimlon - chú lùn của tôi đã gọi một hũ rượu mật ong và tôi đoán là mẹ không tán thành chuyện đó.

Nhưng đó chưa phải là phần tồi tệ nhất của trò chơi. Khi cuộc chiến với binh đoàn quái vật vừa bắt đầu, mẹ đã khiến chúng tôi mất cả hứng chiến đấu. Mấu chốt của trò chơi này là giết được càng nhiều quái vật càng tốt để tích điểm và lên Level.

Nhưng tôi không nghĩ mẹ thực sự hiểu được khái niệm đó.

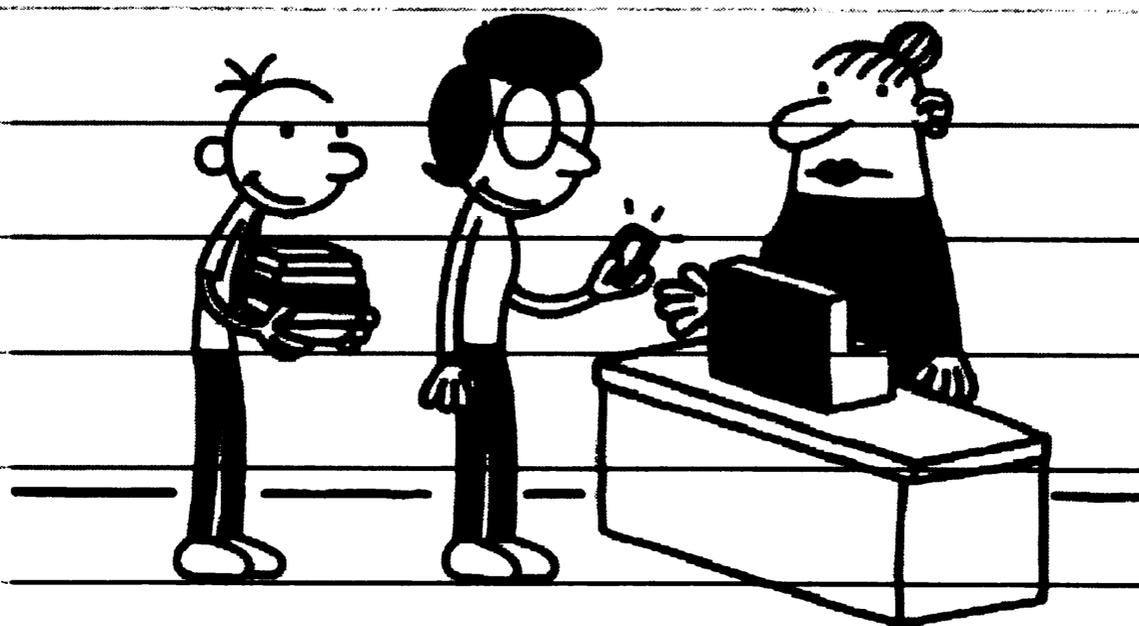

Sau nửa tiếng phải chịu đựng những ý tưởng nhằm chán của mẹ, tôi đành ngậm ngùi bỏ cuộc. Vì số quái vật mà vất vả lắm tôi mới bắt được đã bị mẹ thả hết.

Trên đường về, mẹ tỏ ra rất phấn khích và nói rằng trò Săn quái vật có tác dụng rất tốt, nó giúp tôi nâng cao kỹ năng tính toán hay những thứ đại loại như vậy. Tất cả những gì tôi có thể nói là hi vọng mẹ sẽ từ bỏ ý định chơi trò này thường xuyên. Bởi vì tôi sẽ chuyển mẹ sang phe "ác quỷ" ngay khi tôi có cơ hội đầu tiên.

Thứ năm

Hôm nay sau khi tan học, mẹ đưa tôi đến hiệu sách và mua tất cả các tài liệu có liên quan đến trò Săn quái vật. Đống sách ấy đã tiêu tốn của mẹ khoảng 200 đô và điều tuyệt nhất là tôi không phải bỏ ra một xu nào từ "tiền của mẹ" cả.

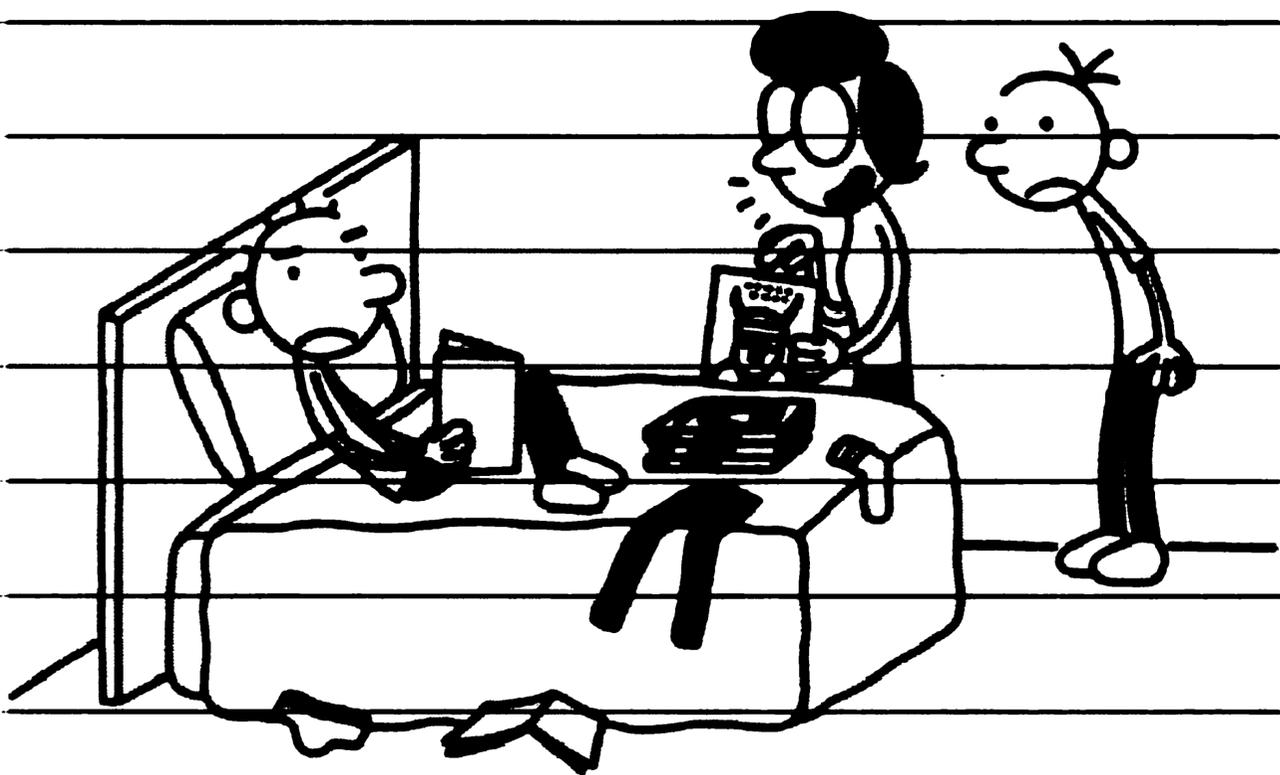

Tôi chợt nhận ra rằng cùng với mẹ tham gia trò Săn quái vật cũng không tệ lắm.

Nhưng khi tôi hí hửng định mang mấy quyển sách hay ho ấy sang khoe anh Leland thì mẹ mới tiết lộ mục đích thực sự của mình.

Thật ra mẹ chịu bỏ tiền mua cả đống sách ấy là để tôi và Rodrick cùng chơi trò Săn quái vật vì mẹ nghĩ đó là cách tốt nhất để chúng tôi xích lại gần nhau.

Mẹ nói với Rodrick rằng muốn anh ta trở thành một người biết trông nom các em như Leland. Rồi mẹ vút mấy quyển sách lên giường và bắt Rodrick phải nghiên cứu luật chơi.

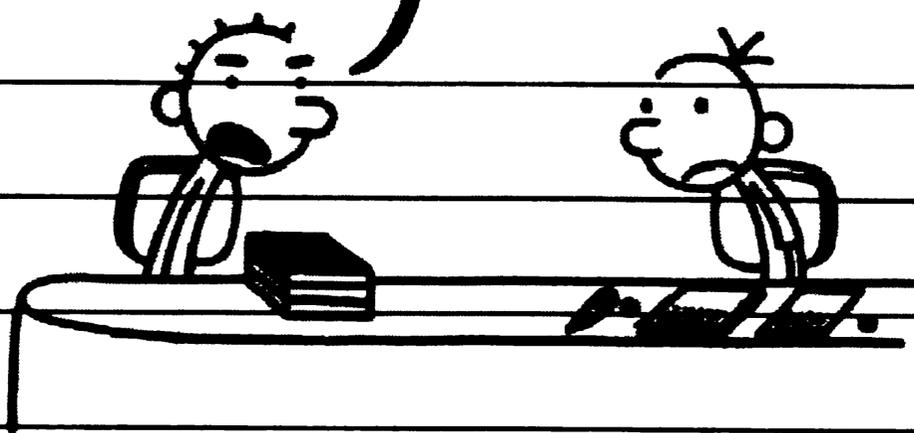
Phải chơi trò Săn quái vật với mẹ ở nhà anh Leland đã chán lắm rồi nhưng tôi biết nó chả thấm vào đâu so với việc phải chơi cùng Rodrick.

Nhưng mẹ có vẻ rất nghiêm túc trong chuyện này nên tôi nghĩ mình cần phải nhanh chóng tìm ra cách nào đó để thắng được Rodrick. Tôi đã phải mất cả tiếng đồng hồ để tìm tên cho hai nhân vật của mình là "Joe" và "Bob". Với hai cái tên ngắn gọn này, Rodrick đừng hòng có cơ hội xuyên tạc để trêu chọc tôi.

Tôi và Rodrick xuống nhà bếp và bắt đầu chơi.

**ĐỘI QUÂN DO MÀY CHỈ HUY BỊ
RƠI VÀO BẦY CHỮA DẦY CHẮT NỔ
VÀ BỊ TIÊU DIỆT TRONG NHÁY MÁT.
KẾT THÚC TRÒ CHƠI!**

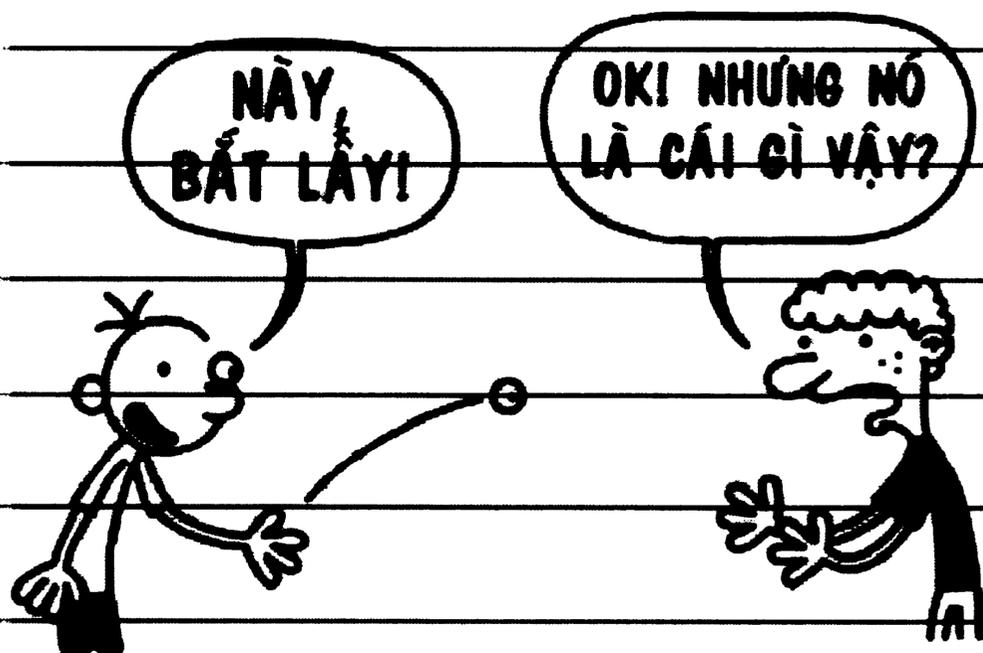
Dù không thắng cuộc nhưng tôi vẫn thấy sung sướng vô cùng và thầm cảm ơn Rodrick vì đã kết thúc trò chơi một cách nhanh chóng. Vậy là hai anh em không ai phải cố gắng để chịu đựng nhau cả.

Thứ sáu

Năm nay, giáo viên quyết tâm sẽ trừng trị thẳng tay những đứa quay bài của bạn. Hẳn bạn còn nhớ tôi đã sống thế nào khi được ngồi cạnh Alex Aruda - đứa thông minh nhất lớp trong môn đại số sơ cấp không? Bây giờ thì ĐIỀU ĐÓ chẳng còn lợi lộc gì cho tôi nữa.

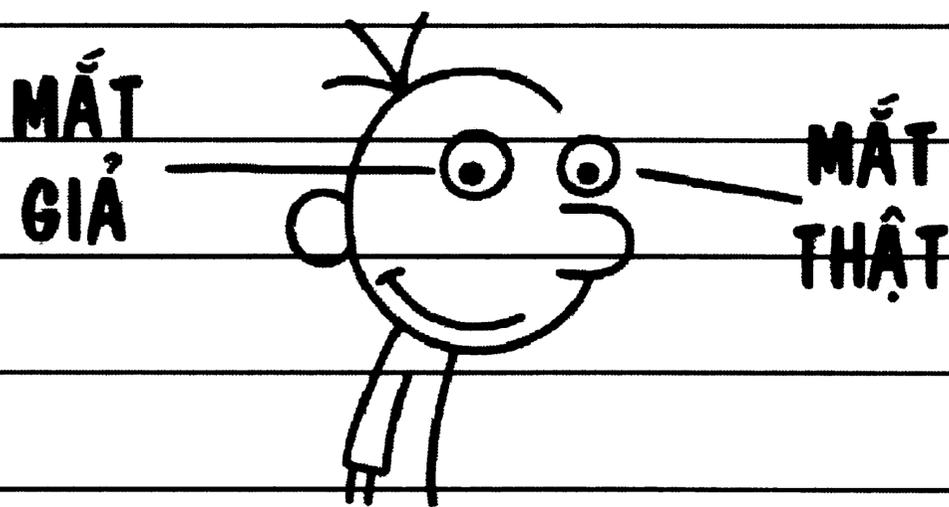
Cô Lee là giáo viên môn Đại số sơ cấp của tôi, và tôi đoán cô cũng đã dạy Rodrick khi anh ta học cấp II. Bởi vì cô luôn nhìn tôi chăm soi với ánh mắt như ĐIỀU HẬU vậy.

Đôi khi tôi nghĩ sẽ thật tuyệt nếu mình có một con mắt giả hoặc một thứ gì đó giống như thế. Trước tiên, tôi có thể dọa lũ yếu bóng vía trong lớp.

Nhưng hay ho nhất là nhờ có con mắt giả ấy tôi sẽ có điểm số cao hơn.

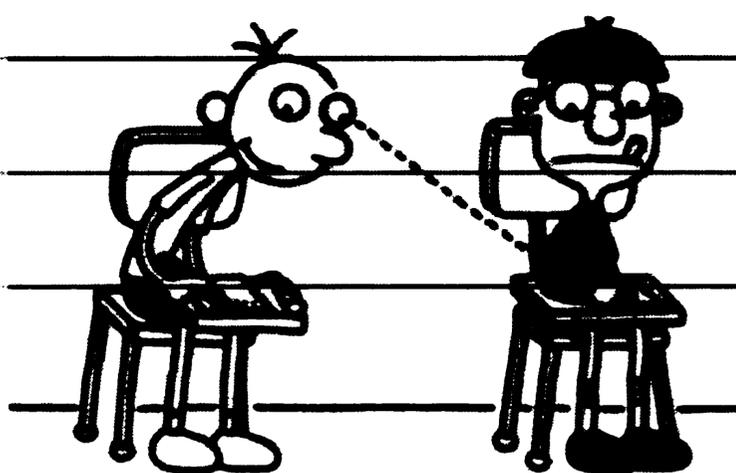
Ngày đầu tiên ở trường, mắt giả của tôi sẽ như thế này:

Sau đó, tôi sẽ đến gặp thầy giáo và nói với giọng thật đáng thương: "Thưa thầy, em buộc phải đeo mắt giả vì vậy xin thầy đừng nghĩ là em nhìn bài các bạn khác".

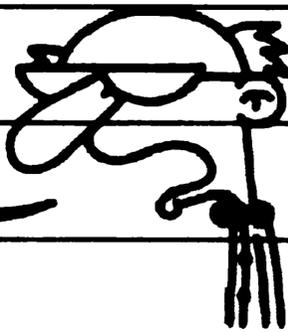

Vậy là khi có bài kiểm tra, tôi có thể thoải mái sử dụng con mắt thật để nhìn bài của thằng bạn thông minh nhất lớp ngồi ngay cạnh mà không ai phát hiện ra.

Không những thế, tôi còn nhận được sự thương cảm của thầy giáo.

TÔI NGHIỆP,
BÉ THỂ NÀ ĐÃ PHẢI
ĐEO MẮT GIẢ!

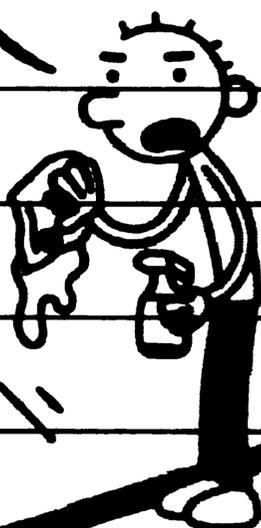

Thật tiếc là tôi KHÔNG có một con mắt giả. Nhưng nếu mẹ chết vẫn tại sao hôm nay lại bị điểm kém môn Đại số sơ cấp, thì đó chính là lý do để giải thích của tôi.

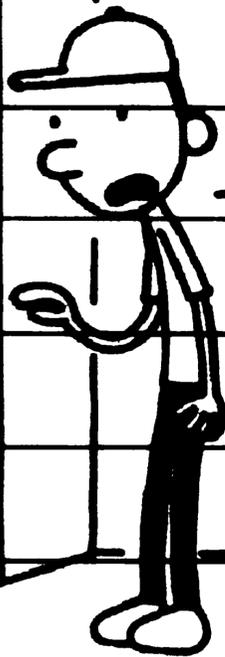
Chủ nhật

Gần đây, Rodrick vẫn thường xuyên xin tiền bố mẹ, vì vậy tôi nghĩ kế hoạch "tiền của mẹ" chắc chắn không có một tí tác dụng nào với anh ta. Mẹ đã tìm đủ mọi cách để giúp anh ta kiếm tiền chính đáng nhưng xem ra những nỗ lực đó của mẹ sẽ chẳng đi đến đâu.

PHẢI LÀM NHƯ
THẺ NÀY A?

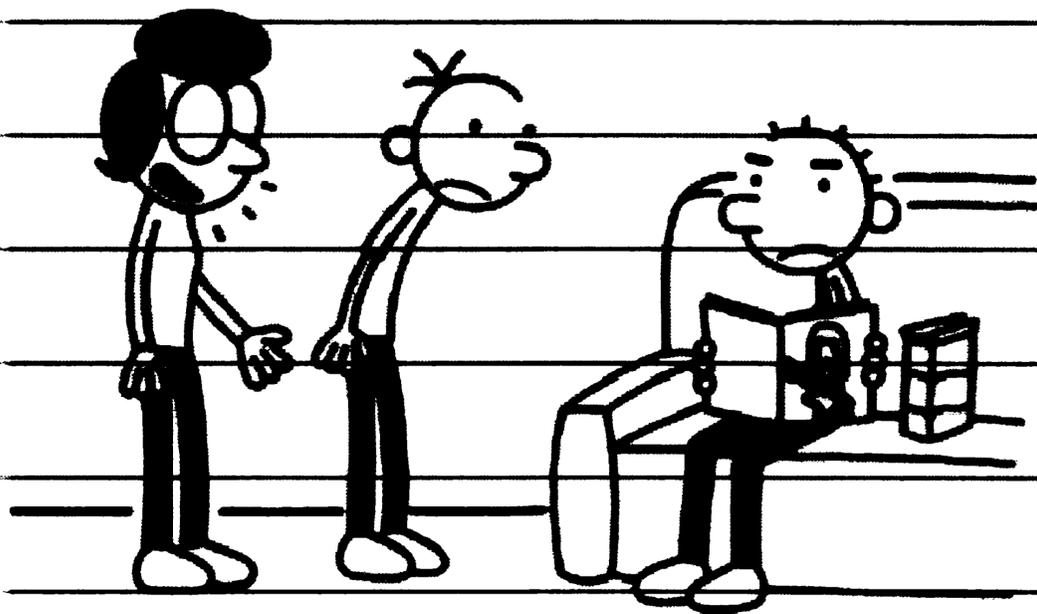

CON PHẢI DÙNG GIẾ
LAU CHỮ!

Nhưng tối nay, mẹ tìm ra được một cách rất khả thi để giúp Rodrick kiếm tiền. Trường tôi đã gửi thư ngỏ cho các phụ huynh thông báo rằng chương trình giáo dục âm nhạc sẽ phải dừng lại do không đủ kinh phí, vì thế bố mẹ sẽ phải hướng dẫn học sinh tự học môn này.

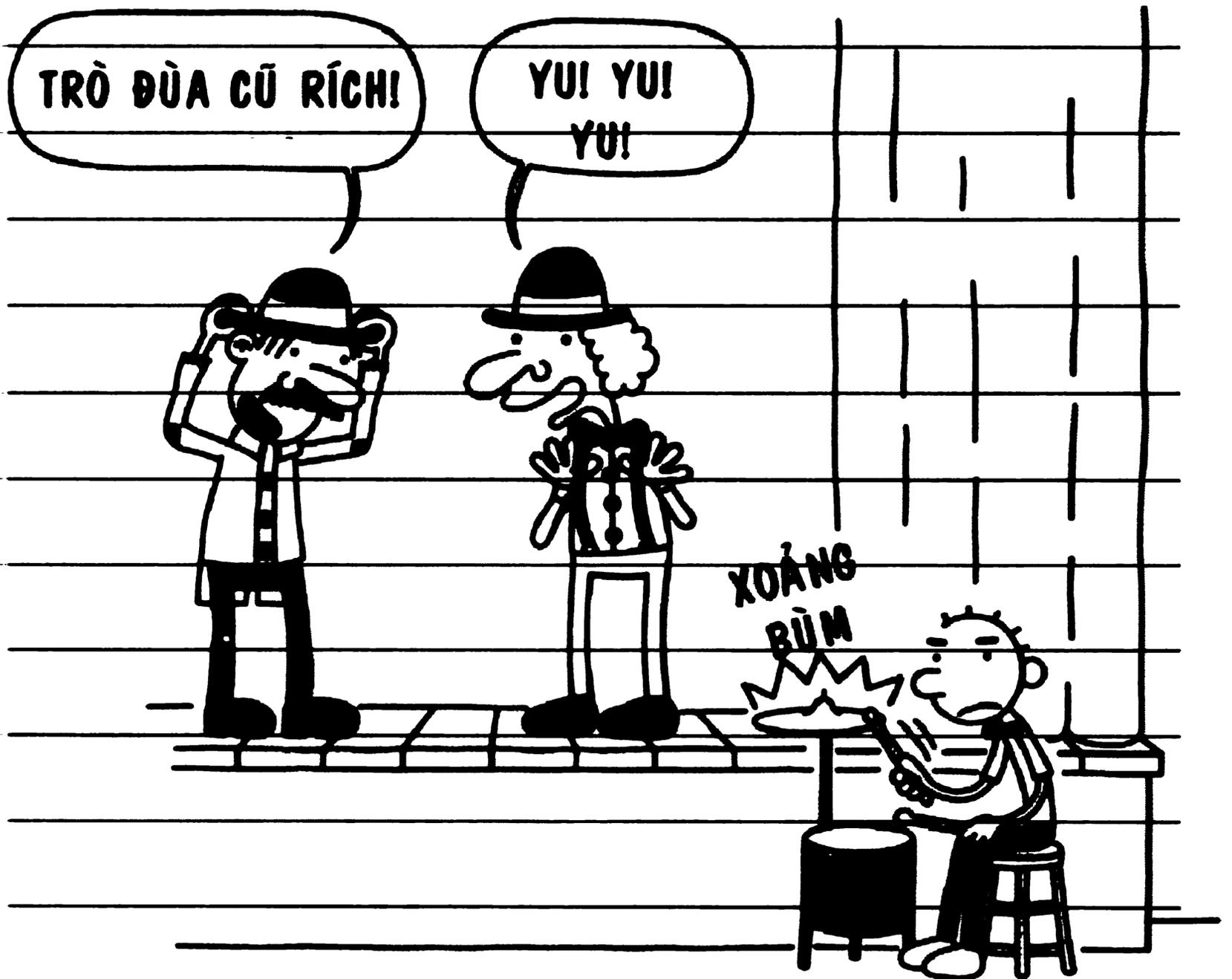
Mẹ đề nghị Rodrick dạy TÔI chơi trống và tất nhiên là mẹ sẽ TRẢ CÔNG thật hậu hĩnh cho anh ta.

Tôi nghĩ mẹ nảy ra ý tưởng điên rồ này là bởi vì đã nghe thấy Rodrick khoe khoang với mọi người rằng mình là một "tay trống chuyên nghiệp."

Thực ra việc Rodrick vô ngục tự phụ là có nguyên nhân của nó. Thành phố có một tổ chức một buổi trình diễn có tên là "Những người hài hước" với sự tham gia của tất cả các ông bố bà mẹ trong vùng và nó diễn ra ở nhà hát thành phố trong vòng 2 tuần.

Đêm khác, tay trống đã cáo ốm và Rodrick đã được
mời thay thế. Anh ta nhận được 5 đô la sau mỗi đêm.

Tôi chả quan tâm đến việc Rodrick có phải là tay
trống chuyên nghiệp hay không nhưng tôi đâu có ngu
mà bỏ lỡ cơ hội thể hiện trước mắt bọn con gái.

ANH TRAI TỬ LÀ MỘT
TAY TRỐNG CHUYÊN
NGHIỆP ĐÂY!

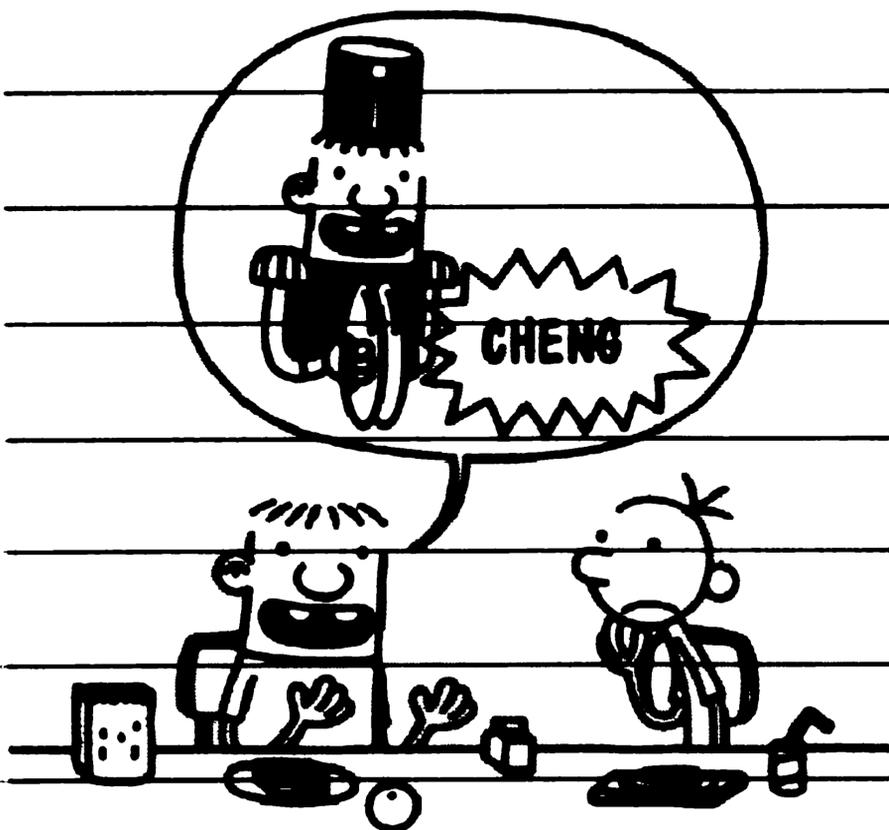

Khi mẹ đề nghị dạy tôi chơi trống, Rodrick có vẻ không hào hứng lắm với ý tưởng của đó. Nhưng khi mẹ hứa sẽ trả 10 đô cho mỗi buổi học với điều kiện tôi có thể mời thêm bao nhiêu bạn tùy thích, Rodrick đã gật đầu.

Bây giờ, tôi lại phải gánh thêm một nhiệm vụ khó khăn là đi chiêu mộ học viên cho lớp học trống của Rodrick. Và tôi có thể khẳng định, việc này chả có gì thú vị.

Thứ hai

Dù tôi đã vất vả mời chào nhưng chả ma nào chịu tham gia lớp học trống của Rodrick ngoại trừ Rowley. Và thú thật là tôi đã phải dùng đến thủ đoạn xấu xa để lôi kéo nó. Rowley có một mơ ước cháy bỏng là được tham gia vào đội quân nhạc chuyên phục vụ các lễ diễu hành.

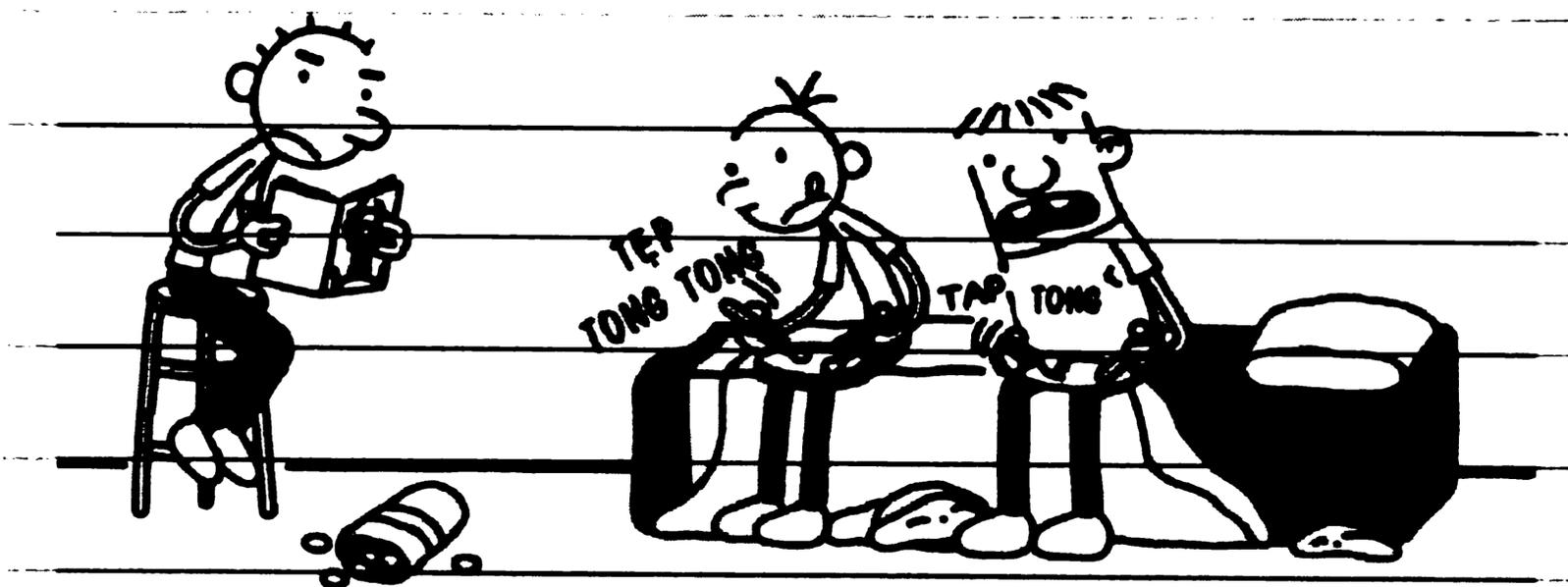

Tôi đã nói dối rằng đến tuần thứ tư của chương trình học, Rodrick sẽ dạy cách đánh trống của đội quân nhạc. Tất nhiên là Rowley chấp nhận chịu đựng Rodrick để được thỏa nguyện ước mơ của mình.

Dù phải nói dối Rowley nhưng tôi vẫn thấy rất sung sướng vì không phải chịu đựng những buổi học đánh trống ngu xuẩn đó một mình.

Sau giờ học, tôi và Rowley cùng về và để bắt đầu buổi học đầu tiên. Rodrick dạy cho chúng tôi những điều cơ bản nhất về trống.

Nhưng do thiếu "đồ dùng học tập" nên Rowley phải dùng dao đĩa và một cái đĩa nhựa để thực hành. Nhìn Rowley thật khôi hài nhưng tôi đoán đó là điều sẽ xảy ra khi bạn là người cuối cùng tham gia lớp học.

May mắn là sau khi buổi học bắt đầu được 15 phút, Rodrick đã nhận được điện thoại của Ward và chúng tôi được "giải phóng" khỏi lớp học kinh khủng ấy.

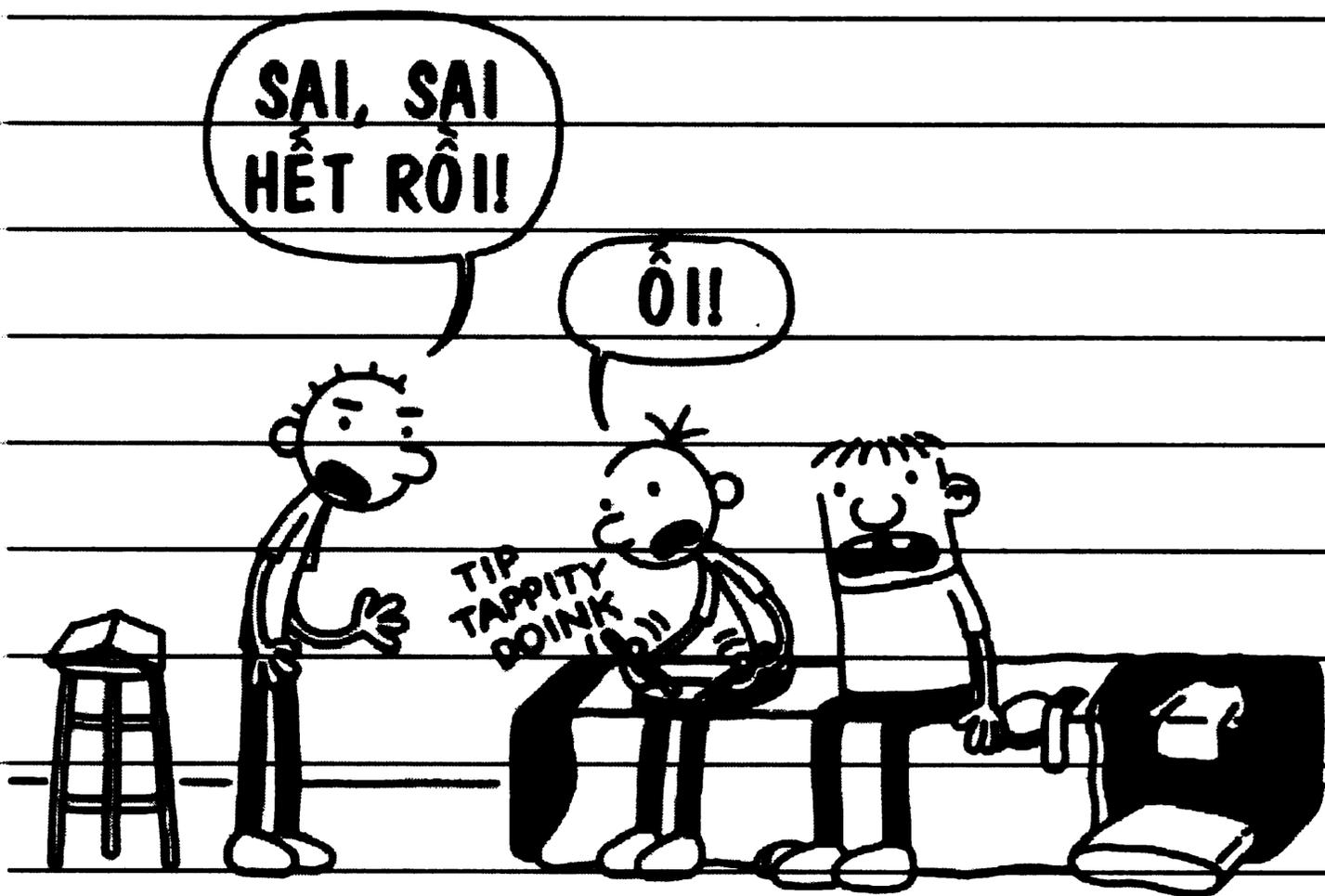
Nhưng mẹ không hài lòng lắm khi thấy tôi và Rowley mò lên tầng sớm, nên mẹ đã bắt hai đứa phải quay lại tầng hầm và chỉ được phép lên chừng nào Rodrick giao xong bài tập về nhà. Vì vậy Rodrick đã giao:

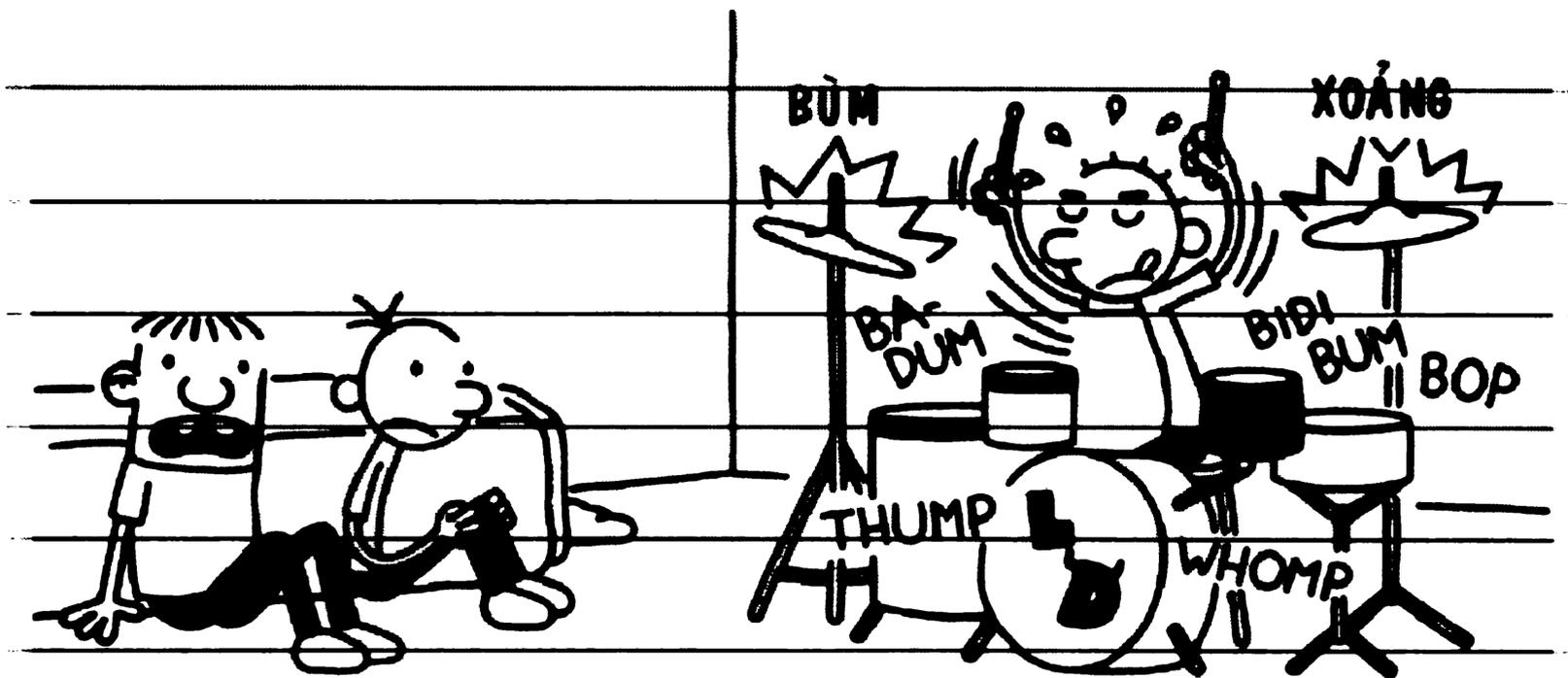
Thứ ba

Hôm nay tôi và Rowley lại có buổi học trống với Rodrick.

Rodrick có thể là một tay trống cừ khôi nhưng lại là một giáo viên tồi nhất trên thế giới. Tôi và Rowley đã cố gắng hết sức để luyện tập theo những gì anh ta đã dạy, nhưng Rodrick thường nổi khùng lên kể cả khi chúng tôi đánh sai có tí tẹo.

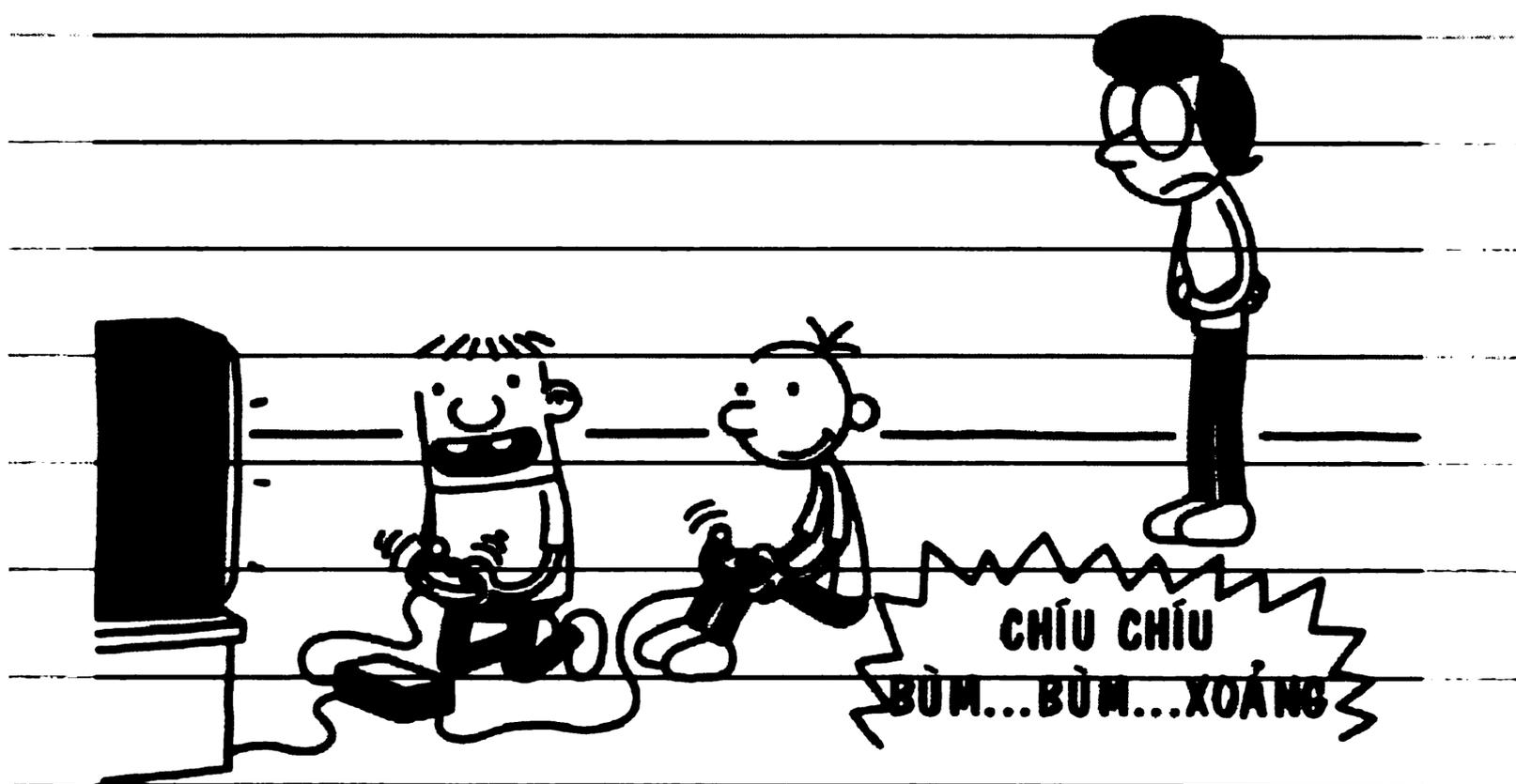

Cuối cùng, Rodrick đùng đùng đi đến bộ trống của mình rồi bắt chúng tôi phải «nhìn mà học tập». Sau đó anh ta thực hiện một màn solo rõ dài mà chả liên quan gì đến việc dạy dỗ, kèm cặp chúng tôi gì cả.

Rodrick thậm chí còn không rời mắt khỏi bộ trống khi tôi và Rowley mò lên trên tầng.

Tốt thôi, tôi cũng chả có gì phải phàn nàn cả. Bởi vì theo cách nhìn của tôi thì như vậy ai cũng thấy thoải mái.

Thứ năm

Theo thời khoá biểu thì tôi chỉ còn một ngày để hoàn thành bài luận môn Lịch sử. Tốt nhất là tôi nên bắt đầu lo lắng về nó thì hơn.

Các giáo viên ngày càng khắt khe hơn trong việc đánh giá nỗ lực nghiên cứu, tìm tòi của học sinh nên cách viết luận mà tôi vẫn làm không còn hiệu quả nữa.

Tuần trước, cô Breckman yêu cầu chúng tôi phải làm một bài luận môn Khoa học với chủ đề động vật. Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, tôi quyết định chọn con tuần lộc. Tôi biết mình cần phải đến thư viện để tìm kiếm thông tin nhưng suy đi tính lại tôi quyết định tự sáng tác đôi chút thông tin về nó.

NHỮNG ĐIỀU THÚ VỊ VỀ TUẦN LỘC

Tác giả: Greg Heffley

Chế độ dinh dưỡng: Tuần lộc ăn rất, rất nhiều thứ nên nó quá dài để đưa vào bài luận này. Để tiết kiệm thời gian của mọi người, tôi xin đưa ra danh sách những thứ mà tuần lộc không thể ăn được.

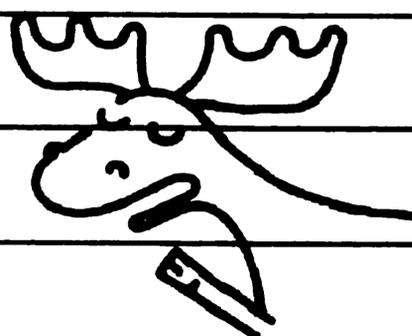
KẸO CAO SU

KIM LOẠI

PIZZA

PIZZA,
THỬ NGÀ!

TÔI KHÔNG
ĂN ĐƯỢC MÓN NÀY.

Mặc dù tuần lộc có thể sống được ở hầu hết mọi nơi nhưng nó gần như đang bị tuyệt chủng.

CHÚNG TÔI CHỈ SỐNG
Ở VÙNG LẠNH THÔI!!

Ở ĐÂY CÓ ĐIỀU
HÒA CƠ MÀ.

OH.

Mọi người đều biết rằng tuần lộc đã tiến hóa từ loài chim, giống như con người vậy. Con người tiến bộ hơn vì có tay chân trong khi tuần lộc có một bộ sừng to kình nhưng vô dụng.

YAY!

VỒ VỒN
THẬT.

HẾT

Tôi tin là mình đã hoàn thành bài luận một cách xuất sắc. Nhưng cô Brechman chắc chắn không phải là chuyên gia về tuần lộc nên cô đã bắt tôi phải tới thư viện và làm lại bài luận.

Và bài luận TIẾP THEO về môn Lịch sử cũng chả dễ dàng gì vì thầy Huff yêu cầu chúng tôi phải viết một bài thơ về những năm 1900. Dù có vắt óc suy nghĩ cả tháng tôi cũng không thể viết nổi một câu văn có vần chữ đùng nói đến chuyện sáng tác thơ lại còn là thơ cổ nữa. Vì vậy, tôi cần phải nghiên cứu thật nhiều sách nếu muốn qua được môn Lịch sử.

Thứ hai

Hôm qua, khi đến nhà Rowley chơi cờ, một điều kỳ diệu đã xảy ra khiến tôi sung sướng đến phát điên. Trong lúc chờ Rowley đi vệ sinh, tôi quan sát khắp phòng một hộp trò chơi chứa đầy tiền giấy đã thu hút sự chú ý của tôi.

Tôi thực sự không tin vào mắt mình nữa vì tiền đó GIỐNG HẾT với "Tiền của mẹ".

Tôi vội vàng nhặt xấp tiền giấy lên và đếm, tất cả có khoảng 100.000 đô la.

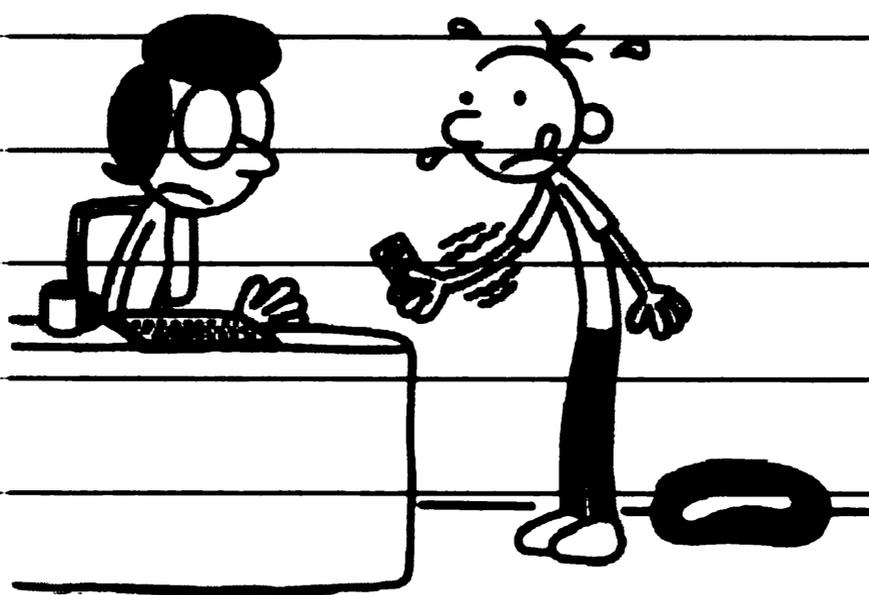
Và chỉ mất hai giây, tôi đã biết là mình phải làm gì tiếp theo.

Vừa về đến nhà tôi vội vàng lao về phòng và tìm chỗ kín đáo nhất để giấu toàn bộ số tiền vừa thó được ở nhà Rowley. Cả đêm tôi đã mất ngủ để nghĩ xem mình sẽ làm gì với số khổng lồ "Tiền của mẹ" vừa mới kiếm được.

Tôi biết mình không chịu khó làm việc nhà và chưa trở thành một quý ông lịch thiệp như mẹ mong muốn nên nếu tôi đổi hết số "Tiền của mẹ" cùng một lúc sẽ bị nghi ngờ. Vì thế sáng nay tôi quyết định sẽ thử xem mọi chuyện thế nào.

Và lý do để tôi muốn đổi ít "Tiền của mẹ" ra tiền mặt là mua tem để gửi thư cho bạn bên Pháp. Dù đã tự nhủ mình phải thật bình tĩnh nhưng tay tôi vẫn run lên cầm cập khi đưa tiền cho mẹ.

May mắn thay mẹ đã đổi ngay tiền cho tôi không một chút nghi ngờ.

Tôi không thể ngờ được rằng mình lại may mắn đến thế! Với 100.000 đô la này tôi có thể sống vương giả cho đến tận khi học xong cấp III thậm chí còn lâu hơn nữa. Có khi tôi chả cần phải tìm việc làm nữa.

Điều quan trọng nhất là đừng đại dốt đổi tất cả số tiền cùng một lúc nếu không mẹ sẽ phát hiện ra ngay.

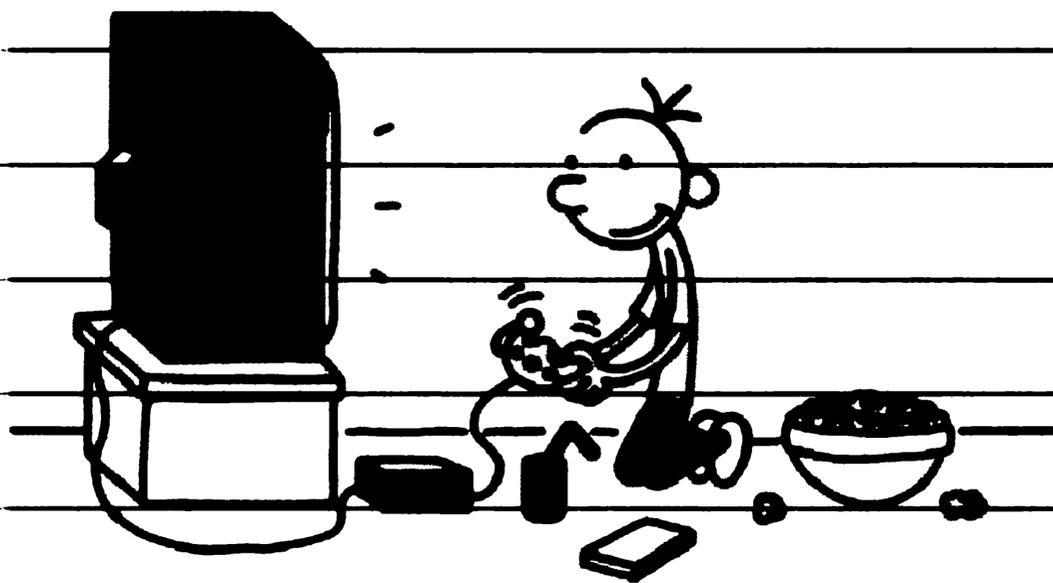
Thỉnh thoảng tôi cũng cần phải động tay động chân làm việc nhà để kiếm một ít "Tiền của mẹ", như thế mới có cớ để mà đổi tiền chứ.

Tôi có thể khẳng định một điều chắc chắn rằng tôi không dùng số tiền vừa đổi để mua tem. Hôm qua, Mamadou - cậu bạn người Pháp đã gửi một tấm ảnh và chính tấm ảnh đó đã dập tắt mọi mong muốn viết thư hồi âm của tôi.

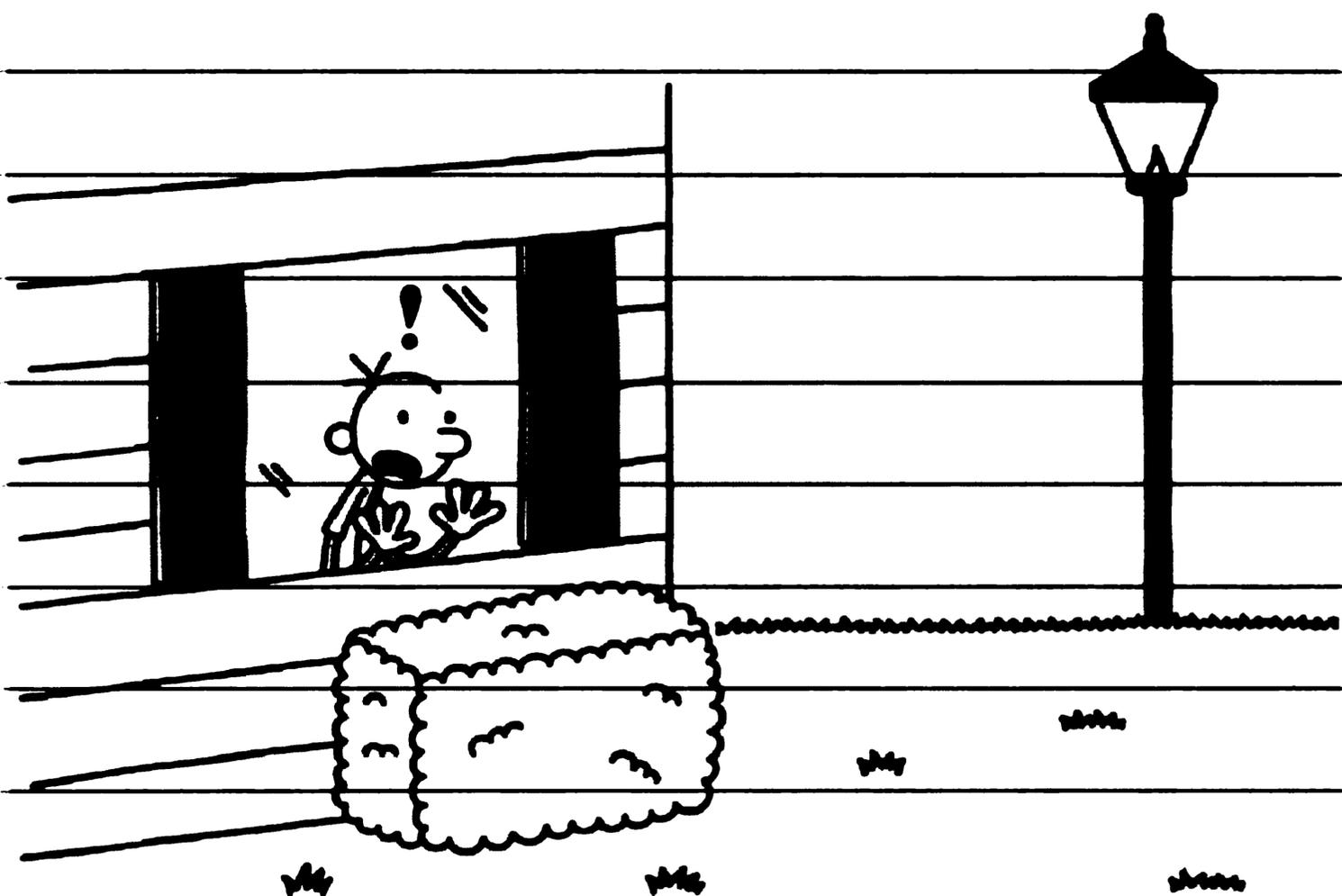

Thứ ba

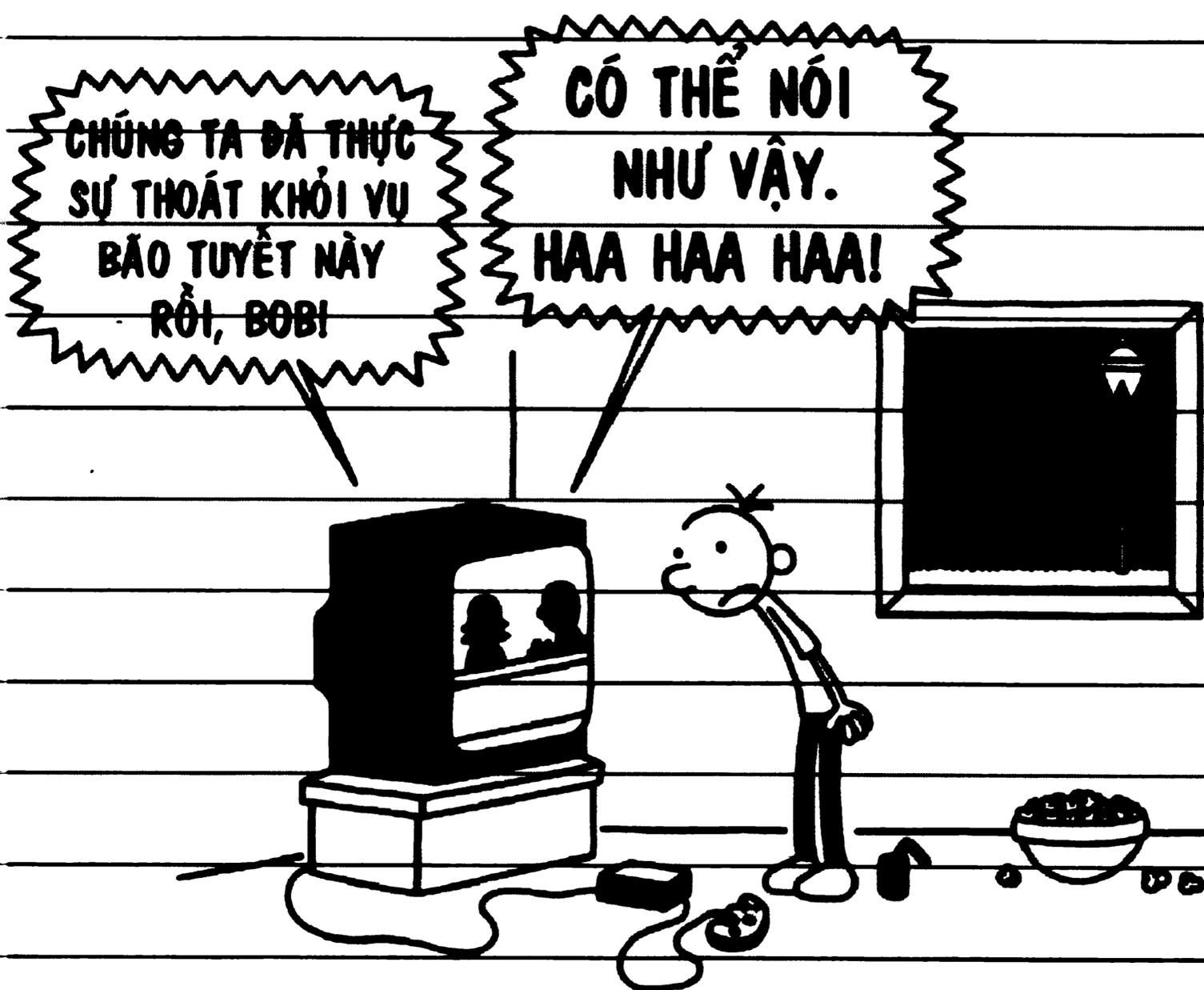
Ngày mai tôi phải nộp bài luận môn Lịch sử nhưng dự báo thời tiết được phát đi phát lại đã thông báo rằng từ đêm nay tuyết sẽ rơi rất nhiều cho đến hết tuần. Vì thế chả tội gì mà tôi phải đổ mồ hôi sôi nước mắt để làm bài luận đó cả.

Khoảng 10 giờ, tôi há húng muốn xem tuyết đã rơi nhiều chưa nhưng tôi đã không thể tin được vào mắt mình khi kéo rèm cửa lên.

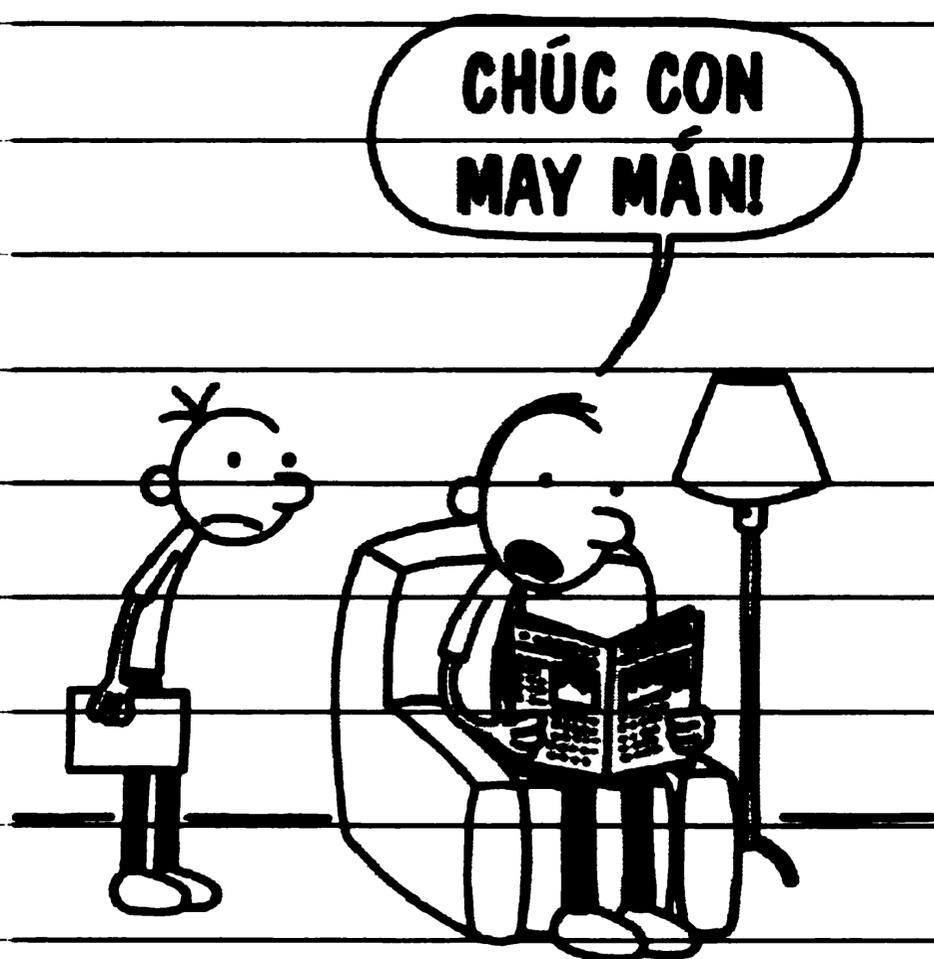
Tôi đã định ninh rằng ngày mai nhà trường sẽ cho học sinh nghỉ học. Vì vậy, tôi cuống cuống bật Ti vi và chăm chú theo dõi tất cả các bản tin để xem chuyện gì đã xảy ra. Nhưng người dẫn chương trình Dự báo thời tiết đã thông báo tin tức hoàn toàn khác với những gì anh ta đã nói cách đây 3 giờ.

Vậy là tôi vẫn sẽ phải nộp bài luận môn Lịch sử. Nhưng đã quá muộn để đến thư viện và trong nhà không có một cuốn sách nào liên quan đến những năm 1900. Vì vậy tôi cần phải nghĩ ra một cái gì đó thật nhanh. Tôi chợt nảy ra một ý tưởng rất hay.

Bố đã làm bài tập cho Rodrick hàng triệu lần vì thế nếu
tôi đề nghị chắc là bố sẽ giúp tôi ngay.

Tôi kể lể thật thống thiết tình trạng của mình cho bố
nghe nhưng tôi đoán là bố đã nhận được một bài học
nhớ đời từ Rodrick: giúp một lần là phải giúp mãi mãi.

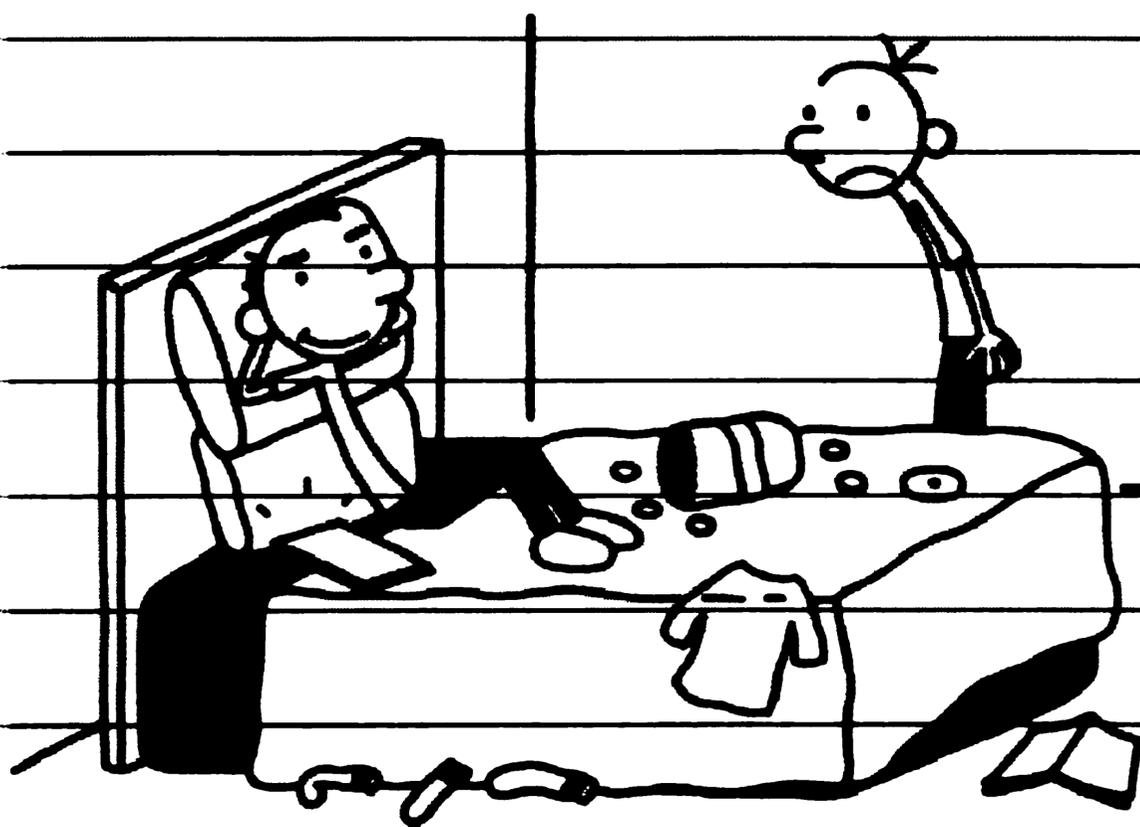
Hắn là Rodrick đã nghe lỏm được câu chuyện của tôi
và bố nên anh ta lù lù xuất hiện và ra hiệu cho tôi vào
phòng.

Chắc các bạn còn nhớ Rodrick từng học thầy Huff
giáo viên môn Lịch sử của tôi. Có lẽ thầy cũng giao
cho anh ta bài tập tương tự.

Rodrick lục lọi các ngăn tủ và lôi ra một tập giấy rời trắng trơn tuyên bố rằng sẽ bán lại cho tôi với giá 5 đô la. Tôi chả điên mà nghe lời anh ta.

Nhưng tôi phải công nhận rằng đó là một giá rất hời.

Thứ nhất, bài luận đó của Rodrick chắc chắn được điểm cao vì bố đã làm giúp anh ta từ đầu đến cuối. Thứ hai, giáo viên chắc chắn sẽ có cảm tình ngay với bài luận này vì nó vừa dày vừa được đóng bìa plastic cẩn thận.

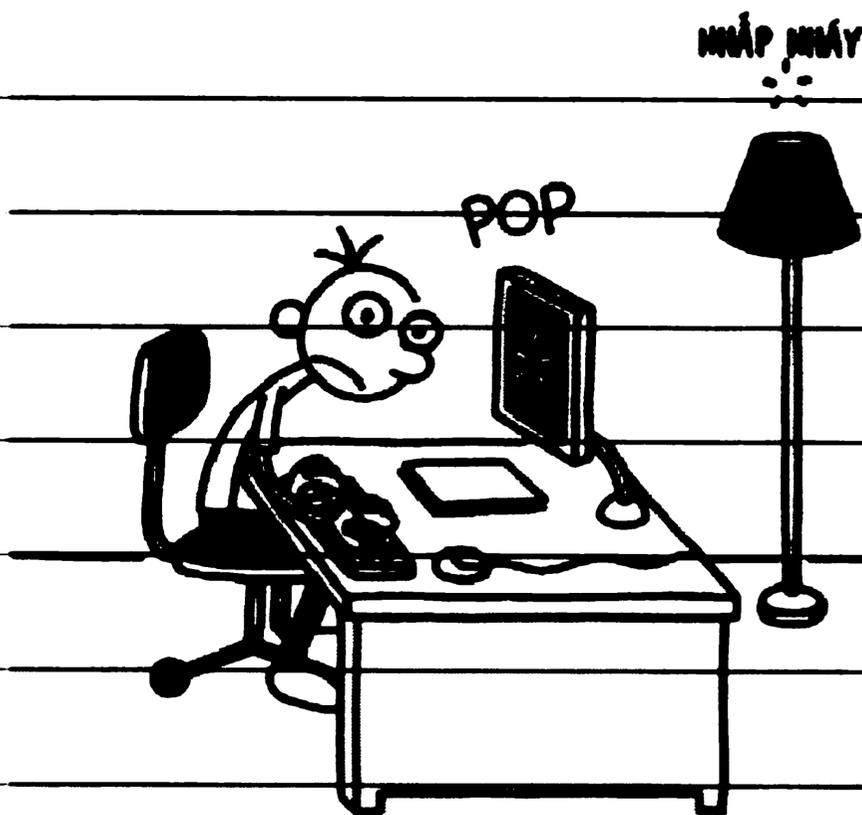
Hơn nữa tôi có cả một đồng "Tiền của mẹ" nên thừa sức mua được tờ giấy đó của Rodrick.

Nhưng tôi không thể làm việc đó được. Mặc dù tôi từng

sao chép ý tưởng và bài tập của người khác nhưng tôi chưa bao giờ MUA bài luận của ai cả.

Vì thế tôi quyết định sẽ tự làm bài luận ấy một mình.

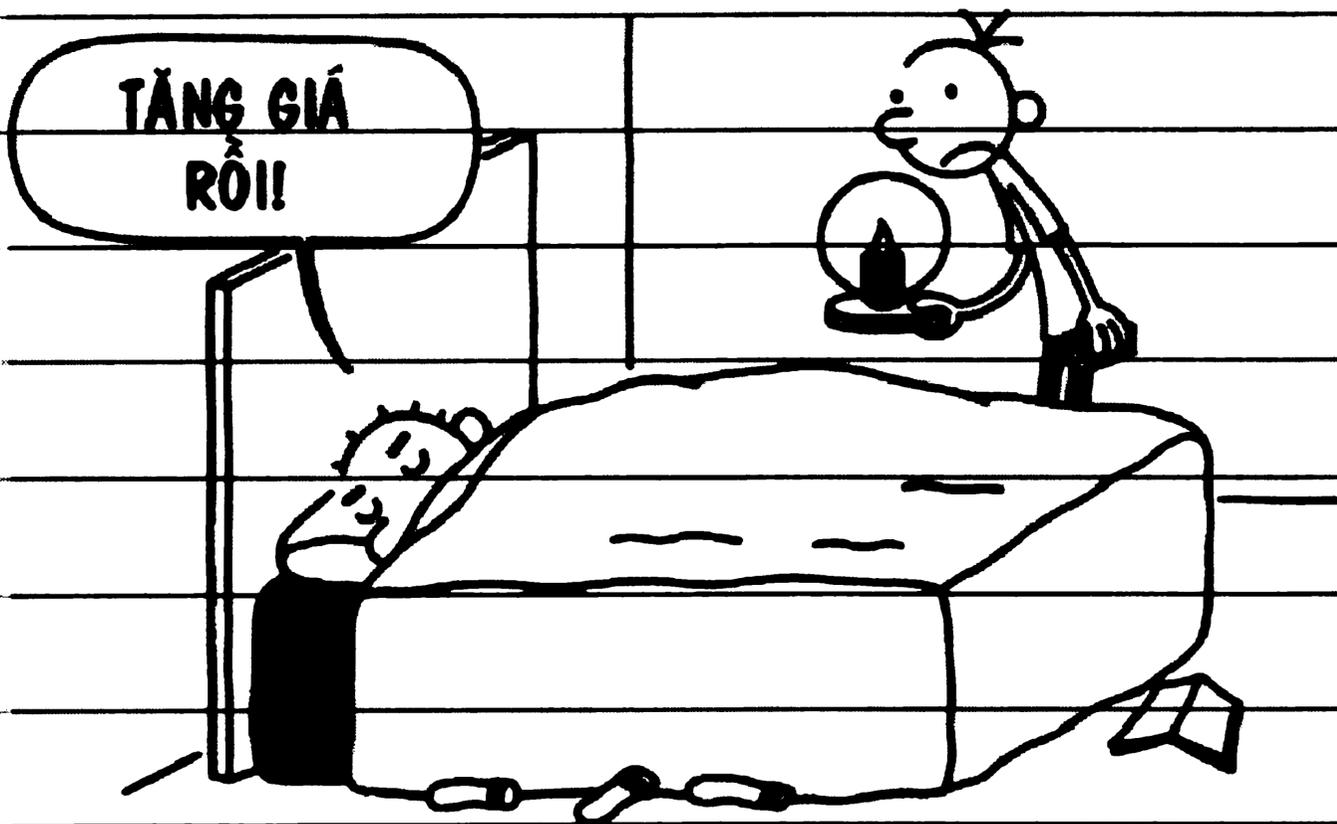
Tôi cặm cụi tìm kiếm thông tin trên mạng internet. Đến nửa đêm, khi bài luận sắp hoàn thành, một điều khủng khiếp đã xảy ra: mất điện.

Tôi biết lần này mình đã gặp rắc rối thực sự. Nếu không muốn phải học lại môn Lịch sử, tôi chỉ có một con đường duy nhất là chấp nhận lời đề nghị quá quắt của Rodrick.

Tôi vội vàng lấy 500\$ "Tiền của mẹ" để mua bài luận

của Rodrick nhưng đòi nào anh ta chịu bỏ qua một cơ hội hiếm hoi như thế để hành hạ tôi.

Và bạn có tin được không, giá của bài luận Lịch sử cũ rích ấy đã lên tới 20.000 đô "Tiền của mẹ". Rodrick đúng là tên giết người không dao. Tôi rên rỉ rằng mình lấy đâu ra ngần đấy tiền cơ chứ. Nhưng Rodrick ngay lập tức quay lưng lại ngủ ngon lành mà không thêm đếm xỉa đến lời cầu xin của tôi.

Bị dồn vào bước đường cùng, tôi đành phải lên phòng và lấy đủ 20.000 đô la để trả cho Rodrick. cầm bài luận của anh ta trên tay mà lòng tâm tôi không ngừng bị cắn rứt. Tôi phải cố ngủ để gạt bỏ những suy nghĩ xấu xa về bản thân.

Thứ tư

Hôm nay, khi yên vị trên xe buýt để đến trường, tôi mới có thời gian để xem qua bài luận Lịch sử của Rodrick. Và tôi hoàn toàn bị sốc bởi những gì mình nhìn thấy.

Đầu tiên, bài luận không hề được đánh máy mà là chữ viết xấu như gà bới của Rodrick.

Đến lúc này tôi mới nhớ ra một sự thật đau lòng: khi Rodrick lên cấp III, bố mới giúp anh ta làm bài tập. Điều đó đồng nghĩa với việc bài luận này là tác phẩm CỦA Rodrick 100%.

Tôi cố gắng đọc thật kỹ bài luận ấy với hy vọng mong manh là dùng được vài chi tiết nào đó. Nhưng nói thật lòng bài luận của Rodrick chời không thể tưởng được.

MỘT TRĂM NĂM TRƯỚC

Tác giả: Rodrick Heffley

Đôi khi tôi say tã và tã hỏi

Trăm năm trước trái đất như thế nào?

Liệu người xưa còn cười trên Khủng long?

Các loài hoa có nở?

Chúng ta không thể biết

Trăm năm trước, trái đất như thế nào.

Tôi ước mình tạo được cỗ máy thời gian

Để quay về quá khứ

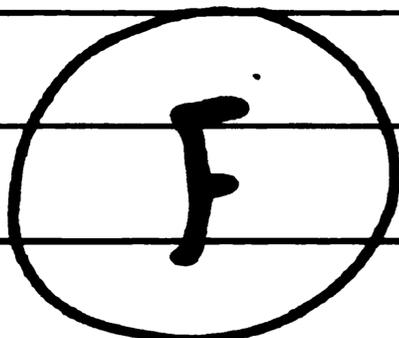
Xem trăm năm trước trái đất ra sao.

Liệu Nhện khổng lồ có thống trị thế gian?

Những su nọc có đầy tuyết phủ?

Tôi vẫn luôn tã hỏi

Trăm năm trước trái đất như thế nào?

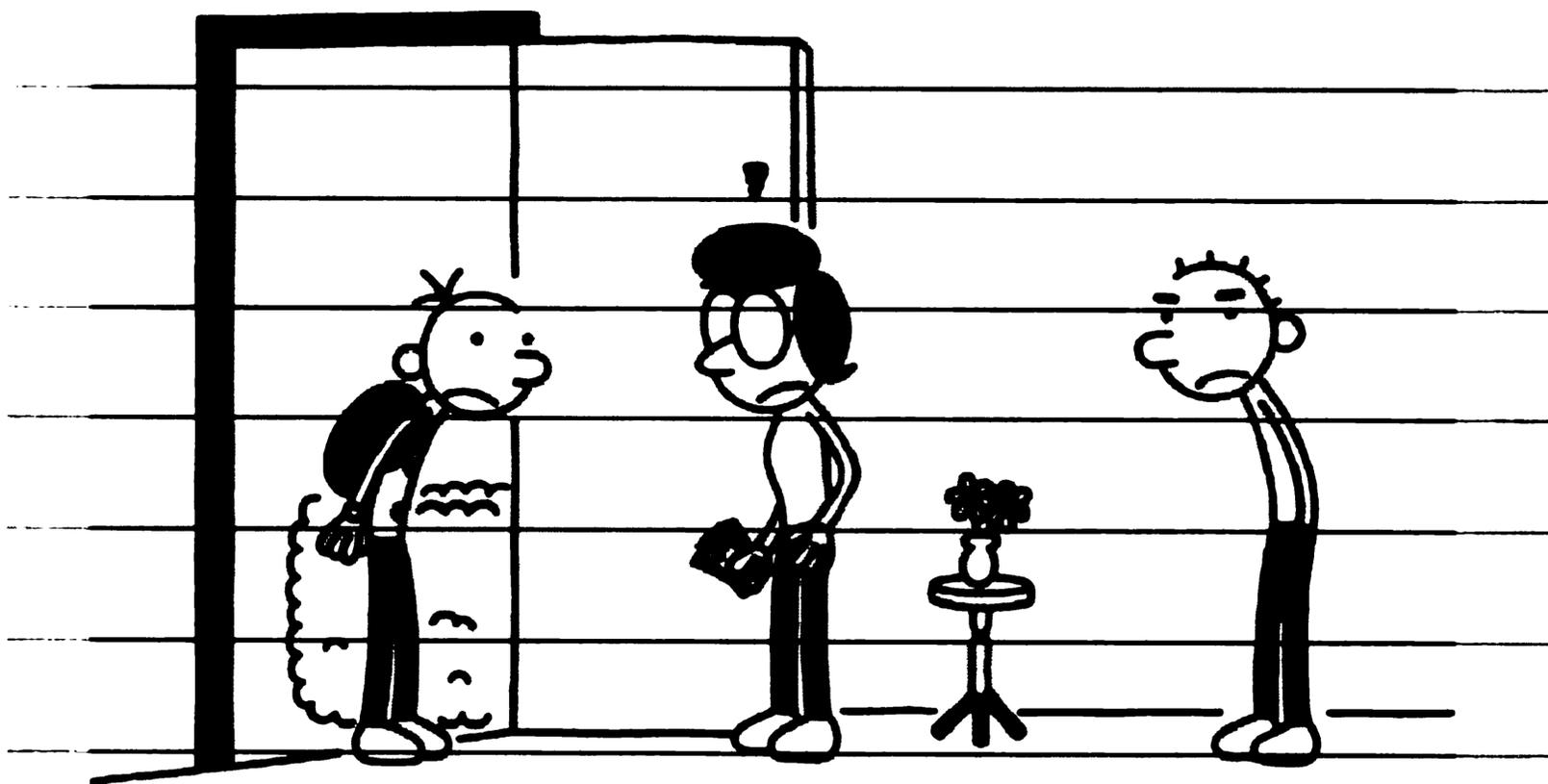

Nhớ đến gặp tôi!

Tôi đã nhận được bài học nhớ đời là phải cân nhắc kỹ khi quyết định mua bài luận của một người nào đó. Và phải tuyệt đối đề phòng Rodrick.

Đến tiết thứ ba, tôi vẫn không có gì để nộp cho thầy Huff cả. Vì thế, tôi tin là mình sẽ phải dành cả mùa hè tới để học lại môn Lịch sử.

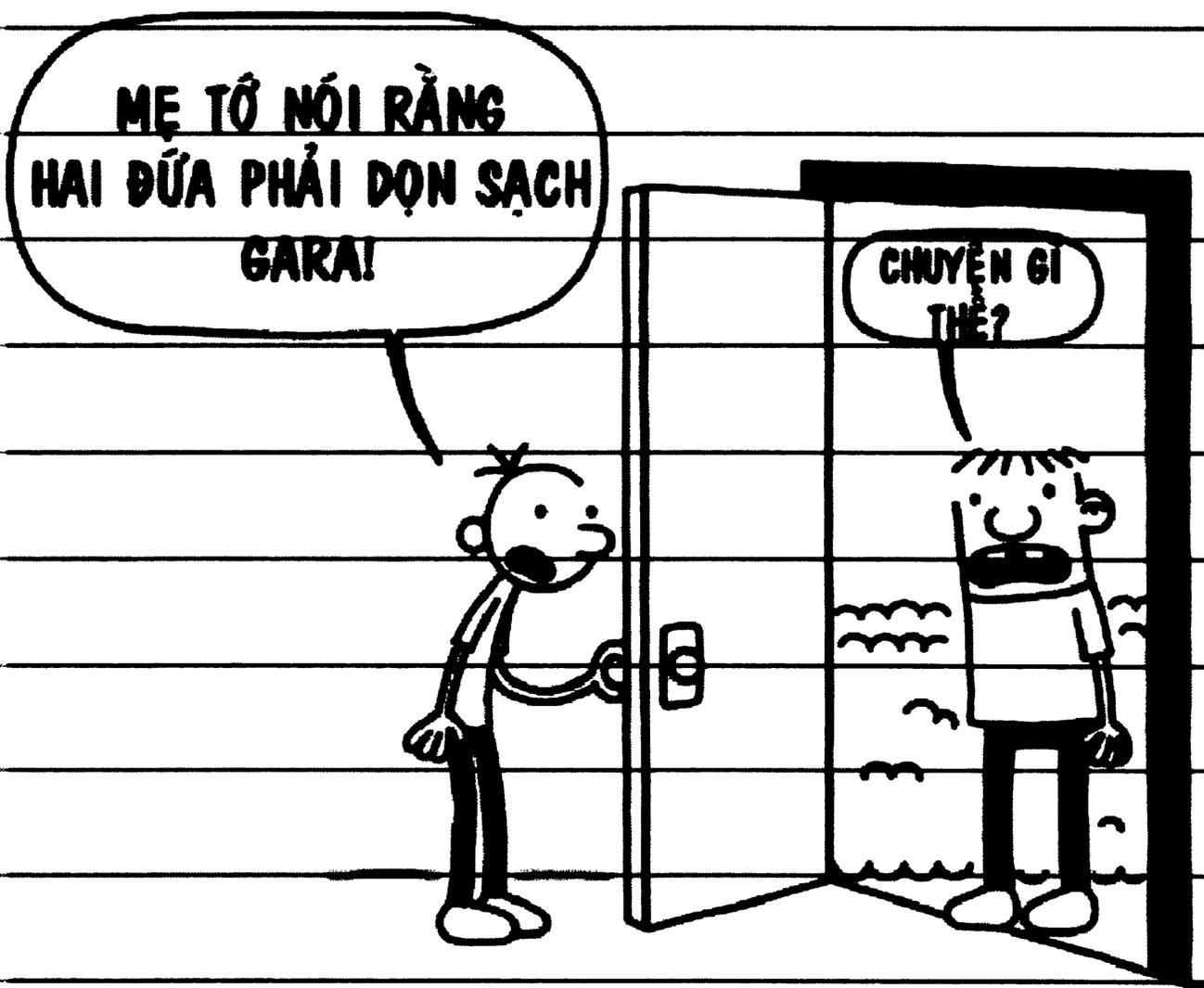
Và đó chưa phải là chuyện tồi tệ nhất trong ngày hôm nay của tôi. Khi tôi về nhà, mẹ đã chờ sẵn ở cửa với khuôn mặt thật đáng sợ.

Bạn nhớ chỗ tiền mà tôi đã trả cho Rodrick để mua bài luận không? Anh ta đã đổi TẤT CẢ chỗ tiền đó cho mẹ để mua một chiếc mô tô cũ. Tất nhiên là mẹ đã nghi ngờ vì Rodrick không bao giờ tự giác làm việc nhà để kiếm "Tiền của mẹ".

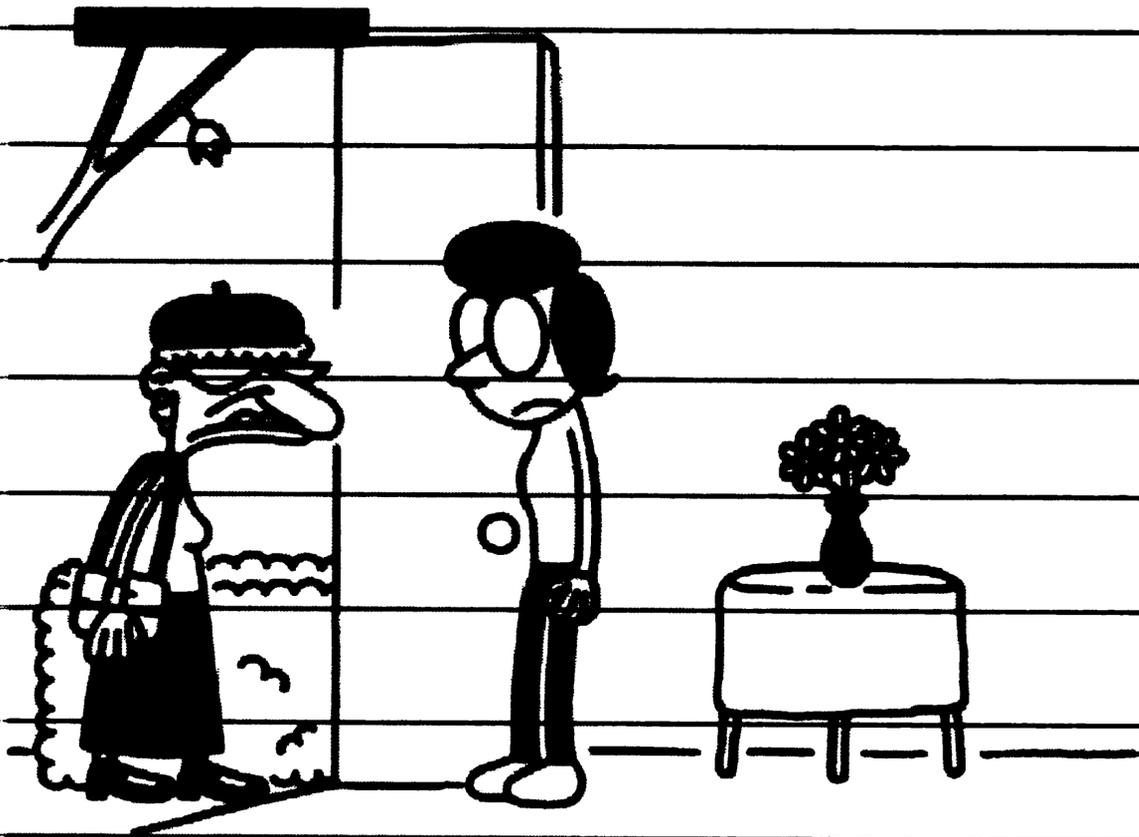
Rodrick nhanh chóng khai ra nguồn gốc của số tiền ấy. Mẹ đã lục tung phòng tôi lên cho đến khi tìm thấy đồng tiền dưới đệm. Mẹ ngay lập tức tịch thu 100.000 đô mà tôi may mắn kiếm được. Và tôi chắc chắn kế hoạch "Tiền của mẹ" cũng chấm hết từ đây.

Thật lòng mà nói, tôi như trút đi được cả tấn gánh nặng vậy. Nằm ngủ trên một đồng tiền như thế khiến tôi bị stress mấy ngày nay. Tất nhiên là tôi phải nhận một hình phạt thích đáng: không được ăn tối nếu chưa dọn xong gara. Nhưng tôi đã tìm ra được một giải pháp: tất cả đều bắt nguồn từ số tiền của Rowley mà ra cả nên nó sẽ phải chịu trách nhiệm cùng với tôi.

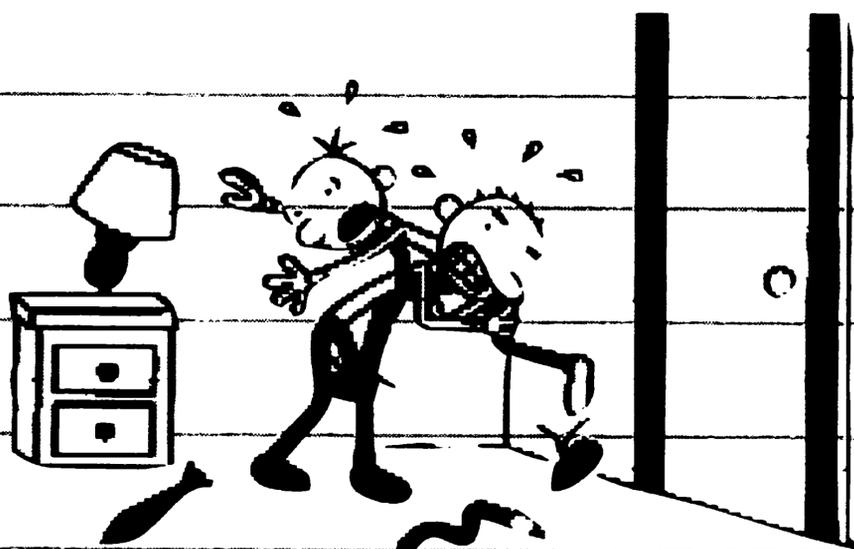
Thứ năm

Hôm nay, Lễ tạ ơn đã bắt đầu y như mọi năm với sự xuất hiện sớm những hai tiếng của bác Loretta.

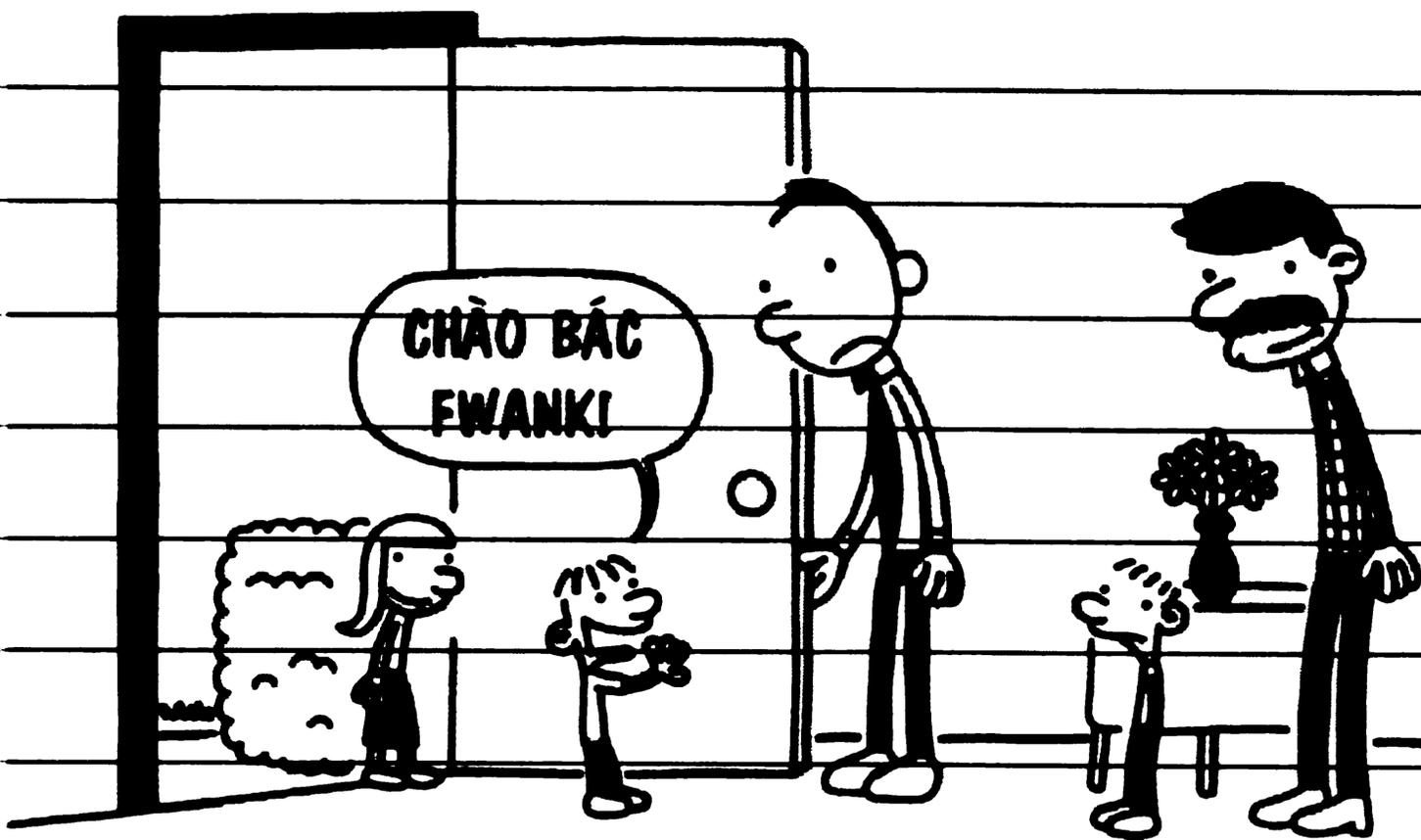
Mẹ luôn bắt tôi và Rodrick phải làm bác Loretta vui lòng, điều đó đồng nghĩa với việc chúng tôi phải nói chuyện với bác liên tục cho đến khi tất cả họ hàng đến.

Tôi và Rodrick đã phải chiến đấu một trận ra trò để quyết định xem ai sẽ là người ra chào bác Loretta trước.

Những người còn lại trong gia đình lục tục kéo tới lúc 11 giờ nhưng chú Joe, và lũ trẻ đến tận 12 rưỡi mới đến.

Bố đã rất tức giận khi nghe thấy lũ trẻ nhà chú Joe chào:

Mẹ nghĩ là bọn trẻ thật đáng yêu nhưng bố thì ngược lại. Bố tin chắc là chú Joe đã dạy chúng kiểu chào xuyên tạc tên mình.

Không khí giữa bố và chú Joe vẫn còn căng thẳng sau chuyện không hay xảy ra vào Lễ tạ ơn NĂM NGOÀI. Lúc đó, Manny đang tập đi vệ sinh ở toilet và nó đã làm rất tốt. Thật ra, Manny đã nói lời tạm biệt với đồng bìm được hai tuần rồi.

Nhưng những lời chú Joe nói khiến Manny phải thay đổi mọi thứ.

Phải mất 6 tháng sau, Manny mới dám bước vào nhà vệ sinh lần nữa.

Và mỗi lần bố phải thay bím cho Manny, tôi đều nghe thấy tiếng bố làm bầm mắng chú Joe.

Tiệc Lễ tạ ơn bắt đầu từ lúc 2 giờ, sau đó mọi người kéo nhau đến phòng khách để trò chuyện. Tôi không có hứng tán gẫu lắm nên chạy vội về phòng sinh hoạt chung để chơi game.

Chắc bố cũng quá chán ngán những câu chuyện gia đình nên linh xuống tầng hầm với mô hình Chiến tranh của mình. Nhưng bố quên không khoá cửa nên chú Joe đã có cơ hội để xông vào.

Chú Joe trầm trồ khen ngợi mô hình mà bố đã làm, vì vậy bố đã say sưa kể lể mọi thứ cho chú ấy nghe.

Bố cho chú Joe biết về vai trò của trung đoàn số 150 trong trận Gettysburg. Không những thế bố còn dành hẳn nửa tiếng để tả lại toàn bộ diễn biến của trận đánh khốc liệt ấy.

Nhưng tôi không nghĩ là chú Joe cảm thấy thích thú với bài diễn văn lịch sử ấy của bố.

Tất nhiên là Lễ tạ ơn đã kết thúc ngay sau đó. Bố điên tiết lên nhà và tổng tất cả mọi người về. Tôi cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên vì Lễ tạ ơn năm nào nhà tôi chả có kết cục như vậy.

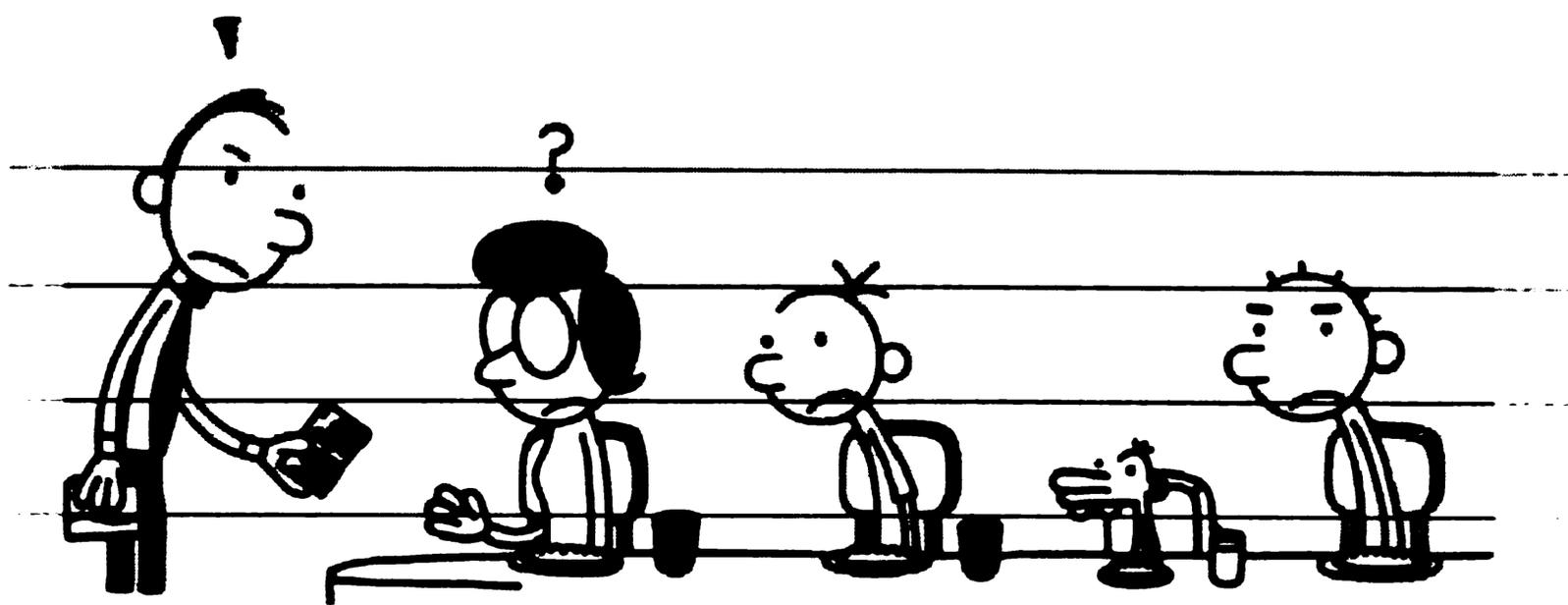

THÁNG MƯỜI HAI

Thứ bảy

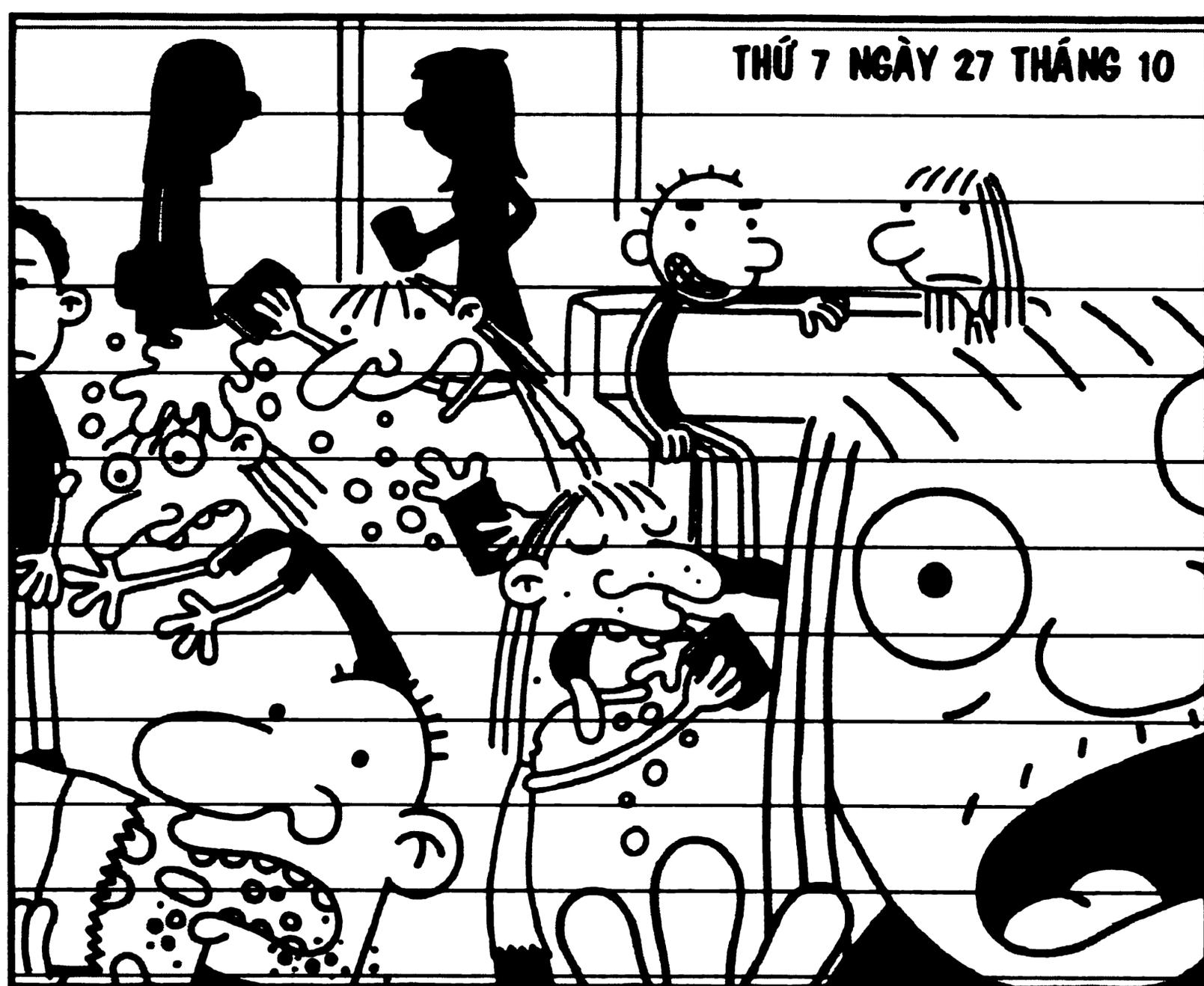
Bạn còn nhớ tôi từng nói rằng chẳng chóng thì chày bố mẹ sẽ phát hiện ra bữa tiệc của Rodrick không? Cuối cùng thì hôm nay chuyện đó cũng xảy ra.

Mẹ bảo bố đi rửa vài tấm ảnh được chụp trong Lễ tạ ơn vừa rồi. Và khi bố quay trở về, bạn có thể nhìn thấy bố rất tức giận.

Tám ảnh bố cầm rõ ràng chụp bữa tiệc của Rodrick.

Chắc một người bạn của Rodrick đã lấy máy ảnh mà mẹ vẫn để trên bộ dàn âm thanh và chụp vài tấm. Phải thừa nhận bạn của Rodrick chụp ảnh rất khá với bố cục toàn diện và các nhân vật đều có thần thái.

Rodrick cố gắng chối bay chối biến việc mình tổ chức bữa tiệc nhưng với tang chứng vật chứng rõ ràng như thể có mà chạy đằng trời.

Bố mẹ quyết định phạt Rodrick bằng cách tịch thu chìa khóa xe và không được phép ra khỏi nhà trong vòng một tháng.

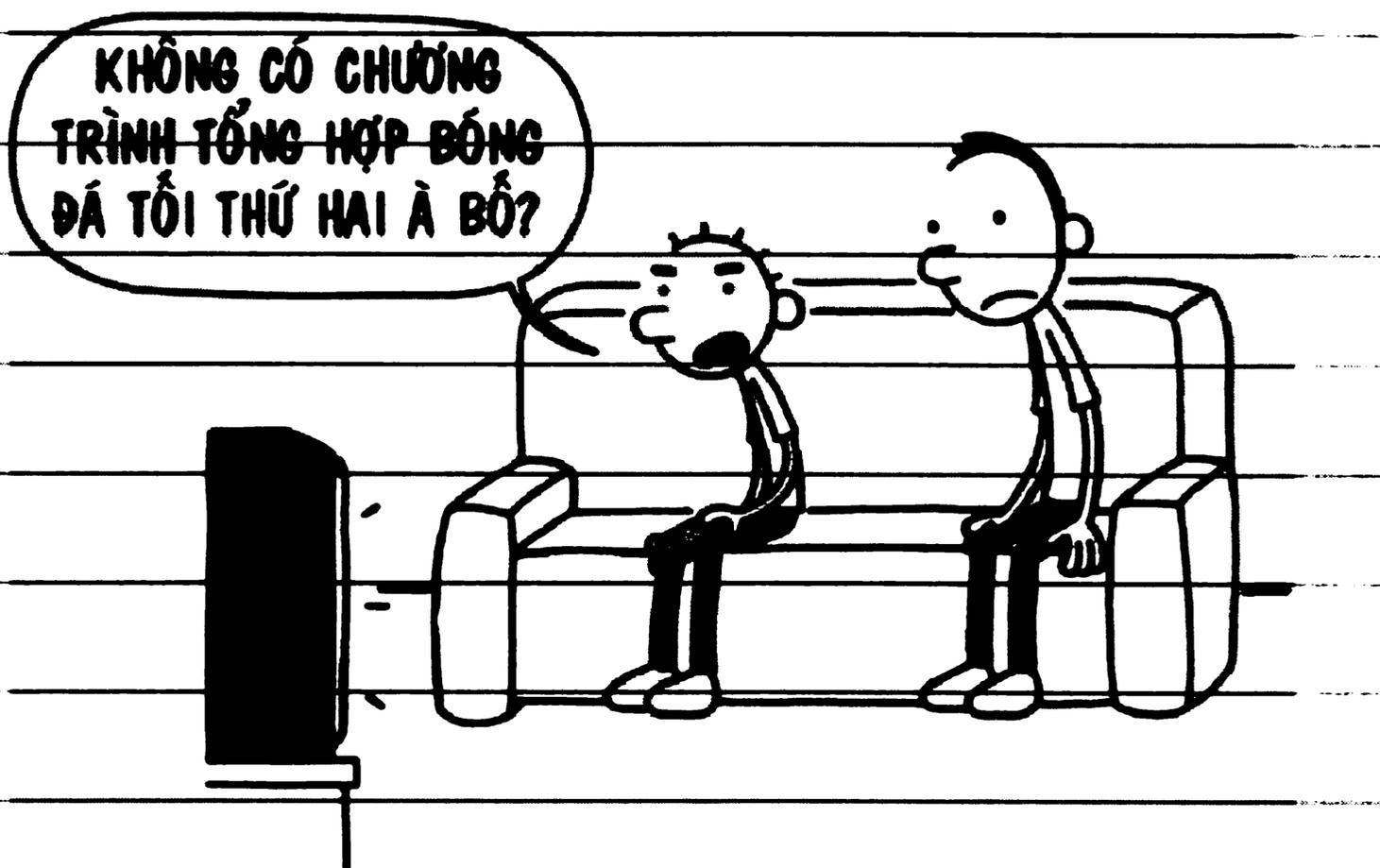
Tôi cũng bị nhận hình phạt hai tuần không được chơi game vì bố mẹ cho rằng tôi là đồng phạm đã giúp Rodrick xóa mọi dấu vết của bữa tiệc.

Chủ nhật

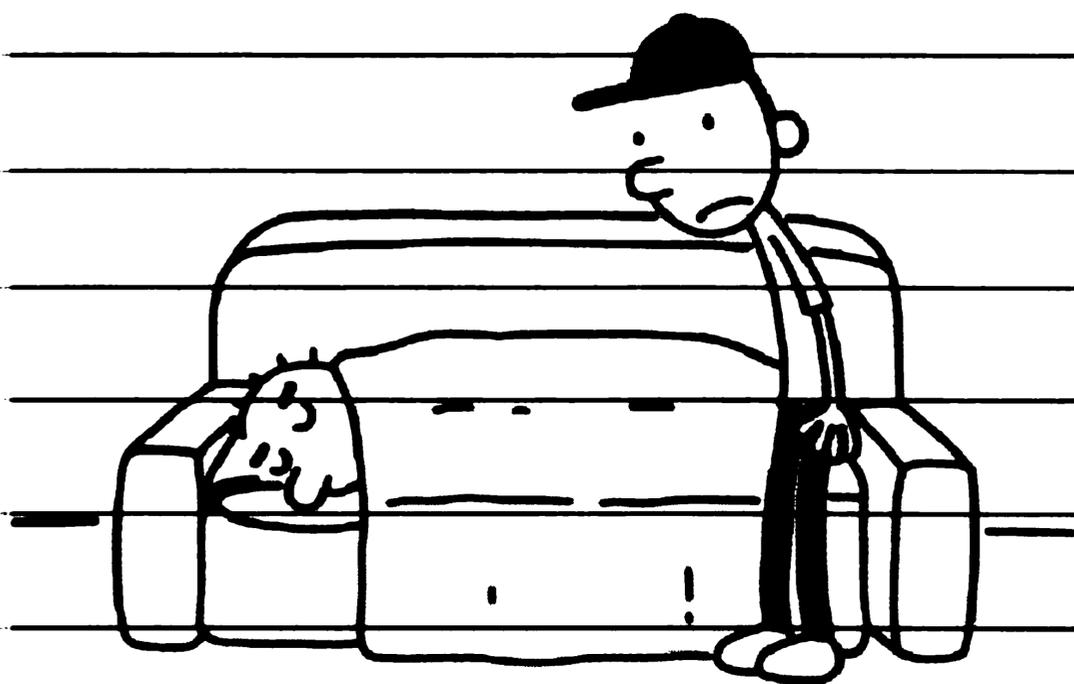
Mặc dù Rodrick ngoan ngoãn chấp hành hình phạt không được ra khỏi nhà một tháng, bố mẹ vẫn có vẻ không vui. Chắc chắn là vì Rodrick thường ngủ nướng đến tận 2 giờ chiều vào những ngày cuối tuần, mặc kệ việc bố ban hành luật tất cả mọi người phải ra khỏi giường lúc 8 giờ sáng.

Bắt Rodrick dậy đúng là một cực hình vì anh ta là một con sâu ngủ. Tôi vẫn còn nhớ mùa thu năm ngoái, Rodrick đã ngủ **LIÊN MỘT MẠCH** tới 36 tiếng.

Anh ta ngủ từ đêm Chủ nhật đến tận sáng thứ Ba. Rodrick không hề phát hiện ra điều đó cho đến khi ngồi chờ dài cổ để xem chương trình thể thao yêu thích.

Nhưng Rodrick đã tìm ra cách lách luật phải dậy từ lúc 8 giờ sáng của bố. Mỗi khi bố bắt phải «ra khỏi giường», Rodrick lại ôm hết chăn màn chiếu gối lên phòng khách và lăn ra ngủ cho đến tận bữa tối. Vì vậy tôi đoán bạn bạn phải nhường kỷ lục này cho Rodrick.

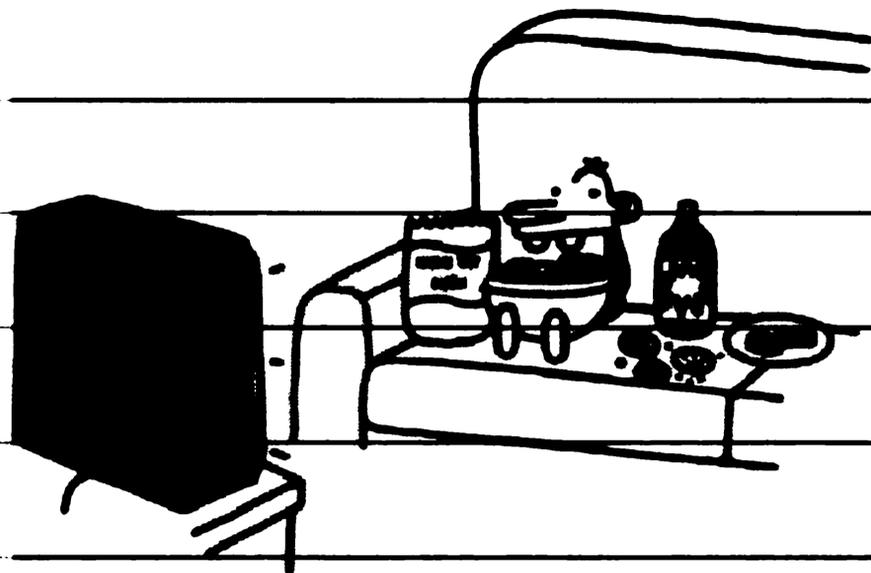

Thứ ba

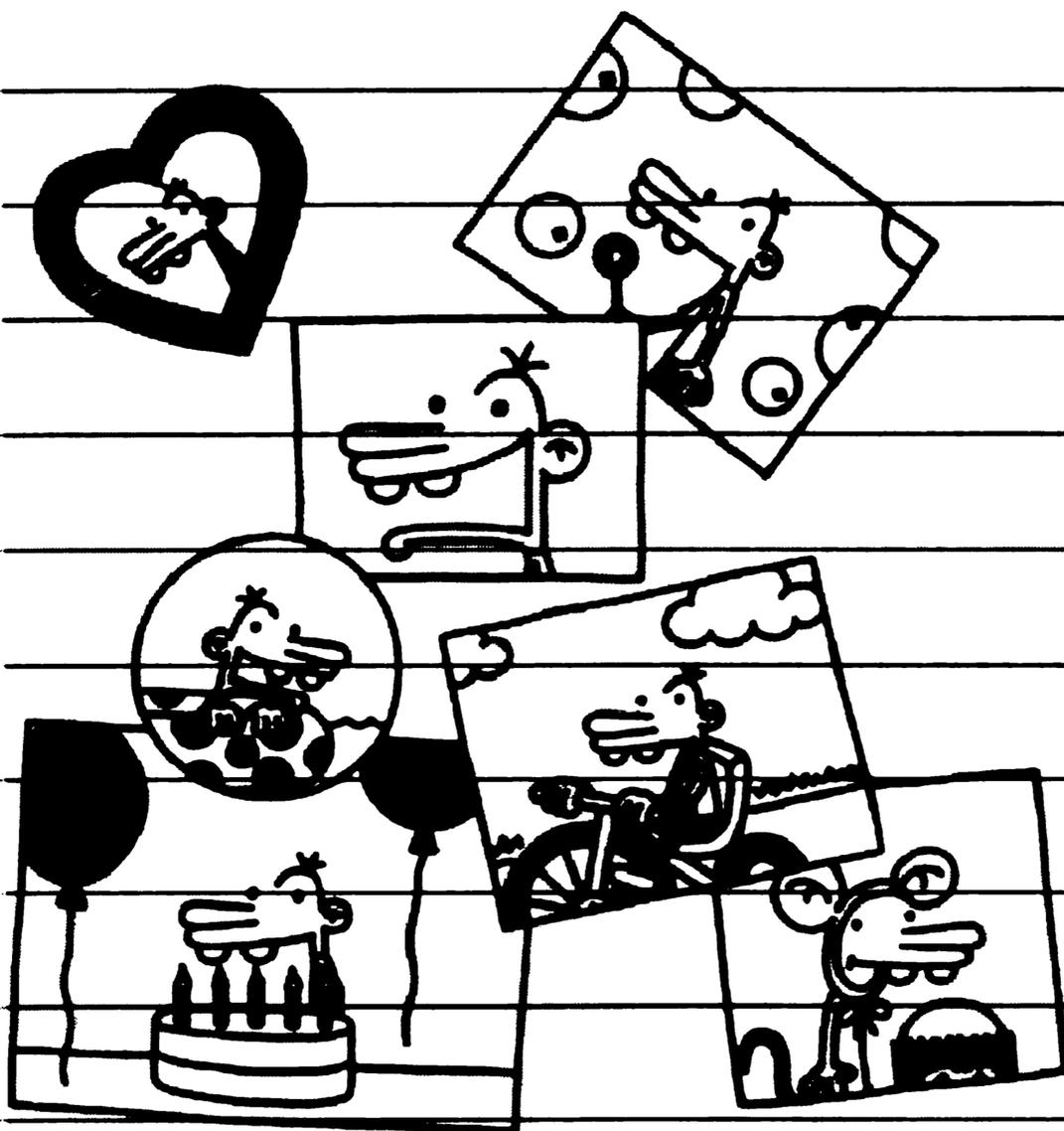
Bố mẹ dọa sẽ tống tôi và Rodrick đến ở với ông nội khi hai người đi công tác vào cuối tuần. Lẽ ra chúng tôi được tự do ở nhà như lần trước nhưng bố mẹ đã hoàn toàn mất lòng tin sau khi nhìn thấy tấm ảnh chụp bữa tiệc của Rodrick.

Ông nội sống trong một khu chung cư cỡ lớn tên là Leisure. Cách đây vài tháng tôi và Rodrick đã phải ở đó cả một tuần và đó là quãng thời gian buồn tẻ nhất trong kỳ nghỉ hè.

Bố mẹ thật bất công khi vẫn để Manny ở cùng với bà ngoại. Tôi sẵn sàng đánh đổi MỌI THỨ để được thế chỗ của nó vì tủ lạnh của bà luôn chất đầy soda, bánh và những món ăn ngon lành khác. Không những thế nhà bà còn có truyền hình cáp với bao nhiêu là kênh phim.

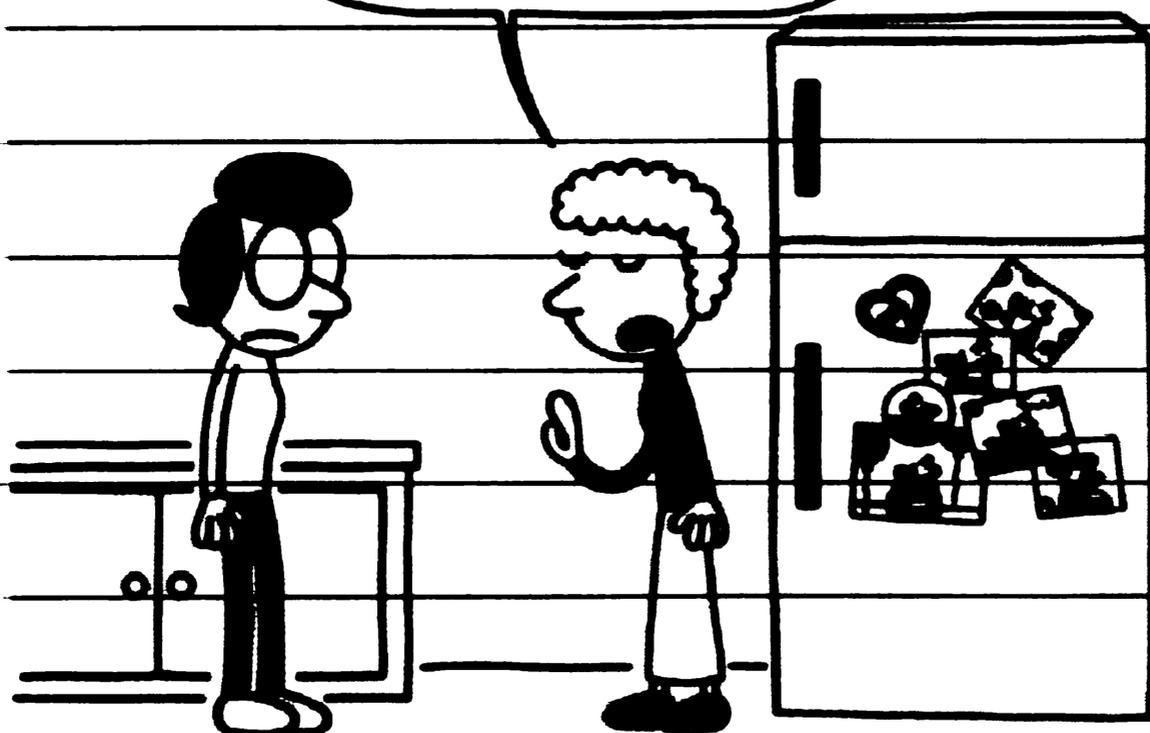

Có lẽ lý do mà Manny vẫn được ở với bà ngoại là vì bà yêu nó nhất. Chỉ cần nhìn vào cánh cửa tủ lạnh của bà là biết ngay.

Nhưng bà thường ra sức phủ nhận mỗi khi bị mẹ trách khéo về chuyện thiên vị Manny hơn.

MẸ YÊU TẤT CẢ CÁC
CHÁU NHƯ NHAU!

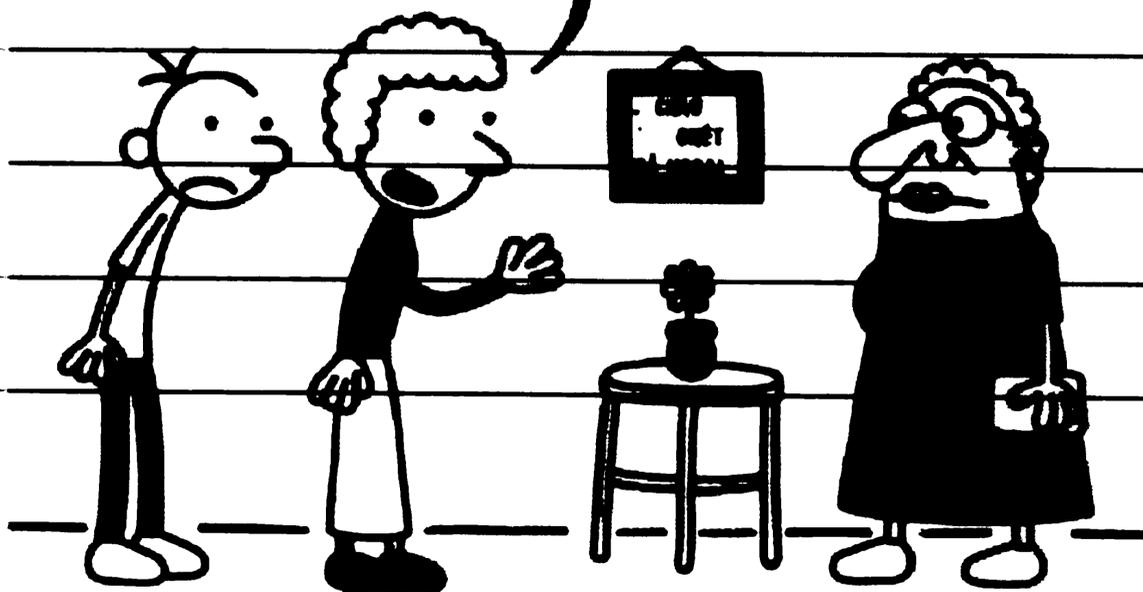
Bà nói chẳng thật lòng gì cả vì bà có hẳn một bộ sưu tập những bức tranh nguệch ngoạc do Manny vẽ và cả đồng "tác phẩm nghệ thuật" vỡ vụn mà nó đã ngẫu hứng sáng tác.

Trong nhà bà, thứ duy nhất nhắc đến sự hiện diện của TÔI là một bức thư tôi viết năm 6 tuổi. Thực ra tôi đã viết câu không hay này khi bà không chịu cho tôi ăn kem trước bữa tối:

**CHÁU
GHÉT
BÀ NGOẠI**

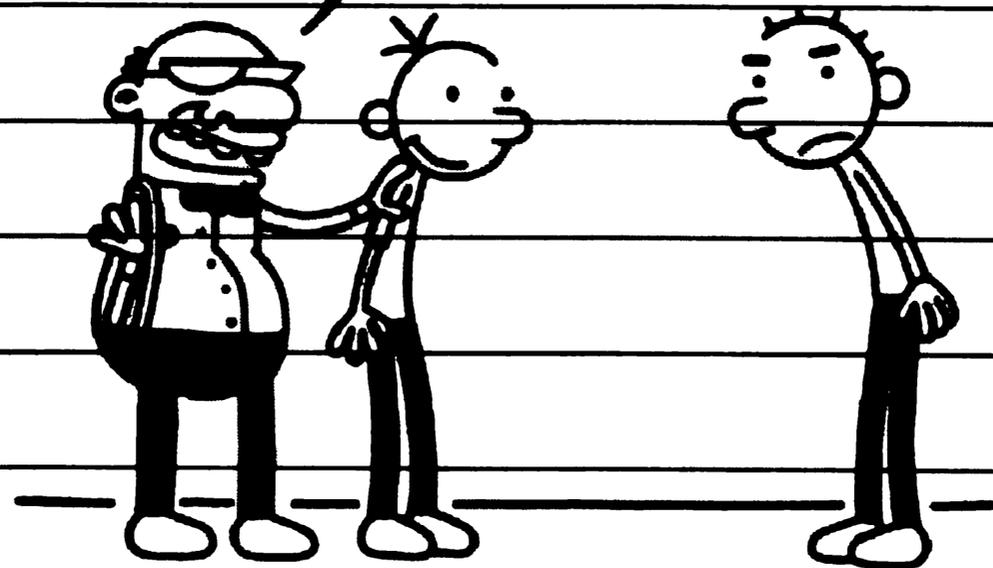
Bà đã giữ gìn bức thư rất cẩn thận, thậm chí còn đóng khung nó treo trên tường.

ĐÂY LÀ NHỮNG GÌ MÀ THẮNG CHÁU
NGOẠI GREGORY YÊU QUÍ "TẶNG"
CHO TÔI.

Thực ra, tôi cũng chẳng có gì để phàn nàn cả vì ông nội cũng cưng chiều tôi ra mặt.

ÔNG YÊU GREGORY NHẤT!

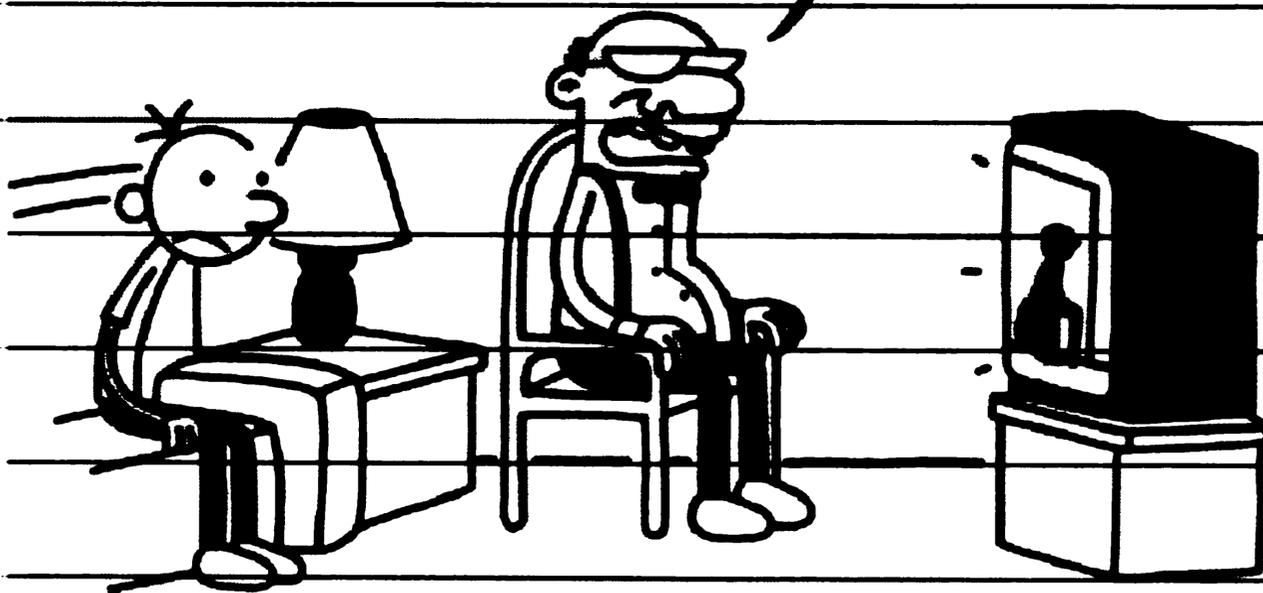
Thứ bảy

Đúng là bố mẹ đã không hề nói đùa khi bắt tôi và Rodrick phải đến nhà ông nội.

Để sống sót được qua hai ngày cuối tuần ở căn hộ của ông nội tôi buộc phải nhanh chóng tìm cách tự giải khuây. Nhưng cố gắng lục tung cả nhà ông lên cũng chả có gì ra hồn để chơi cả nên tôi dành giết thời gian bằng cách xem tivi. Khổ nỗi ông cứ ngồi lì cả mấy tiếng đồng hồ chỉ để theo dõi camera bảo vệ của khu nhà.

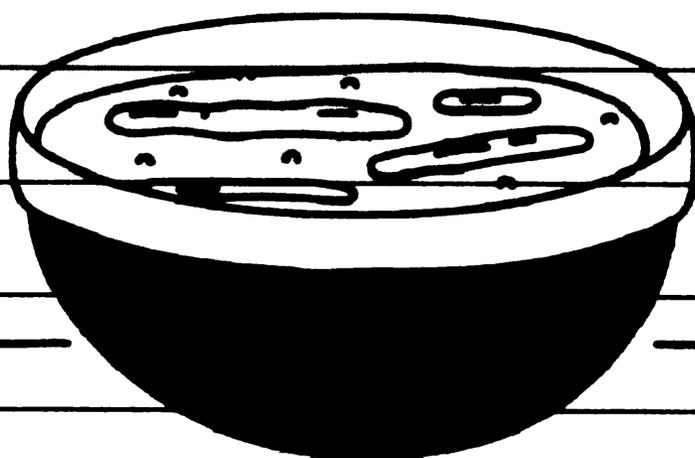
Bạn cứ thử chịu đựng vài giờ như tôi xem, không điên mới lạ.

THẾ ĐÂY, BARRI GOSSMAN DÀNH HẸN
BA TIẾNG ĐỂ ĐI DẠO TRONG KHI KHÔNG CÓ
THỜI GIAN ĐỂ TRẢ MÌNH CÁI MÁY HÚT BỤI.

Đến 5 giờ, ông bắt đầu chuẩn bị bữa tối cho chúng tôi. Chả cần phải hỏi cũng biết ông sẽ làm món có tên mỹ miều là "salad cải xoong".

Tôi không hiểu sao ông lại đặt tên cho nó là "salad cải xoong" vì chả có lấy một cọng rau cải nào. Nó là hỗn hợp sền sệt của đậu đông lạnh, dưa chuột và dấm.

Rodrick biết thừa là tôi sợ món đó hơn BẤT CỬ THỦ GÌ trên đời nên anh ta thường tìm mọi thủ đoạn để tôi phải xơi hết cả tô "salad cải xoong".

GREG RẤT KHOÁI
MÓN SALÁT CẢI XOONG
CỦA ÔNG!

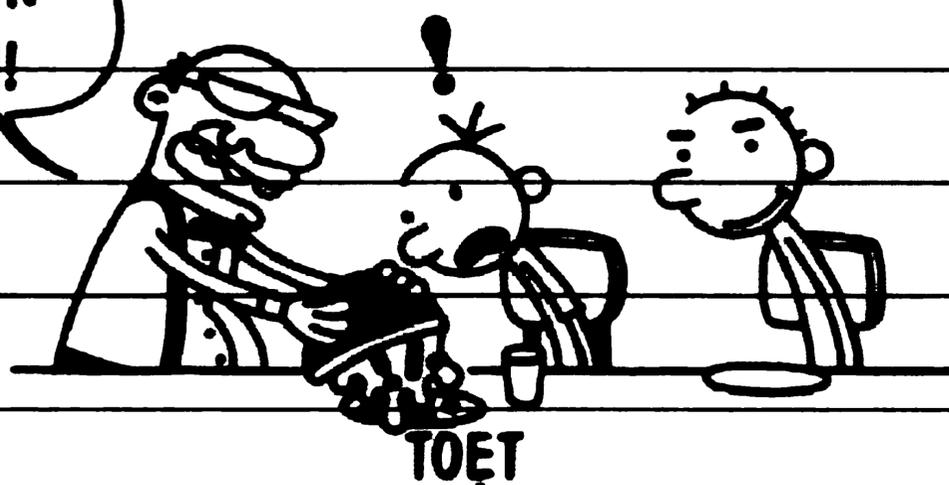

Vì không muốn làm ông buồn nên tôi phải cố gắng nhắm mắt nhắm mũi để nuốt hết món ăn kinh tởm đó.

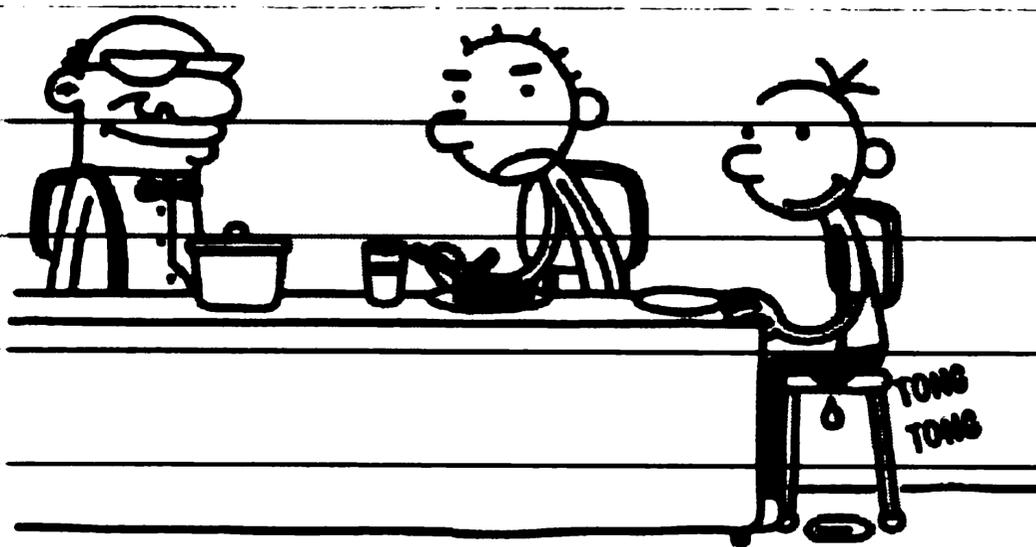
Bạn thử đoán xem tôi đã được ông thưởng cho cái gì nào?

CHÁU ĂN
NỬA ĐI!

Tối nay, ông nội lại mang cho chúng tôi món salad hải hùm ấy, và tôi đã phải đóng kịch như là mình đang ăn nó. Nhưng thực tế tôi đã trút hết món salad vào túi quần khi không ai để ý.

Tôi thấy rùng cả mình khi nước dấm lạnh bắt đầu chảy xuống chân. Nhưng tin tôi đi thà chịu đựng chút dấm lạnh buổi đó còn tốt hơn vạn lần phải nuốt cái món "salad cải xoong" trứ danh ấy của ông.

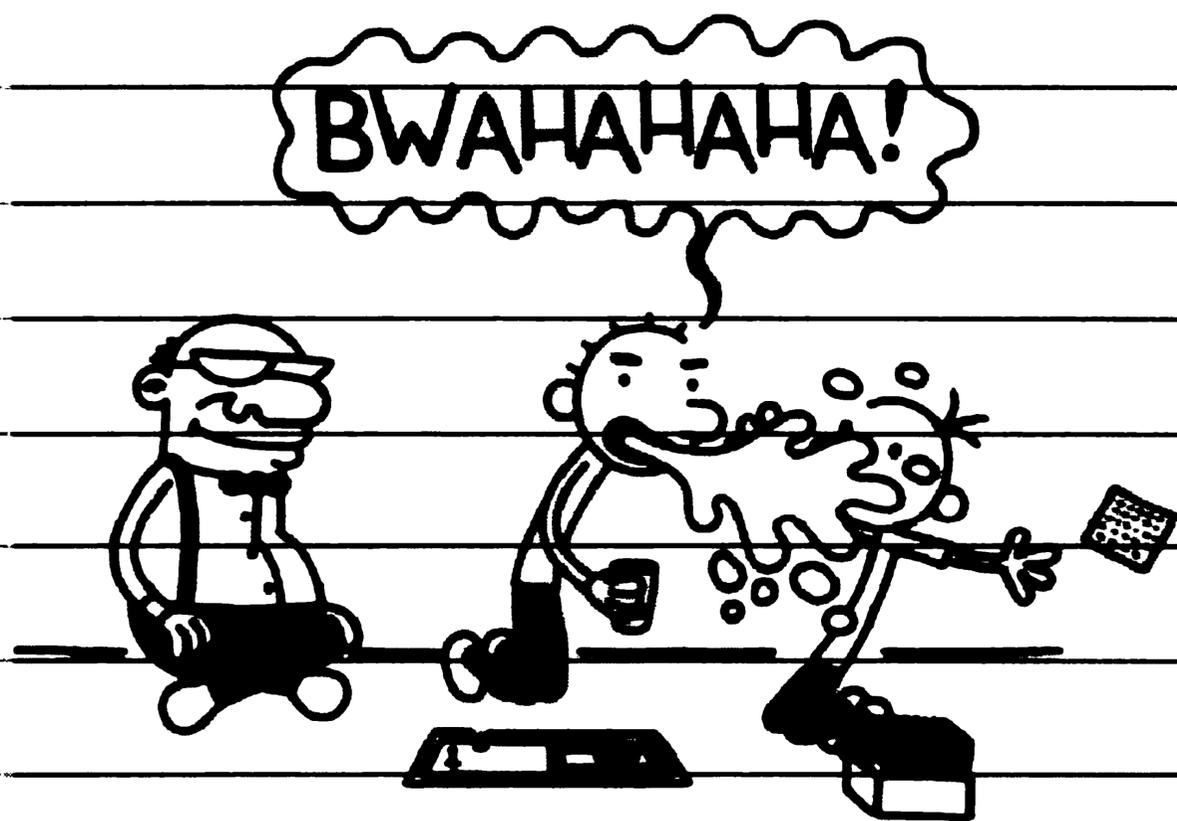
Sau bữa tối, chúng tôi bị lừa vào phòng khách để chơi trò cũ rích mà ông yêu thích. Thực lòng mà nói tôi và Rodrick chẳng có tí hứng thú nào với trò chơi buồn tẻ này.

Ông gọi trò chơi đó là "Thẻ Bài Vui Vẻ" một người đọc câu chuyện tiêu lâm trong lá bài cho những người cùng chơi nghe, nếu ai cười trước sẽ bị thua.

Lần nào chơi, ông cũng bị thua vì tôi không bao giờ cười thậm chí là nhếch mép trước những câu chuyện tiêu lâm nhạt nhẽo ấy.

Rodrick cũng thường xuyên bại trận dưới tay tôi nhưng chẳng có gì là vui vẻ cả. Rõ ràng là Rodrick chỉ giả vờ cười để có cơ hội phun thẳng nước miếng vào mặt tôi mà thôi.

Vào lúc 10 giờ, tôi đã sẵn sàng để đi ngủ. Nhưng Rodrick đã độc chiếm mất chiếc ghế salon, và điều đó có nghĩa là tôi lại phải ngủ với ông nội.

Tất cả những gì tôi có thể nói là, nếu bố mẹ cố gắng dạy tôi một bài học về việc che chở cho Rodrick, thì nhiệm vụ đã hoàn thành.

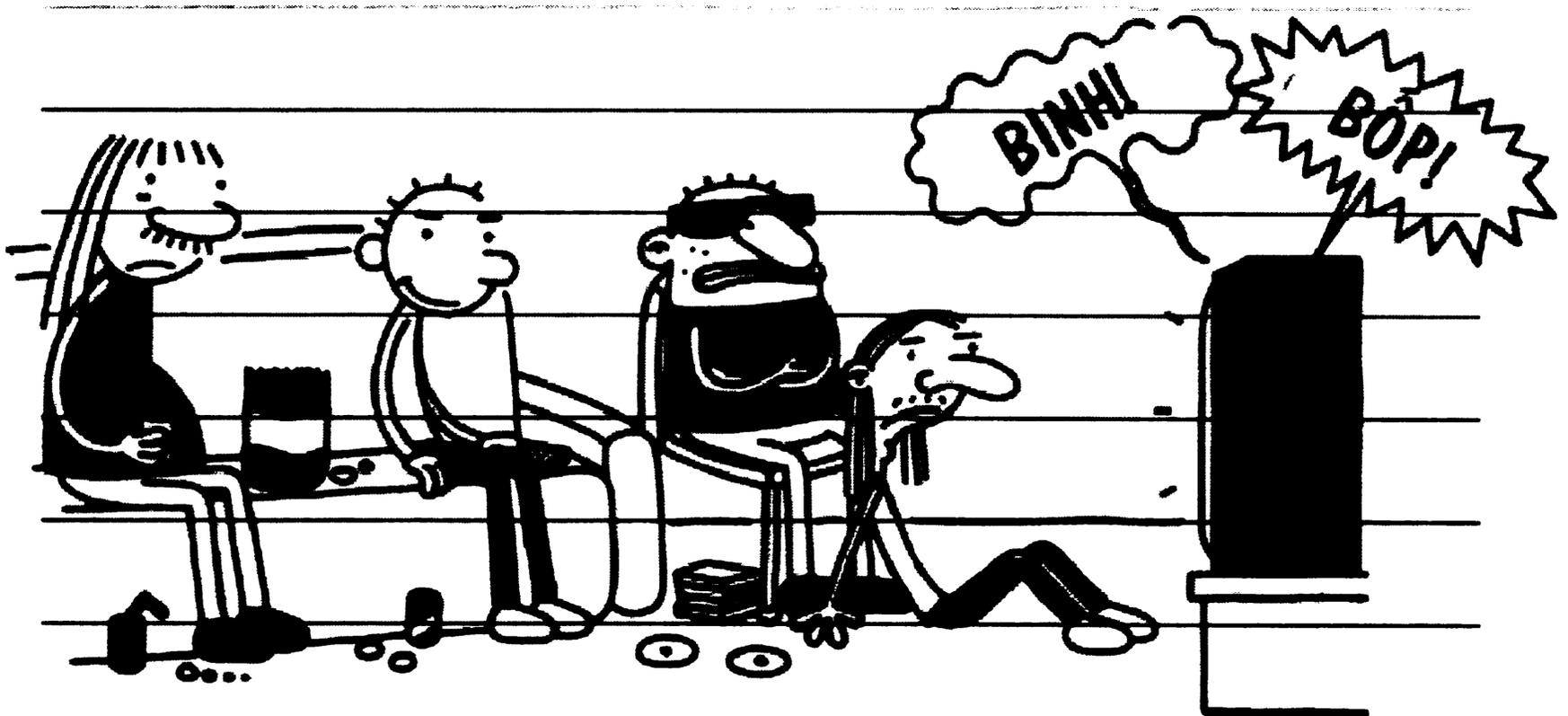
Chủ nhật

Trước kỳ nghỉ Giáng sinh, Rodrick phải hoàn thành dự án cho triển lãm Khoa học. Nhưng như lần này bố mẹ hình như không hề có ý định giúp Rodrick làm bài tập nữa.

Năm ngoái, Rodrick đã làm một dự án khoa học có tên là "Phim kinh dị có tác động đến người xem như thế nào?"

Tôi đoán ý tưởng của giáo viên là muốn học sinh phải xem phim rồi vẽ lại các bức tranh, qua đó họ sẽ đánh giá được một cách khách quan sự tác động của các bộ phim kinh dị đến người xem.

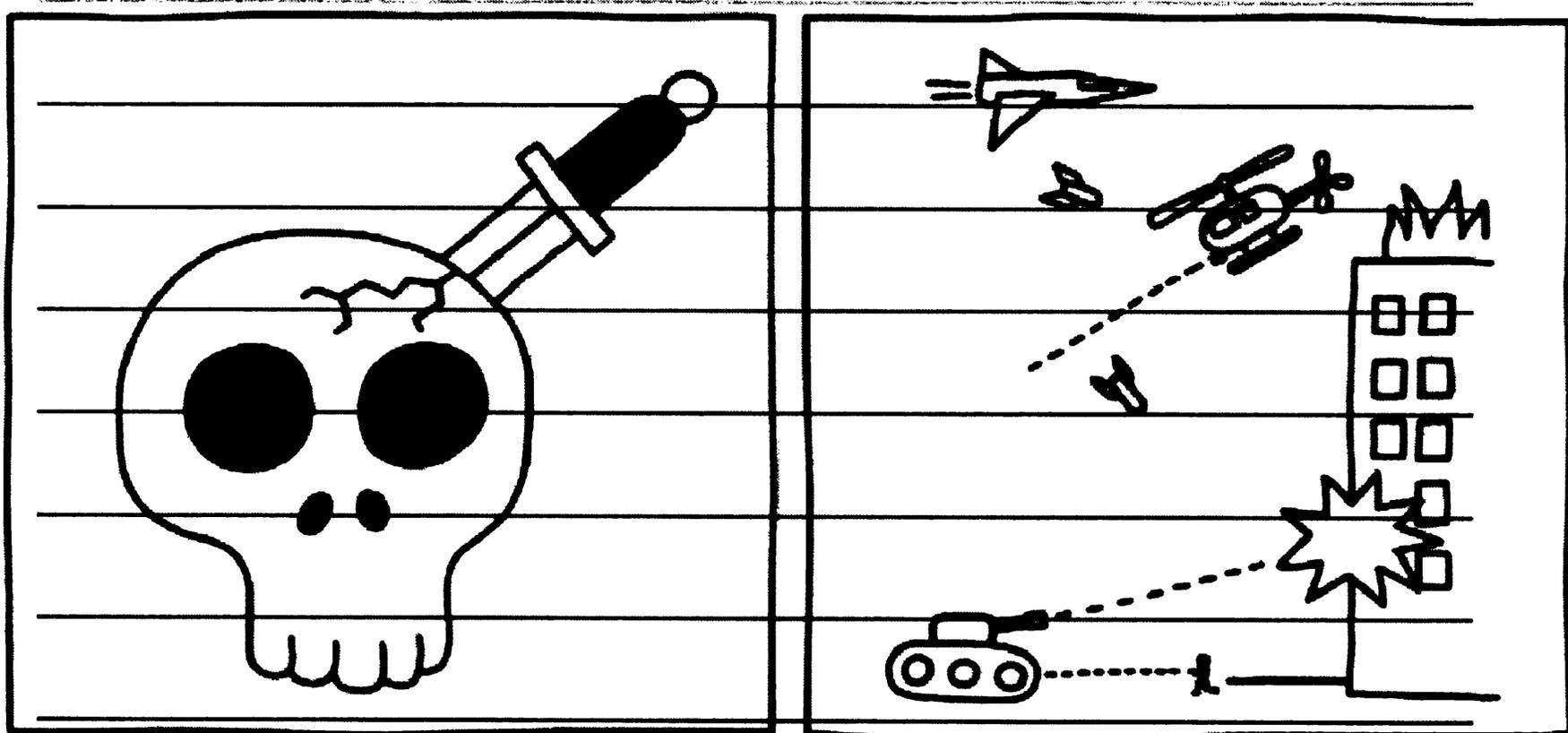
Nhưng nó thực sự là cái cớ cho Rodrick và lũ bạn tụ họp xem phim kinh dị ở trường vào buổi tối.

Rodrick đã lôi cả một đồng bạn về nhà để xem cùng nhưng lại không có lấy một bức tranh nào để làm báo cáo cả. Đến đêm trước khi triển lãm khoa học diễn ra, Rodrick vẫn không có bất cứ cái gì để nộp cho thầy.

Vậy là bố mẹ và tôi đã phải bò ra để giải nguy cho Rodrick. Bố đánh máy báo cáo, mẹ làm bảng để dán tranh còn tôi thì "phóng tác" cả một đồng tranh minh họa.

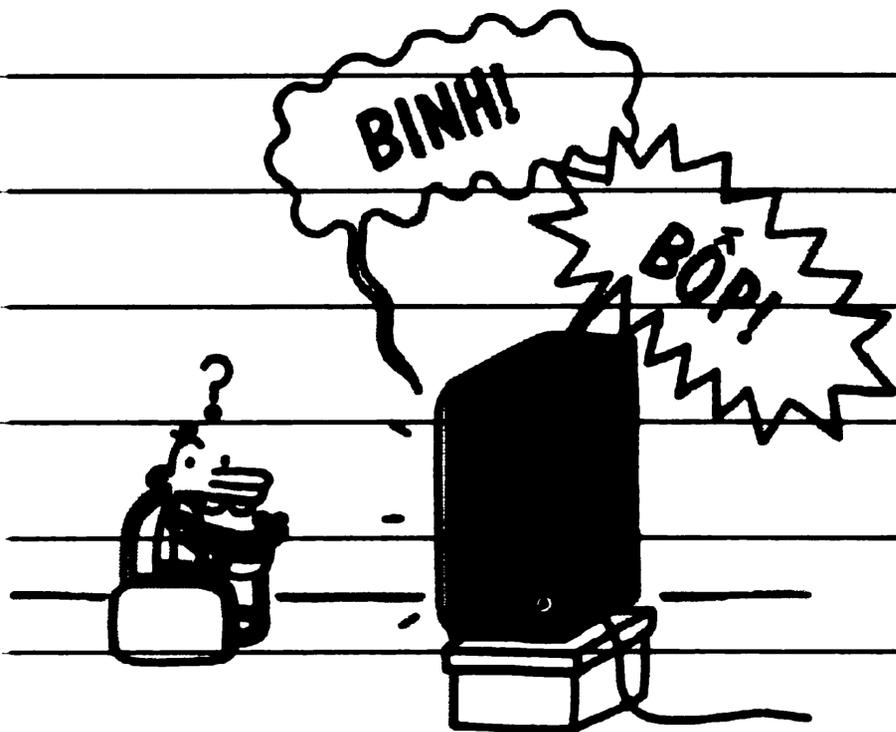
Tôi đã phải rất cố gắng để tưởng tượng ra những gì mà bọn choai choai sẽ vẽ sau khi xem một bộ phim kinh dị.

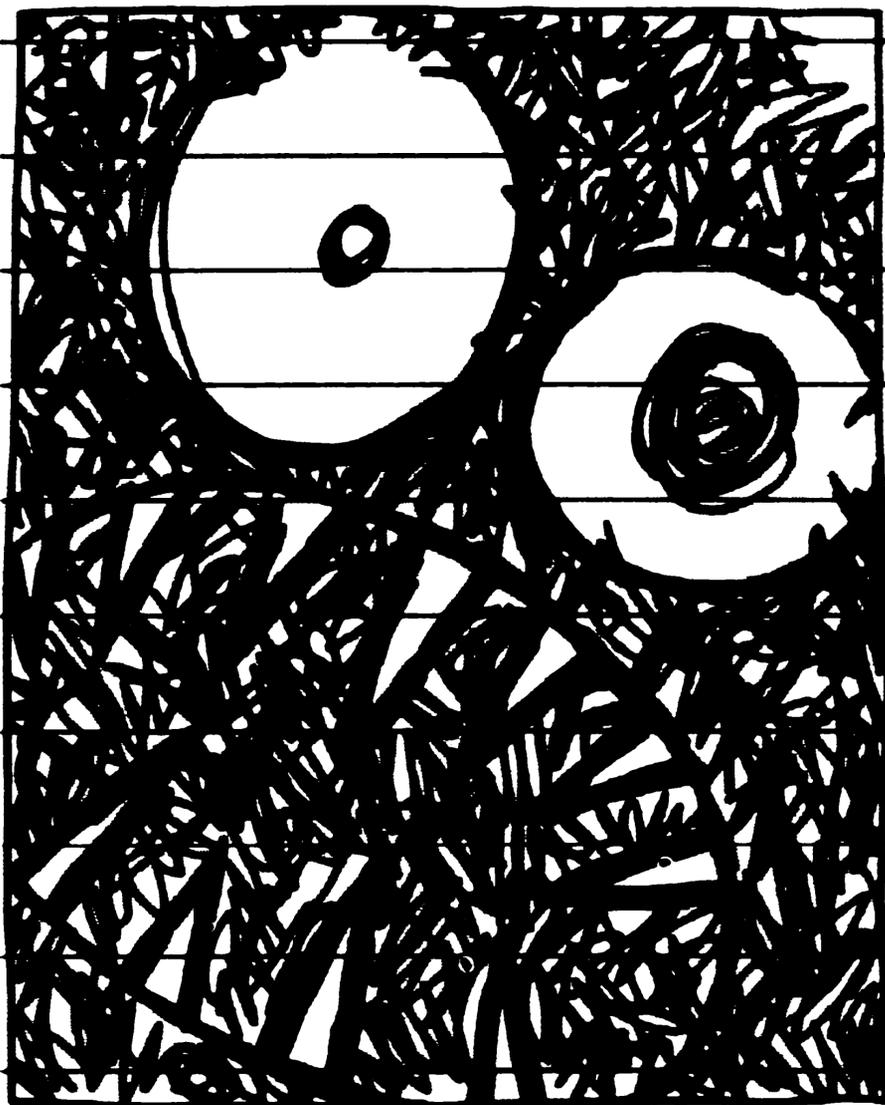
Nhưng những bức tranh ấy của tôi THỰC SỰ khiến mẹ phát sốt phát rét lên vì cho rằng nó quá "rùng rợn". Và đó là lý do mà cả một năm vừa rồi tôi chỉ được phép xem những bộ phim dán nhãn G1 nhạt nhẽo.

Nhưng so về mức độ "rùng rợn" thì tranh của tôi không thể sánh bằng của Manny được. Bạn sẽ bị sốc nếu như chiêm ngưỡng vài tác phẩm của nó gần đây.

Vào một buổi tối, Rodrick đã để quên đĩa phim kinh dị trong đầu DVD và Manny đã xem toàn bộ phim vì nghĩ rằng đó là đĩa hoạt hình mẹ đã để sẵn trong đầu DVD cho nó.

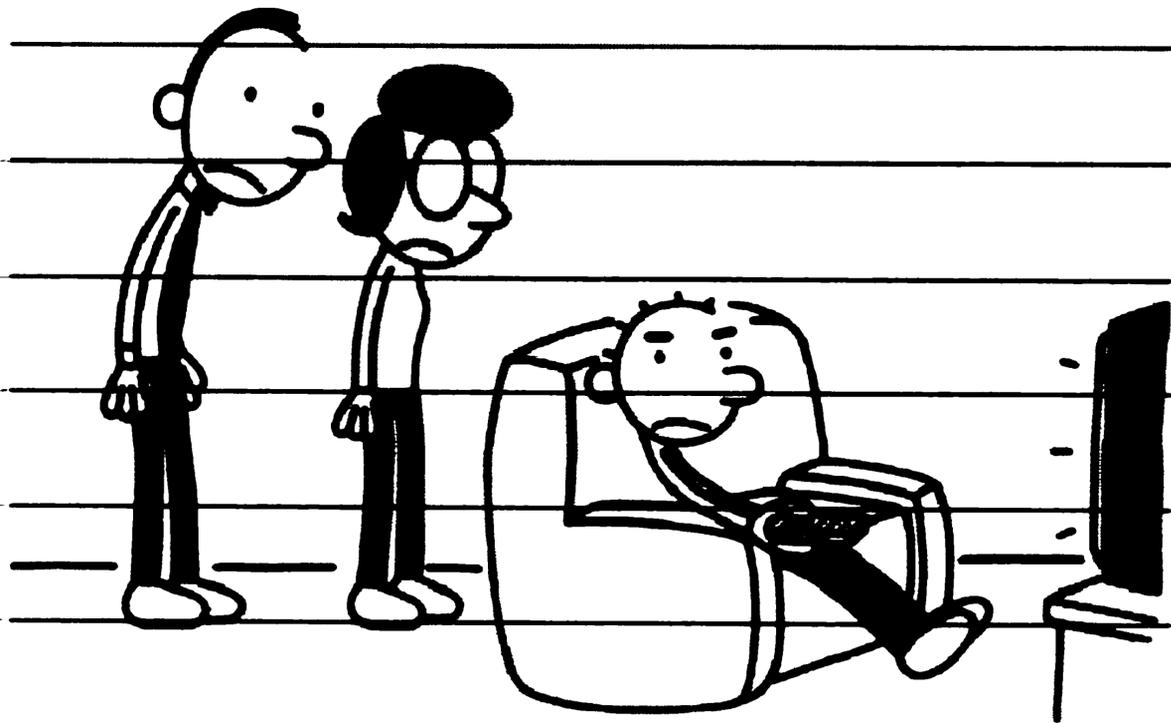
Tôi đã xem một vài bức tranh mà Manny vừa sáng tác và một trong số đó đã khiến TÔI bị gặp ác mộng.

Thứ ba

Bố mẹ đã quyết định 6 giờ tối nay sẽ nghe Rodrick trình bày ý tưởng về dự án tham gia triển lãm Khoa học.

Nhưng đến 6 rưỡi, Rodrick vẫn nằm vờ ra xem tivi.

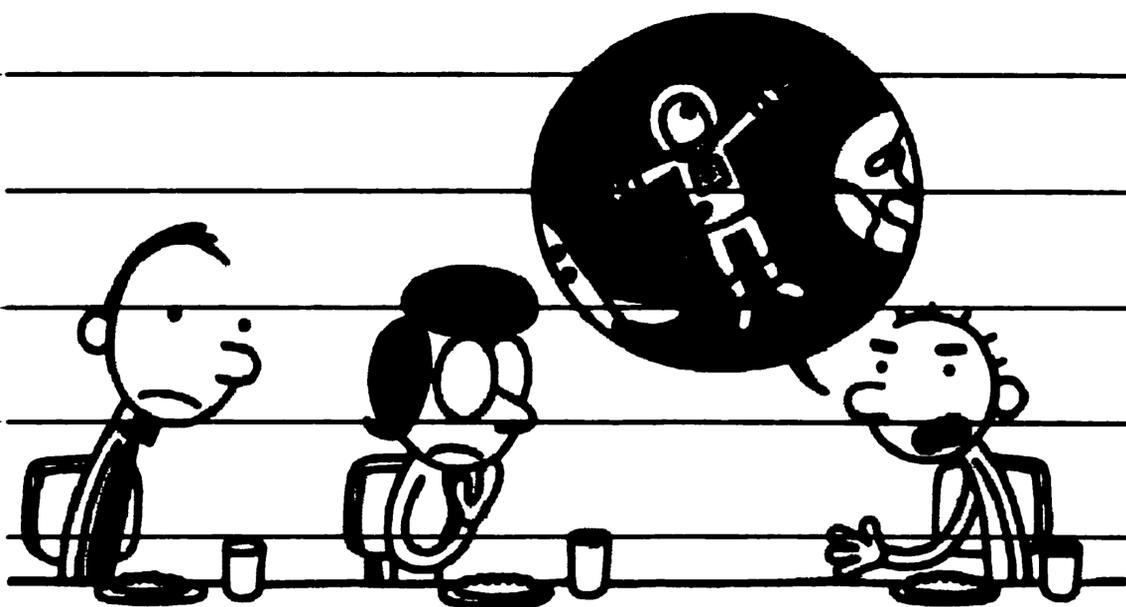

Rodrick đang xem chương trình phim tài liệu khoa học về các phi hành gia và những gì đã xảy ra với họ sau khi đã ở ngoài vũ trụ quá lâu. Điều thú vị nhất của phim khoa học ấy là các phi hành gia đã CAO HƠN khi trở về Trái đất.

Các nhà khoa học đã giải thích rằng chính tình trạng không trọng lượng đã giúp cho xương của họ được giảm bớt sức ép và tiếp tục phát triển.

Rodrick đã "thò" ý tưởng của chương trình khoa học đó.

Rodrìck hùng hồn thuyết trình cho bố mẹ nghe về dự án khoa học nghiên cứu về tác động "không trọng lượng" trên hệ xương của người. Và từ những gì mà Rodrìck trình bày, bạn sẽ nghĩ dự án nghiên cứu của anh ta là một phát kiến vĩ đại cho loài người.

Bố thực sự bị ấn tượng bởi những gì Rodrìck đã trình bày và tin rằng ông con quý tử của mình đã bắt đầu chăm chỉ học hành. Nhưng tôi nghĩ bố bắt đầu thấy chán nản khi Rodrìck không chịu nhắc cái mông lên để đi đổ đồng rác mà anh ta vút đầy ra.

Thứ tư

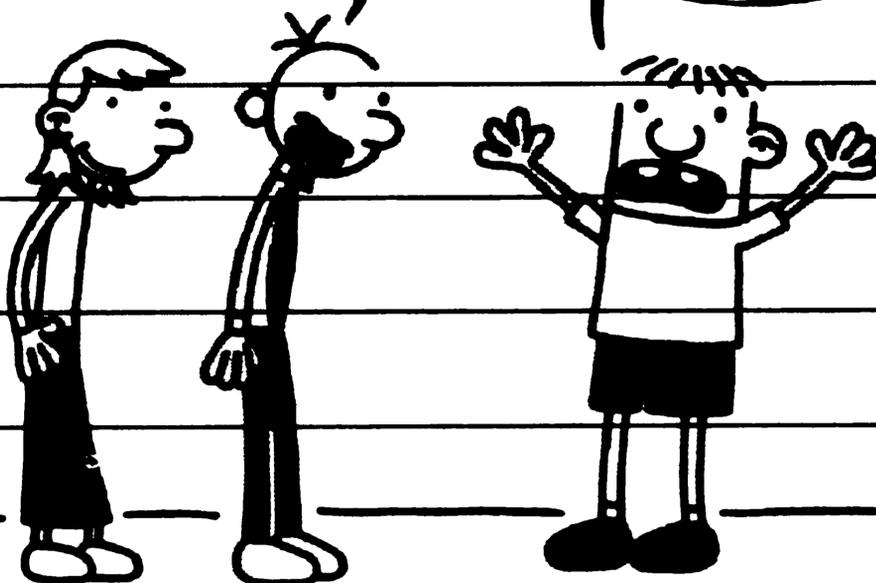
Hôm qua, nhà trường đã thông báo về kế hoạch sơ tuyển cho Hội diễn mùa đông.

Ngay khi nghe thông báo, tôi đã có một ý tưởng tuyệt vời cho vở hài kịch của tôi và Rowley. Nhưng tôi phải thú thật rằng lý do duy nhất để tôi viết kịch bản hay hơn này là để có cơ được nói chuyện với Holly Hills - cô nàng nổi tiếng nhất khối và là em gái của Heather Hills.

CẬU BÉ BỊ CẢ GIA ĐÌNH NGHĨ LÀ CÚN

NHÌN NÀY, EM YÊU CÚN CỦA CHÚNG TA CÓ THỂ ĐỨNG BẰNG HAI CHÂN SAU KIA.

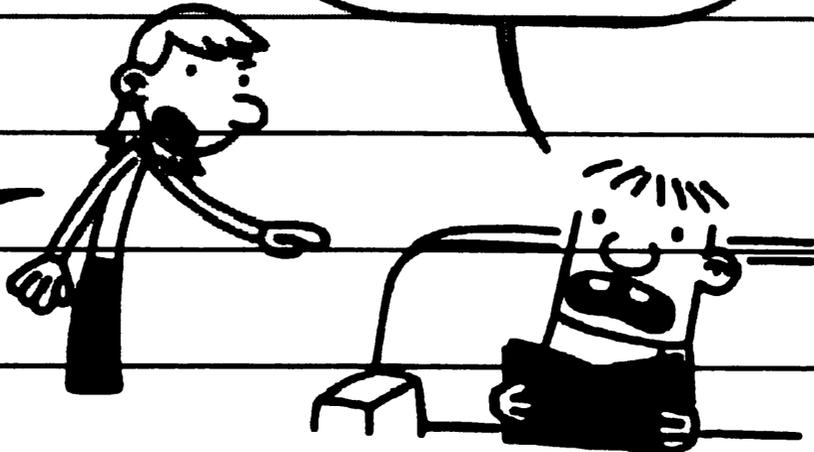
CON LÀ NGƯỜI CHỨ KHÔNG PHẢI LÀ CÚN.

**CÚN NGU NGỐC, CON
KHÔNG ĐƯỢC NGỒI
TRÊN ĐI-VĂNG.**

**NHUNG CON KHÔNG
PHẢI LÀ CÚN, CON
LÀ NGƯỜI!!**

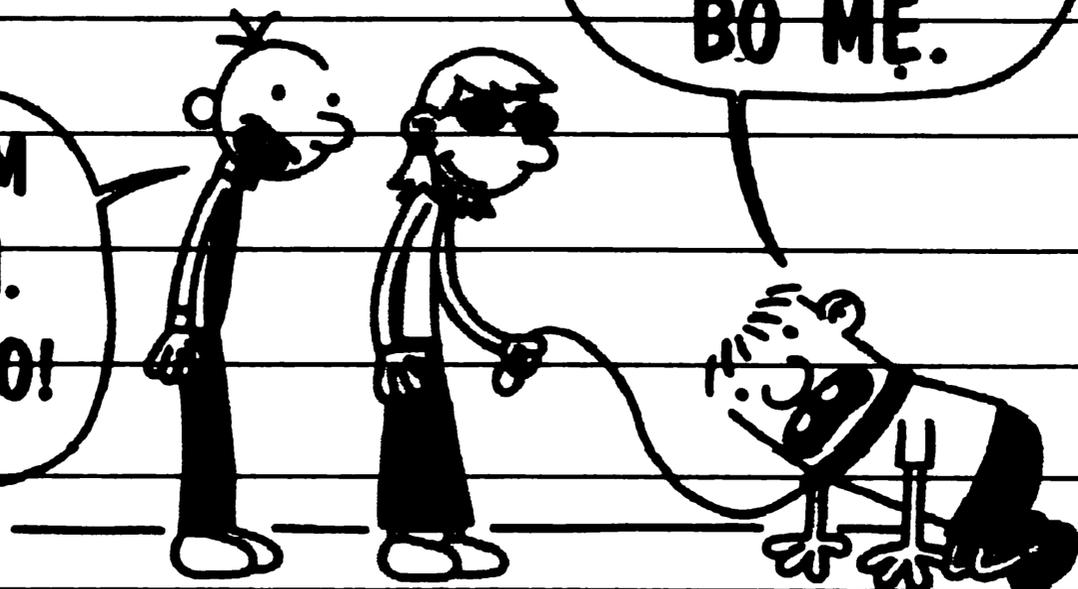
**CON ĐỊNH CẢI
LẠI MẸ À?**

**BỐ MẸ ĐI DU LỊCH
NÊN PHẢI NHỐT CON
VÀO CỬ THÔI.**

**NHUNG CON
MUỐN ĐI CÙNG
BỐ MẸ.**

**THÔI, TẠM
BIỆT CÚN.
Ồ! Ồ! Ồ!**

HẾT.

GIỚI THIỆU

KỊCH BẢN : GREG HEFFLEY

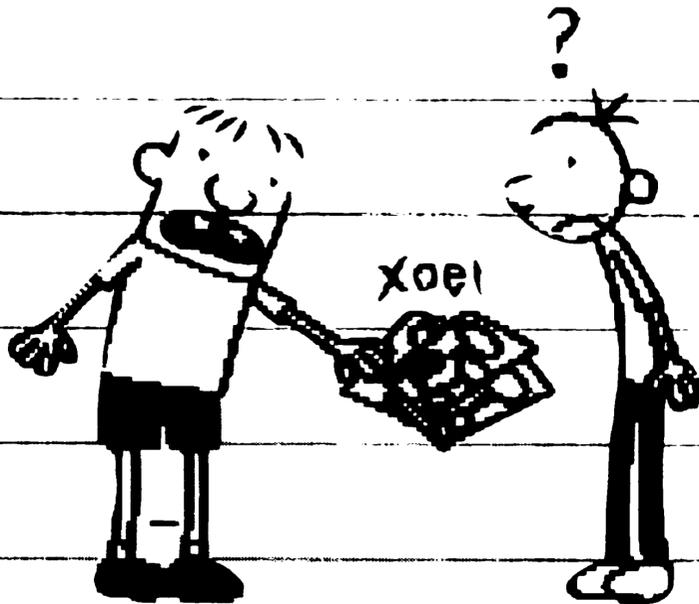
ĐẠO DIỄN : GREG HEFFLEY

VAI BỔ : GREG HEFFLEY

VAI MẸ : HOLLY HILLS

CẬU BÉ : ROWLEY JEFFERSON

Tôi đã cho Rowley xem kịch bản nhưng xem ra nó không hứng thú lắm với ý tưởng của tôi.

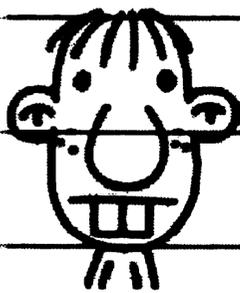

Lẽ ra Rowley phải biết ơn vì tôi sẽ biến nó thành một ngôi sao nổi tiếng chứ. Nhưng đúng như mẹ vẫn thường nói có một số người không bao giờ vừa lòng với những gì bạn làm cả.

Thứ ba

Rowley nói rằng nó sẽ tham gia Hội diễn mùa đông bằng một tiết mục ảo thuật với cậu bạn đồng môn ở lớp Karate tên là Scotty Douglas.

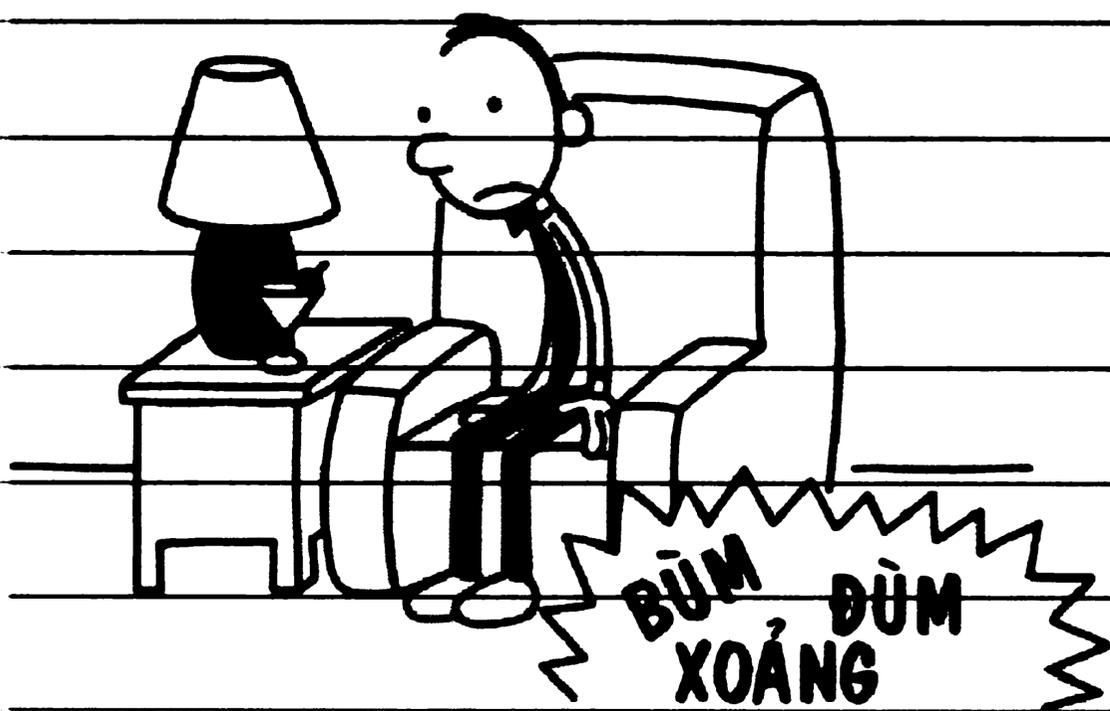
Nếu bạn muốn biết tôi có ghen tị với Rowley hay không thì để tôi nói thẳng nhé: Scotty Douglas là một thằng nhóc học lớp I. Nếu không bị la ó phản đối và ném trứng thối là tôi đã thấy mừng cho Rowley lắm rồi.

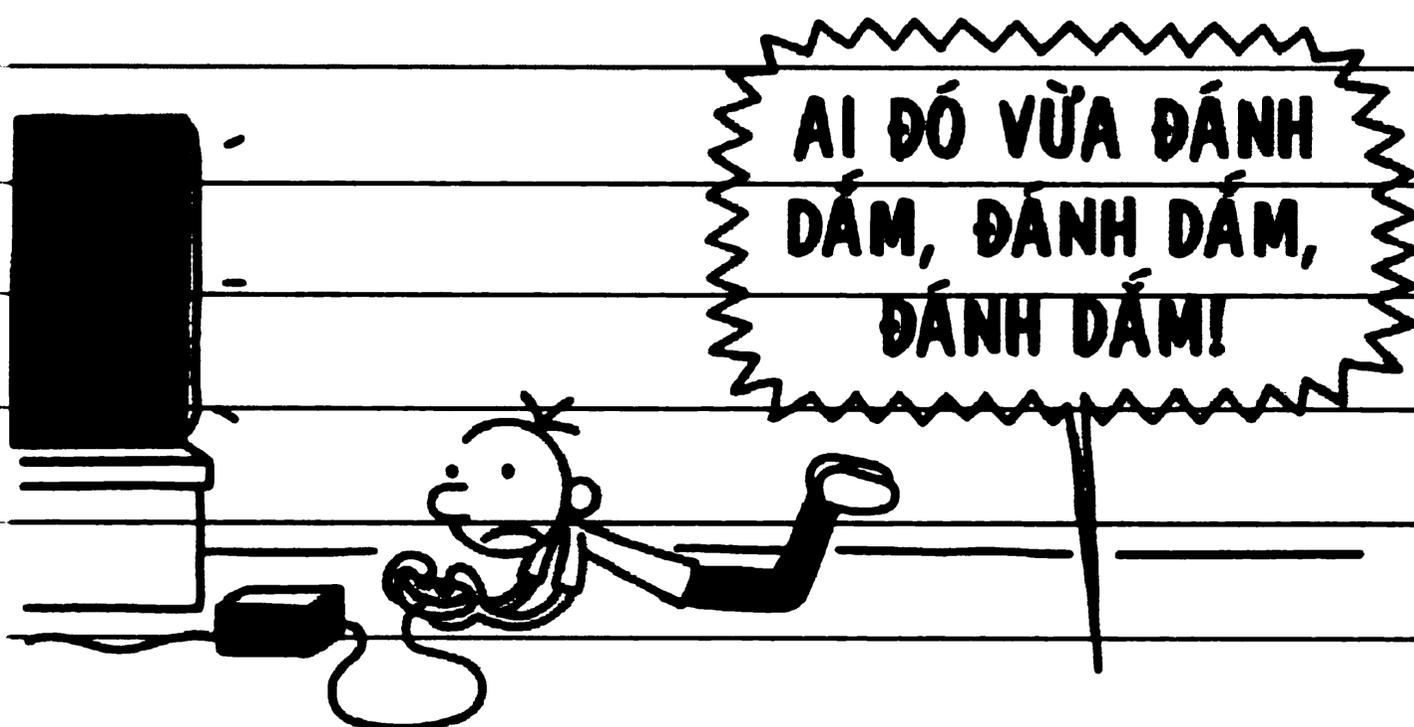
Năm nay Hội diễn mùa đông sẽ có sự tham gia của cả ba cấp học: từ cấp I đến cấp III. Điều đó có nghĩa là tôi sẽ phải cạnh tranh với Rowley, Scotty Douglas và cả ban nhạc BỈM T O của Rodrick nữa.

Rodrick và các bạn vô cùng phấn khích với ý tưởng được góp mặt trong Hội diễn mùa đông. Thực tế, ban nhạc BỈM T O chưa bao giờ biểu diễn trước đám đông và Rodrick thấy đây là cơ hội có một không hai để BỈM T O trở nên nổi tiếng.

Lệnh cấm Rodrick không được ra khỏi nhà một tháng của bố mẹ vẫn còn thời hạn nên ngày nào bạn nhạc rock ngớ ngẩn của anh ta cũng đến nhà tôi để tập luyện. Tôi đoán là bố bắt đầu thấy ân hận vì đã phạt Rodrick nhùng một tháng.

Nhưng nếu bạn nhạc của Rodrick thực sự muốn dành chiến thắng trong Hội diễn mùa đông thì họ nên chơi thứ nhạc nghiêm túc hơn. Chỉ cần nghe Rodrick và các bạn ra sức tập đi tập lại đoạn điệp khúc mà họ vừa sáng tác cuối tuần vừa rồi thì biết.

Thứ sáu

Cuối cùng bố cũng đầu hàng trước âm thanh khủng mà ban nhạc BIMT0 đang chơi. Và lệnh cấm Rodrick không được ra khỏi nhà đã kết thúc sớm hai tuần lễ. Tối nay, Rodrick sẽ đến nhà anh Ward để tập luyện.

Rodrick luyện tập hăng say đến nỗi cuối tuần cũng không về nhà nên tôi quyết định sẽ chiếm dụng tầng hầm và mời Rowley đến ngủ cùng.

Hai đứa đã mua cả một đồng kẹo và rất nhiều sô đa, Rowley còn mang theo cả cái Tivi nhỏ của nó nữa. Mọi chuyện sẽ rất thú vị khi chúng tôi xem mấy đĩa phim kinh dị của Rodrick. Nhưng mẹ làm chúng tôi cụt cả hứng khi đi xuống tầng hầm cùng với Manny.

Tôi biết thừa mẹ muốn dùng Manny làm "gián điệp" để tường thuật lại cho mẹ biết chúng tôi đã làm những trò gì.

Manny là chuyên gia phá đám mỗi khi tôi có bạn đến ngủ cùng. Lần trước khi Rowley đến ngủ mới thực sự TỒI TỆ.

Chắc là nửa đêm Manny lạnh quá nên nó chui tọt vào túi ngủ của Rowley cho ấm.

Rowley đã sợ rụng tóc gãy khi phát hiện ra Manny, sau đó thì nó đùng đùng bỏ về và không thèm đến ngủ ở nhà tôi cho đến tận hôm nay.

Có vẻ như Manny sẽ tiếp tục phá hỏng một bữa tiệc

ngủ nửa của tôi cho mà xem. Manny ngồi lù lù trước mặt nên tôi và Rowley không thể xem phim kinh dị của Rodrick được. Vì vậy, để giết thời gian, chúng tôi quyết định sẽ chơi cờ.

Nhưng trò chơi cờ làm tôi phát ốm, không những vậy Rowley còn khiến tôi gần như phát điên.

Cứ 5 phút một lần Rowley lại chui vào nhà vệ sinh và mỗi khi thằng hâm ấy quay lại nó đã bay cái gói đi chỗ khác.

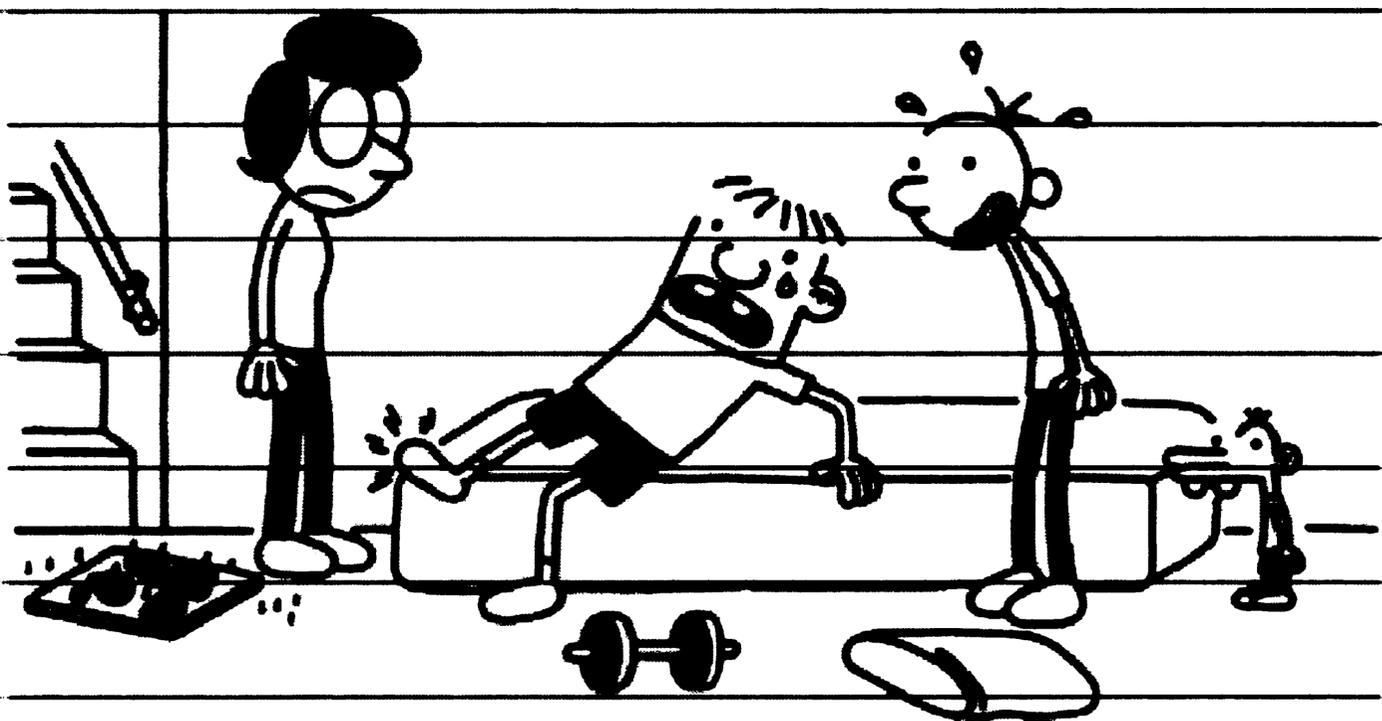

Vài lần đầu còn có thể chấp nhận được nhưng càng về sau tôi càng thấy bực mình. Vì thế tôi quyết định sẽ chơi khăm Rowley khi nó vừa vào nhà vệ sinh.

Tôi lấy quả tạ của bố vào giấu dưới cái gối. Khi Rowley quay lại, nó đã lạnh đủ.

Khổ nỗi Rowley bắt đầu bù lu bù loa giống như một đứa trẻ con và tôi không làm sao để nó ngậm miệng lại được.

Có lẽ tiếng kêu gào của nó đã vọng lên tầng trên nên mẹ đã xuống tầng hầm để kiểm tra.

Mẹ có vẻ rất lo lắng khi xem xét ngón chân cái của Rowley. Có lẽ mẹ vẫn thấy áy náy vì lần trước Rowley đã bị thương ở mông khi ngồi lên quả bóng đầy tăm mà Manny đã tặng tôi nên mẹ quyết định lái xe đưa nó về nhà.

Cũng may là mẹ không hỏi vì sao mà Rowley bị như vậy.

Nhưng ngay khi mẹ và Rowley vừa ra khỏi cửa, tôi biết là mình cần phải làm cái gì đó để "bịt miệng" Manny lại.

Manny đã nhìn thấy tôi nhét quả tạ dưới gối vì thế nó chắc chắn sẽ "ton hót" ngay với mẹ.

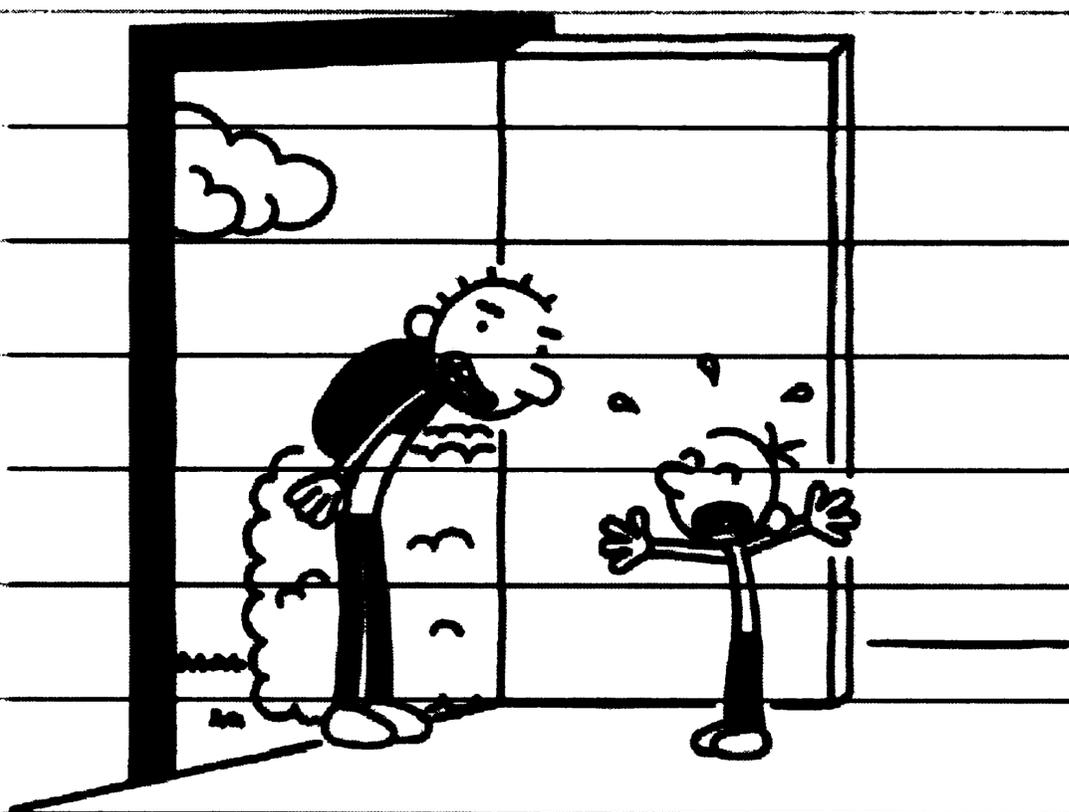
Tôi quyết định đóng gói ít hành lý và buồn bã nói với Manny rằng tôi sẽ bỏ nhà ra đi vì không dám đối mặt với mẹ sau những gì đã làm với Rowley.

Rồi tôi ra khỏi cửa và hành động như thể không bao giờ quay lại nữa.

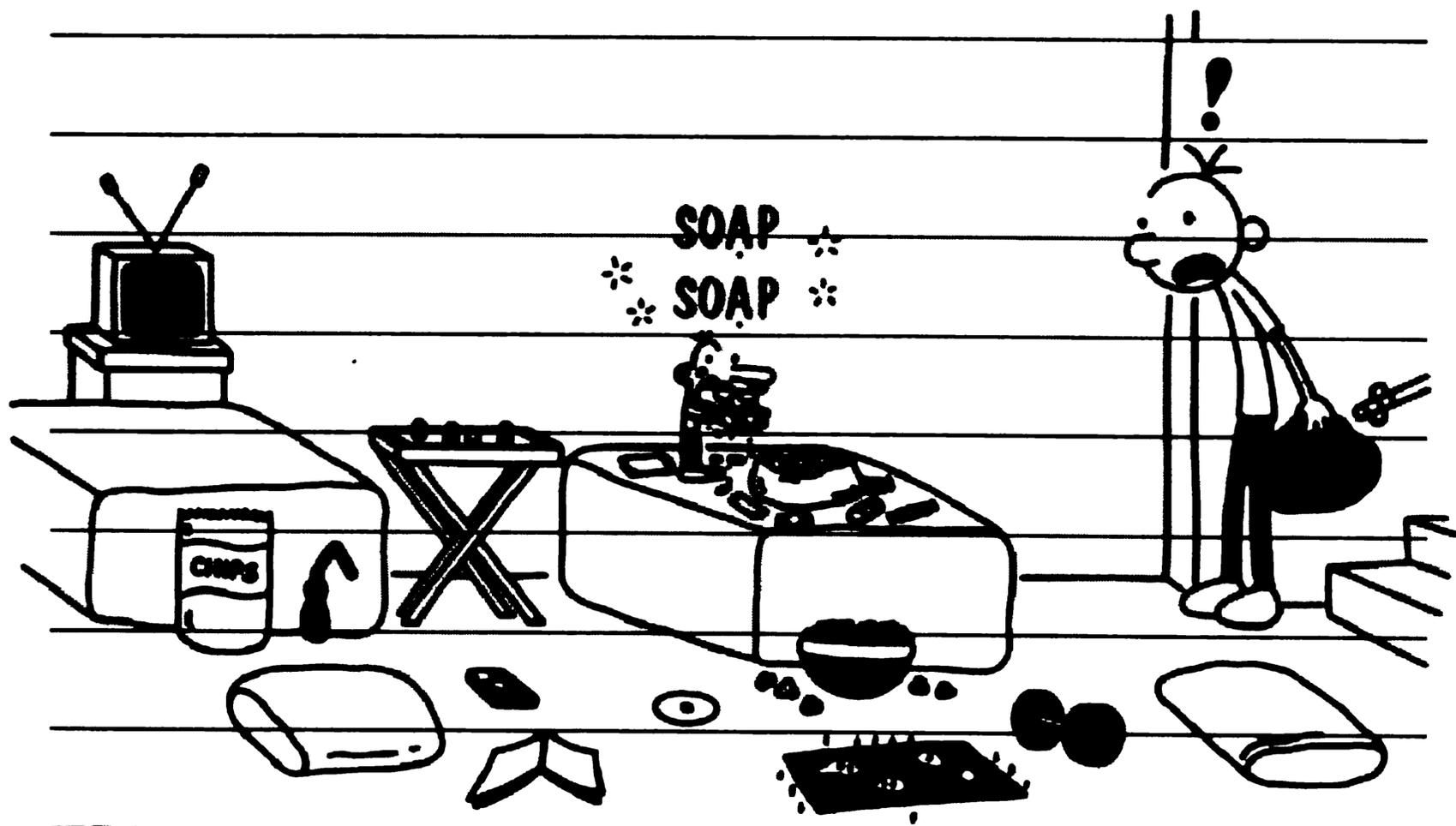
Thực ra tôi đã ăn cắp ý tưởng hay ho này của Rodrick. Mỗi khi làm điều gì đó xấu xa và biết rằng tôi sẽ "hót lẻo" với mẹ là anh ta lại giở trò này. Tôi đã khóc hết nước mắt vì nghĩ là Rodrick sẽ bỏ đi mãi mãi. Nhưng chỉ năm phút sau, Rodrick sẽ hôn hờ quay lại.

Lúc đó, tôi rất mừng rỡ và quên sạch những chuyện xấu xa của anh ta.

Sau khi buồn bã nói với Manny chuyện rời khỏi nhà, tôi đóng cửa lại và đợi ở bên ngoài vài phút. Sau đó tôi mở cửa, tôi đoán chắc Manny sẽ nước mắt lưng tròng đứng chờ tôi. Nhưng Manny đã không còn ở đó mà nó chạy đi đâu mất tiêu. Tôi đã phải đi khắp nhà để tìm xem Manny ở đâu?

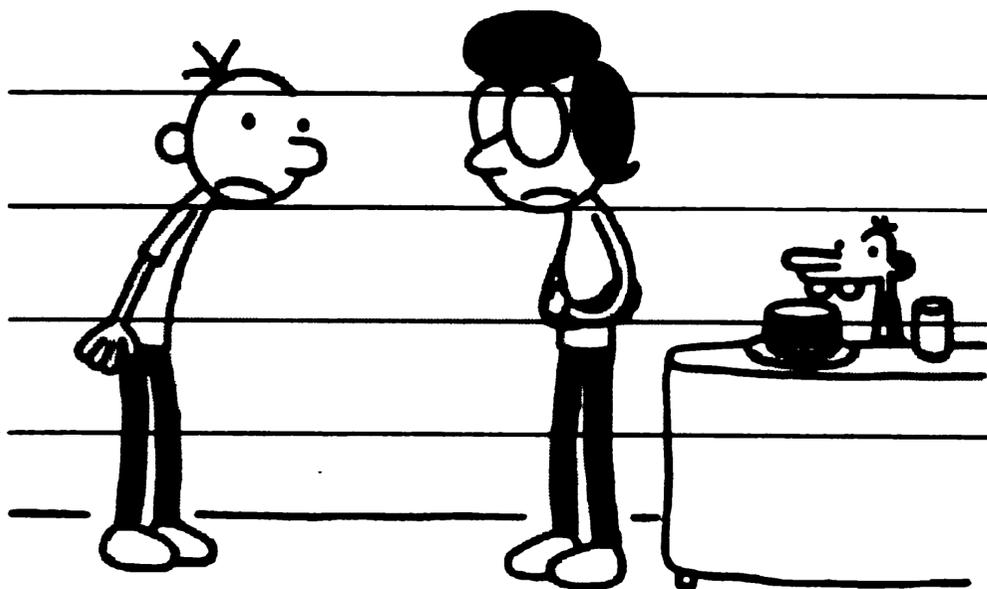
Và bạn thử đoán xem, nó đang ở dưới tầng hầm và gần như đã "thanh toán" sạch sẽ chỗ kẹo của tôi.

Mà thôi, nếu như đồng kẹo ngon lành đó là cái giá mà tôi phải trả để Manny "ngậm miệng" thì tôi cũng sẵn sàng chấp nhận.

Thứ bảy

Sáng nay sau khi tỉnh dậy, tôi đi xuống bếp. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt của mẹ, tôi biết ngay là Manny đã "ton hót" mọi chuyện rồi.

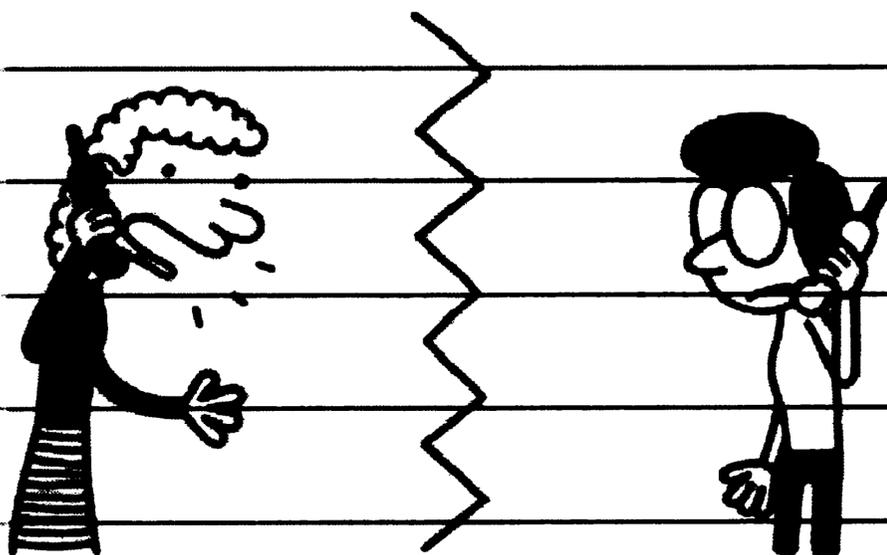

Manny đã tường thuật lại với mẹ không thiếu một chi tiết nào, thậm chí nó còn lôi cả chuyện tôi mang đĩa phim kinh dị của Rodrick xuống tầng hầm để xem. Tôi cũng không hiểu tại sao Manny phát hiện ra được chuyện đó.

Mẹ bắt tôi phải gọi điện để xin lỗi Rowley và bố mẹ nó. Tôi biết rằng sau vụ này, phải rất lâu nữa tôi mới được phép đặt chân đến nhà Rowley.

Sau đó, Mẹ đã nói chuyện điện thoại với cô Jefferson - mẹ Rowley và cô Jefferson nói rằng Rowley bị gãy ngón chân cái và sẽ phải ở nhà một tuần.

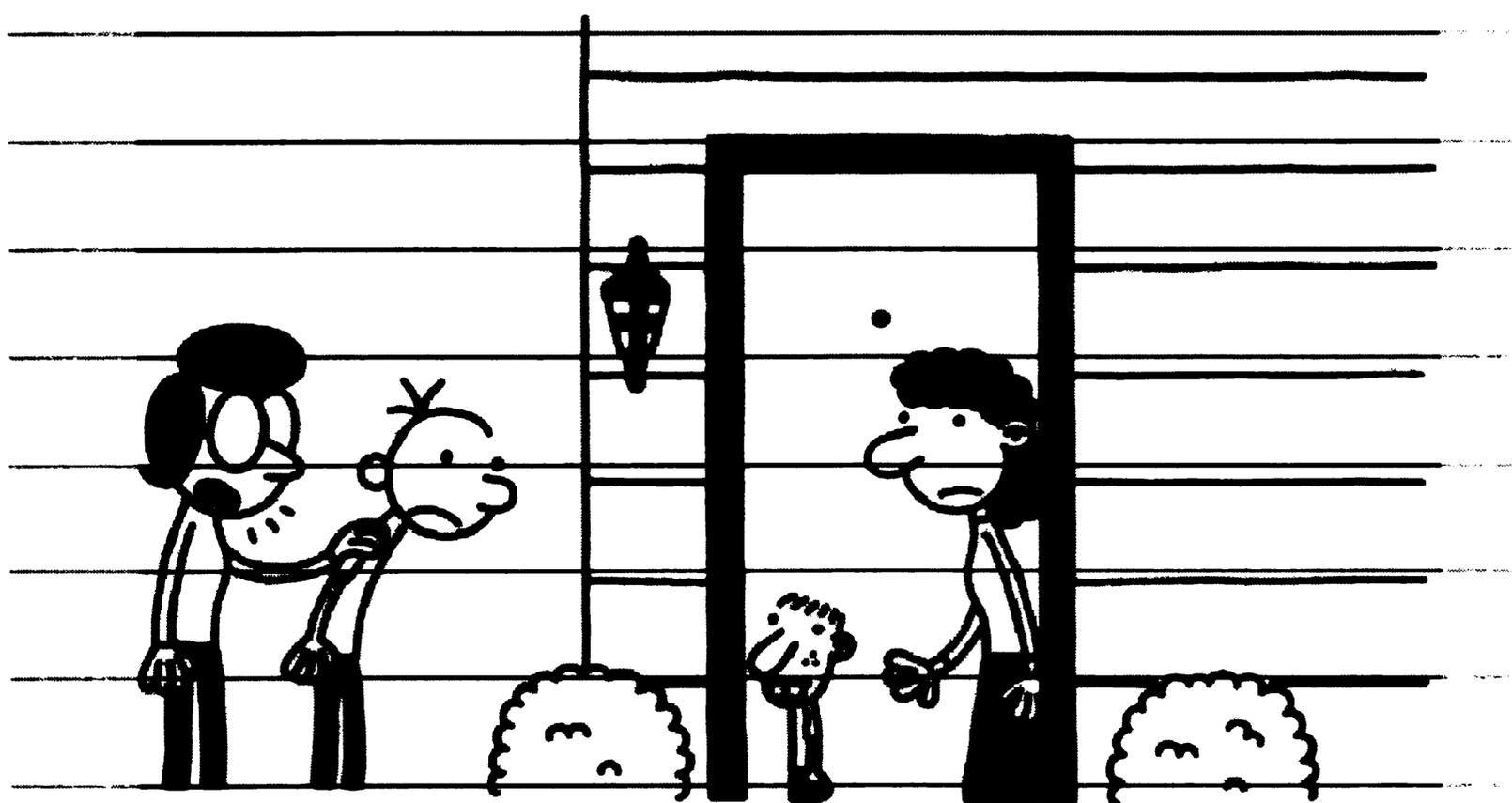
Nghiêm trọng hơn cô Jefferson bảo là Rowley thấy đau lòng vì không thể tham gia buổi sơ tuyển cho Hội diễn mùa đông trong khi nó đã phải luyện tập rất chăm chỉ cả tuần.

Vì vậy mẹ đã nói với mẹ Rowley rằng tôi rất VUI nếu thay nó biểu diễn ở buổi sơ tuyển. Tôi cố gắng giật thật mạnh ống tay áo của mẹ để ra hiệu cho mẹ biết rằng đó là ý tưởng TỐI TỆ nhất trên đời. Nhưng dĩ nhiên mẹ đã phớt lờ cảnh báo của tôi.

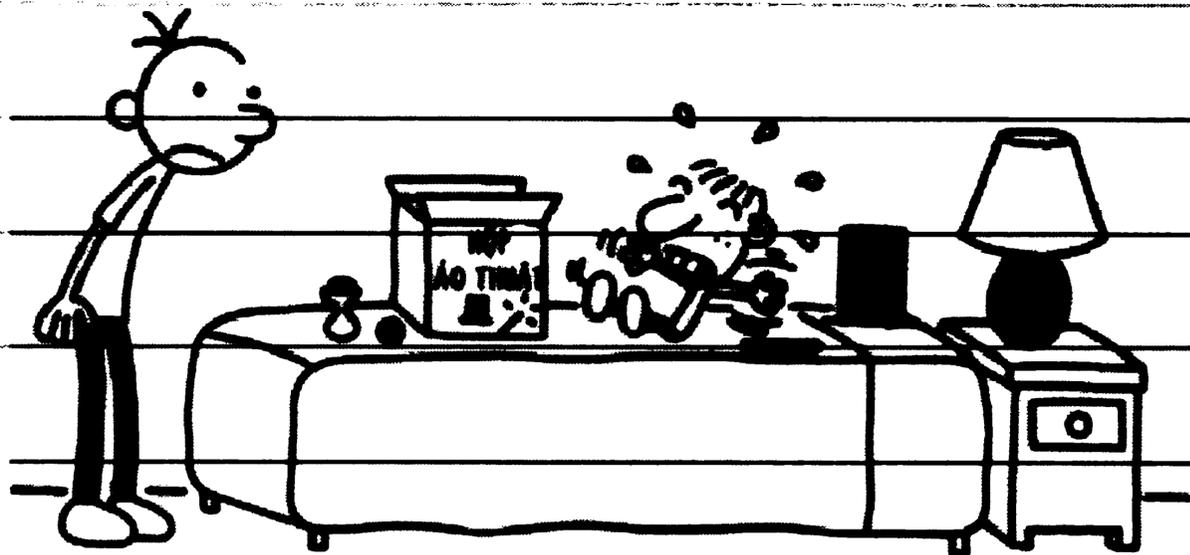
Khi mẹ dập máy, tôi nói với mẹ rằng dù trời có sập xuống tôi cũng không thể lên sân khấu để biểu diễn ảo thuật với một thằng bé vắt mũi chưa sạch như Scotty.

Như thế thì còn gì là danh tiếng của tôi nữa nhưng mẹ vẫn ép tôi phải làm cái việc ngu ngốc đó bằng được. Mẹ đưa tôi đến nhà Scotty và giải thích tình hình cho mẹ thằng bé. Vậy là, tôi không còn đường để thoát nữa rồi.

Mẹ Scotty mời tôi vào nhà rồi đưa tôi lên phòng thằng bé để bắt đầu luyện tập. Đến lúc này tôi mới ngả ngửa ra rằng Rowley thực ra chỉ là PHỤ TÁ của thằng bé mà thôi.

Tôi nói thẳng với Scotty rằng không ĐỜI NÀO tôi lại làm phụ tá cho một thằng nhóc lớp 1 cả. Nhưng Scotty bắt đầu giãy lên đành đạch và bảo rằng nó phải được diễn chính vì tất cả những vật dụng ảo thuật này đều là của nó.

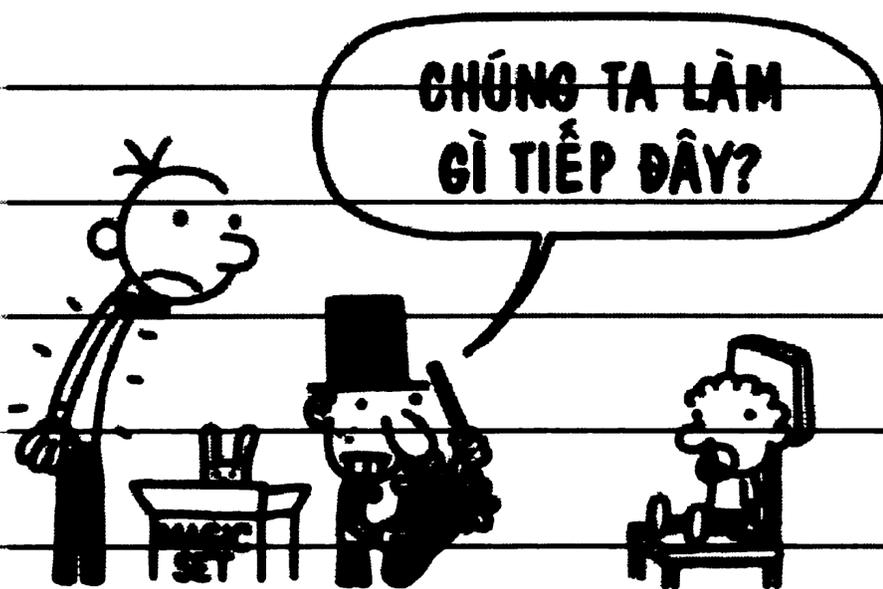
Tôi đã phải tìm đủ mọi cách để Scotty bình tĩnh lại và giữ im lặng, bởi vì tôi không muốn có thêm bất cứ rắc rối nào nữa.

Sau đó Scotty đưa cho tôi một cái áo dính đầy kim sa lấp lánh và nói rằng đó là trang phục biểu diễn của phụ tá.

Cái áo ấy bà ngoại mà mặc để chơi Bingo thì hợp phải biết. Tôi đề nghị với Scotty rằng mình sẽ mặc cái gì đó sành điệu hơn như áo khoác da chẳng hạn nhưng nó nói thẳng thừng từ chối vì cho rằng áo da không hợp để biểu diễn ảo thuật.

Dù sao thì tất cả những gì tôi phải làm chỉ là cầm giúp Scotty các đạo cụ trong khi nó biểu diễn mà thôi. Nên việc này thực sự cũng không phải quá tồi.

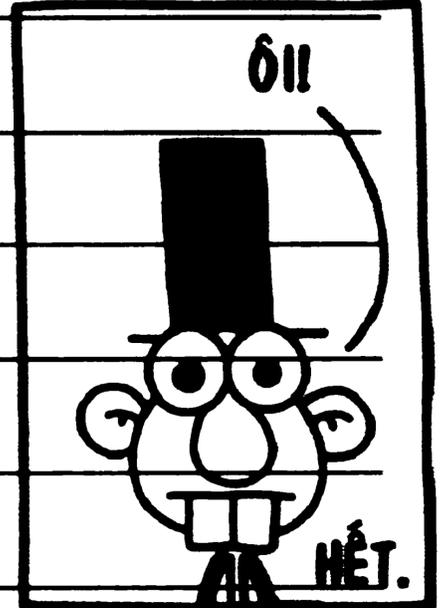
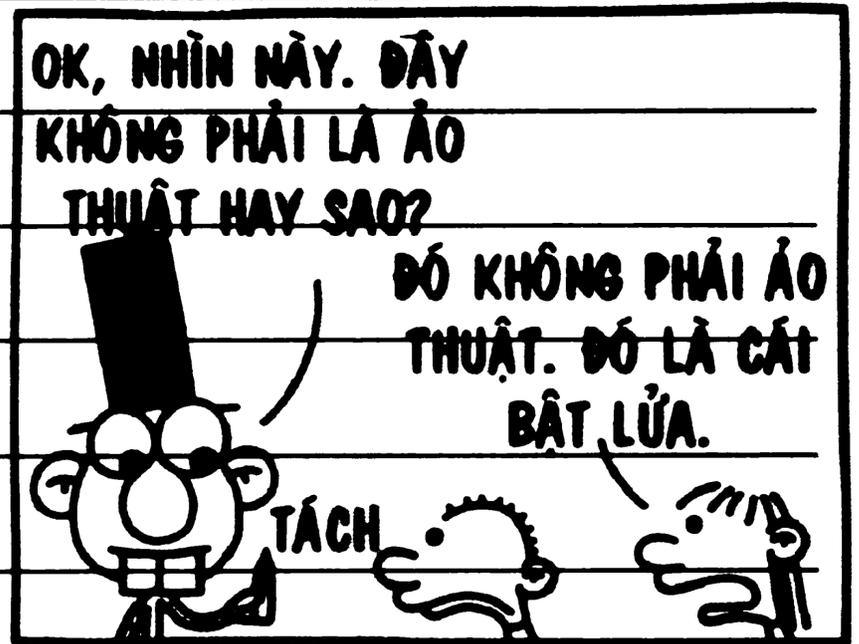
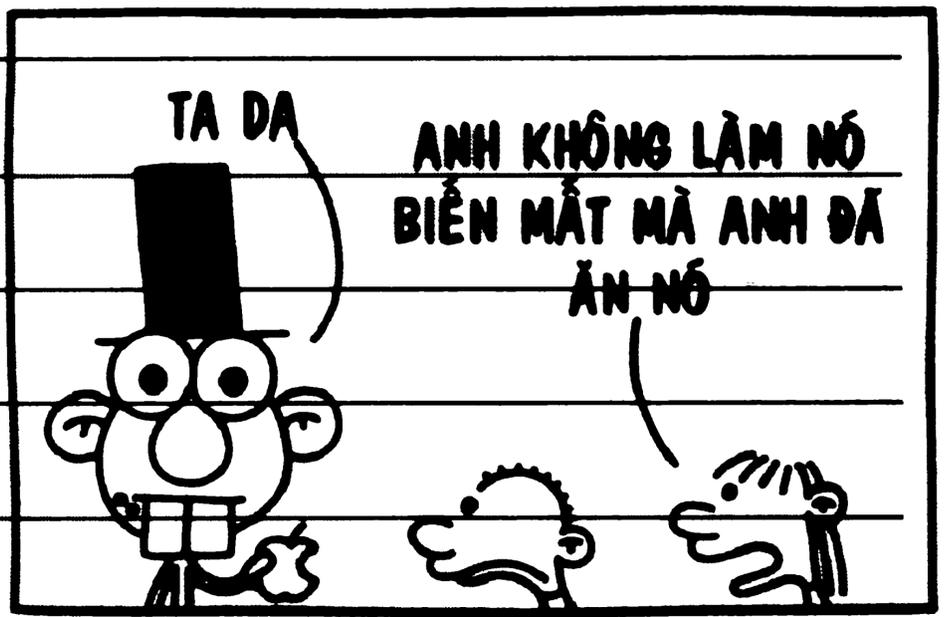
Nhưng mỗi khi nghĩ đến chuyện phải cùng thằng nhóc này biểu diễn trên sân khấu trước 500 khán giả là tôi đã thấy toát mồ hôi rồi.

Chủ nhật

Dẫu sao thời gian tập luyện với Scotty cũng không phải là vô ích vì tôi đã nảy ra được rất nhiều ý tưởng hay cho nhân vật Creighton trong loạt truyện tranh Cretin của tôi.

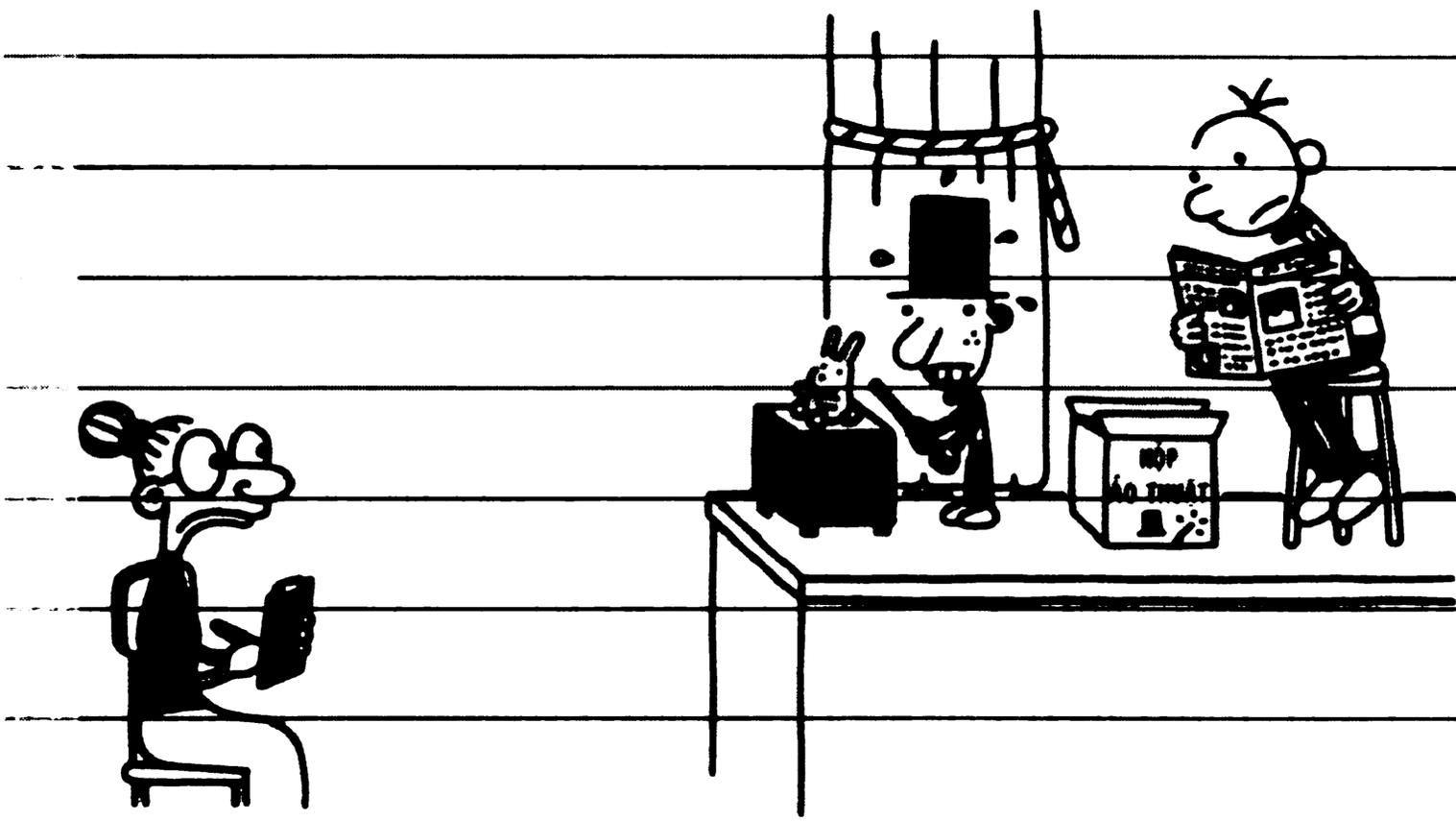
Rowley đã quyết định không sáng tác truyện tranh "Zoo-Wee-Mama!" cho số tới của tạp san trường vì nó còn bận chơi trò Dinoblazer. Điều đó có nghĩa là cơ hội trở thành họa sĩ truyện tranh cho tạp san trường lại rộng mở với tôi và biết đâu tác phẩm của tôi được chọn thì sao.

Thứ hai

Cuối cùng buổi sơ tuyển cho Hội diễn mùa đông cũng diễn ra và tiết mục ảo thuật của Scotty đã nhanh chóng bị loại.

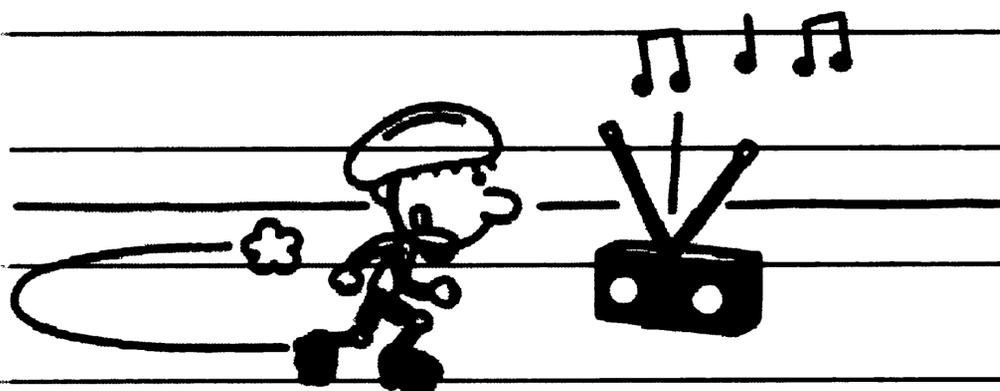
Có thể nguyên nhân là do tôi không phải là một phụ tá giỏi nhưng tôi không hề CỐ Ý làm thế, tôi chỉ quên đưa đạo cụ biểu diễn cho Scotty có một hoặc hai lần mà thôi.

Tuy nhiên điều đáng xấu hổ là màn biểu diễn của Scotty là tiết mục DUY NHẤT bị loại khỏi Hội diễn mùa đông.

Tôi thừa nhận tiết mục của tôi và Scotty khá tệ nhưng đâu phải là tiết mục tệ nhất đâu. Một số tiết mục còn kinh hơn cả màn ảo thuật lộn xộn của Scotty ấy chứ.

Chỉ cần xem thằng nhóc tên là Harry Gilbertson đã qua được vòng sơ tuyển bằng màn biểu diễn trượt patanh xung quanh một cái đài đang bật bài "Yankee Doodle Dandy" là biết ngay.

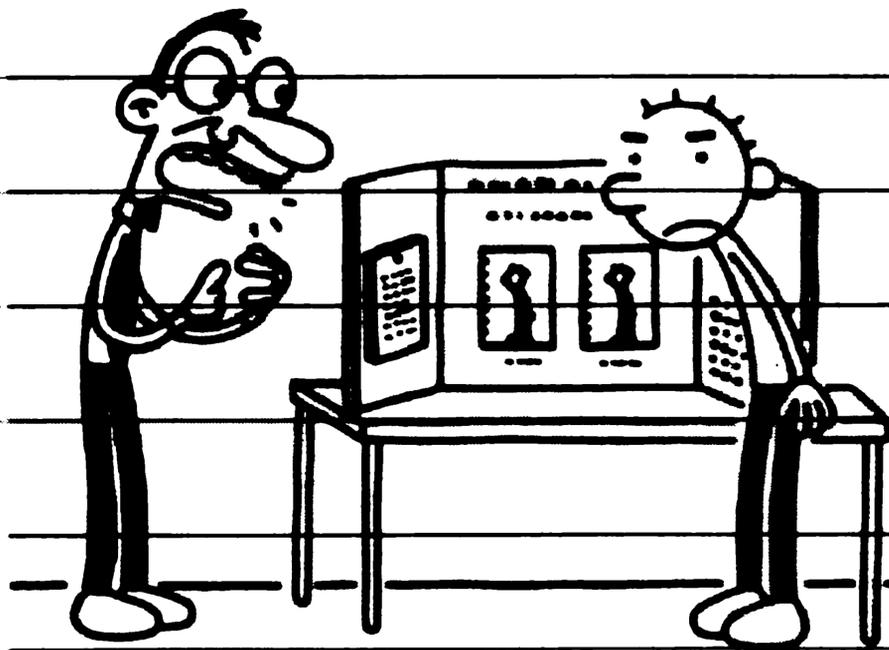
Ban nhạc BỈM TỎ của Rodrick cũng được vào vòng trong, và anh ta cứ làm như mình đã hoàn thành được một sứ mệnh lớn lao vậy.

Như tôi đã nói, Rodrick thực sự thích thú với Hội diễn mùa đông. Vì vậy, anh ta đã hoàn thành đề tài về Khoa Học của mình SỚM trước hẳn một ngày để có thể dồn toàn bộ tâm huyết luyện tập cùng với ban nhạc trước đêm diễn.

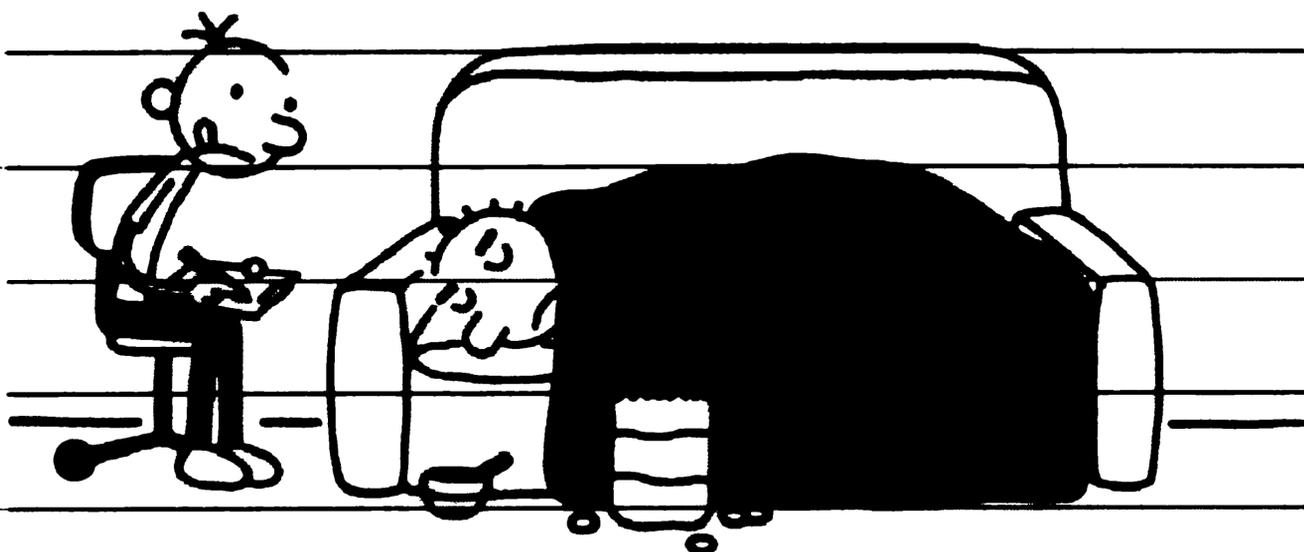
Nhưng khi Rodrick nộp đề tài của mình, giáo viên môn Khoa học đã bắt Rodrick phải làm lại với một ý tưởng hoàn toàn khác. Thầy giáo nhận xét rằng Rodrick đã không sử dụng bất kỳ một "phương pháp khoa học" nào với các giả thiết, kết luận và những thứ đại loại như thế.

Rodrick nói rằng mình đã cao thêm 16 inch trong quá trình nghiên cứu tác động "không trọng lượng" trên hệ xương của người. Và điều đó đã chứng minh giả thuyết của anh ta là đúng.

Nhưng thầy giáo trả lời rằng một cậu bé đang tuổi dậy thì như Rodrick chiều cao phát triển như thế là chuyện bình thường.

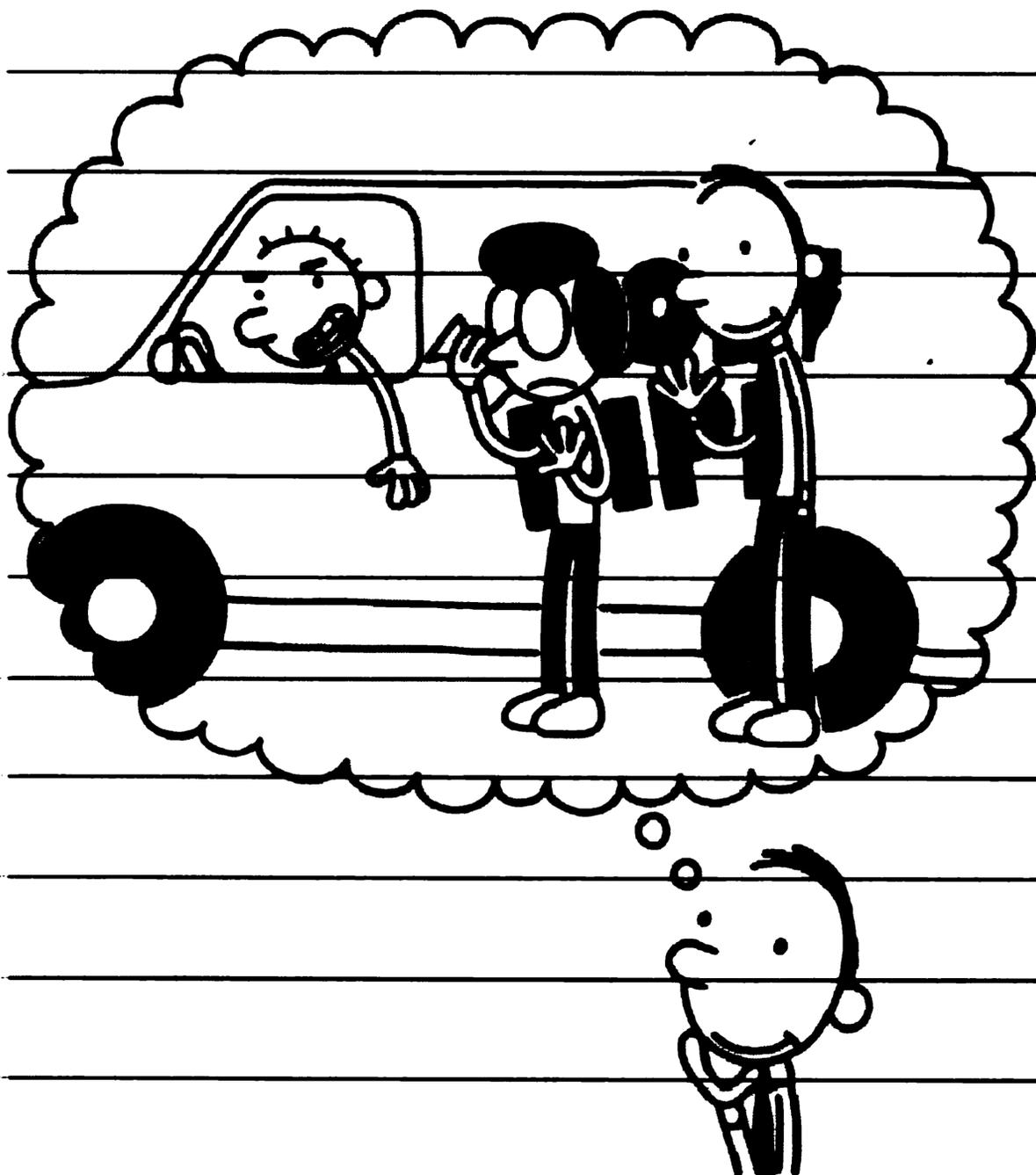
Điều này thật sự tồi tệ, bởi vì tôi cũng quyết định làm đề tài Khoa Học về tác động "không trọng lượng" trên hệ xương của người. Và bây giờ mọi công sức của tôi đã đổ xuống sông xuống biển.

Bố bắt Rodrick phải hoãn biểu diễn trong Hội diễn mùa đông để làm lại dự án khoa học nhưng anh ta nói rằng không đời nào mình lại từ bỏ cơ hội trời cho như thế.

Rodrick tin rằng ban nhạc BỈM TÔ sẽ giành chiến thắng trong hội diễn và gửi đĩa ghi hình buổi biểu diễn cho các hãng đĩa. Một hãng đĩa danh tiếng nào đó sẽ ký ngay hợp đồng với ban nhạc và Rodrick sẽ bỏ học để đi lưu diễn khắp nơi.

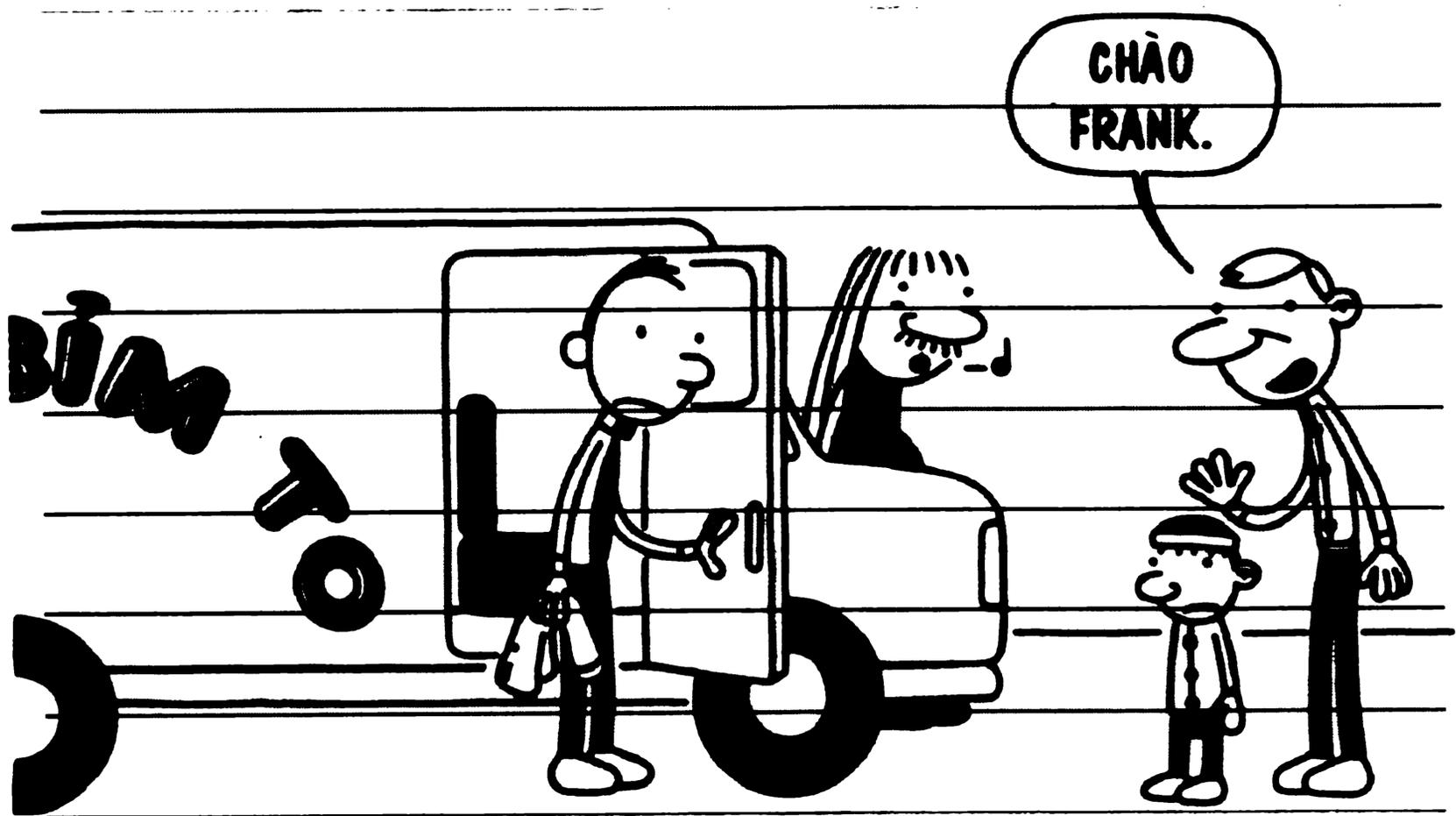
Với tôi nó là một kế hoạch tồi tệ nhưng bố lại cho rằng ý tưởng đó không tồi một chút nào.

Thứ tư

Cuối cùng thì tối nay Hội diễn mùa đông cũng đã diễn ra. Cả tôi và bố đều không muốn đi một tẹo nào nhưng mẹ đã bắt cả nhà phải đi để động viên Rodrick.

Mẹ và Rodrick đã đến trường từ sớm để mang các nhạc cụ biểu diễn cho ban nhạc. Vì vậy bố phải đi xe cùng với Bill. Chuyến đi chắc là kinh khủng lắm nhưng bố còn không được phép run lên vì gặp ngay sếp của mình ở bãi đỗ xe.

Show diễn bắt đầu từ lúc 7 giờ nhưng tôi nói thật, tôi nghĩ đây thực sự là buổi diễn khôi hài nhất mà tôi từng biết.

Mọi người chưa kịp "tiêu hóa" xong màn biểu diễn ghita solo của một rocker 18 tuổi thì đã phải thưởng thức bài ru gấu bông của một con nhóc vất mũi chưa sạch.

Tôi nghĩ chắc chắn là bố không ưa gì tiếng ghita chói tai của Larry Larkin vì đến giữa phần biểu diễn của anh ta, bố đã lăm bằm vào tai người đàn ông ngồi bên cạnh.

Lẽ ra tôi phải cảnh báo rằng người đàn ông mà bố vừa thì thầm vào tai đó chính là bố của anh Larry.

Có một vấn đề khác xảy ra là Hội diễn dường như sẽ không thể KẾT THÚC được vì có quá nhiều tiết mục đăng ký biểu diễn.

Đến 9 rưỡi, ban tổ chức quyết định sẽ cho 2 tiết mục biểu diễn cùng một lúc để rút ngắn thời lượng chương trình. Ban đầu mọi việc diễn ra khá suôn sẻ khi Patty Farrell nhảy điệu cracket trong lúc Spencer Kitt biểu diễn tung hứng. Nhưng càng về sau các tiết mục càng không ăn nhập gì với nhau cả như Terrence James vừa thổi kèn harmonica vừa đi xe đạp một bánh trong khi Charise Kline lại đọc thơ về hiệu ứng nhà kính.

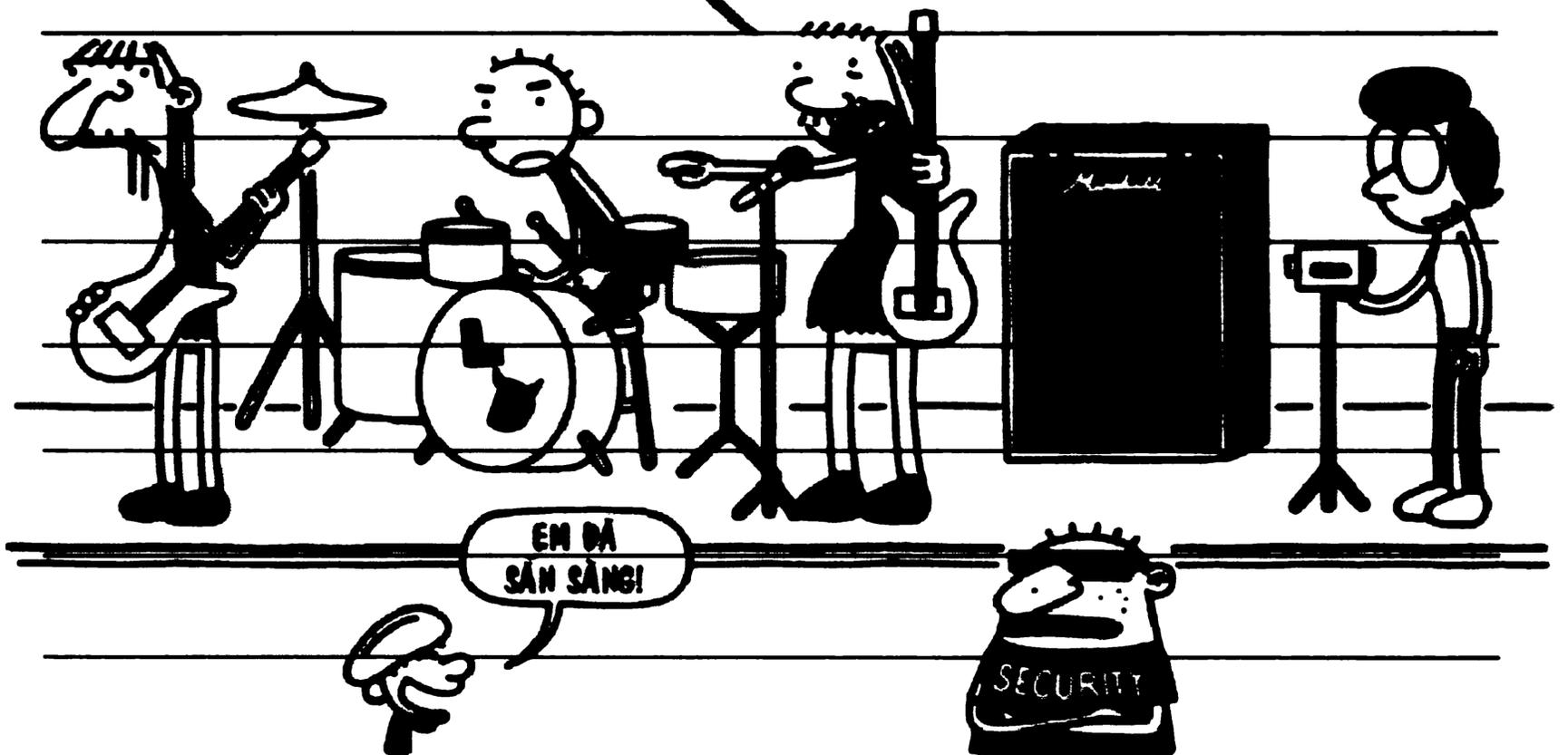
Ban nhạc BỈM TỌ của Rodrick sẽ biểu diễn tiết mục kết thúc đêm diễn.

Trước đêm diễn, Rodrick đã yêu cầu tôi quay phim giúp anh ta nhưng tôi đã thắng thùng từ chối.

Gần đây anh ta đối xử với tôi tệ đến mức tôi không thể tin nổi anh ta đã nhờ tôi giúp đỡ. Vì thế mẹ đã tình nguyện thay tôi quay phim.

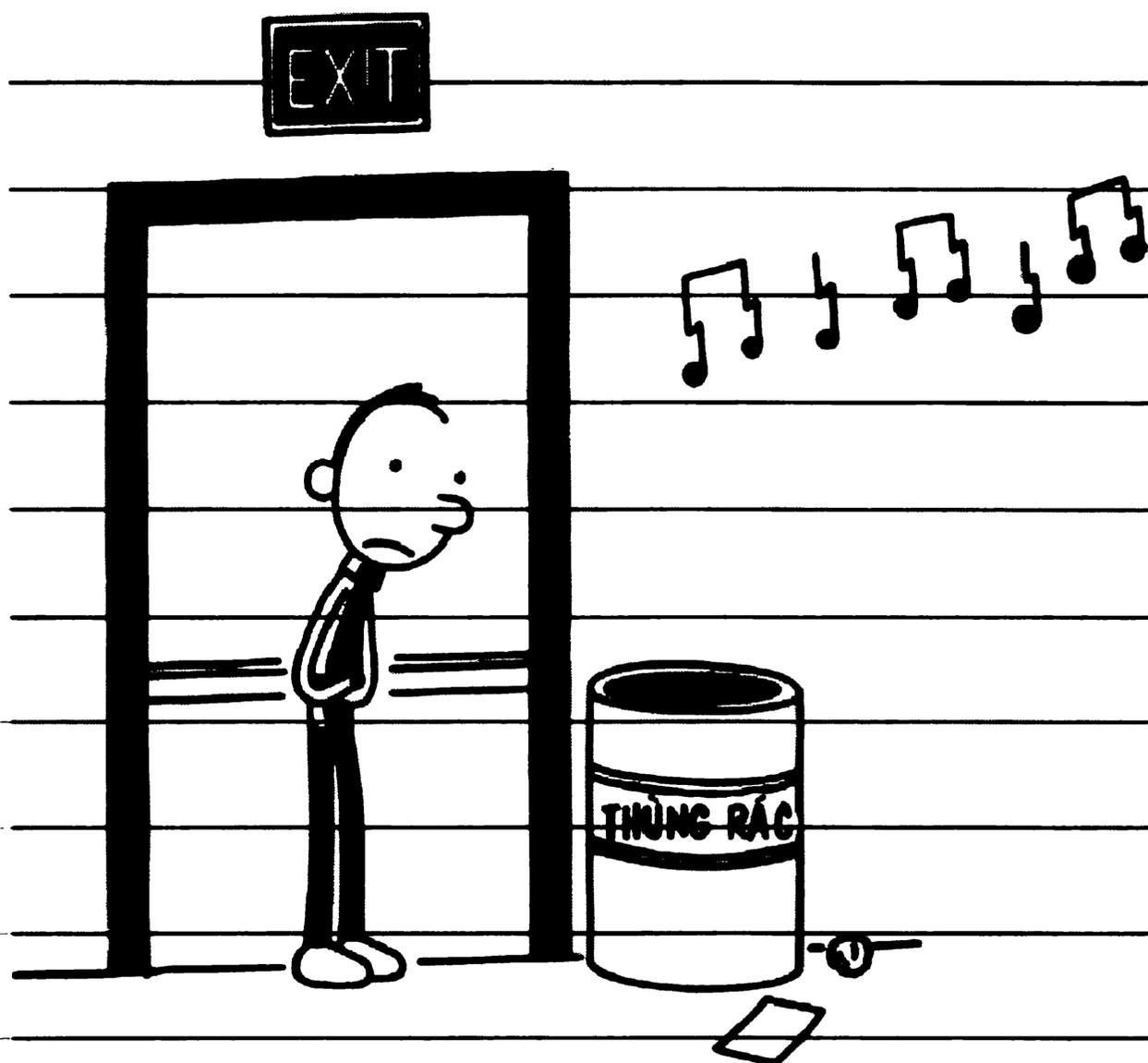
Ban nhạc của Rodrick phải diễn cùng với màn trượt patanh của thằng nhóc Harry Gilbertson. Và tôi chắc rằng Rodrick không được vui cho lắm về ĐIỀU ĐÓ.

CÁC BẠN ĐÃ SẴN SÀNG ĐỂ
RRRRROOCCCKKKK CHƯA?

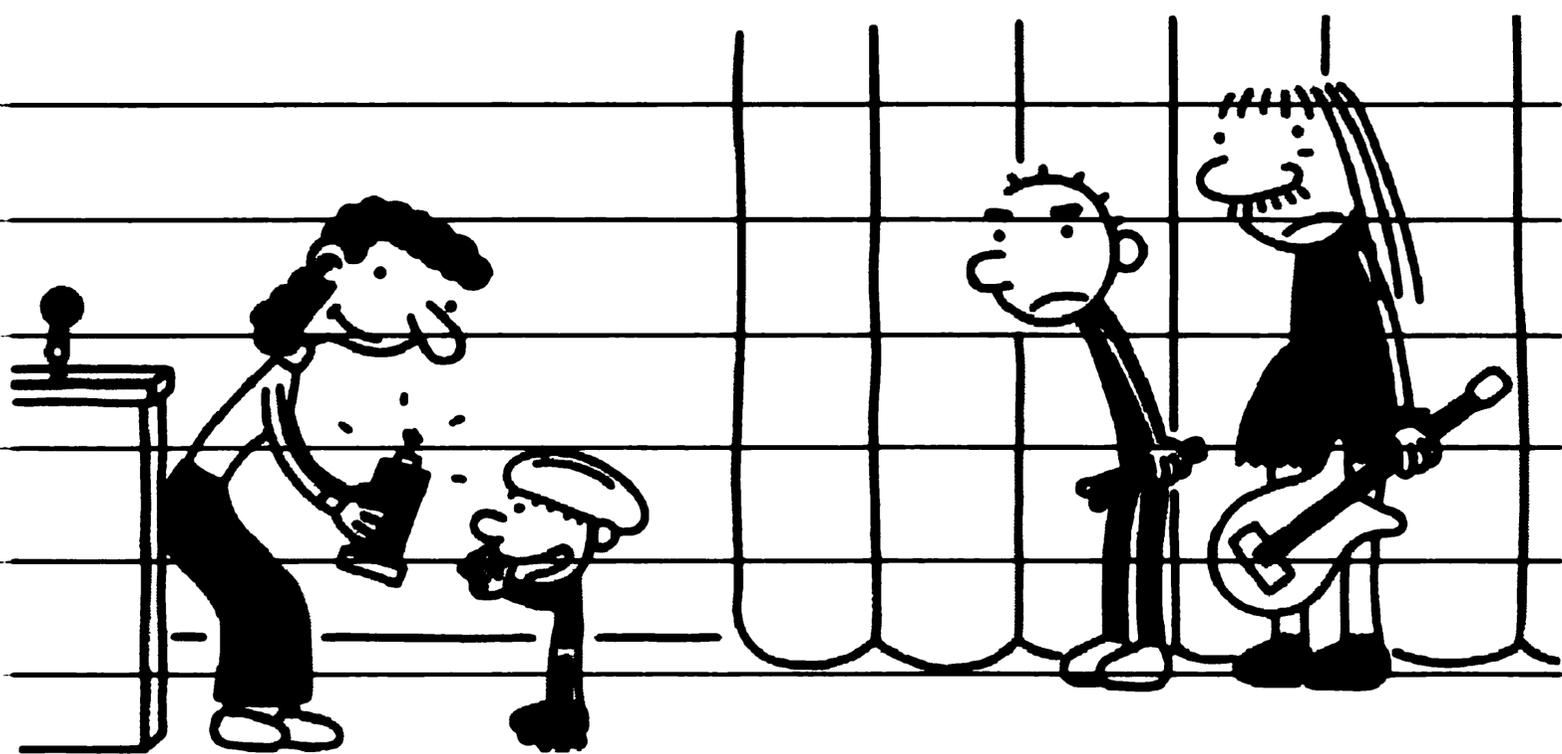

Màn biểu diễn của ban nhạc BỈM T O vừa bắt đầu, tôi đã phát hoảng lên vì không thấy bố.

Bố đang đứng lạng lẽ bên thùng rác với hai miếng bông nhét chặt vào tai. Hai bố con quyết định đứng yên tại chỗ cho đến khi tiết mục của Rodrick kết thúc.

Sau màn trình diễn của ban nhạc BỈ M T O, ban tổ chức quyết định trao giải. Rodrick và các bạn đã rất tức tối khi thấy Harry Gilbertson lên nhận giải "Trình diễn xuất sắc nhất".

Sốc nhất là giải đặc biệt của Hội diễn đã được trao cho anh Leland - bảo mẫu của Rowley.

Ban giám khảo nói rằng họ đã hoàn toàn bị chinh phục bởi màn nói tiếng bụng độc đáo của anh.

Tôi không bao giờ nghĩ mình sẽ đồng ý với Rodrick về một vấn đề nào đó. Nhưng tôi bắt đầu tin anh ta đã đúng khi nói rằng Leland là tên một sách ngổ nhất trường.

Sau đêm diễn, ban nhạc của Rodrick lại kéo đến nhà tôi để xem băng ghi hình mà mẹ vừa quay.

Tất cả đều ca cẩm về chuyện bị cướp giải thưởng một cách trắng trợn và chê bai ban giám khảo không am hiểu tí tẹo nào về nhạc rock cả.

Vì vậy kế hoạch dự phòng của cả nhóm là gửi cuốn băng ghi hình tới một vài hãng đĩa và tài năng của ban nhạc BÍM TỎ sẽ được phát hiện.

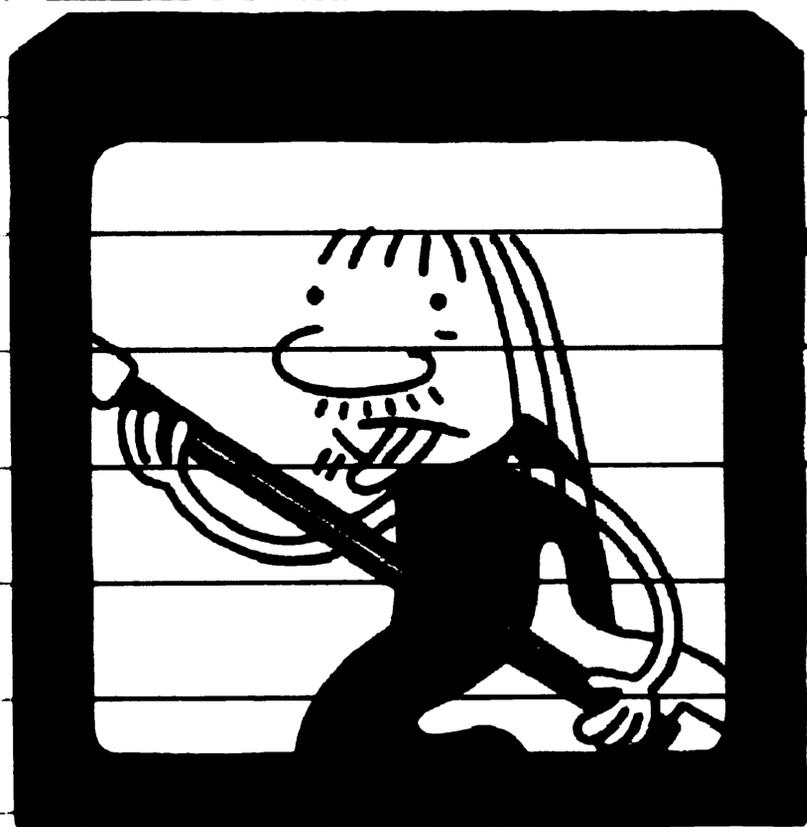
Tất cả đều hồi hộp ngồi trước màn hình Tivi và chỉ cần 30 giây, mọi người đã phát hiện ra rằng cái đĩa này hoàn toàn vô dụng.

Bạn có biết hôm đó mẹ đã ghi lại buổi biểu diễn mà Rodrick nhờ như thế nào không? Mẹ quay phim rất tốt, nhưng mẹ nói liên tục trong suốt hai phút đầu tiên và máy quay đã thu lại không sót một từ nào của mẹ.

CÁI ÁO ĐÓ KHIỂN HAI TAY
RODRICK GÂY NHẮNG RA!

Mỗi lần anh Bill lẻ lười cho ra dáng một ngôi sao nhạc rock, mẹ lại lắm bằm:

Lần duy nhất mẹ ngừng nói là màn trình diễn solo của Rodrick nhưng màn hình lại bị rung đến mức không ai có thể nhìn thấy Rodrick đang phô diễn bất cứ động tác gì.

Rodrick và ban nhạc đã rất thất vọng. Nhưng sau đó mọi người chợt nhớ ra rằng là nhà trường đã ghi hình toàn bộ đêm diễn và sẽ phát trên kênh truyền hình địa phương tối mai.

Tôi đoán thế nào ngày mai ban nhạc B.M.T.O sẽ lại tập trung ở nhà tôi để theo dõi chương trình cho mà xem.

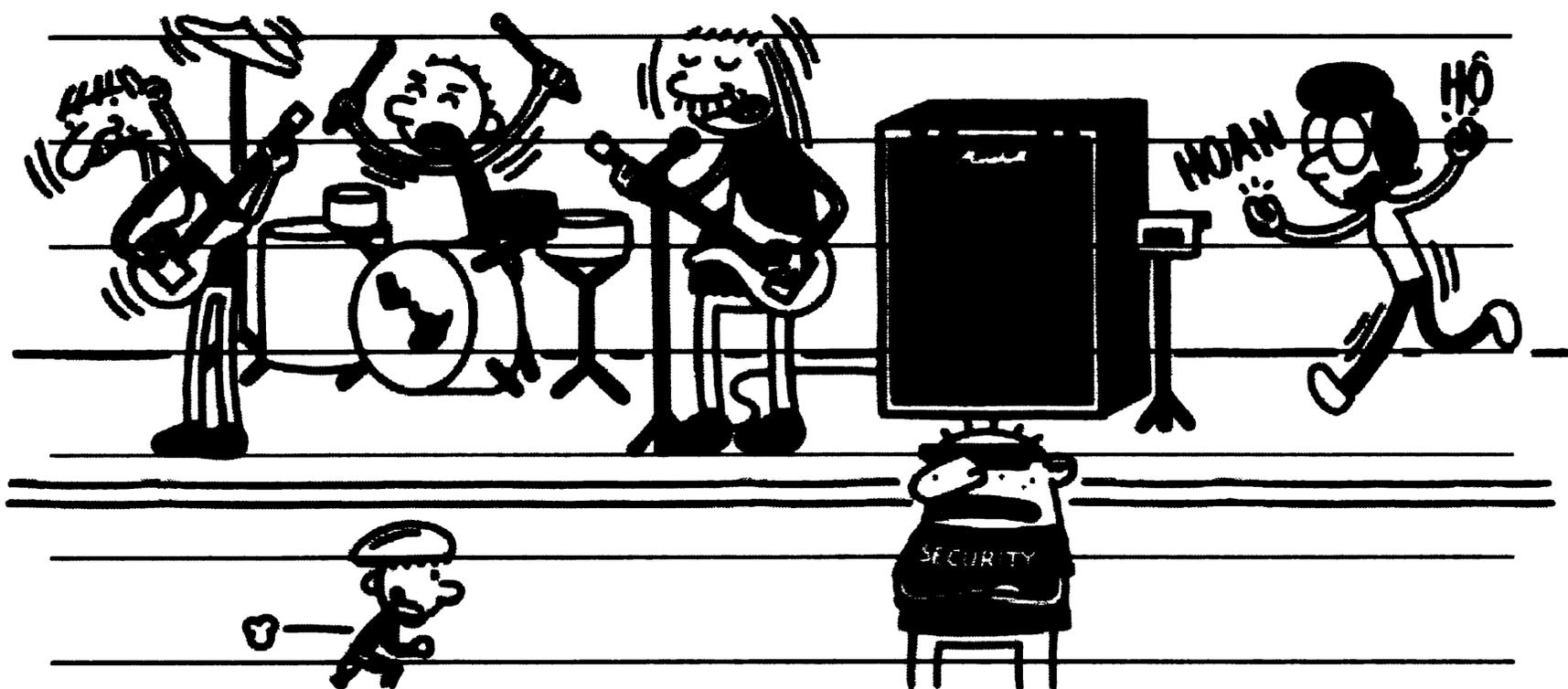
Thứ ba

Ừm, cách đây vài tiếng mọi chuyện THỰC SỰ tồi tệ đối với tôi.

Mới 7 giờ tối, Rodrick và ban nhạc BỈM T O đã tập trung đầy đủ để xem chương trình Tài năng. Họ kiên nhẫn ngồi suốt 3 tiếng để đợi cho đến khi tiết mục biểu diễn của mình được phát.

Nhà trường đã làm rất tốt việc ghi hình buổi trình diễn và mọi chuyện diễn ra khá suôn sẻ cho đến màn độc diễn trống của Rodrick.

Đó là khi mẹ bắt đầu nhảy. Và người quay phim đã chia thẳng chiếc máy quay về phía mẹ cho đến khi màn trình diễn kết thúc.

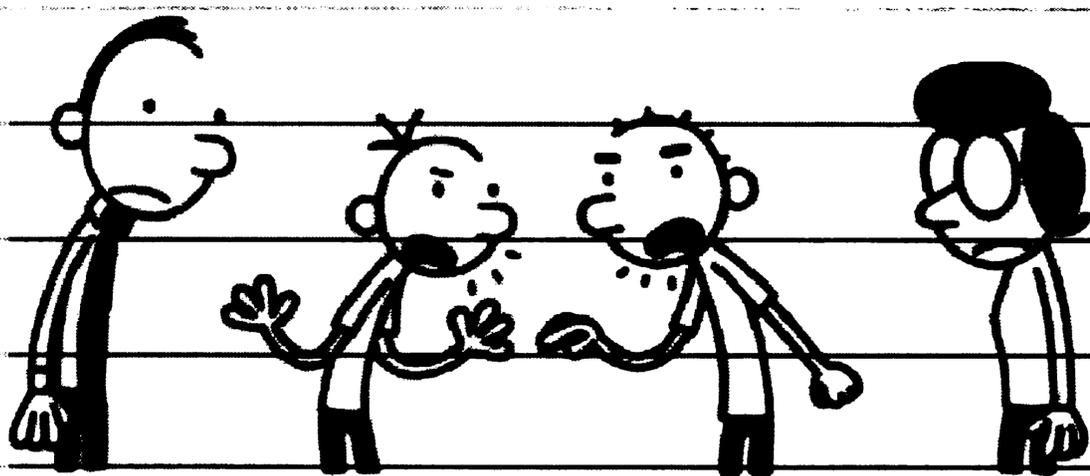

Sự thật là Rodrick đã phát điên vì anh ta sẽ không có BẤT KỲ THỨ GÌ để gửi cho hàng đĩa.

Đầu tiên Rodrick đã giận mẹ vì đã làm mọi thứ rối tung lên. Nhưng mẹ nói rằng nếu anh ta không muốn mọi người khiêu vũ thì tốt nhất đừng có chơi nhạc nữa.

Sau đó Rodrick giận lây sang TÔI. Anh ta nói mọi chuyện hỏng bét như này là do lỗi CỦA TÔI, bởi vì nếu như tôi chịu ghi hình buổi biểu diễn như anh ta đã nhờ thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra.

Nhưng tôi cãi lại rằng nếu Rodrick không phải là một ông anh tồi tệ nhất thế giới thì tôi đã sẵn sàng giúp đỡ anh ta rồi.

Chúng tôi bắt đầu to tiếng với nhau. Bố mẹ phải can hai anh em rồi sau đó bắt chúng tôi về phòng riêng của mình.

Nhung vài tiếng sau, chúng tôi đã chạm mặt nhau trong bếp. Nhìn Rodrick nở nụ cười nham hiểm, tôi biết ngay là có chuyện đã xảy ra.

Rodrick nói với tôi rằng: bí mật của tôi "đã bị bật mí."

Lúc đầu, tôi không hiểu Rodrick đang nói về chuyện gì. Nhưng sau đó tôi đã phát sốt phát rét lên khi biết rằng Rodrick đang ám chỉ đến chuyện đáng xấu hổ đã xảy ra với tôi trong dịp hè vừa rồi.

Tôi ba chân bốn cẳng lao xuống tầng hầm và kiểm tra điện thoại của Rodrick xem anh ta đã gọi cho những ai. Và tôi dám chắc là con cáo già đó đã gọi cho tất cả những người bạn của mình có em ở độ tuổi của tôi.

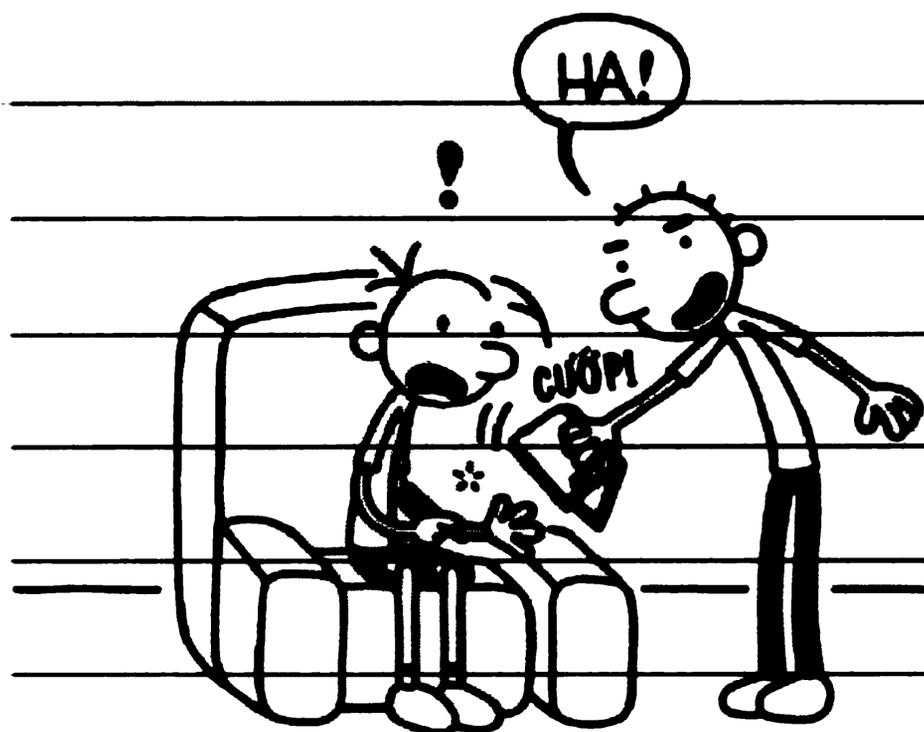
Chỉ sáng mai thôi, chuyện của tôi sẽ thành chủ đề nóng hổi để **CẢ TRƯỜNG** bàn tán. Và tôi chắc chắn Rodrick đã thêm mắm thêm muối để câu chuyện **TÔI** **TỆ** hơn.

Bây giờ, khi bí mật mà tôi muốn mang theo xuống mô đã bị tiết lộ, tôi muốn kể lại những điều đã THẬT SỰ xảy ra, chứ không phải như Rodrick đã xuyên tạc.

Và đây là sự thật.

Mùa hè vừa rồi, tôi và Rodrick đã bị bố mẹ « giam lỏng » ở nhà ông nội trong khu chung cư cũ Leisure trong vài ngày. Nhưng ở đó CHẢ CÓ GÌ để tiêu khiển, và tôi cảm thấy thực sự phát điên.

Tôi đã rất chán, nên lôi cuốn nhật ký cũ của mình ra và bắt đầu viết vào đó. Nhưng tôi đã mắc một sai lầm KHỦNG KHIẾP đó là lấy quyển sổ có hai từ "Nhật Ký" to đùng ở ngay bìa trước mặt Rodrick.

Rodrick đã cướp cuốn nhật ký của tôi rồi chạy mất. Đáng lẽ anh ta có thể chạy vào nhà tắm và khóa cửa lại nhưng ai đó đã để đồng Gutbusters lù lù ở ngoài khiến Rodrick bị vấp.

Tôi đã nhanh tay vờ ngay cuốn nhật ký rơi trên sàn và chạy biến ra hành lang đi xuống cầu thang. Sau đó, tôi khom người chui vào nhà vệ sinh, rồi khóa mình ở trong đó.

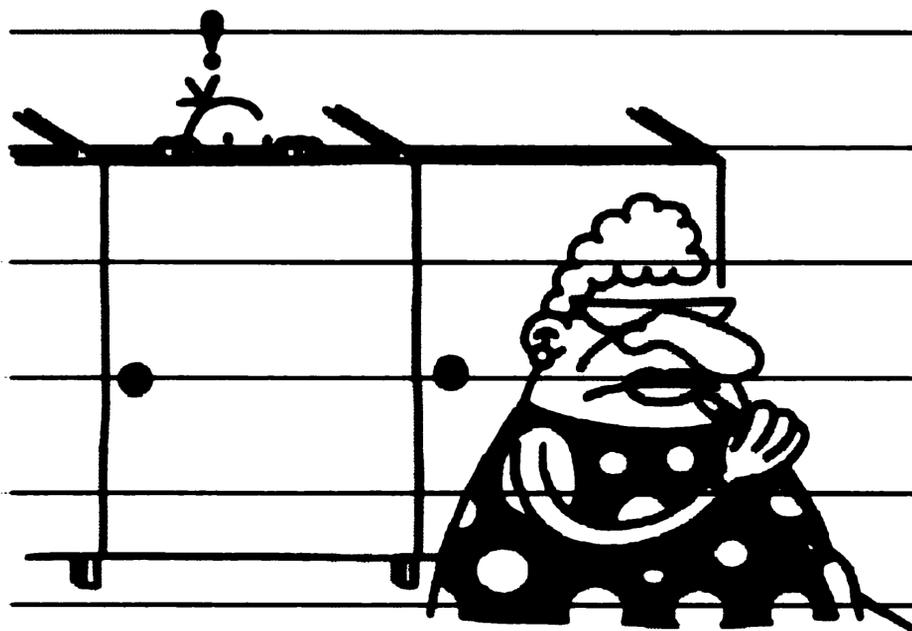
Tôi cố thu hai chân không chạm xuống đất phòng khi Rodrick đi vào, anh ta sẽ không phát hiện tôi đang ở trong đó.

Tôi biết nếu Rodrick mà vớ được cuốn nhật ký này thì đời tôi coi như tiêu tùng. Vì vậy tôi quyết định sẽ xé vụn nó và cho vào toilet rồi giặt nước. Thà phải thủ tiêu nó còn hơn là để cho Rodrick chạm vào.

Nhưng ngay khi vừa xé trang đầu tiên, tôi bỗng nghe thấy tiếng mở cửa phòng vệ sinh. Tôi định ninh đó là Rodrick nên cố gắng ngồi im.

Một lát sau, khi không nghe thấy tiếng động nào nữa, tôi mới thận trọng nhòm ra ngoài để xem chuyện gì đang xảy ra. Tôi giật bản mình vì thấy một phụ nữ đang đứng trang điểm trước gương.

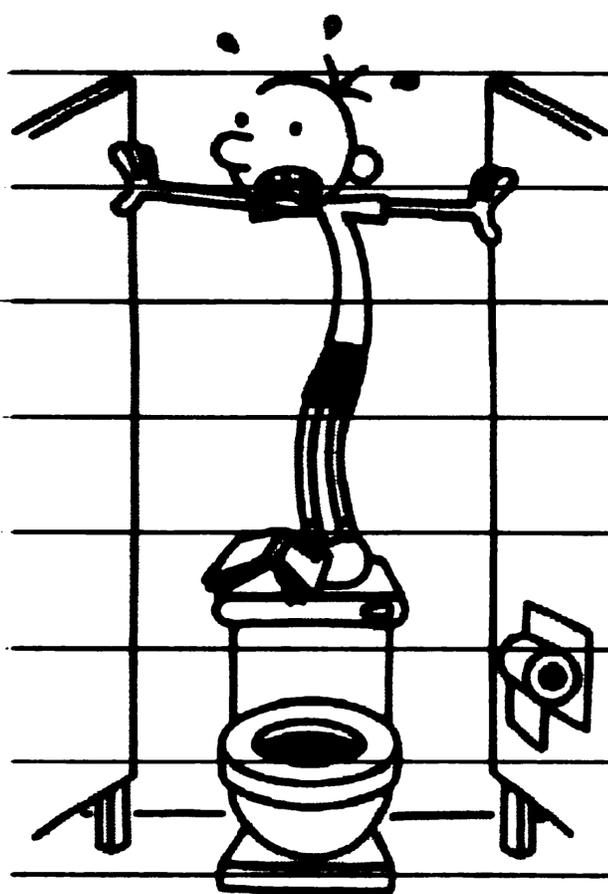

Tôi tự trấn an mình rằng người phụ nữ này đã tình cờ vào nhầm nhà vệ sinh nam vì chuyện này vẫn thường xảy ra ở chung cư Leisure.

Tôi đang định kêu to lên để báo là bà ấy đã vào nhầm nhà vệ sinh thì lại có người đi vào. Và các bạn có tin được không? Đó lại là một người phụ nữ KHÁC.

Ngay lập tức tôi nhận ra mình đã phạm một sai lầm chết người đó là "lạc" vào nhà vệ sinh NỮ.

Tôi cầu trời khẩn phạt rằng những quý bà này chỉ vào rửa tay rồi đi luôn để tôi chuẩn ra ngoài một cách êm thấm. Nhưng thật khốn khổ cho cái thân tôi khi họ chui ngay vào hai carbin bên cạnh. Tôi không sao chuẩn đi được vì cứ một người rời khỏi nhà vệ sinh thì lại có một người khác thế chỗ.

Nếu Rowley nghĩ rằng việc nó bị mấy anh lớp trên bắt ăn miếng pho mát thối là điều kinh khủng nhất, thì nó sẽ phải thay đổi suy nghĩ khi phải nấp một tiếng rười trong nhà vệ sinh nữ của chung cư Leisure.

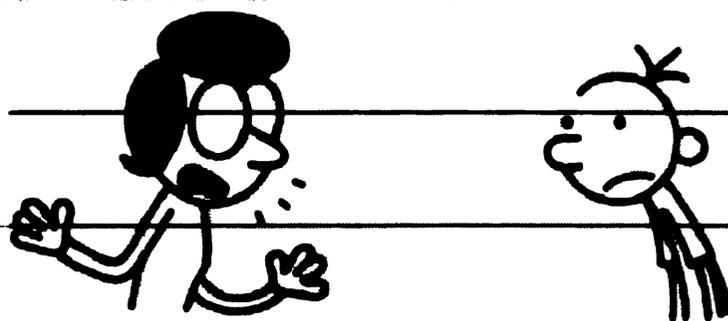
Chắc một quý bà nào đó đã phát hiện ra tôi đang trốn trong nhà vệ sinh nữ và thông báo cho ban quản lý khu nhà. Chỉ vài phút sau, cả tòa nhà đã nhốn nháo vì thông tin có một tên "biến thái" trong nhà vệ sinh nữ.

Mọi người trong chung cư Leisure đã tụ tập đầy ở hành lang khi nhân viên an ninh lôi cổ tôi ra khỏi khỏi nhà vệ sinh nữ. Và khủng khiếp nhất là Rodrick đã ghi lại toàn bộ sự việc đáng xấu hổ đó bằng chiếc tivi của ông nội

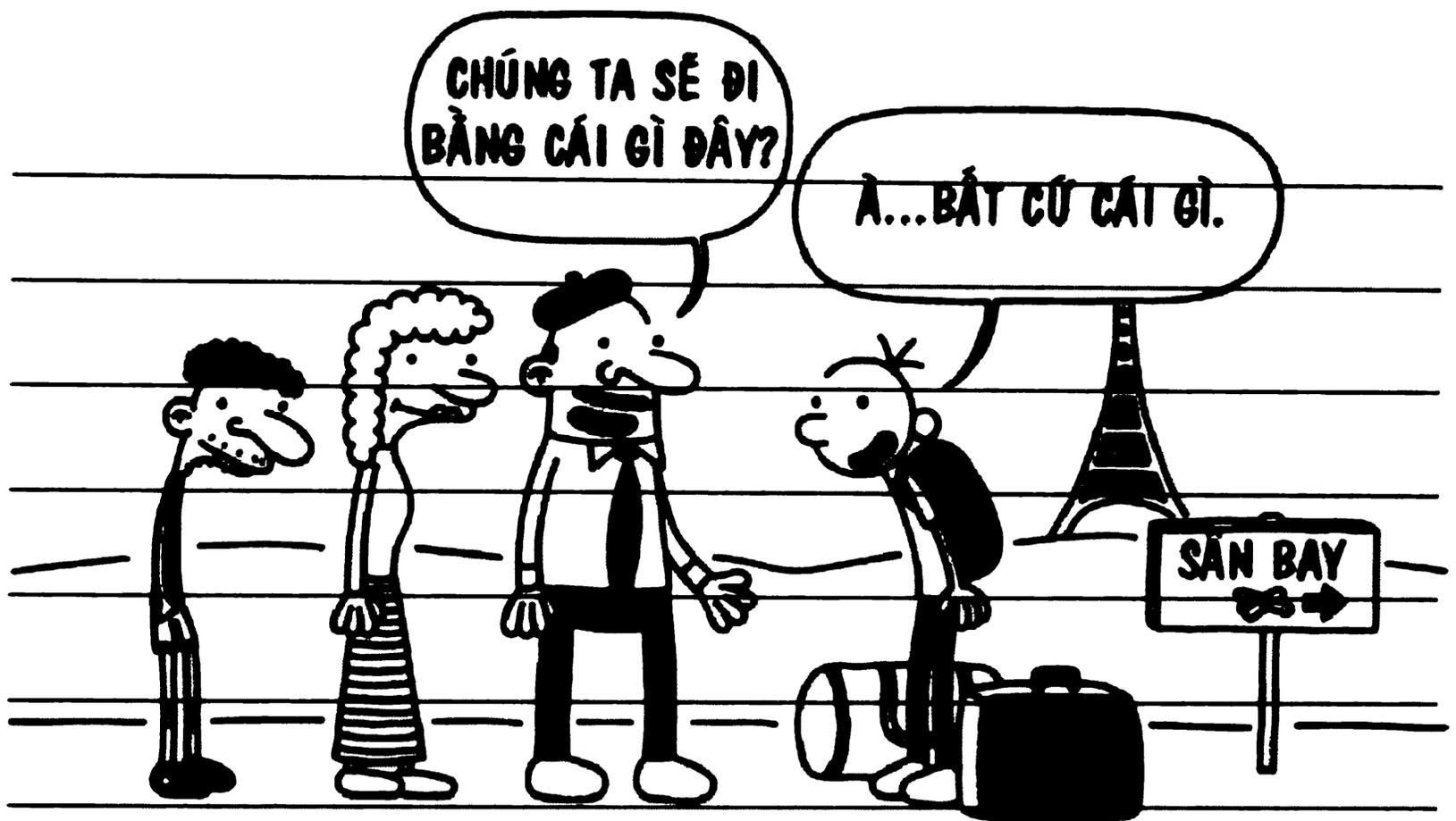
Làm sao tôi dám vác mặt đến trường khi tất cả mọi người đều biết rõ từng chân tơ kẽ tóc bí mật đáng xấu hổ ấy cơ chứ. Vì thế tôi đã kể lại cho mẹ mọi chuyện và năn nỉ mẹ cho tôi chuyển đến một nơi khác.

Mẹ khuyên tôi không nên quá lo lắng về những gì người khác nghĩ về mình. Mẹ nói với tôi rằng bọn bạn cùng lớp tôi sẽ hiểu đó chỉ là một tai nạn bất đắc dĩ của tôi mà thôi.

Những điều mẹ vừa nói chỉ càng chứng minh rằng mẹ chả hiểu gì về bọn mới lớn chúng tôi cả.

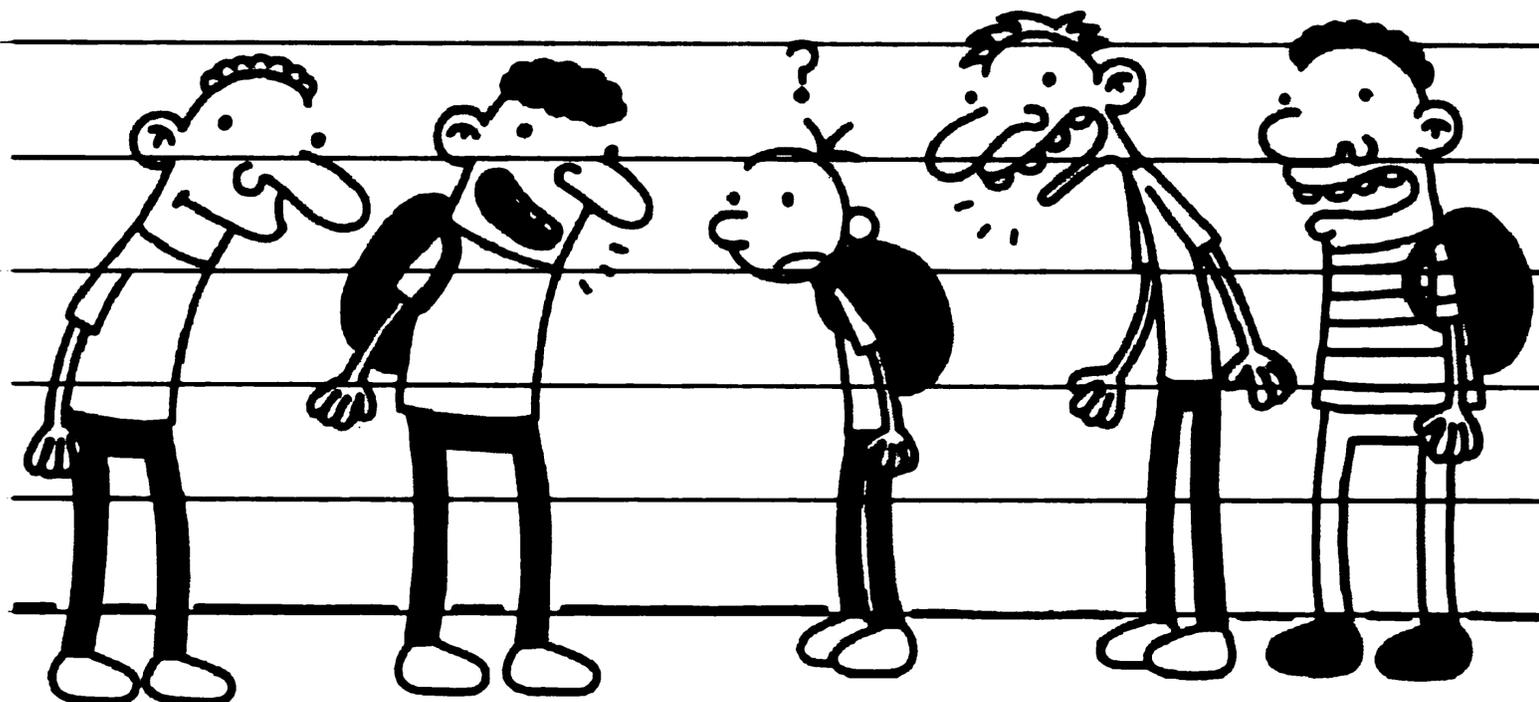
Bây giờ tôi chỉ biết tự trách mình vì không chịu khó viết hồi âm cho Mamadou. Nếu chúng tôi vẫn giữ liên lạc, tôi có thể sang Pháp theo diện học sinh trao đổi và tá túc ở đó một vài năm cho đến khi mọi chuyện lắng xuống.

Tất cả những gì tôi biết là ngày mai tôi vẫn phải vác mặt đến trường - nơi mà tôi không bao giờ muốn đặt chân đến nữa.

Thứ sáu

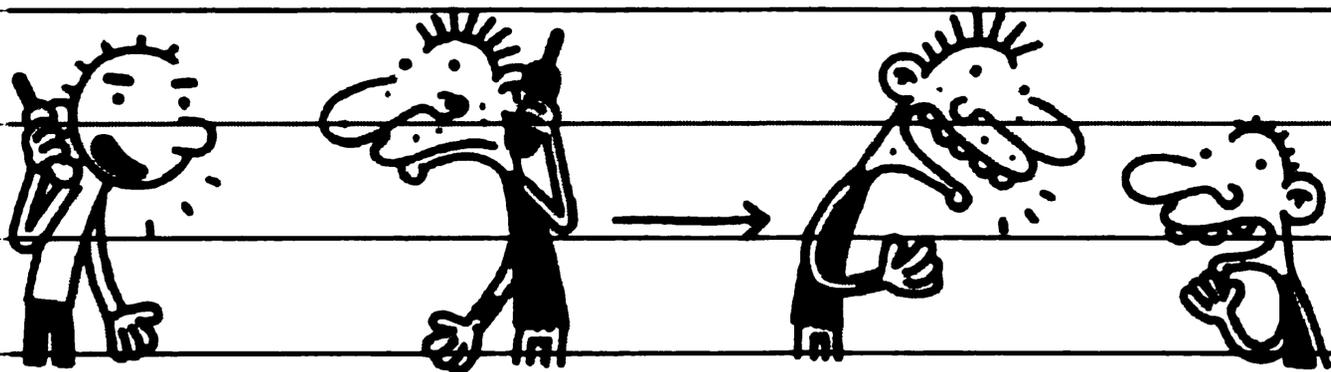
Hôm nay, điều **ĐIÊN RỒ** mà tôi lo sợ cuối cùng đã xảy ra. Khi tôi vừa tới cổng trường, vài thằng ào đến và dón tôi vào chân tường. Tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần để chịu đựng mọi lời trêu ghẹo nhưng thật ngạc nhiên khi chúng bắt đầu **CHÚC MỪNG** tôi thay vì bêu riếu.

Cả lũ thi nhau bắt tay rồi vỗ vỗ vào lưng tôi trong lúc mặt tôi dần thối vì không hiểu CHUYỆN GÌ đang xảy ra.

Tất cả bọn chúng đều hỏi han tôi đủ mọi thứ và chỉ cần vài phút tôi đã hiểu ra mọi chuyện.

Đây hẳn là những điều đã xảy ra: Bí mật đáng xấu hổ của tôi bị Rodrick "bật mí" với lũ bạn đã tới tai những đứa em của họ, rồi sau đó chúng nhanh chóng tuyên truyền lại cho các bạn của mình.

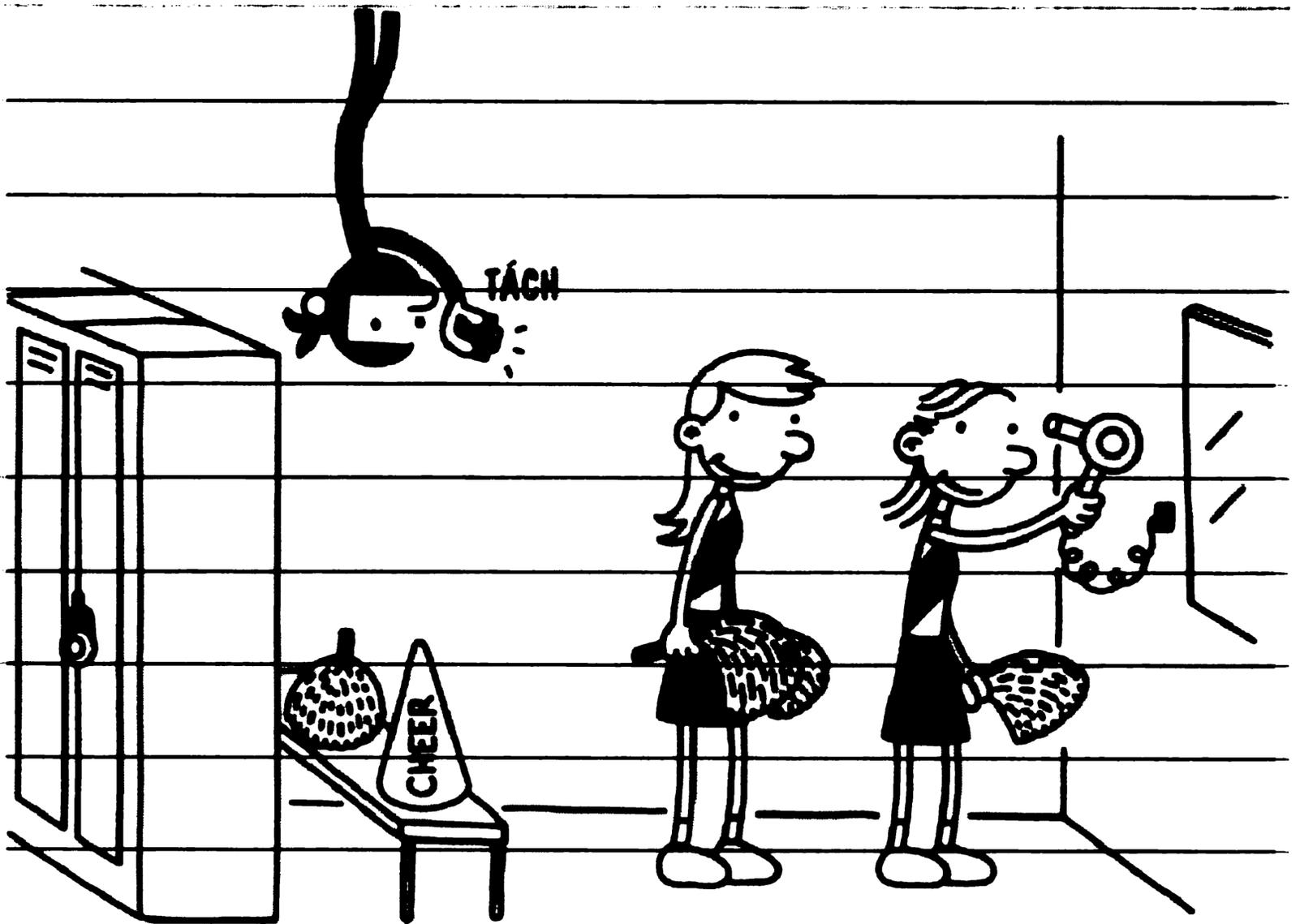

Nhưng mọi chi tiết đã hoàn toàn thay đổi khi câu chuyện được truyền đi.

Vụ tôi tình cờ núp trong phòng vệ sinh nữ ở chung cư Leisure đã bị biến thành chuyện tôi xâm nhập và phòng thay đồ nữ ở TRƯỜNG TRUNG HỌC Crossland.

Tôi không thể tin mọi thứ lại rối rắm đến như vậy nhưng

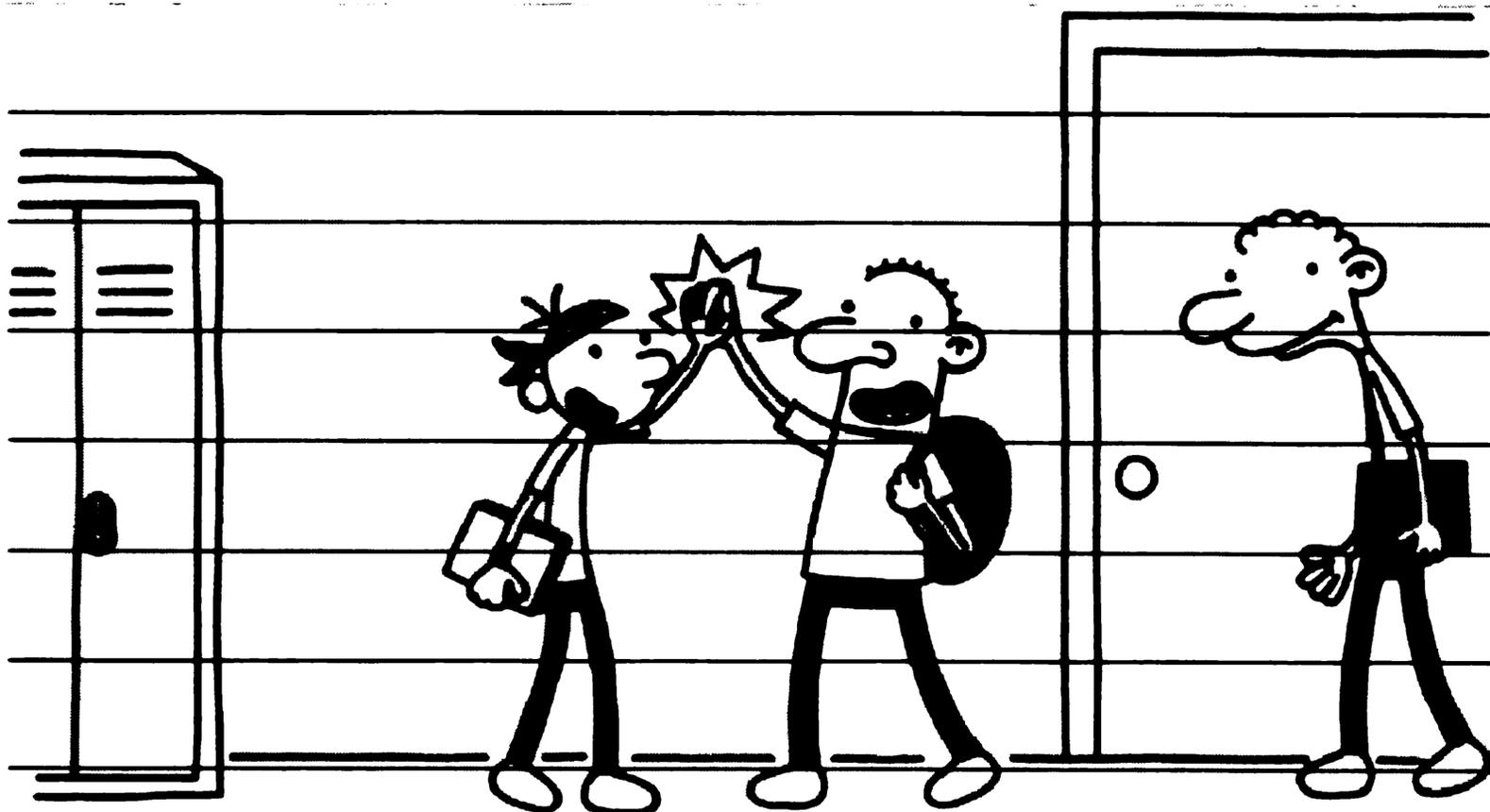
tôi chả dại gì mà nói ra sự thật cả.

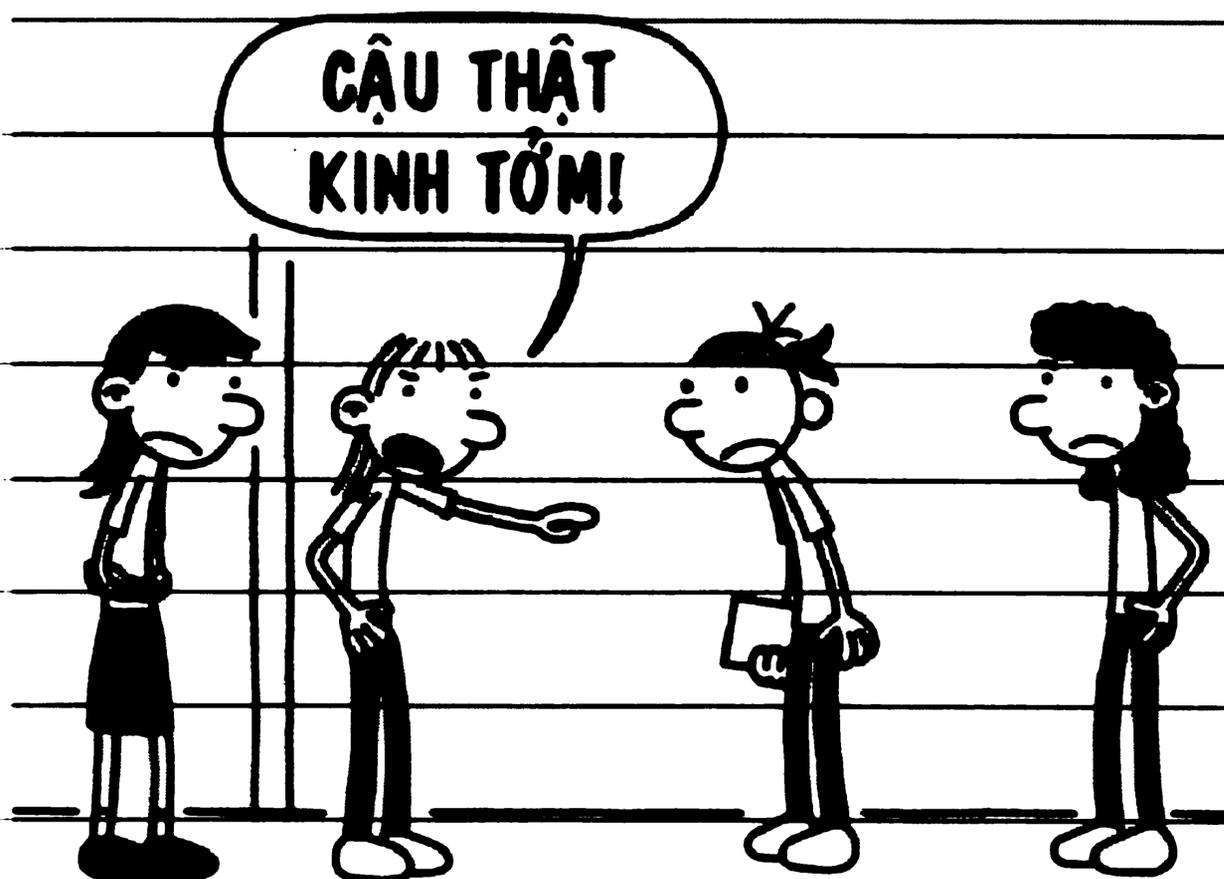
Sau tất cả những việc bất ngờ này, tôi đã trở thành người hùng bất đắc dĩ ở trường. Thậm chí mọi người còn đặt biệt danh cho tôi là "Kẻ rình rập."

Thậm chí một đứa còn làm cho tôi cái băng đô có chữ "Kẻ rình rập" và các bạn có thể hoàn toàn tin rằng tôi sẵn sàng buộc cái băng đô lên đầu. Nhưng thứ tương tự như thế này chắc chắn KHÔNG BAO GIỜ xuất hiện lần nữa vì vậy tôi sẽ không để cho cái khoảnh khắc tuyệt vời này trôi đi mất.

Và đây là lần đầu tiên, tôi được ném trái cảm giác trở thành người nổi tiếng ở trường.

Thật không may khi bọn con gái không bị tài năng rình rập của tôi chinh phục như bọn con trai. Thật ra, tôi bắt đầu tin rằng sẽ không một cô nàng nào chịu đi cùng tôi tới Dạ hội Valentine.

Thứ hai

Bạn biết Rodrick muốn ban nhạc của mình được nổi tiếng. Cuối cùng, anh ta đã được như ý, vì bây giờ ai cũng biết ban nhạc BỈ M T O.

Chắc là một người nào đó nghĩ rằng đoạn phim mà mẹ gửi đến chương trình truyền hình Tài Năng rất hài hước nên nó đã tràn ngập trên internet. Bây giờ già trẻ lớn bé đều biết Rodrick Heffley là một tay trống qua đoạn phim "Khiêu vũ nào mẹ".

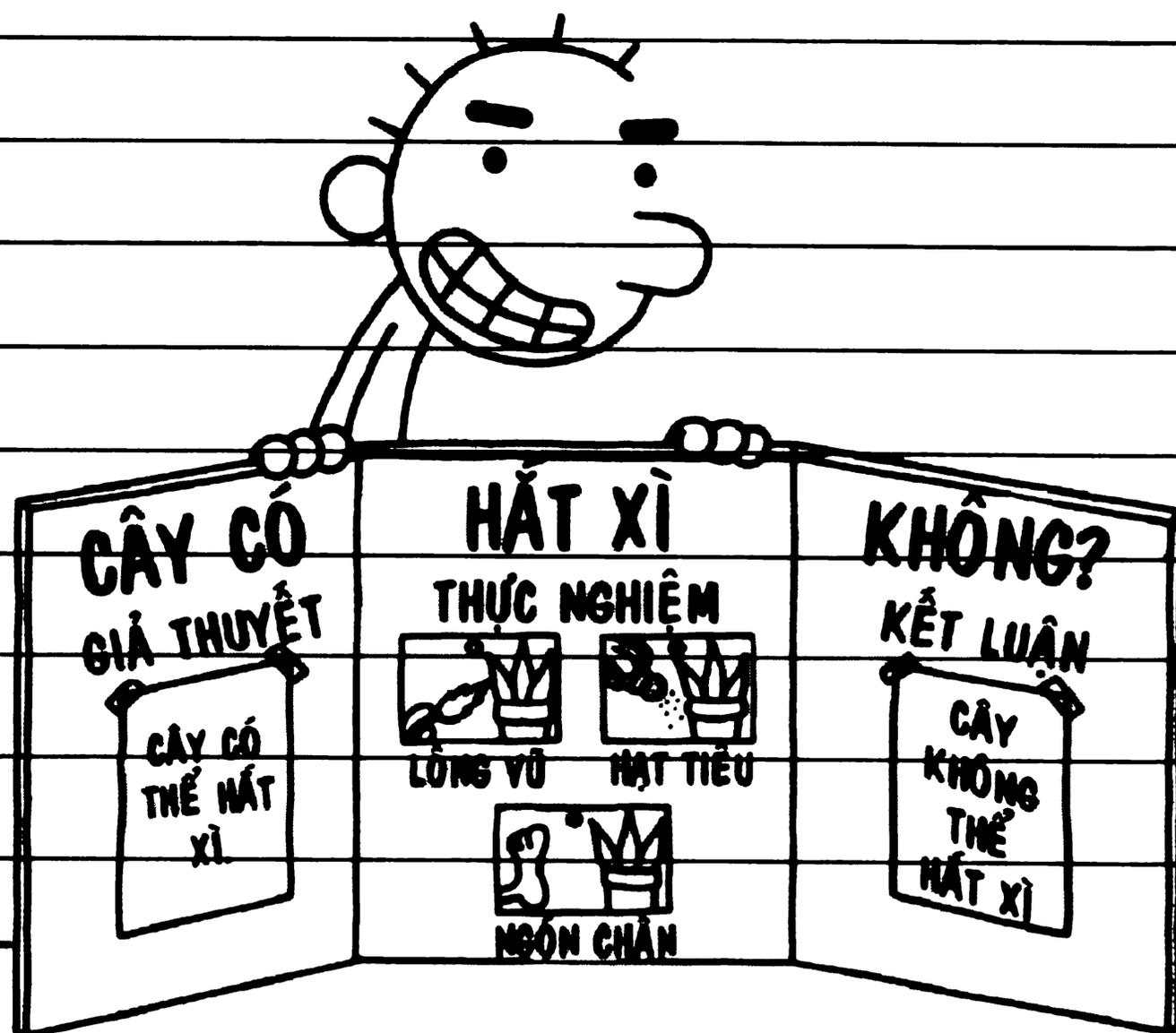
Kể từ hôm đó, Rodrick giam mình dưới tầng hầm đợi cho mọi chuyện trôi vào quá khứ. Thành thật mà nói tôi cũng cảm thấy hơi hối tiếc cho anh ta.

Danh tiếng ở trường của tôi cũng bị ảnh hưởng ít nhiều bởi "Khiêu vũ nào mẹ" nhưng ơn trời là mặt của tôi đã không xuất hiện trong đoạn phim đó.

Đôi khi Rodrick có thể là một gã cực kỳ ngớ ngẩn, nhưng anh ta vẫn là anh của tôi.

Ngày mai là hạn chót để nộp báo cáo khoa học, Rodrick sẽ bị đuổi học nếu như không hoàn thành. Đó là lý do tôi đã ngỏ lời giúp anh ta hoàn thành công trình nghiên cứu. Chúng tôi đã làm việc suốt cả đêm, tôi không có ý khoe khoang nhưng hai anh em đã phối hợp rất ăn ý.

Dù sao, khi Rodrick giành được giải nhất vào ngày mai và xuất sắc vượt qua được môn khoa học, tôi cũng chỉ hi vọng anh ta nhận ra rằng mình may mắn thế nào khi có một thằng em tuyệt vời giống như TÔI.

NHẬT KÝ

chủ bé nhứt nhứt

“LUẬT CỦA RODRICK”

JEFF KINNEY

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

SỐ 18 NGUYỄN TRƯỜNG TỌ - BA ĐÌNH - HÀ NỘI

ĐT: 024.37161518 - 024.37163409. Fax: 024.38294781

Website: www.nxbvanhoc.com; www.nxbvanhoc.com.vn

Email: info@nxbvanhoc.com.vn

Chi nhánh tại TP Hồ Chí Minh:

290/20, Nam Kỳ Khởi Nghĩa, Quận 3.

ĐT: 028.38469858. Fax: 024. 38483481

Văn phòng đại diện tại TP Đà Nẵng

344 đường Trưng Nữ Vương - TP Đà Nẵng

ĐT: 0236.3888333

Chịu trách nhiệm xuất bản:

GIÁM ĐỐC - TỔNG BIÊN TẬP: T.S NGUYỄN ANH VŨ

Biên tập: Nguyễn Anh Vũ

Bìa: Lê Thu

Trình bày: Thanh Hương

Sửa bản in: Hương Vũ

In 3000 cuốn, khổ 14,5x20,5cm, tại Công ty TNHH in và thương mại Thuận Phát, Thôn Yên Vĩnh, xã Kim Chung, huyện Hoài Đức, Hà Nội. Số ĐKXB: 2052-2022/CXBIPH/20-102/VH ngày 21/6/2022. Quyết định xuất bản số: 809/QĐ-VH ngày 22/6/2022

Mã ISBN: 978-604-372-368-7

In xong và nộp lưu chiểu năm 2022.